

ДЖУДИТ МАКНОТ СПОМНИ СИ КОГА

Част 2 от „Семейство Фостър“

Превод от английски: Мария Петрова, Надка Младенова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Хюстън, 1979

— Даяна, още ли си будна? Искам да говоря с теб.

Даяна отдръпна ръка от ключа на нощната лампа, облегна се на възглавниците и отвърна:

— Добре.

— Още ли се чувстваш отпаднала след полета? — попита баща ѝ, приближавайки се до леглото. — Уморена ли си?

Робърт Фостър беше четиридесет и три годишен, висок, широкоплещест мъж. Косата му беше силно прошарена. Занимаваше се с петролен бизнес и обикновено беше много самоуверен, но тази вечер очевидно се чувстваше неловко. Даяна добре знаеше причината за това. Макар че беше само на четиринадесет години, тя разбираше, че баща ѝ не е дошъл в спалнята ѝ само за да се осведоми за състоянието ѝ след полета. Той искаше да разговарят за мащехата ѝ и новата ѝ сестра, които беше заварила вкъщи след завръщането си от екскурзията из Европа.

— Много съм добре — отвърна момичето.

— Даяна — подхвана баща ѝ, после се поколеба, приседна на леглото и взе ръката на дъщеря си в своята. — Разбирам колко странно се чувстваш — прибираш се у дома след дълго отсъствие и внезапно откриваш, че отново съм се оженил. Никога нямаше да склуча брак с Мери, без да ви дам възможност да се опознаете, ако не бях убеден, че ще си допаднете. Повярвай ми, моля те! Ти я харесваш, нали? — Вгледа се напрегнато в лицето ѝ. — Каза, че...

Даяна кимна, но продължаваше да не разбира как е възможно баща ѝ да вземе за съпруга жена, която едва познава и която дъщеря му вижда за пръв път. След смъртта на майка ѝ той се срещаше с доста жени — все красиви и приятни. Но баща ѝ винаги я запознаваше с всяка своя нова приятелка, преди отношенията му с нея да са се задълбочили, и държеше тримата да прекарват по-голямата част от

времето си заедно. Най-после се беше оженил, но до днес Даяна не беше виждала нито веднъж мащехата си.

— Мери наистина е чудесна — изрече след кратък размисъл момичето. — Само не разбирам защо толкова си се разбързал.

Робърт Фостър се смути, но отговорът му беше искрен:

— И в твоя живот ще има поне няколко момента, в които инстинктът ти ще настоява да направиш нещо, което напълно противоречи на всякаква логика; нещо, което ще обърка плановете ти и което може да изглежда дори налудничаво в очите на околните. Когато такъв момент настъпи, подчини се на инстинкта си. Вслушай се в него и махни с ръка на всичко останало. Не мисли за логиката, за клюките, за усложненията, които ще последват. Просто направи онова, за което цялото ти същество копнее.

— Така ли постъпваш ти в момента?

Баща ѝ кимна:

— Бяха минали само няколко часа от срещата ми с Мери, когато осъзнах, че тя е точно това, което искам за себе си и за теб, а щом се запознах и с дъщеря ѝ Кори, реших, че ние, четиримата, ще бъдем изключително щастливо семейство. Инстинктът ми подсказваше, че ако дам на Мери повече време, тя ще се замисли за всички възможни пречки, ще ги анализира и ще се измъчва. Най-накрая щеше да отхвърли предложението ми.

Здравият разум и чувството за обективност подсказваха на Даяна, че подобна опасност беше малко вероятна. Предишните приятелки на Робърт Фостър предприемаха направо абсурдни крачки в опитите си да привлекат и задържат интереса на привлекателния петролен магнат.

— Ако не се лъжа, всички жени, с които някога си излизал, са изгаряли от желание да се омъжат за теб.

— Не, скъпа, повечето от тях се стремяха към финансовата сигурност и високото положение в обществото, които можех да им предоставя. Малко са онези, които наистина са ме обичали.

— Сигурен ли си, че Мери наистина те обича? — попита Даяна. Имаше предвид страха на баща си, че ако разполагаше с повече време за размисъл, Мери със сигурност щеше да се откаже от женитбата с него.

Робърт Фостър се засмя. Очите му блеснаха:

— Напълно съм сигурен. — Усмивката му стана още по-широка. — Тя ненавижда користолюбието. Много е интелигентна. Двете с Кори са живели скромно в едно малко градче, където никой не би могъл да се нарече богат — не и според установените в Хюстън стандарти. Мери се влюби в мен така бързо и пламенно, както и аз в нея. Седмица по-късно прие да стане моя жена. Когато обаче разбра как живеем тук, започна да се колебае. Притесняваше се, че двете с дъщеря ѝ няма да успеят да се впишат в обстановката, че не знаят как да се държат в обществото и ще ни изложат. Колкото повече разсъждаваше по този въпрос, толкова по-силно ставаше убеждението ѝ, че ще ни докара само неприятности.

Той посегна ѝ нежно отмести една кестенява къдрица от челото на дъщеря си.

— Представяш ли си: Мери е готова да се откаже от всички материални придобивки, които бих могъл да ѝ предложа, от всичко, което другите горят от нетърпение да получат, само защото не иска да бъде лоша съпруга за мен и неподходяща майка за теб. Това са неща, които са изключително важни за нея.

Даяна хареса новата си майка още щом я видя, но нежността в очите на баща ѝ и любовта, която разкриваше всяка негова дума, засилиха чувствата ѝ.

— Аз всъщност много я харесвам — призна момичето.

На лицето на Робърт Фостър се изписа огромно облекчение.

— Знаех, че така ще стане. Мери също намира, че си много сладка и добре възпитана. Освен това смята, че имаш пълното право да изпаднеш в истерия, след като още не си прекрачила прага на дома си, и откриваш там някаква мащеха, за която не си и чувала. Да видиш само новите си дядо и баба! — добави ентусиазирано той.

— Кори казва, че те са страхотни — отвърна Даяна.

Доведената ѝ тринадесетгодишна сестра ѝ беше дала пълна информация по този въпрос още през първия следобед, прекаран заедно.

— Така е. Старците са добри, сърдечни, трудолюбиви. Непрекъснато се смеят и много се обичат. Дядото на Кори е отличен градинар, любител-откривател и сръчен дърводелец. Баба ѝ е артистична натура и всичко ѝ иде отръки. А сега... — В гласа му отново се появи напрежение. — Кажи ми какво е мнението ти за Кори.

Даяна замълча за момент. Търсеше най-подходящите думи, за да изрази отношението си към новопоявилата се сестра. Обгърнах ръце коленете си и се усмихна:

— Кори е различна от всички момичета, които познавам. Тя е... искрена и добра и говори онова, което мисли. Никога не е напускала щата Тексас и не се опитва да изглежда изтънчена и начетена, но върши някои неща, които аз никога не бих направила. О, освен това мисли, че ти на практика си нещо като цар — добави с усмивка Даяна.

— Каква умна и проникателна млада дама!

— Баща ѝ ги изоставил още когато Кори е била бебе — каза момичето, натъжено от факта, че е възможно родител да постъпи толкова егоистично и безотговорно.

— Проявената от него глупост се оказа шанс за мен. Искам обаче да се уверя, че Мери и Кори също са щастливи от промяната в живота им. Ще ми помогнеш ли? — попита той усмихнато и се надигна от леглото.

— Разбира се — кимна дъщеря му.

— Само запомни едно: Кори не е имала твоите възможности, така че не насилвай нещата и се опитай да ѝ обясниш всички правила, които налага обществото, в което се движим.

— Дадено.

— Това вече е моето момиче! — Робърт Фостър се наведе и целуна дъщеря си. — Двете с Кори ще станете големи приятелки.

Понечи да излезе, но спокойният глас на Даяна го спря и го накара да се обърне.

— Кори иска да ти казва „татко“.

— Не знаех това. — Гласът му стана дрезгав от вълнение. — Двамата с Мери се надявахме, че някой ден тя ще го направи, но аз мислех, че ще ѝ трябва много време. — Той замислено се вгледа в дъщеря си, после колебливо попита: — А ти как ще се чувстваш, ако Кори ме нарича „татко“?

Даяна се засмя:

— Идеята всъщност беше моя.

Мери Брайтън-Фостър седеше до постелята на тринадесетгодишната си дъщеря и сериозно разговаряше с нея:

— Значи днес двете с Даяна си прекарахте страхотно?

— Ъ-хъ.

— И ти хареса да гостуваш в къщата на семейство Хейуърд и да поядиш заедно с останалите деца конете им?

— Мамо, ние вече сме големи, а не деца!

— Извинявай — отвърна Мери и я потупа извинително по коляното.

— Освен това — онова, на което ти казваш „къща“, е толкова голямо, че на практика може да мине за хотел!

— Толкова голямо? — подразни я на шега майка ѝ.

Кори кимна:

— Размерите на онзи дом са почти колкото на нашата къща.

Фактът, че дъщеря ѝ нарича дома на Даяна и Робърт Фостър „нашата къща“, беше показателен за Мери и тя изпита огромно облекчение.

— Значи семейство Хейуърд имат обор в двора си?

— Те го наричат конюшня, но то си е обор. Обаче представлява красива каменна постройка и вътре е толкова чисто, колкото и отвън. Дори са наели един младеж, който живее в сградата на конюшната и се грижи за конете. Казват му коняр. Името му е Коул и момичетата смятат, че е много готин. Току-що е завършил колеж в... Ъ-ъ-ъ, не се сещам къде, но мисля, че е в Хюстън.

— Представяш ли си?! — възкликна весело майката и поклати глава. — В днешно време вече е необходимо човек да има диплома от колеж, за да се хване на работа в обор — грешка, в конюшня!

Дъщеря ѝ едва потисна смеха си:

— Не. Искях да кажа, че е завършил поредния си семестър и много скоро ще започне следващия. Конете са направо страхотни! — добави тя, връщайки се към темата, представляваща особен интерес за нея. — Ще мога отново да поядя следващата седмица на празненството по случай рождения ден на Барб Хейуърд. Тя ме покани, но подозирам, че го е направила по молба на Даяна. Днес се запознах с част от приятелите на Даяна и Барб. Не мисля, че ме харесаха особено, но Даяна смята, че просто си внушавам.

— Разбирам. А какво мислиш за самата Даяна?

— Даяна е... — Кори се поколеба. — Даяна е чудесна. Спомена, че винаги си е мечтала да има сестра, и вероятно това е причината,

поради която се отнася толкова добре с мен. Тя не е сноб. Дори ми каза, че мога да прегледам дрехите ѝ и да обличам онези, които ми харесат.

— Много мило от нейна страна.

Кори кимна:

— А когато ѝ казах, че прическата ѝ е направо супер, тя отвърна, че двете можем да си правим различни фризури една на друга.

— А... каза ли нещо за някой друг?

— За кого например? — с престорена наивност попита момичето.

— Знаеш, че имам предвид себе си.

— Чакай да помисля. О, да, сега си спомням! Каза, че си гадна и зла и че по всяка вероятност ще я принудиш да си стои вкъщи и да търка подовете, докато собствената ѝ дъщеря обикаля по баловете и танцува с принцове. Отвърнах ѝ, че сигурно е права, но обещах да те помоля да ѝ разрешиш да си носи стъклените пантофки поне вкъщи.

— Кори!

Момичето със смях прегърна майка си и най-после стана сериозно:

— Даяна смята, че изглеждаш чудесно. Наистина те харесва. Попита ме дали си строга и аз ѝ обясних, че понякога ти се случва да си такава, но после те обземат угризения и за компенсация изпичаш няколко тави сладки.

— Наистина ли каза, че ме харесва?

Кори кимна и обясни:

— Майка ѝ починала, когато Даяна била едва петгодишна. Не мога да си представя как бих могла да живея без теб, мамо...

Мери още по-здраво прегърна дъщеря си и я погали по косата:

— Даяна не е имала голяма част от преимуществата, на които си се радвала ти. Запомни това, скъпа. Да разполагаш с много дрехи и огромна спалня не е същото като да имаш баба и дядо, в чиято къща да живееш и които да те обичат и да те учат на всичко.

Усмивката на момичето помръкна:

— Понякога толкова ми липсват!

— На мен също.

— Разказах на Даяна за дядо и баба и тя пожела да се запознае с тях. Ще може ли да я заведе в Лонг Вели?

— Разбира се. А можем да помолим Робърт да ги покани на гости.

Мери се изправи и тръгна към вратата, но колебливият глас на дъщеря ѝ я спря:

— Мамо, Даяна смята, че мога да казвам на Робърт „татко“. Той дали ще има нещо против?

— Мисля, че много ще му хареса! — Лицето ѝ стана тъжно и тя добави: — Да се надяваме, че някой ден и Даяна ще поиска да ми казва „мамо“.

— Утре — с хитра усмивка отвърна Кори.

— Какво утре?

— Започва да ти казва „мамо“ от утре.

— О, Кори, нали е чудесна? — изхлипа Мери и очите ѝ се наляха със сълзи.

Кори многозначително вдигна очи към тавана и поясни:

— Идеята за това беше моя. Тя само каза, че не би имала нищо против да се обръща към теб така.

— Ти също си чудесна — засмя се госпожа Фостър и целуна дъщеря си. Изгаси лампата, излезе в коридора и затвори вратата.

Кори остана да лежи, унесена в мисли. Дали Даяна вече спеше?

След няколко минути момичето се надигна. Бързо навлеche стар фланелен халат над пижамата, украсена на гърдите с надпис „ДА СПАСИМ КОСТЕНУРКИТЕ“.

В коридора беше тъмно като в рог. Кори опипом поe към стаята на Даяна. След малко пръстите ѝ докоснаха рамката на вратата и тя посегна да почука, но в същия миг скочи уплашено назад. Вратата сама се отвори. От гърдите ѝ се изтръгна вик на ужас.

— Тъкмо идвах да проверя дали си будна — обясни шепнешком Даяна и я покани в стаята си.

— Баща ти разговаря ли с теб тази вечер? — попита Кори, присядайки на крайчеца на леглото. Очите ѝ с възхищение се спряха на бледорозовата, обточена с бяла дантела нощница на Даяна и върху пантофките в същия цвят.

Даяна кимна и приседна до нея:

— Да. А майка ти говори ли с теб?

— Ъ-хъ.

— Мисля, че те са се страхували, да не би да не се харесаме.

Кори прехапа устни и на един дъх изрече:

— Дали се сети да попиташ баща си има ли нещо против да му казвам „татко“?

— Сетих се, разбира се. Идеята много му се понрави — отвърна Даяна, понижавайки глас, да не би приятното им среднощно парти да бъде прекъснато от неочаквана родителска намеса.

— Сигурна ли си?

— Да. Всъщност той направо беше шокиран. — Тя сведе очи към скута си, после ги вдигна и потърси погледа на Кори. — А ти спомена ли пред майка си, че искам да я наричам „мамо“?

— Да.

— Тя каза ли нещо?

— Каза, че си чудесна — отвърна малко троснато Кори, твърдо срещайки погледа на Даяна.

— Нещо друго каза ли?

— Не можа, защото се разплака.

Двете момичета се спогледаха усмихнати, после едновременно се проснаха по гръб на леглото.

— Мисля — каза Даяна след кратко мълчание, — че от това ще излезе нещо страхотно!

Кори убедено кимна.

— Наистина страхотно!

По-късно същата вечер Кори лежеше в леглото си и се чудеше, че двете с Даяна така лесно бяха постигнали съгласие. А сутринта дори не можеше да допусне, че подобно нещо е възможно. Откакто бащата на Даяна се ожени за майка ѝ след двуседмично познанство и ги доведе в огромната си къща в Хюстън, Кори с ужас очакваше момента, в който щеше да се изправи пред новата си сестра. От малкото, което беше узнала за дъщерята на Робърт Фостър, се беше настроила да се срещне с момиче, с което най-вероятно щяха да се намразят от пръв поглед. Освен, че беше родена и израсла в богатство и разкош, Даяна беше и с една година по-голяма от доведената си сестра, а когато Кори тайно се промъкна до стаята ѝ и хвърли любопитен поглед вътре, направо я полазиха тръпки от идеалните чистота и ред. От всичко видяно и чуто си беше съставила мнение, че Даяна ще е перфектна до непоносимост, както и абсолютна снобка. Нещо повече, беше убедена, че богатата глезла ще сметне новата си сестра за тъпа селяндурка.

Видът на Даяна, когато се появи във фоайето тази сутрин, оправда най-лошите ѝ страхове. Госпожица Фостър беше дребничка, с тънко кръстче, изящни бедра и добре оформен бюст, а това накара Кори да се почувства като деформирана плоскогърда гигантка. Даяна беше облечена като манекен — с къса жълто-кафява пола, фини бежови чорапогачи, блуза на сини и жълти карета и жълто-кафяво сако в модна кройка, с пришита към горния джоб емблема на престижния колеж, в който учеше. Кори беше в износени джинси и спортна блуза.

Но въпреки абсолютната убеденост на Кори, че Даяна ще се окаже надута и високомерна, заварената ѝ сестра направи първата стъпка. Даяна искрено се възхити от рисувания на ръка кон върху блузата на Кори и призна, че винаги си е мечтала да има сестра. Още същия следобед беше завела Кори в дома на семейство Хейуърд, за да може момичето да снима конете с новия фотоапарат, подарен ѝ от Робърт Фостър.

Даяна дори не се засегна от факта, че баща ѝ беше подарил на новата ѝ сестра скъп фотоапарат, нито се притесни, че ще трябва да споделя вниманието му с още някого. А дори и да мислеше, че Кори е тъпа селяндурка, определено не го беше показала. Другата седмица Даяна щеше да я заведе на партито по случай рождения ден на Барб Хейуърд, където всички щяха да яздят прекрасните коне. Беше я уверила, че нейните приятели ще я приемат като една от тях, и тя искрено се надяваше по-голямата ѝ сестра да се окаже права.

Последното всъщност нямаше кой знае какво значение, след като Кори се беше сдобила със сестра почти на нейната възраст. Беше доволна, че ще има с кого да споделя вълненията си и да прекарва голяма част от времето си. А и тя имаше какво да предложи на Даяна. Първо, по мнението на Кори момичето беше живяло ужасно затворено и предпазвано от всичко. По-рано същия ден Даяна ѝ беше признала, че никога през живота си не се е катерила по високи дървета, нито пък е яла грозде направо от храста, нито е хвърляла камъчета по спокойната повърхност на някое езеро.

Кори затвори очи и въздъхна с облекчение.

ВТОРА ГЛАВА

Коул Харисън погледна към отворената врата на конюшната. На прага стоеше Даяна Фостър. Тя наблюдаваше доведената си сестра, която в момента яздеше заедно с другите момичета, поканени на партито по случай рождения ден на Барбара Хейуърд. Коул взе четка и чесало, тръгна към едно от отделенията и попита:

— Да ви оседлая ли кон?

— Не, благодаря — отвърна Даяна.

Нежният ѝ глас прозвуча толкова учтиво и сериозно, че той едва прикри усмивката си.

Работеше като коняр при семейство Хейуърд от две години, откакто беше постъпил в колежа. През това време беше чул и видял достатъчно, за да си изгради реална представа за подрастващите наследници на най-богатите фамилии в Хюстън. Беше разбрал например, че тринадесет-четиринадесетгодишните девойчета от обкръжението на Барбара Хейуърд бяха направо луди по момчетата и по конете и нямаха търпение да усъвършенстват уменията си в тези две области. Освен че бяха обсебени от мисълта за мъже, те също така бяха погълнати от манията непрекъснато да се грижат за външния си вид, да се обличат по последна мода и да изтъкват положението си в обществото. Бяха надменни или нацупени — според случая — и макар че можеха да бъдат очарователни, обикновено се държаха като надути, капризни и злобни глупачки.

Някои от тези момичета вече посягаха към питиетата, с които бяха заредени барчетата на родителите им, повечето се гримираха прекалено силно и всички без изключение се опитваха да флиртуват с него. Миналата година му беше лесно да отблъсква неумелите им нападки, но с течение на времето момичетата растяха и ставаха все побезочливи. В резултат на това Коул беше започнал да се чувства като сексуален обект, обграден от група целеустремени, преждевременно съзрели девойки.

Нямаше да бъде чак толкова неприятно, ако се бяха ограничили само с изчервяване и подхилкване, но напоследък си позволяваха да му отправят многозначителни предизвикателни погледи. Преди месец една от приятелките на Барбара беше повела първенството, като направо беше попитала Коул какво мисли за френската целувка. Хейли Винсънс, неоспоримата лидерка не остана по-назад и си възвърна водещите позиции, като директно му заяви, че според нея „задникът му е страхотен“.

Миналата седмица Даяна Фостър беше довела новата си сестра, за да я представи на Барбара Хейуърд. До този момент Коул рядко я беше виждал в имението, но дребничката брюнетка винаги му действаше като глътка свеж въздух. Тя излъчваше предизвикателство, съчетано с благоразумие. Той чувстваше, че в нея има дълбочина, която липсваше у останалите момичета. Косата ѝ беше с тъмно меден цвят. Огромните ѝ блестящи зелени очи, оградени с дълги извити мигли, гледаха заобикалящия свят и всички в него с огромен интерес. В тези очи имаше живот, те излъчваха жив ум и интелигентност и едновременно с това бяха толкова благи, че Коул винаги се усмихваше, когато, зърнеше притежателката им.

Коул потупа кобилата по хълбока и излезе от отделението, като внимателно затвори дървената врата след себе си. Обърна се към близката полица, остави гребена и чесалото и с изненада установи, че Даяна не си е тръгнала. Момичето продължаваше да стои на прага в същата поза и с напрегнато изражение следеше шумното оживление на ринга за езда.

Вниманието на Даяна Фостър беше погълнато от това, което наблюдаваше, и Коул нетърпеливо пристъпи напред, за да види какво става навън. В началото всичко, което видя, бяха двадесетина момичета. Те се смееха и крещяха, докато наблюдаваха приятелките си, които в момента прескачаха с конете си ниската бариера. После забеляза, че Кори, доведената сестра на Даяна, стои изолирана в най-отдалечения край на площадката. Хейли Винсънс и още три момичета минаха с конете си покрай Кори и тя похвали Хейли за добрата ѝ езда. Надменният поглед на богатата наследничка премина през натрапницата като през стъкло, сякаш комплиментите, излезли от устата на човек с по-низш произход, нямаха никаква стойност. После Хейли се наведе към придружаващите я момичета и им прошепна

нещо. Четирите погледнаха към Кори и избухнаха в неприятен смях. Раменете на Кори увиснаха. Тя обърна коня си и с бърз тръс напусна ринга. Бяха я засегнали не само с мълчаливото си презрение, но и с думи.

Ръцете на Даяна конвулсивно се свиха. Коул забеляза как тя мрачно прехапа устни. Заприлича му на разтревожена птица, която ясно си дава сметка, че малкото ѝ не успява да се приобщи към света извън гнездото. Той беше едновременно изненадан и впечатлен от мъката на Даяна заради положението, в което беше изпаднала новата ѝ сестра, но също така му беше ясно, че надеждата ѝ Кори някой ден да бъде приета в средата на тези момичета, най-вероятно никога няма да се осъществи.

Миналата седмица, когато Даяна за пръв път доведе Кори пред конюшната и я запозна с Барбара Хейуърд и с другите момичета, пристигнали да видят едно новородено жребче, Коул беше станал свидетел на неприятна случка. Всички — посрещнаха надменно и с ледено мълчание новото момиче. Кори не произхождаше от техните среди и такава щеше да си остане.

Онзи ден Даяна наивно се беше надявала сестра ѝ да бъде посрещната с разтворени обятия от богатите ѝ приятелки. Според мнението на Коул за Кори беше започнала поредица от дълбоки разочарования и неприятни изживявания, а ако се съдеше по дълбоката тревожна бръчка, прорязала челото на Даяна в момента, тя очевидно беше стигнала до същото заключение.

Коул се опита да я разсее:

— Кори е страхотна ездачка. Не мисля, че е необходимо да я наблюдавате непрекъснато или да се притеснявате за нея.

Даяна леко се извърна и бодро се усмихна:

— Не се притеснявам, просто мисля. Понякога, когато съм се замислила, ми се случва да сбърча чело.

— О! — възкликна Коул. Даде си вид, че ѝ вярва, за да не засегне гордостта ѝ. — Много хора правят същото. — Зачуди се какво да добави. — Вие обичате ли конете?

— Много — отвърна Даяна по нейния странно зрял и същевременно по детски мил начин. Без да отпуска ръце, тя се обърна към Коул с желание да продължи разговора. — Донесох им цяла торба

с ябълки. — Кимна към един голям кафяв сак, сложен до вратата на конюшната.

Очевидно предпочиташе да храни конете, вместо да ги язди, заключи Коул, но все пак попита:

— Можете ли да яздите?

Отговорът ѝ отново го изненада:

— Да.

— Чакайте да видим дали правилно съм разбрал — шеговито подхвана той. — Когато идвате тук, вие не яздите, дори всичките ви приятелки да яздят, нали така?

— Правилно.

— Но всъщност много обичате конете и умеете да яздите? Така ли е?

— Да.

— Обичате конете толкова много, че чак им носите ябълки. Прав ли съм?

— Точно така.

Коул пхна палци в гайките на джинсите си и внимателно я изгледа.

— Не разбирам — призна той.

— Харесвам ги много повече, когато ги наблюдавам отстрани.

Смехът ѝ беше така заразителен, че Коул не устоя и също се засмя.

— Не ми казвайте. Оставете ме сам да отгатна. Били сте хвърлена от кон, при което страшно ви е заболяло, познах ли?

— Познахте — кимна Даяна. — Щурмувах една ограда, в резултат на което се оказах със счупена китка.

— Единственият начин да преодолеете страха си е отново да се качите на кон — поучително рече Коул.

— Направих го веднъж — увери го тя и зелените ѝ очи закачливо блеснаха.

— И?

— И получих мозъчно сътресение.

Стомахът на Коул се сви от глад и младежът погледна към ябълките. Бюджетът му беше твърде ограничен и апетитът му трудно можеше да бъде задоволен.

— По-добре ще е да преместя тази торба, преди някой да се е спънал в ябълките — каза той. Вдигна сака от земята и се отправи към вътрешността на конюшната, твърдо решен да си поделити плодовете с конете. Докато минаваше покрай отделенията в края на дългата сграда, един стар кон подаде глава над дървената врата. В очите му се четеше любопитство и надежда, а влажната му муцуна душеше торбата в ръката на Коул.

— Не можеш да ходиш и едва виждаш, но обонянието ти е запазено — отбеляза нежно Коул, извади една ябълка и я подаде на коня. — Само те моля да не споменаваши пред съквартирантите си за тези ябълки. Смятам да задържа някои от тях за себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Коул слагаше слама в празните ясли, когато някои от момичетата нахлуха в конюшната.

— Даяна, искаме да поговорим с теб във връзка с Кори — заяви Хейли Винсънт.

Младежът вдигна поглед към групата и разбра, че съставът на съда е готов да обяви присъдата си. И тя със сигурност нямаше да бъде благоприятна.

Очевидно Даяна също го почувства, защото се опита да избегне разговора.

— Зная, че ще започнете да я харесвате, когато я опознаете. Тогава всички ще бъдем добри приятелки — каза умолително тя.

— Това просто няма да стане — отсече категорично Хейли. — Никоя от нас не може да има нещо общо с момиче, израснало в забутано градче, за което дори не сме чували. Обърна ли внимание на блузата, с която се беше облякла предишния път? И имаше наглостта да каже, че баба ѝ е нарисувала конската глава отпред!

— На мен ми хареса — упорито рече Даяна. — Бабата на Кори е художничка!

— Художниците рисуват върху платна, не върху спортни блузи, много добре знаеш това! Обзалагам се, че джинсите, с които е днес, са купени от някоя разпродажба!

Сподавеният смях на останалите момичета беше доказателство, че са съгласни с твърденията на Хейли. Накрая Барб Хейуърд също се присъедини към всеобщото мнение, макар да изглеждаше малко засрамена, когато произнасяше присъдата над нещастната Кори:

— Не виждам как това момиче би могло да бъде наша приятелка, че и твоя, Даяна.

Сърцето на Коул се изпълни със съчувствие към Кори и към бедната малка Даяна, която със сигурност щеше да отстъпи пред този упорит натиск. Само че бедната малка Даяна нямаше намерение да отстъпва. Тя отново заговори, а гласът ѝ звучеше все така меко.

— Наистина съжалявам, че мислите така — искрено рече, обръщайки се към Хейли, която според младежа беше подстрекателка на групата и най-гадна от всички. — Не допусках, че ще се уплашите от нея. Сигурно съзнавате, че ако ѝ дадете шанс да се състезава с вас, тя несъмнено ще ви победи.

— За какво състезание става дума? — любопитно попита Барб Хейуърд.

— За състезание пред момчетата. Кори е красива и много забавна, и естествено, всички момчета ще започнат да се увъртат около нея.

Коул замръзна с вилата в ръка, а на устните му плъзна одобрителна усмивка. Стратегията на Даяна му стана ясна. За времето, което беше прекарал в имението на семейство Хейуърд, беше разбрал, че момчетата са най-желаната и най-ценната придобивка за тези подрастващи момичета. Мисълта, че Кори може да привлече повече момчета от тях, беше просто непоносима. Той вече започваше да се пита дали опасността новото момиче да завладее ухажорите им няма да ги настрои още по-силно срещу нея, когато Даяна спокойно добави:

— Разбира се, Кори вече си има приятел в нейния град, така че изобщо не възнамерява да си хване някой тука.

— Мисля, че бихме могли да ѝ дадем шанс и да изчакаме известно време, преди да решим, че не я искаме в групата — каза Барб с колебливия тон на момиче, което много добре знае разликата между правилното и неправилното, но няма смелостта да се наложи над останалите.

— Много се радвам! — щастливо отвърна Даяна. — Знаех, че няма да ме разочаровате. Ако бяхте го направили, всички щяхте ужасно да ми липсват. Щях да бъда лишена от възможността да ви заемам най-хубавите си дрехи и щеше да ми липсва присъствието на всички вас следващото лято, когато ще ходим в Ню Йорк.

— Да ти липсваме ли? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Кори ще бъде моята най-добра приятелка, а най-добрите приятели трябва да се поддържат един друг.

Когато момичетата излязоха навън, Коул се измъкна иззад дървената преграда на отделението. Неочакваната му поява стресна Даяна.

— Ще ми кажеш ли нещо? — усмихна се съучастнически той. — Кори наистина ли си има приятел?

Даяна кимна:

— Да.

— Наистина? — недоверчиво попита Коул. — И как е името на този приятел?

Даяна прехапа устни:

— То е малко... странно.

— Колко странно?

— Обещавах ли да не казваш на никого?

Запленен от лицето, гласа, лоялността и съобразителността ѝ, Коул начерта с пръст кръст върху сърцето си.

— Казва се Силвестър.

— И той е... — подпита я Коул.

Даяна отмести поглед. Извитите ѝ мигли хвърлиха сянка върху страните ѝ, когато сведе очи.

— Прасе — призна тя.

Гласът ѝ беше толкова тих, а Коул беше така сигурен, че Силвестър е куче или котарак, че в първия миг си помисли, че не я е чул добре.

— Прасе?! — повтори недоверчиво той. — Което грухти? Прасенце?

Момичето кимна и вдигна очи към него:

— Всъщност става дума за шопар. Кори ми каза, че е голям и че ходи из къщи по петите ѝ също като кокер шпаньол. Из нейния стар дом, имам предвид.

В този миг Коул реши, че Кори е невероятна щастливка, след като има такава миниатюрна, но влиятелна защитничка като Даяна Фостър, която щеше да ѝ проправи пътя нагоре по социалната стълбица. Самата Даяна, която не подозираше какви мисли се въртят в главата на младежа, го погледна и попита:

— Има ли тук някъде нещо за пиене? Много съм жадна.

Той се усмихна:

— Да се лъже не е лека работа, нали? А битката с толкова надменни момичета е нещото, което повече от всичко друго на този свят може да накара човек да закопнее за глътка студена вода!

Даяна го погледна и се усмихна. Беше невероятно смела и твърда, помисли си Коул, но нежността и мекотата, с които действаше, прикриваха това й качество.

— Има вода. Налей си сама — отвърна на въпроса й той и се върна към работата си.

В дъното на конюшната Даяна откри малка стая. Очевидно Коул живееше в нея. Вътре имаше тясно легло с идеално опънато одеяло и старо бюро с настолна лампа. В единия край на бюрото бяха подредени книги и учебници, а една от тях лежеше отворена по средата. Вляво, точно срещу вратата на стаичката, имаше баня, а зад нея — кухненски бокс с мивка, малка готварска печка и миниатюрен хладилник, същият като в бара на баща й. Даяна предположи, че хладилникът е зареден с безалкохолни напитки и сокове, за да може всеки да си вземе от тях. Когато го отвори обаче, с изненада установи, че вътре няма нищо друго, освен няколко студени сандвича, кутия прясно мляко и пакет овесени ядки.

Беше учудена, че Коул държи овесените ядки в хладилника, и още по-учудена, че хладилникът е почти празен. Взе картонена чаша и я напълни с вода от чешмата. Щом утоли жаждата си, вдигна капака на близкото кошче, за да изхвърли чашата. На дъното му зърна две огризки от ябълки. Ябълките, които тя беше донесла, бяха спаружени. Не можеше да си представи как човек би изял една, а камо ли две ябълки. Освен ако не е гладен, при това много гладен.

Все още мислеше за празния хладилник и огризките от ябълките, когато се спря пред отделението на едно красиво младо жребче и го потупа по муцуната. После тръгна към изхода, за да види какво става с Кори. Сестра й стоеше до оградата и разговаряше с три момичета.

— Мислиш ли, че ще се наложи отново да й се притечеш на помощ?

— Не, Кори ще се справи и сама. Тя наистина е страхотна и момичетата много скоро ще се убедят в това. Между другото, мисля, че няма да й хареса, ако се досети, че аз донякъде... малко й помагам.

— Ти си истинска закрилница! — пошегува се Коул, но забеляза, че е притеснена, и попита: — А какво ще стане, ако все пак решат, че не я харесват?

— Тогава Кори сама ще си намери приятелки. Всъщност тези момичета не са ми чак толкова близки, особено Хейли. Дори Барбара.

Виж, Дъг наистина ми харесва.

Коул се втренчи в нея, щом чу името на невероятно високия и несръчен брат на Барбара.

— Той гадже ли ти е?

Тя го стрелна с поглед и седна на една бала сено близо до вратата.

— Не, той ми е приятел, а не гадже.

— Само си помислих, че си доста ниска за него — пошегува се той. Компанията ѝ му беше много приятна. — А какъв е любимият ти? — попита и посегна към червената пластмасова чаша, която беше оставил на перваза на прозореца.

— Нямам такъв. А ти? Имаш ли приятелка?

Коул кимна и отпи глътка вода.

— Как изглежда? — полюбопитства Даяна.

Младежът стъпи върху балата и се загледа през прозореца към къщата. Девојката имаше чувството, че той се е пренесъл на километри оттук.

— Казва се Валери Купър.

Последва дълга пауза.

— И? — подкани го тя. — Тъмнокоса ли е или светла? Ниска или висока? С тъмни или светли очи?

— Валери е руса и висока.

— И аз бих искала да съм такава — призна с въздишка Даяна.

— Искаш да си руса ли?

— Не — отвърна сериозно тя и Коул се засмя. — Искам да съм висока.

— Ако не смяташ да участваш в състезание за най-високото момиче, ще бъде по-добре да се съсредоточиш върху косата си — посъветва я шеговито. — В твоя случай ще бъде доста по-лесно да се изрусиш, отколкото да пораснеш.

— Какъв цвят са очите ѝ?

— Сини.

Даяна изглеждаше впечатлена.

— Отдавна ли сте заедно?

Коул със закъснение осъзна, че не само влиза в контакт с гостенка на работодателите си, което беше абсолютно недопустимо, но

и че тази гостенка беше едва четиринадесетгодишна, а разговорът с нея придобиваше твърде личен характер.

— От училище — кратко отвърна той, изправи се и се обърна с намерение да си върви.

— В Хюстън ли живее? — настоя Даяна.

— Учи в Калифорнийския университет. Виждаме се, когато можем, обикновено през ваканциите.

Тържеството по случай рождения ден на Барбара продължи още няколко часа и завърши с огромна торта, сервирана на поляната пред къщата. Рожденичката отвори подаръците, после всички влязоха вътре, за да могат прислужниците да разчистят. Даяна тъкмо се беше запътила към салона, когато забеляза, че почти половината от голямата шоколадова торта е останала. Сети се за студените сандвичи в полупразния хладилник на Коул. Приблужи се до масата и отрязва огромно парче от ъгъла, за да има възможно най-много сметанов крем отгоре, и го понесе към конюшната.

Реакцията на Коул при вида на тортата беше комична.

— Пред теб стои най-големият любител на сладкиши в света, Даяна! — възкликна той, поемайки чинията и вилицата от ръцете ѝ.

Тръгна към стаята си, като в движение си хапваше от парчето. Тя остана загледана в него, осъзнала за пръв път в живота си, че хората, с които разговаря, невинаги имат какво да ядат. Когато пое към къщата, взе решение всеки път, когато гостува на Барбара Хейуърд да носи по нещо за ядене. Само трябваше да намери начин да му дава храната така, че Коул да не се почувства обект на съжаление.

Даяна не знаеше нищо за младежите, които учеха в колеж, но знаеше какво е гордост и с право допускаше, че Коул притежава това качество.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Хубаво нещо е животът! — отбеляза едва чуто Кори. Бяха минали два месеца от преместването ѝ в Хюстън.

Родителите им вече си бяха легнали. Двете момичета лежаха сгушени под завивките в леглото на Даяна, опрели гръб върху пухените възглавници с дантелени калъфки, и разговаряха.

— Нямам търпение да дойде утрешният ден, за да те запозная с баба и дядо. Когато след седмица наближи време да си ходят, ще видиш, че ще си луда по тях! Ще ги чувстваш като свои дядо и баба и ще имаш усещането, че ги познаваш откакто си се родила.

Истината беше, че Кори отчаяно се надяваше да стане така. Щеше ѝ се да даде на Даяна нещо в отплата за всичко, което беше сторила за нея.

Учебните занятия бяха започнали преди месец и междувременно Даяна се беше превърнала в най-добрата приятелка и покровителка на Кори. Помагаше ѝ да подбира дрехите си, да си прави различни прически, да се оправя сред социалния лабиринт в училище. Най-сетне дори приятелките на Даяна — а някои от тях бяха истински снобки — я приеха в своя затворен, труднодостъпен кръг.

Първия месец Кори беше преизпълнена с благодарност и боготвореше новата си сестра. За разлика от нея Даяна никога не избухваше, никога не се притесняваше, че ще каже нещо не на място, никога не пускаше тъпи шегички и никога не изглеждаше като глупачка. Гъстата ѝ червеникавокафява коса винаги блестеше от чистота, по кожата ѝ нямаше нито едно петънце, фигурата ѝ беше страхотна. Когато излизаше от плувния басейн с натежала от водата коса и без грим по лицето, приличаше на звезда от телевизионна реклама. И по дрехите ѝ не можеше да се забележи дори най-малката гънчица!

Двете момичета вече възприемаха новите си родители като свои собствени и сега Кори искаше да даде на Даяна „истински дядо и баба“.

— Когато видиш дядо и баба, ще разбереш защо всички ги намират за страхотни — каза ѝ тя. — Дядо може да измисли и измайстори всичко, което ти хрумне, и то винаги излиза сполучливо. Баба пък умее да плете и да шие. Може да се поразходи из гората и да се върне с най-обикновени листа и клонки, които само с помощта на малко боя и лепило превръща в забележителни произведения на изкуството. Прави подаръци, които раздава на хората, рисува сама дори опаковъчната хартия. После използва сухи плодчета и разни други растителни материали за украса и всичко става страхотно! Мама е същата като нея. Когато се организира разпродажба с благотворителна цел, хората се избиват да купуват творенията на баба и дядо.

Веднъж в Лонг Вели дойде някакъв човек, собственик на галерия в Далас, и видя техните работи. Заяви, че двамата са изключително талантиливи, и поиска от тях да изработят разни украси, които да продава в галерията си. Тогава баба му отвърна, че няма да ѝ доставя удоволствие да работи по поръчка. О, забравих да ти спомена, че тя също така е и невероятна готвачка! Привърженик е на екологичното хранене, на домашно отгледаните зеленчуци, на току-що откъснатите цветя... Човек никога не знае дали ще подреди цветята в букет на масата, или ще ги постави в чинията на всеки. Но каквото и да стори, то все ще бъде страхотно!

Кори млъкна, за да отпие глътка от кутийката кока-кола в скута си.

— Дядо обича да се занимава с градината и непрекъснато експериментира, за да отгледа все по-големи и по-вкусни продукти — продължи тя. — Но най-много от всичко обича да изработва разни неща.

— Какви например? — попита Даяна.

— Може да направи каквото пожелае от късче дърво: малко люлеещо се столче за бебе, градински навес, който да изглежда като къщичка, миниатюрни мебели за кукленска къща. Баба често оцветява онова, което е изработил, защото е по-артистичната натура от двамата. Нямам търпение да ти покажа къщата за кукли, която дядо ми подари! Вътре има петнадесет стаи и истински сандъчета с цветя на прозорците!

— Нямам търпение да се запозная с тях! Вярвам, че са невероятни! — отвърна Даяна, но Кори не я чу. Беше се замислила върху нещо, което ѝ беше направило впечатление още първия път, когато надникна в стаята на сестра си.

— Даяна — започна, наблюдавайки изрядния ред наоколо, — никой ли не ти е казвал, че не е здравословно да спиш в толкова чиста спалня?

Вместо да отвърне с някоя неприятна забележка за навика на Кори да разхвърля, тя замислено се огледа и отвърна:

— Вероятно си права. А може би стаята ми е толкова подредена, защото обичам реда и симетрията. Или пък защото страдам от натрапчива психоза...

Кори свъси вежди:

— Какво е „натрапчива психоза“?

— Лудост — отвърна кратко Даяна.

— Ти не си побъркана!

— Може би необходимостта да държа всичко около себе си в идеален ред е начин да задоволя невротичния си стремеж към контрол над живота си, появил се след смъртта на майка ми, а също на бабите и дядовците ми.

— Какво общо има смъртта на майка ти с подреждането на обувките ти по азбучен ред?

— Теорията е следната: ако държа вещите си в пълен ред и правя всичко възможно най-добре, това ще ми вдъхне увереност, че всичко в живота ми ще върви идеално и че нищо лошо няма да ми се случи.

Кори беше направо поразена от подобно абсурдно твърдение:

— От кого си чула всичките тези глупости?

— От психоаналитика, при когото ме заведе татко след смъртта на дядо и баба. Целта беше да преодолее по-лесно скръбта от загубата на толкова много близки хора за съвсем кратко време.

— Голяма глупост! Вместо да ти помогне, ти е наприказвал всичките тези неща, за да те уплаши и да те накара да си мислиш, че си луда?

— Не, на мен лекарят не ми е казвал нищо подобно. Каза ги на татко, когато останаха насаме, а аз подслушах разговора им.

— А татко какво му отвърна?

— Че самият доктор е човекът, който действително се нуждае от психоаналитици. Нали разбираш, родителите на всички ученици от нашето училище ги водят на психоаналитик, когато преценят, че децата им имат или могат да имат проблеми някой ден. Всички съветваха татко да ме заведе при специалист и накрая той го направи.

Кори махна възмутено с ръка и се върна към първоначалната си мисъл:

— Когато се шегувах с твоето чувство за ред, имах предвид, че е впечатляващо колко бързо успяхме да се сближим, въпреки че сме толкова различни. Понякога се чувствам като безнадеждна глупачка, която си взела под крилото си, макар да ти е ясно, че никога няма да стана като теб. Баба винаги ми повтаря, че леопардът не сменя окраската си, така че и ти не можеш да направиш копринена кесия от свинско ухо!

— Безнадеждна глупачка! Свинско ухо! Но... нещата съвсем не стоят така! Научих толкова много от теб! Ти имаш качества, които аз силно бих искала да притежавам!

— И кои са те? — недоверчиво попита Кори. — Със сигурност не са моите оценки в училище, нито размерът на бюста ми!

Даяна се изкикоти и извърна очи към тавана, после със сериозен тон каза:

— Като начало, обичаш приключенията.

— Някое от тези мои „приключения“ най-вероятно ще ме отведе до затвора, преди да съм навършила и осемнадесет години.

— Няма! — възрази Даяна. — Имам предвид следното: когато решиш да направиш нещо — например да правиш снимки от върха на скелето на онази новострояща се сграда — ти пренебрегваш опасността и просто го правиш!

— Нали и ти дойде с мен?

— Дойдох, но не исках. Толкова се страхувах, че чак краката ми трепереха.

— Но въпреки това го направи!

— Точно това имам предвид. По-рано никога не бих се осмелила да го сторя. Ще ми се да приличам повече на теб.

Кори дълго обмисля думите на сестра си, накрая очите ѝ закачливо светнаха:

— Ако наистина искаш да заприличаш на мен, тогава най-добре ще бъде да започнем от тази стая.

Посегна зад гърба си, преди Даяна да е разбрала какво точно става.

— Какво имаш предвид?

— Някога участвала ли си в бой с възглавници?

— Не, как... — Въпросът остана недоизречен. Една пухена възглавница се приземи върху главата ѝ.

Кори бързо скочи от леглото и се приведе в очакване на ответния удар, но Даяна не помръдна, само притисна възглавницата към коленете си.

— Не мога да повярвам, че направи това! — отбеляза тя и развеселено изгледа Кори.

— Защо не? — попита сестра ѝ, подмамена от спокойния ѝ тон.

— Защото ще се наложи да ти отвърна.

Даяна така небрежно посегна към възглавницата, тонът ѝ беше толкова миролюбив, че другото момиче не успя да реагира навреме. Но после със смях метна възглавница към Даяна и получи поредния удар от нея. Пет минути по-късно, когато разтревожените им родители отвориха вратата на спалнята, те дълго се взираха, преди да открият дъщерите си сред сипещата се от тавана пелена от гъши пера. Двете момичета лежаха на пода, задъхващи се от смях.

— Какво, за Бога, става тук? — попита господин Фостър. Гласът му звучеше по-скоро разтревожено, отколкото ядосано.

— Бием се с възглавници — отвърна задъхана дъщеря му. На устните ѝ беше залепнало едно перо и тя внимателно го хвана с два пръста, за да го отстрани.

— Недей, просто го изплюй — през смях я посъветва Кори и после нагледно ѝ демонстрира какво има предвид.

Даяна направи същото и звънко се засмя, щом видя физиономията на баща си. Перата се сипеха отгоре му и кацаха по раменете му, а той стоеше като истукан, облечен в копринен халат и пижама, редом до новата майка на Даяна, която с мъка се опитваше да изглежда строга и да прикрие смеха си.

— Ще почистим, преди да си легнем — обеща Даяна.

— Не, няма — възрази Кори. — Първо ще трябва да спиш сред тази бъркотия. Ако го направиш, значи има някаква надежда с малко

повече практика да се превърнеш в забележителен сноб, какъвто съм аз!

Без да помръдва от пода, Даяна обърна глава към нея и през смях запита:

— О, наистина ли смяташ така?

— Има надежда — заяви дълбокомислено сестра ѝ. — Но само ако много, много упорито се потрудиш.

Робърт Фостър се канеше да възрази срещу този план, но съпругата му леко го хвана за ръкава и го измъкна от стаята, затваряйки вратата. Щом се озоваха в коридора, той озадачено изглежда жена си.

— Момичетата направиха такава бъркотия! Не мислиш ли, че трябва да почистят, преди да си легнат?

— И утре е ден — отговори Мери Фостър.

— Тези възглавници са доста скъпи. Даяна би трябвало да се сети за това. Ужасно безотговорно е от тяхна страна да ги похабяват, мила.

— Боб — нежно го прекъсна жена му, пъкна ръка в дланта му и го поведе към тяхната спалня. — Даяна е най-отговорното момиче, което познавам.

— Така съм я учил. За възрастните е много важно да могат да си дадат сметка за последиците от техните действия и да се съобразяват с тях.

— Скъпи — прошепна съпругата му, — тя не е възрастен човек.

Той се замисли, после на устните му трепна усмивка:

— Права си, но наистина ли мислиш, че е важно да се научи да плюе?

— От първостепенно значение е — засмя се Мери.

Той се наведе и я целуна.

— Обичам те — прошепна.

Тя отвърна на целувката му и тихо рече:

— Обичам Даяна.

— Зная, и това ме кара да те обичам още по-силно — той се отпусна на леглото и я придърпа върху себе си. Ръцете му се плъзнаха по копринената ѝ роба. — Знаеш, че и аз обичам Кори, нали?

Тя кимна, а ръката ѝ бавно посегна към пухената възглавница, опряна на таблата на леглото.

— Ти промени нашия живот — продължи Робърт Фостър.

— Благодаря — прошепна тя, изправи се и седна върху бедрата му. — А сега ми дай възможност да променя възгледите ти.

— За какво?

— За боя с възглавници — отвърна тя и със смях го перна с възглавницата.

Стаята на Даяна беше точно над тази на родителите им. Двете сестри чуха обезпокоителния шум, скочиха на крака и разтревожени се втурнаха към долния етаж.

— Мамо, татко... — извика Даяна, чукайки на вратата. — Всичко наред ли е? Чухме някакъв шум!

— Всичко е наред, скъпа! — обади се отвътре Мери Фостър. — Но ми се струва, че ще ми е нужна малко помощ.

Двете момичета се спогледаха озадачени. Даяна натисна бравата и вратата се отвори. Двете замръзнаха от изненада на прага. Гледаха удивени родителите си, после избухнаха в лудешки смях.

Баща им лежеше на пода и притискаше с тяло майка им към земята, като същевременно здраво държеше ръцете ѝ.

— Предай се! — властно нареди той.

Съпругата му се изкикоти.

— Кажи, че се предаваш, иначе няма да те пусна!

В отговор на тази арогантна мъжка команда Мери Фостър хвърли заговорнически поглед към дъщерите си, с мъка си пое дъх и произнесе през смях:

— Мисля, че ние, жените, трябва... да се поддържаме... в моменти като... този.

Момичетата само това чакаха.

Тази нощ резултатът беше дванадесет на две: дванадесет скъсани пухени възглавници срещу две оцелели от дунапрен.

ПЕТА ГЛАВА

Даяна грабна учебниците от кожената седалка на новото БМВ, подарък от баща ѝ за шестнадесетия ѝ рожден ден, и се втурна по стълбите на огромната сграда в джорджиански стил, която беше нейният пръв и единствен дом. Беше преизпълнена с радост от добрите новини, които носеше.

За двете години, през които новата ѝ майка и новите ѝ баба и дядо се бяха пренесли да живеят тук, видът и атмосферата на къщата и градината се бяха променили до неузнаваемост. Смеховете и възбудените разговори замениха обичайната тишина; от кухнята се носеха прекрасни ухания; цветята изпълваха с цялото си великолепие градината и къщата.

Всички бяха доволни от новата атмосфера, освен домашната помощница Глена, поела грижите за Даяна след смъртта на майка ѝ. Именно на нея се натъкна момичето, когато като вихър влетя във фойето.

— Глена, Кори вкъщи ли е?

— Мисля, че е в задния двор заедно с останалите. Предполагам, че обсъждат утрешното вечерно парти. — Тя приключи с бърсането на една малка масичка, изправи се и критично огледа резултата от работата си. — Когато майка ти беше жива, наемаше сервитьори и декоратори, щом се наложеше да организира парти. И оставяше на тях да свършат цялата работа — добави. — Така всъщност правят повечето богаташи, но не и ние.

— Права си, не и ние — с усмивка се съгласи Даяна. — В момента въвеждаме нова мода.

Тя се запъти към вътрешността на къщата, съпроводжана от Глена, която ядосано прекарваше парцала по идеално чистите мебели.

— Когато навремето давахме прием, всичко изглеждаше прекрасно и беше образец на добрия вкус и изисканост. Но очевидно това вече не е достатъчно. Сега всичко трябва да бъде свежо, всичко трябва да бъде естествено, всичко трябва да е отгледано в домашни

условия и направено у дома. Само че отглеждането на продуктите в домашната градина и изработването дори на най-малката дреболия в домашни условия е за провинциалистите. Вярно, дядо ти и баба ти са именно провинциалисти и не разбират, че...

Откакто новите майка и баба на Даяна бяха поели домакинството в свои ръце, Глена беше вечно недоволна.

Бабата и дядото на Кори от пръв поглед бяха обикнали Даяна, а тя им отвърщаше със същото. След първото гостуване на Роуз и Хенри Брайтън в Хюстън момичетата често започнаха да прескачат до Лонг Вели. Накрая Робърт Фостър реши да обнови и разшири къщата за гости, а следващата стъпка беше да построи оранжерия за Роуз и да определи място за зеленчукова градина на Хенри.

Като награда за своята добрина той вече можеше да яде пресни плодове и зеленчуци, отглеждани в неговото имение, както и апетитни ястия, сервирани по всевъзможни начини и на необичайни за него места. Той например никога не беше обичал да се храни в просторната кухня в задната част на къщата. Тя беше пригодена за малка армия сервитьори, които обикновено пристигаха по повод организирането на някое парти. Стените бяха снежнобели, по тях висяха кухненски принадлежности с огромни размери, а през единствения прозорец се откриваше скучна и безлична гледка. Робърт намираше помещението за стерилно и неудобно.

Преди Мери и родителите ѝ да се появят в живота му, Робърт Фостър беше свикнал с лютивите ястия, които неговата готвачка Кончита му приготвяше. Той ги изяждаше възможно най-бързо в неприветливата трапезария. Не беше си и представял, че може да се храни под клоните на дърветата в неговата приятна, но занемарена градина или пък край правоъгълния басейн с олимпийски размери, който архитектът на къщата, проявявайки отчайваща липса на въображение, беше поставил по средата на двора и беше заобиколил с океан от бетон.

Сега Робърт беше друг мъж. Живееше в страхотна обстановка и обожаваше вкусната храна. Кухнята, която някога така упорито беше отбягвал, се беше превърнала в негово любимо място. Стерилната белота и огромните празни пространства бяха изчезнали. В единия край Хенри беше изработил солариум, монтирайки множество стъкла в тавана, а на отсрещната стена беше избил високи прозорци. В така

оформеното уютно кътче бяха подредени удобни кресла и канапета, където човек можеше да изчака приготвянето на обяда или вечерята. Мери и Роуз сами бяха изрисували дамската с лозови филизи и цветя и бяха изпълнили пространството със зелени растения, поставени в бели саксии.

Бялата теракота на пода беше обградена с бордюр от плочки в ярки цветове. Стари глинени плочи, взети от една разрушена постройка, покриваха едната стена и образуваха арка над огромната пещ. Там висяха медни съдове и тигани във всякакъв размер и форма.

Съпругата му и семейството ѝ бяха преобразили заобикалящата го среда, внасяйки спираща дъха естествена красота във всичко наоколо. Независимо дали изработваха уникални килимчета, рамки за картини, леки мебели, украси за маса или елегантни опаковки за подаръци, те го правеха с огромна любов.

Година след женитбата им Мери беше направила своя дебют като домакиня на пищно градинско парти за приятелите и познатите на Робърт от изисканото хюстънско общество.

Вместо да възложат организацията на някоя фирма, Мери и Роуз сами се нагърбиха с приготвянето на храната. Ястията бяха по техни рецепти с ароматни подправки от градината на Хенри и бяха изкусно подредени върху ръчно апликирани покривки, обсипани с ярки цветя.

Мери и майка ѝ събраха стотици орхидеи от оранжерията, после възложиха на Даяна, Кори и четири техни приятелки да изплетат цветни гирлянди. Беше решено всяка дама да получи по една малка кутийка за бижута, изработена от лакирано дърво, изрисувана с орхидеи. Двете жени искрено вярваха, че дори изисканите и разглезени милионерски съпруги ще оценят уникалните подаръци и украси, вкусните ястия и освежената атмосфера в дома на Робърт Фостър, затова прекараха много часове в размисъл и творчество.

Два часа преди началото на партито Мери беше направила последен оглед на къщата и градината, после се беше хвърлила уплашена в прегръдките на съпруга си, обляна в сълзи:

— О, скъпи, не биваше да ми позволяваш да правя това! Всички ще кажат, че съм загрозила прекрасната ти къща с тези ръчно изработени боклуци. Приятелите ти са обикаляли из целия свят, свикнали са да се хранят в ресторанти с пет звезди, да присъстват на официални балове, да се движат сред безценни антики, а аз им

предлагам едно... едно лишено от изисканост увеселение в задния ти двор. — Сълзите потекоха още по-силно от очите ѝ и тя притисна мокрото си лице към гърдите му. — Ще си помислят, че си се оженил за някаква смотанячка и селяндурка!

Робърт нежно я погали по гърба и се усмихна. Той също беше обиколил къщата и градината, опитвайки се да погледне на всичко с окото на външен човек. Онова, което видя, го изпълни с вълнение и гордост. Мери и родителите ѝ наистина бяха придали ново значение на думата „домашно направен“. Бяха я издигнали до висотата на изкуство, на творчески акт, който вдъхваше живот на безличното, придаваше значение и на най-дребния детайл и превръщаше съвсем обикновени на пръв поглед вещи в образци на красотата. Беше убеден, че неговите гости са достатъчно проникателни, за да разпознаят и оценят уникалността и красотата на създаденото от съпругата и тъщата му. Вярваше, че те ще се възхитят от самата Мери така, както щяха да се възхитят от всичко, което бяха изработили сръчните ѝ ръце.

— Ти ще ги шашнеш, момичето ми! — прошепна в ухото ѝ той. — Ще видиш!

Оказа се прав.

Гостите възторжено хвалеха вкусната храна, украсите, цветята, градината, къщата и най-вече — свежата хубост и естественото държание на домакинята. Онези, които преди няколко месеца бяха шокирани от вестта, че Робърт е превърнал част от зелените площи около къщата си в зеленчукова градина, опитаха свежите зеленчуци и изявиха желание да хвърлят един поглед на мястото, където растяха. В резултат на това в продължение на няколко часа Хенри гордо сновеше из градината и охотно даваше обяснения на любопитните. В края на вечерта голяма част от мъжете заявиха, че имат намерение също да се сдобият със свои собствени зеленчукови градини.

Мардж Кръмбейкър, журналистка от „Хюстън Поуст“, беше поканена специално на тържеството и отрази събитието по следния начин:

Госпожа Робърт Фостър (по баща Мери Брайтън от Лонг Вели), която беше домакиня на това прелестно парти, блестяше с любезността си, гостоприемството и

подчертаното си внимание към всички гости, а това със сигурност ѝ отрежда водеща роля сред дамите, организаторки на подобни тържества в Хюстън. На събитието присъстваха и родителите на госпожа Фостър, господин и госпожа Хенри Брайтън, които бяха любезни да разведат заинтригуваните гости и бъдещи градинари из новата градина, оранжериите с цветя и работилницата, които Боб Фостър е построил в своето имение „Ривър Оукс“...

Сега, година по-късно, Даяна си спомняше за всичко това, докато Глена недоволно мърмореше по повод на предстоящото парти. За да не се ядоса, момичето си повтори няколко пъти, че Глена всъщност харесва мащехата ѝ и нейните родители; домашната помощница просто се дразнеше от мисълта, че са ѝ отнели водещото място при организирането на домакинството. Според Даяна животът беше прекрасен, изпълнен с хора и движение, със смях и обич...

— Аз съм последната, която ще изважда на преден план произхода на хората — продължаваше Глена, — но ако госпожа Фостър беше израснала в семейство, принадлежащо към висшето общество, щеше да знае как богатите вършат едно или друго нещо. — Миналата година, когато баща ти ми съобщи, че смята да покани родителите ѝ да живеят в къщата за гости, не допусках, че нещата ще бъдат чак толкова лоши. Но новият ти дядо собственоръчно изкопа и засади цяла зеленчукова градина и струпа купчина оборски тор направо върху тревата в задния ни двор; после превърна гаража в... в навес за мотики и в парник! А преди да успея да си поема дъх, новата ти баба вече изскубваше тревата, за да прави лехи за билки и подправки и се захвана да вае глинени съдове със собствените си ръце! Цяло чудо е, че онази журналистка от клюкарската страница на вестника — Мардж не знам коя си — не ни нарече селяндури и простаци, след като присъства на първото парти, дадено от мащехата ти.

— Глена, много добре знаеш, че никак не е честно да говориш така — възрази Даяна. — Всеки, който познава мама, баба или дядо, смята, че те са чудесни. Наистина са такива! Из цял Хюстън се носи

славата ни заради онова, което мама нарича „връщане към природата“. Точно поради тази причина утре вечер ще пристигне фотограф от „Саудърн Ливинг“, за да снима нашето парти.

— Цяло чудо ще е, ако не ни направят за смях в очите на хората!

— Никой не ни смята за смешни — отвърна Даяна и отвори вратата в дъното на коридора. — Хората от „Саудърн Ливинг“ са забелязали снимките от последното ни парти, поместени в „Хюстън Кроникъл“, и сега искат да напишат статия за това, как правим всичко.

Спомняйки си съветите на баща си да проявява разбиране и търпение спрямо Глена, тя лъчезарно ѝ се усмихна. Знаеше, че двамата с баща ѝ са единственото семейство, което възрастната жена има:

— Аз и татко знаем, че ти е трудно с още четирима души на главата, особено с такива, които са погълнати от своето хоби. Притесняваме се, че ще ти дойде много и ще се преумориш, затова татко предлага да наеме жена, която да ти помага.

При тази висока оценка за нейните качества раздразнението се изпари от лицето на Глена.

— Нямам нужда от помощ. Достатъчно добре се справям и сама с грижите около това семейство, нали така?

— Години наред ти си ми била като майка, Глена. Двамата с татко не бихме се справили без теб нито преди, нито сега. — Последното не беше съвсем вярно, но момичето чувстваше, че е простимо леко да преувеличи нещата, след като това щеше да накара Глена да изпита облекчение и задоволство.

Момичето се спря на балкона и се огледа за Кори. Сестра и сигурно беше сред тълпата от помощници, наети за подготовката на партито.

По проект триакровият заден двор беше замислен така: огромен плувен басейн в средата, къща за гости зад него, тенис корт вляво и гараж, побиращ шест коли вдясно. Гаражът беше свързан с голямата къща посредством извит портал. Даяна играеше в този заден двор откакто се помнеше и той винаги ѝ се беше струвал малко пуст и безинтересен, както впрочем и огромната къща. Сега всичко беше променено.

Въпреки удоволствието, което изпитваше от промените в дома и семейството, Даяна беше леко обезпокоена от етапа, до който беше достигнала подготовката на предстоящото парти. Журналистите от

„Саудърн Ливинг“ скоро щяха да пристигнат, а още нищо не беше завършено. Наоколо бяха разхвърляни столове, маси и градински чадъри; дядо ѝ се беше покачил на стълбата, опитвайки се да закачи едно белведере; баба ѝ спореше разгорещено с двама градинари за най-добрия начин, по който биха могли да украсят масите със събраните магнолии; майка ѝ четеше от някакъв лист задачите на двете помощнички, наети за седмицата.

Даяна все още търсеше с поглед Кори, когато баща ѝ се появи откъм гаража с куфарче и шлифер в ръка.

— Здравей, татко — поздрави тя и се приведе, за да го целуне. — Днес се прибираш по-рано.

Той смутено сложи ръка на рамото ѝ:

— Реших да видя докъде са стигнали приготовленията. Как беше в училище?

— Добре. Избраха ме за председател на класа.

Баща ѝ ласкаво я притисна към себе си:

— Това е чудесно! Опитай се да се представиш възможно най-добре. — Погледна я с любов, после потърси съпругата и тъща си. Двете жени го бяха забелязали и сега с усмивка и решителна крачка се приближаваха към него. — Е, драга ми председателко, нещо ми подсказва, че всеки момент ще бъда впрегнат в работата. Изненадвам се, че ти и Кори не сте включени в списъка на помощниците.

— Нашето задължение е „да не се мотаем в краката на хората“ — изрецитира Даяна. — Наминах да взема Кори. Барбара Хейуърд ни кани да пояздим тази вечер у тях.

— Мисля, че Кори е в банята — осведоми я майка ѝ. — Промива някаква лента.

— О, сигурна съм, че идеята да отидем до дома на семейство Хейуърд ще ѝ хареса — каза девойката на път за къщата. Всъщност можеше да се закълне, че сестра ѝ ще приеме поканата с радост, и то не защото много ѝ се яздеше, а защото щеше да види Спенсър Адисън, който също трябваше да бъде при конюшнията.

Спалнята на Кори беше точно срещу тази на Даяна. Двете стаи бяха еднакви по размер. Към всяка от тях имаше баня, гардеробна и будоар. Въпреки това стаите изглеждаха коренно различни, както бяха различни и обитателките им.

Даяна беше дребничка, уравновесена и женствено очарователна. Обичаше да чете, обожаваше реда и чистотата, притежаваше организаторски талант и се държеше резервирано с непознати.

Спалнята ѝ беше обзаведена с антикварни мебели във френски стил — масивен гардероб и легло, тапицирано с жълт кретон. Отсреща беше френското бюро, където Даяна пишеше домашните си. Всяко нещо беше на мястото си.

Тя влезе в стаята си, сложи учебниците на бюрото и тръгна към гардеробната. Съблече червения си памучен пуловер, сгъна го прилежно и го постави на една празна полица сред дузина изрядно сгънати пуловери, разпределени в различни купчини по цвят, а не по модел или дължина. Свали тъмносиния си панталон и го сложи на закачалка в отделението за сини панталони и шорти, после се запъти към секцията с бели дрехи и извади оттам шорти. Добави тъмносиньо поло, поръбено с бяла ивица. Избра бели сандали от множеството обувки, подредени в редици на пода, накрая спря пред тоалетната масичка и прекара гребена през косата си. Автоматично посегна към светлорозовото червило, сложи малко на устните си и отстъпи назад, за да се огледа.

Стори ѝ се, че лицето, което я гледа отсреща, е съвсем обикновено. Въпреки че Даяна растеше, то сякаш изобщо не се променяше: същите зелени очи и тъмни мигли — дори лекият грим не беше в състояние да ги направи изразителни според нея. Скулите ѝ бяха високи, но тя не ги подчертаваше с руж, защото имаше чувството, че ще изглежда като нагласена за маскарад, фон дьо тенът изобщо не променяше вида на кожата ѝ, затова избягваше и него. На брадичката ѝ имаше лека трапчинка. Косата беше най-хубавото нещо у нея — беше гъста и блестяща, но Даяна не желаше да си прави сложни прически, а предпочиташе обикновения стил, който не изискваше толкова внимание и време, освен това най-много ѝ отиваше. Навън беше топло, затова прибра косата си на конска опашка и се запъти към стаята на Кори, за да ѝ съобщи новината.

Сестра ѝ беше оставила вратата на спалнята си отворена, но не се виждаше никъде. Даяна си проправи път сред купищата дрехи, шалове, обувки, фотоалбуми, различни фотографски приспособления, разхвърляни из цялата стая.

— Кори? — извика Даяна, приближавайки до банята. — Вътре ли си?

— Ей сега излизам — чу се гласът ѝ. — Трябва да закача този филм да съхне. Струва ми се, че снимката, която направих на Спенс, докато играеше тенис в клуба, е станала страхотна! Мисля, че най-после съм овладяла тънкостите на нощната фотография.

— Побързай. Имам чудесни новини — с усмивка рече Даяна и се отдалечи от затворената врата.

Интересът на Кори към фотографията се беше породил преди две години, когато господин Фостър ѝ подари първия фотоапарат, а с течение на времето беше прераснал в хоби. Що се отнася до интереса ѝ към Спенсър Адисън, той беше възникнал преди година, когато Кори го зърна на едно парти, и се беше превърнал в мания. Снимките му, направени по време на различни партита, на спортни състезания и къде ли не, бяха навсякъде из стаята — затъкнати в рамката на огледалото, забодени на дъската с най-важните задачи, окачени по стените.

Въпреки че Спенсър беше футболна звезда в Южния методистки университет и излизаше на срещи с множество красиви студентки, лепящи се за него заради красивата му външност и спортните му успехи, Кори не преставаше да вярва, че с малко повече късмет, настойтелност и молитви Спенсър някой ден ще бъде само неин.

— Права бях! — възкликна тя, излизайки от банята. В ръката си държеше няколко влажни негатива. — Само погледни тази поза, където Спенс прави сервис!

Даяна се засмя:

— Защо да не отидем на гости у семейство Хейуърд? Така ще имаш възможност да го видиш на живо.

Лицето на сестра ѝ светна от задоволство:

— Значи се е върнал? Сигурна ли си? — Преди Даяна да успее да отговори, тя се втурна обратно в банята, закачи отрязъка от лента да съхне и се залепи за огледалото на тоалетната масичка. — Какво да облека? Дали ще имам време да си измия косата? — И после с тон, който показваше, че направо ще умре от разочарование, ако сестра ѝ е сбъркала, рече: — Ама ти сигурна ли си, че той ще е там?

— Напълно. Дъг Хейуърд спомена, че Спенс ще намине у тях веднага след вечеря, за да види новия кон за игра на поло. Щом узнах

това, открих Барб и издействах покана да ги посетим. После дадох газ и ето ме тук. Можем да тръгнем, щом се нахраним.

Кори знаеше, че Даяна не обича да язди и че се отегчава да наблюдава ездата на останалите, когато двете гостуваха у Хейуърдови, но сестра ѝ винаги я придружаваше с готовност. Сега беше уредила да отидат там, за да може Кори да се срещне със Спенсър.

— Ти си невероятна сестра! — възкликна тя и импулсивно я прегърна.

Даяна отвърна на прегръдката и отстъпи назад.

— Побързай. Облечи се, преди да сме седнали на масата, за да можем да потеглим веднага и да пристигнем в дома на Барб преди Спенсър. Ако го изпреварим, никой няма да си помисли, че го преследваш.

— Права си! — Кори беше впечатлена от проникателността на сестра си. Каквото и да поискаше тя, Даяна винаги беше готова да ѝ помогне, както и да я предпази от погрешни стъпки. Даяна умееше да гледа напред и да предвижда рисковете, но Кори беше толкова импулсивна, че понякога все пак сгазваше лука, въвличайки в неприятности и по-голямата си сестра.

Беше неизбежно някои от техните злополучни лудории да не станат известни на родителите им, а когато това се случеше, майката на Кори ги привикваше настрана и им обясняваше, че не се е случило нещо чак толкова лошо.

Бащата на Даяна обаче не приемаше нещата така философски. Той не смяташе, че е нещо нормално дъщерите му да се загубят в националния парк „Йелоустоун“, понеже Кори искала да снима някакъв лос на фона на изгряващото слънце. Не му стана весело, когато прочете във вестниците, че дъщерите му били свалени от тринадесетия етаж на новострояща се сграда, опасана с висока ограда с надпис: „Влизането абсолютно забранено!“

Даяна тръгна към стълбището, водещо към кухнята:

— Докато се обличаш, ще отида да видя дали мога да намеря нещо за хапване, за да го занеса на Коул.

— На кого? — запита разсеяно Кори. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху неочакваните тръпки, които пробягваха през тялото ѝ заради предстоящата среща със Спенс.

— На Коул Харисън. Младежът, който работи в конюшната на семейство Хейуърд. Дъг каза, че ваканцията му е свършила и той отново е започнал работа у тях — обясни тя с усмивка и едва доловим трепет в гласа. — Освен ако нещо не се е променило, ще му е нужна храна, както обикновено.

Кори я проследи с поглед. Току-що беше станала свидетелка на скритите чувства, изпълващи сърцето на Даяна. Нито веднъж досега сестра ѝ не беше казала или направила нещо, с което да разкрие отношението си към коняря на Хейуърдови, но тя си беше такава — не говореше много, за разлика от Кори.

Замисли се за Даяна и Коул. Докато изстискваше шампоан върху косата си, се опита да си представи каква двойка биха били сестра ѝ и симпатичният коняр, но все не успяваше. Струваше ѝ се направо абсурдно.

Даяна беше сладка, хубава и много популярна сред младежите от своята среда. Можеше да избира сред богатите момчета като Спенсър Адисън, които никога не се излагаха, бяха начетени и до седемнадесетата си година бяха обиколили почти целия свят. Те членуваха в престижни клубове, където играеха голф и тенис, и щом навършеха шестнадесет години, започваха да се появяват на официалните приеми, облечени във фракове.

Кори се уви в хавлията и прокара четка през дългата си руса коса. Не разбираше как е възможно Даяна да предпочете човек като Коул, на когото липсваше всякакъв чар и изисканост, каквито Спенс например притежаваше. Спенсър изглеждаше божествено в тъмносиньо спортно сако и панталони в цвят каки, в къси бели панталонки за тенис или в бял вечерен костюм. Каквото и да облечеше, каквото и да направеше, Спенсър Адисън изглеждаше като „роден аристократ“, както често казваше баба ѝ за богатата хюстънска младеж. Косата на Спенс беше светлокестенява, с изрусели от слънцето краища, усмихнатите му очи бяха с цвят на кехлибар. Той беше много изтънчен.

Коул беше пълна негова противоположност. Косата му беше черна, лицето — матово, чертите му — груби, а очите — сиви и студени като навъсено небе. Кори никога не го беше виждала в друго облекло, освен в избелели джинси и стара тениска или пуловер. Не

можеше да си го представи да играе тенис с Даяна или да ѝ партнира на танците, облечен в смокинг.

Беше ѝ известна поговорката, че „противоположностите се привличат“, но в този случай различията бяха прекалено големи. Беше невъзможно да се повярва, че практичната, изтънчена и претенциозна Даяна ще се остави да бъде покорена от сексуалното излъчване на Коул и от неговата груба природа. Та той не се държеше приятелски с никого! Наистина, не можеше да се отрече, че има страхотна физика, но Даяна беше много дребна и ако двамата се появяха някъде заедно, Коул щеше да стърчи над нея като кула.

Доколкото ѝ беше известно, Даяна още не се беше влюбила истински в никого, дори не и в Мат Дилън или Ричард Гиър. Невъзможно беше да се повярва, че ще хлътне по младеж като Коул, който не се интересуваше какво облича и къде спи. Не че имаше нещо неестествено в начина му на живот, просто той не подходеше на момиче като сестра ѝ.

Кори взе светлокафяви панталони за езда и започна да ги обува, но се спря, сецайки се, че Барб Хейуърд и другите момичета не споделяха нейното безразличие към Коул. Той всъщност беше обект на множество тайни сексуални фантазии и размишления. Барб Хейуърд смяташе, че в сравнение с Коул всички останали момчета изглеждат направо грозни. Хейли Винсънс го намираше за много „секси“.

Кори беше така объркана, че за миг дори забрави за предстоящата си среща със Спенсър. Когато се сети, отново почувства лекото бодване в гърдите, съпроводено с копнеж и удоволствие — чувства, които не я напускаха, откакто го зърна за пръв път.

ШЕСТА ГЛАВА

От вълнение Кори не хапна почти нищо. Когато баба ѝ отбеляза този факт, разговорите около кръглата дървена маса в кухнята изведнъж секнаха и всички, освен Даяна загрижено се обърнаха към момичето.

— Ти едва си докоснала храната си, Кори. Какво става, скъпа?

— Нищо ми няма. Просто не съм много гладна — отвърна тя.

— Бързаш ли за някъде? — попита майка ѝ.

— Какво те кара да мислиш така? — невинно я погледна момичето.

— Защото непрекъснато гледаш часовника си — отбеляза дядо ѝ.

— О, това е защото двете с Даяна ще отидем да пояздим заедно с Барб Хейуърд — отвърна Кори. — Дъг има нов кон за игра на поло. Ще погледаме как го тренира. Господин Хейуърд е монтирал огромни прожектори около ринга, за да може да се използва и през нощта, на хладно.

— Нов кон за игра на поло! — възкликна баща ѝ с разбираща усмивка. Очите му се спряха върху блестящата ѝ коса и внимателно положения грим. — Предполагам, че искаш да направиш на животното добро впечатление при първата ви среща!

За да прекрати коментарите, Кори отхапа от пилешкото, преглътна и озадачено погледна баща си.

— Защо приказваш така?

— Защото косата ти изглежда така, сякаш си прекарала деня в салон за разкрасяване, сложила си си червило и руж и... — потискайки усмивката си, Робърт Фостър се втренчи в очите ѝ. — Това, което виждам на миглите ти, не е ли спирала?

— Не мисля, че има нещо лошо в това от време на време човек да се погрижи за външния си вид, за да изглежда добре на семейните вечери, нали така?

— Разбира се — съгласи се с готовност той и се обърна към съпругата си, преструвайки се, че сменя темата: — Днес обядвах в

клуба и се натъкнах на бабата на Спенс. Играеше бридж с още няколко дами.

— Как е госпожа Брамбли? — бързо се намеси Даяна.

Спенс живееше с баба си от малък и тя имаше чувството, че се досеща накъде бие баща ѝ. За да спести на Кори неизбежните шеги, добави: — Не съм я виждала от месеци.

— Госпожа Брамбли е много добре. Всъщност днес настроението ѝ беше особено приповдигнато. Причината за това...

— Тя притежава забележителна енергия за жена на нейната възраст, нали, мамо? — попита Даяна.

Баща ѝ обаче нямаше намерение да отстъпи:

— Та причината за нейното приповдигнато настроение беше неочакваното пристигане на Спенсър. Младежът решил да я изненада за рождения ѝ ден.

— Той е чудесен млад човек — отбеляза бабата. — Толкова очарователен и разумен!

— И много запален по играта на поло — допълни дядото и многозначително се усмихна на внучката си. — А също и близък приятел на Хейуърдови, нали?

Всички развеселени се извърнаха към Кори.

— Проблемът на нашето семейство е, че всеки прекалено много се интересува от това, какво мислят или вършат останалите му членове — отбеляза Даяна.

— Права си, скъпа — отвърна бабата, потупа Кори по рамото и стана да помогне на Глена да разчисти масата. — Не е полезно човек да се храни, когато е напрегнат. Защо не се качиш горе и не си сложиш още червило, за да изглеждаш толкова прелестна, колкото в началото на вечерята?

Кори с облекчение се изправи, отнесе чинията си до мивката и тръгна към горния етаж.

— Ще потеглим след петнадесет минути — подхвърли тя на Даяна.

Сестра ѝ кимна, но мислите ѝ бяха заети с Коул.

— Бабо, мога ли да занеса остатъка от пиленето в дома на семейство Хейуърд? — попита тя.

Баба ѝ веднага се съгласи, но останалите трима размениха озадачени погледи помежду си.

— Даяна — започна баща ѝ, — за какво са им на Хейуърдови остатъците от нашата вечеря?

— О, храната не е за тях — отвърна Даяна, отвори хладилника и извади няколко портокала и ябълки. — За Коул е.

— За Коул?

Даяна отвори вратите на шкафа за провизии и обясни:

— Коул работи в конюшната на семейство Хейуърд и живее там, но е слаб, а не мисля, че може да харчи малкото пари, които има, за пълноценна храна.

— Бедното старо момче! — възкликна баща ѝ.

— Той не е стар — разсеяно отвърна тя и огледа бурканите с домашно приготвени компоти и консервирани зеленчуци по рафтовете. — Коул не обича да говори за себе си, но аз знам, че учи в колеж и му се налага да работи, за да завърши образованието си. — Погледна към баба си, която вече слагаше пилешки гърди и задушени зеленчуци в голяма пластмасова кутия за храна. — Бабо, мога ли да взема няколко компота от праскови и два-три буркана с конфитюр?

— Разбира се. — Госпожа Брайтън избърса ръце в една кърпа и тръгна към шкафа, за да ѝ помогне. Сложи по три буркана от всеки вид в една торба.

— Последния път занесох на Коул от твоето ягодово сладко — добави момичето. — Той каза, че е по-хубаво дори от бонбони, а Коул е луд по бонбоните!

Зарадвана от комплимента на вечно гладния непознат, госпожа Брайтън добави в торбата четири буркана с ягодово сладко, после отиде до кухненския плот и отбеляза:

— Щом обича сладко, ще му сложа да опита от тези курабии с боровинки. В тях няма грам захар и почти никаква мазнина, затова са много здравословни. О, и на всяка цена трябва да си хапне от бадемовите бисквити, които изпекох вчера.

Бабата взе втора торба и се запъти към килера, но Даяна я спря:

— Не искам Коул да си помисли, че му давам милостиня, бабо. Положих доста усилия да го убедя, че си маниачка на тема консерви и че след всяко хранене ни остават купища храна. — Момичето извинително се усмихна.

При това обяснение дядото весело се изкикоти. Той се приближи до Даяна, прегърна я през раменете и подхвърли:

— Той вероятно ни смята за побъркани или за разсипници.

— Сигурна съм, че вярва и в двете — призна тя, без да забелязва, че родителите ѝ я наблюдават загрижено. — Помислих си, че е по-добре да ни смята за такива, отколкото да си мисли, че го храним от съжаление — обясни и взе двете тежки торби.

— За пръв път чувам за този младеж — каза с равен тон баща ѝ. — Какъв е той?

— Какъв ли? Ами... той е различен от останалите момчета.

— В какъв смисъл различен? Да не е някакъв бунтар или ренегат, или недоволник?

Даяна се спря замислена на прага:

— Възможно е и да е ренегат, но не в лошия смисъл на думата. Той е... — Изглежда компанията около масата и накрая добави: — ... различен. Просто е различен. Не мога да обясня какво точно у него е по-различно и защо, но факт е, че е такъв. Коул не е като останалите момчета, които познавам. Изглежда много по-зрял, много по-земен. Той е... той просто не е като другите — повтори неуверено тя. Вдигна ръка, весело махна за довиждане и в стремежа си да тръгне час по-скоро не забеляза подозрението, изписано по лицата на възрастните. — Довиждане на всички.

След няколко секунди мълчание баща ѝ погледна съпругата си, после тъста и тъща си и рече:

— За нещастие аз харесвам точно останалите младежи, които тя познава.

— Този е различен — повтори бабата.

— Точно заради това съм сигурен, че няма да ми хареса.

— Робърт — кротко каза жена му, — това е първото момче, към което Даяна проявява някакъв по-определен интерес и ти ревнуваш. Така беше и миналата година, когато Кори изведнъж започна да говори само за Спенс.

— Вече свикнах да слушам за него. Но да си призная, дори и в най-смелите си мечти не съм допускал, че увлечението ѝ по Спенсър ще трае повече от месец. Само че то продължи година и от ден на ден става все по-зле.

— Тя мисли, че е влюбена в него — иронично отбеляза Мери Фостър.

— Не, тя си е помислила, че се влюбва в Спенс още когато го е видяла за пръв път. Сега вече е сигурна, че иска да се омъжи за него. Надзъртала ли си напоследък в спалнята ѝ? Облепила е стените с негови снимки. Стаята ѝ е като олтар. Ужасно е.

Дядо Брайтън споделяше част от ревността на зет си по отношение на появата на други мъже в живота на момичетата:

— На Кори скоро ще ѝ мине. Момичетата не се влюбват, когато са едва четиринадесетгодишни; само си въобразяват, че са влюбени.

Съпругата му взе молива, за да добави последен щрих към една проста, но елегантна украса за стените на банята за гости:

— Хенри, аз се влюбих в теб точно когато бях на четиринадесет години.

Робърт Фостър беше престанал да следи разговора. Гледайки замислено към вратата, откъдето беше излязла дъщеря му, той попита:

— Дали само на мен така ми се стори, или и вие забелязахте, че докато говореше за онзи коняр, Даяна се изчерви?

— Колежанин — поправи го Мери, сложи длан върху неговата и окуражително я стисна.

Той се отпусна и дори шеговито подхвърли:

— Реагирам така, защото кроя големи планове за момичетата. Не искам цялото им внимание да бъде погълнато от момчета и след време със закъснение да установят, че са пропуснали много от живота, защото са се омъжили прекалено млади.

— Не прави никакви планове за Кори — сухо рече дядото. — Тя вече е решила кое е най-доброто за нея: иска да се омъжи за Спенс и да стане известен фотограф.

— Надявам се не в същата последователност, в която ти току-що ги изреди — отвърна Робърт.

Дядото продължи, без да обръща внимание на думите му:

— Що се отнася до Даяна, виждам бъдещето ѝ като архитект или специалист по вътрешен дизайн, а може би и като писателка. Има талант за всичките тези професии, но сякаш не е достатъчно запалена по нито една от тях. Не понасям мисълта качества като нейните да бъдат пропилены.

— Истинският ѝ талант няма да отиде на вятъра — възрази Робърт. Всички го загледаха с очакване и той гордо рече: — Може да е наследила артистичността на майка си, но от мен е взела практичния

ум. След време тя ще намери начин да го разкрие. Даяна винаги се е интересувала от бизнеса ми.

— Това е добре — кимна с усмивка съпругата му.

— Дори много добре — присъедини се към нея дядото.

Двете жени се спогледаха и едновременно станаха от масата.

— След половин час вече ще е тъмно, мамо. Искам да ме посъветваш как да украсим масите.

Госпожа Брайтън се поколеба и погледна към мъжете:

— Сигурни ли сте, че не искате пресни ягоди с диетично кисело мляко за десерт?

— Не мога да хапна нищо повече — изпъшка господин Фостър.

— Нито аз — добави Хенри Брайтън и потупа корема си. — Права си да настояваш да се храним със здравословна и нискокалорична храна, Роузи. Много е вкусна, щом човек веднъж свикне с нея. Пилето беше чудесно, наистина! Хайде момичета, вървете навън и довършете работата си.

Двамата мъже останаха в кухнята, заслушани в шума от стъпките им и затръшващата се външна врата. Щом се увериха, че съпругите им са излезли, те бързо се изправиха. Робърт Фостър отиде право при хладилника и извади оттам кутия ванилов сладолед, а Хенри Брайтън бръкна в шкафа и взе от най-долната полица ябълковия пай, който Глена беше купила сутринта от пекарницата и беше скрила специално за тях.

Хенри си отрязва огромно парче от пая и съзаклятнически погледна към зет си:

— Голямо парче ли искаш или средно?

— Голямо.

Хенри отрязва още едно грамадно парче, а Робърт си сложи стабилна порция сладолед и попита:

— Една или две порции, Ханк?

— Две — отвърна Хенри.

Те се загледаха в Глена, която шеташе из кухнята:

— Ти си истински ангел, Глена.

— Аз съм предателка.

— Можеш да си сигурна, че ще работиш тук, докато съм жив — с усмивка я увери Робърт.

— Жените ви ще ме уволнят, ако разберат какво ме карате да правя.

— Ние отново ще те наемем — успокой я Хенри, затвори очи и се наслади на страхотния вкус на забранените мазнини и захар. Изражението на зет му не се различаваше от неговото. — Имах чувството, че Мери и Роуз никога няма да излязат от тази стая. Страхувах се, че ще се наложи да изчакаме да си легнат, за да прескочим до кухнята.

Вън на поляната Мери обсъждаше разположението на масите за предстоящото вечерно парти.

— Мисля, че така е добре — отвърна Роуз. — Ще отида да извикам Робърт и Хенри да ни помогнат.

— Не още — отвърна Мери. — Не са си дояли десерта.

Роуз развеселено тупна с длани по бедрата си:

— Какво е този път?

— Ябълков пай.

— Трябва да уволним тази Глена! Преди Кончита да се пенсионира, тя държеше Глена далеч от кухнята.

Мери с въздишка поклати глава:

— Глена само изпълнява заповеди. Между другото, ако я уволним, те веднага ще я наемат отново. Като се изключат десертите, и двамата се съобразяват с нискомаслената диета. Зная, че Робърт стриктно я спазва на закуска и обяд. — Мери хвана една тежка маса, а майка ѝ се спусна да ѝ помогне.

— Вчера неговият лекар му съобщил, че холестеролът му най-после е спаднал — добави младата жена.

— А кръвното му как е?

— Не питай.

СЕДМА ГЛАВА

Рингът за обязждане и тренировка на коне се намиреше на тридесетина метра от конюшната. Беше заобиколен от ниска, боядисана в бяло ограда. На високи стълбове бяха монтирани мощни прожектори, които силно осветяваха кръга, но всичко извън него оставаше в сянка.

Застанала пред конюшната, Даяна наблюдаваше как Спенс слиза от гърба на прекрасния дорест жребец и го повежда по ринга. Младежът каза нещо на сестра ѝ. Кори се засмя и тръгна редом с него. Даяна се зарадва. Вечерта вървеше успешно за Кори.

Вместо да го поделя с Дъг и Барбара Хейуърд, както и с баща им или с някоя от безчислените приятелки на Спенсър Кори го имаше единствено за себе си. Хейуърдови в последния момент си спомниха, че са канени на рожден ден у някакви роднини, а Спенс беше дошъл сам.

Вечерта не протичаше зле и за Даяна. Тя също имаше Коул само за себе си. Успяваше да го вижда толкова често, колкото можеше, като полагаше усилия срещите им да не изглеждат преднамерени, но това беше ужасно трудно — по-малко трудно единствено от прикриването на чувствата, които изпитваше към него. Не искаше никой да разбере какво изпитва към Коул.

Почти всички приятелки на Барб бяха хлътнали по него. Коул беше висок, мургав, с широки рамене и тесен ханш. Когато облечеше риза с къс ръкав и плътно прилепнали джинси, всеки сантиметър от мускулестото му тяло излъчваше сила и груба, завладяваща мъжественост. Той не заемаше високо положение в обществото, нямаше пари и работеше нископлатена и унизителна според техните виждания работа, което автоматично го превръщаше в неприемлива партия, но това само го правеше още по-интересен в техните очи.

Коул отказваше да говори за себе си и така се обвиваше с ореол на тайнственост.

Беше недостижим и затова — още по-желан.

Беше имунизиран срещу красотата им, богатството им и хитрите им маневри. Това го превръщаше в предизвикателство.

Момичетата прекарваха безкрайни часове в догадки за семейството и приятелите му и правеха най-налудничави предположения за причините, които го караха да премълчава миналото си.

Непрекъснато се опитваха да привлекат вниманието му — от откритото флиртуване до появата им с най-тесните им панталони и най-разголени блузки в конюшната с молба да бъде прегледан нечий уж ударен глезен или китка.

Когато Коул беше наблизко, те уж случайно се стоварваха отгоре му, докато слизаха от конете.

Даяна внимателно беше проследила реакциите на Коул при опитите за флирт от страна на всяко едно от момичетата и беше разбрала, че колкото по-открити и нагли са те, толкова повече се отдръпваше от тях. С по-умерените агресорки младежът се отнасяше като с деца, което ги караше да надават обидени писъци. По-дръзките понасяха доста по-тежко наказание: седмици наред Коул се държеше хладно с тях. За нещастие и двете му тактики караха момичетата да търсят начини отново да си върнат благоразположението му, а това го правеше още по-силен и желан.

По един или друг начин всички момичета, които идваха да яздят у Барб Хейуърд, бяха давали на останалите да разберат, че Коул е казал или направил нещо, което според тях било доказателство за тайния му интерес именно към тях. През април същата година девет момичета заложиха по десет долара. Парите щеше да получи онази, която първа получи целувка от красивия коняр. Даяна отказа да участва в надпреварата под предлог, че той не я интересува, но се съгласи да събира парите. Горещо се надяваше никога да не се наложи да даде сумата на вероятната победителка. Същата тази пролет Даяна остана да преспи при Барб и тогава приятелката ѝ заяви, че предната вечер именно тя е спечелила баса. В продължение на половин час обясняваше с най-големи подробности какво всъщност представлявала целувката и последвалите я ласки.

Точно когато Даяна си мислеше, че ще припадне, ако Барб продължи да описва в какво положение били телата им, приятелката ѝ се тръшна по гръб на леглото и избухна в бурен смях:

— Първоаприлска шега! — извика и незабавно беше засипана с пуканки от всички страни.

Колкото и нещастна да се чувстваше Даяна, докато Барб разказваше за въображаемото си преживяване, тя с нищо не издаде чувствата си. Нито тогава, нито сега.

Хвърли скрит поглед към Коул, който сипваше овес в яслата на последното отделение. След миг той щеше да дойде при нея. Знаеше за Коул повече от всички други момичета, защото беше прекарала много часове насам с него.

Беше виждала как косата му придобива абаносов оттенък, когато слънцето я погали; беше наблюдавала как усмивката озарява лицето му и смекчава резките му черти, а очите му се превръщат в разтопено сребро; беше усещала ръцете му на кръста си, когато той на шега заставаше зад гърба ѝ и я повдигаше високо, за да я отмести от пътя си. Беше станала свидетелка на ужасния гняв, който го беше обзел, когато един приятел на Дъг си беше позволил да запали цигара в конюшната.

Беше го виждала как помага на някоя котка да роди котенцата си, окуражавайки я с нежни думи; как съживява с помощта на масаж коте, което изглеждаше мъртвородено...

Всъщност Даяна беше изживяла част от нещата, за които другите момичета само мечтаеха, но между нея и останалите имаше две огромни разлики: Даяна беше достатъчно умна, за да не смесва фантазиите си с действителността. Тя добре си даваше сметка, че искреното приятелство, което се беше породило между нея и Коул, не можеш да прерасне в нищо повече.

Знаеше, че никога няма да усети устните му върху своите, ръцете му около тялото си, гърдите му, притиснати към нейните. Беше приела това за даденост и изпитваш съвсем слабо съжаление от тази перспектива. Защото беше достатъчно умна, за да прецени, че ако той някога се опита да я целуне, тя нямаше да има сили да се отдръпне от него.

Коул нямаше да се задоволи да води нежни разговори нея и да повтаря заучени фрази и стратегии, а щеше да очаква тя да му бъде равностоен партньор във всяко едно отношение. Тя добре съзнаваше, че не му е равностойна. Двамата бяха много различни.

Коул беше открит, дързък и земен, а Даяна — резервирана, предпазлива и безнадеждно порядъчна.

Той караше мотоциклет, носеше сини джинси и прокъсани брезентови торби и твърдо следваше свой собствен път в живота. Даяна караше БМВ, носеше бални рокли и беше свикнала да следва гладките отъпкани пътеки.

Въпреки че приемаше философски ситуацията, тя въздъхна, когато Кори се присъедини към Спенс и двамата тръгнаха един до друг. Сестра ѝ щеше да се сблъска с разочарованието и нещастieto, след като беше спряла избора си на Спенсър Адисън, но въпреки това беше поела всички рискове. Даяна не можеше и нямаше да го направи.

Коул привърши с храненето на конете, безшумно пристъпи зад нея и рече:

— Искрено се надявам въздишките ти да не са заради Спенсър Адисън.

Даяна стреснато подскочи и виновно го погледна. Близостта му я изпълваше с огромно вълнение. Гласът му звучеше мрачно и страстно, от тялото му се излъчваше аромат на сапун и прясно окосена трева.

— За какво намекваш? — попита тя.

Коул застана до нея, опря стъпало на най-ниската пречка на оградата и леко кимна по посока на двойката, която приближаваше към тях.

— Искях само да кажа, че няма да ми хареса, ако някой застане между теб и Кори. Вие двете сте по-близки от всички родни сестри, които познавам, а е повече от очевидно, че Кори иска Спенс само за себе си.

— Толкова ли е очевидно наистина? — попита Даяна и се втренчи в него, опитвайки се да не обръща внимание на ръкава му, докосващ ръката ѝ.

— Е, не от пръв поглед. Трябва човек да я наблюдава около тридесет секунди, когато той е наблизо, за да разбере какво чувства.

Даяна проследи погледа му и отбеляза:

— Спенс е страхотен ездач.

Коул сви рамене:

— Не язди лошо.

Даяна познаваше Спенсър от малка и не можеше да остави без коментар това подценяване на способностите му.

— Той е много добър, а не посредствен ездач! Всички казват, че от него ще излезе професионален играч на поло!

— Какъв образцов младеж! — изрече Коул с подигравателен тон, с който тя за пръв път го чуваше да говори. — Футболна звезда в колежа, „професионален“ играч на поло и олимпийски шампион по сваляне на мадами!

— Какво те накара да кажеш последното? — попита Даяна, разтревожена за Кори.

Той иронично я изглежда:

— Винаги когато съм го виждал, той е с някое красиво момиче. Всички негови приятелки го гледат с възхищение и го смятат за герой, включително ти и Кори.

— Аз ли? — възкликна Даяна и се втренчи в него, готова да избухне в смях. — Аз?!

Коул внимателно се вгледа в извърнатото ѝ към него лице.

— Очевидно не — призна със слаба усмивка. Погледът му отново се върна към Кори и Спенс, които приближаваха бавно към конюшните. — Надявам се, че сърцето на сестра ти няма да бъде съкрушено. Тя е хлътнала до уши по Адисън. Изхаби цяла лента, за да го снима тази вечер.

— Това нищо не означава — отвърна Даяна. — Знаеш колко е увлечена по фотографията. Сега усъвършенства уменията си да снима фигури в движение и понеже Спенс яздеше...

— Той още не се е качил на коня, Даяна.

— О! — Тя прехапа устни и колебливо попита: — Мислиш ли, че Спенс се досеща за нейното отношение?

Коул знаеше, че отговорът на въпроса е положителен, но не желаше да я тревожи допълнително. Сега, след като с облекчение беше разбрал, че тя не е една от множеството почитателки на Спенс, дори беше склонен да му признае някои положителни качества:

— Ако е усетил, това или не го дразни, или пък е истински джентълмен, който никога няма да нарани чувствата ѝ.

Облегна лакти на оградата и двамата с Даяна замълчаха. Накрая младежът рече:

— Ако не е Адисън, кой е тогава мъжът, който напоследък кара сърцето ти да тупти по-силно?

— Джордж Сигърни — шеговито отвърна тя.

— Този Сигърни ездач като Адисън ли е или е просто някакъв богат нехранимайко?

— Господин Сигърни е декан на Южния методистки университет. Той подписа молбата ми за постъпване в колежа, при което малкото ми сърчице направо щеше да изхвъркне от радост.

— Даяна, това е чудесно! — възкликна възторжено той и я дари с умопомрачителна усмивка. — Защо не си ми казала досега?

„Защото когато съм с теб, нищо друго няма значение“ — отвърна наум Даяна, а гласно каза:

— Изчаквах подходящия момент.

Той объркано я погледна, после попита:

— Избрала ли си специалност?

Тя поклати отрицателно глава и Коул каза с тона на възрастен човек, взел под крилото си неопитно дете:

— Не се притеснявай. Имаш достатъчно време, за да решиш.

— Благодаря — отвърна Даяна и попита: — Ами ти? Ти решил ли си вече какъв ще станеш, когато пораснеш?

Той се засмя и кимна:

— Да.

— Какъв?

— Богат — уверено произнесе Коул.

Даяна знаеше, че той учи икономика в колежа.

— Имаш ли конкретни планове?

— Имам някои идеи.

Спенс поведе коня към входа на конюшната и Кори разбра, че времето, прекарано насаме с него, е към своя край.

— Трябва да си вървя — рече той.

Тя се опита да се сети за нещо много умно, с което да го впечатли, но когато младежът беше до нея, не беше в състояние да мисли.

— Обещах на Лайза да мина да я взема към девет — добави той.

— О! — възкликна Кори. Тази новина рязко понижи настроението ѝ. — Лайза.

— Не я ли харесваш? — попита Спенс.

Изглеждаше изненадан.

Кори се зачуди на недосетливостта и невежеството му. Та тя мразеше Лайза Мърфи, която ѝ отвърщаше със същото!

Преди месец семейството на Кори беше поканено на благотворителното шоу на хиподрума край Сан Антонио и момичето с вълнение откри, че Спенс също е там. Тъй като беше взела фотоапарата си, тя успя да му направи няколко наистина сполучливи снимки. Лайза спечели синя панделка в надбягването при девойките и Спенс веднага се лепна за нея. Кори реши да ги следва на безопасно разстояние.

Огромният обор беше препълнен с коне, треньори и ездачи. Беше сигурна, че няма да я забележат. Преструваше се, че оглежда конете, и от време на време спираше да поприказва с някой от ездачите. Беше стигнала на няколко метра от мястото, отредено за Лайза и нейния кон, когато зърна Спенс. Отиваше за кока-кола. Кори бързо се извърна с гръб и той не я видя. Затова пък Лайза я забеляза, бързо се приближи към нея и викна:

— Защо трябва да се държиш като навлек?! Не съзнаваш ли, че изглеждаш глупаво, като преследваш Спенс навсякъде? Разкарай се и стой настрана от него!

Обидена и ядосана, Кори се върна при арената и се присъедини към останалите членове на семейството си. Апаратът ѝ беше зареден в случай, че Спенс отново попадне в полезрението ѝ. Повече не го видя, но затова пък не пропусна да заснеме как при следващия тур конят хвърля Лайза, на земята. Съперничката ѝ се просна по лице в праха, с разрошена коса и шапка, килната настрани, и Кори с удоволствие я снима в няколко пози. Една от снимките ѝ стана любима и въпреки че не Спенс беше на нея, Кори я закачи на видно място в стаята си.

Сега той очакваше отговор. Тя сви рамене:

— Лайза не е сред приятелките ти, които ми допадат.

— Защо?

— Вероятно ще решиш, че това, което ще ти кажа, не е толкова важно.

— Все пак нека го чуем.

— Добре. Лайза е по-гадна от двуглава змия!

Спенсър се засмя и развеселено я прегърна през раменете. Кори знаеше, че прегръдката му е просто приятелска, но въпреки това така се задъха от вълнение, че за малко да пропусне една интересна гледка:

Даяна стоеше до оградата заедно с Коул, а ръката му беше съвсем близо до нейната. Двамата почти се докосваха. Нещо повече, сестра ѝ и привлекателният, но мълчалив коняр на Хейуърдови изглеждаха погълнати от разговора си.

По-рано не мислеше, че е възможно, но сега можеше да се закълне, че Даяна е влюбена в него, колкото и неподходящ да беше Коул за нея. Кори се замисли как да направи така, че сестра ѝ да остане още малко насаме с възлюбения си. Това съответстваше и на нейното желание да удължи времето, прекарано със Спенс.

— Спенсър — бързо изрече Кори, — ще ме закараш ли у дома?

Той учудено я погледна:

— Даяна няма ли да се прибира?

— Тя щеше да ме върне вкъщи — призна момичето, после заговорнически се усмихна и кимна с глава към нищо неподозиращата си сестра. — Не ми се ще да им развалям приятната вечер.

Спенс присви очи, после погледна към Даяна и Коул. На лицето му се изписа недоверие:

— Не искаш да кажеш, че Даяна се интересува от Коул Харисън, нали?

— Не допускаш ли, че е възможно?

— Не.

— Защото работи в конюшня ли? — Кори притаи дъх. Надяваше се идолът ѝ да не прояви снобизъм, иначе щеше да се срути от пиедестала, на който го беше поставила.

— Не заради това.

— Тогава защо?

Спенс погледна към Даяна, поклати глава и се изсмя:

— Не мога да повярвам, че не си разбрала! Сестра ти е последното момиче, което ще хлътне по мрачен и първичен тип. Ако не друго, то такъв човек най-малкото ще я уплаши.

— Защо си толкова сигурен? — попита тя, макар че и нейното първоначално мнение по въпроса беше същото.

— Подсказва ми го моят опит с жените в комбинация изключителната ми проникателност — отвърна с мъжка арогантност той.

— Проницателност! — повиши глас Кори, сещайки се за Лайза Мърфи и умелите клопки, които поставяше на Спенс. — Как можеш да

говориш за проникателност, след като смяташ Лайза Мърфи за невинно ангелче?

— Говорим за Даяна, а не за Лайза — напомни ѝ любезно, но твърдо той.

Тъй като очевидно нямаше да ѝ повярва, че Даяна е увлечена по Коул, а не можеше да се сети за друга причина, поради която сестра ѝ да трябва да остане, а Спенс да я откара у дома, Кори изтърси първото, което ѝ дойде наум.

— Добре. Но ще паднеш от изненада, когато чуеш това, преди две години Даяна е била хвърлена от кон и оттогава се страхува да язди.

— Зная.

Опитвайки се да се придържа, доколкото е възможно към истината, тя продължи:

— Коул я увещава отново да се качи на кон, но знаеш каква е Даяна... Тя мрази да я наблюдават, когато е нервна или уплашена...

Спенс широко се усмихна:

— Значи Даяна взема частни уроци по езда?! — възкликна той.
— Това е страхотно!

Щом приближиха до двойката, застанала до оградата, младежът кимна към белия джип „Чероки“.

— Вземи си нещата. Ще те оставя у вас на път за вкъщи.

Кори кимна и бързо отиде при сестра си с надеждата да предотврати евентуален разговор между Даяна и Спенс, в който лъжата ѝ да излезе наяве.

— Спенс ще ме откара у дома — уведоми ги тя и погледна умолително сестра си. Коул едва прикри усмивката си. — Ти можеш да останеш, колкото искаш.

Даяна се втренчи удивено в сестра си. Не можеше да остане сама с Коул, ако нямаше и трети човек покрай тях. В същото време ѝ се искаше Кори да не пропусне предоставилата ѝ се възможност. Реши да си тръгне веднага след като сестра ѝ и Спенсър потеглят, затова отвърна:

— Добре.

Коул хвана юздите на коня и го подкара към вътрешността на конюшната, а Кори и кавалерът ѝ се отправиха към джипа. Даяна изчака светлините на фаровете да се скрият зад завоя, после влезе в

конюшната и взе чантата си и ключовете от колата. Завари Коул да слага в хладилника съдържанието на голямата торба, която беше донесла. Тя се приближи, за да се сбогува.

— Благодаря ти за компанията — каза.

— Не можеш да си тръгнеш веднага — отвърна той и сърцето ѝ замря. — Ако потеглиш непосредствено след тях, може да ги застигнеш по пътя — добави с разбираща усмивка. — Това ще обърка изцяло Адисън, а Кори ще побеснее от гняв. Защо не останеш тук? Тъкмо ще хапнеш заедно с мен.

Даяна знаеше, че може да избегне неудобната среща с Кори и Спенс, ако тръгне по обиколния път, но Коул очевидно не се беше сетил за тази възможност, затова побърза да приеме поканата му.

— Вече съм вечеряла, но ще хапна няколко бисквити за десерт.

Докато претопляше пилето и зеленчуците, Коул довърши разопаковането на продуктите. После напълни чинията си с вкусните остатъци от вечерята на семейство Фостър и излезе от кухненския бокс.

— Масата е сложена! — извика Даяна, изправи се и посегна към ключа на лампата. — По-малко светлина ще направи всичко да изглежда значително по-добре, повярвай ми!

Докато изричаше тези думи, тя завъртя ключа и лампите в широкия коридор угаснаха. Ефектът, който беше постигнала с това единствено движение, беше поразителен.

За по-малко от десет минути Даяна беше довлякла три бали слама, беше ги съединила и с помощта на една дъска ги беше превърнала в маса. Беше я покрила с плажната си кърпа на червени, жълти и оранжеви ивици. В средата на масата между две керосинови лампи беше поставила старинна сребърна купа, пълна със свежи зелени листа и ярки оранжеви цветове от хибискус.

— Много е красиво! — възкликна Коул.

Тя се усмихна и сви рамене:

— Майка ми и баба ми са убедени, че атмосферата и видът на храната са определящи при нейното възприемане.

— Вероятно са прави — отвърна той и сложи своята чиния, както и една чиния с бисквити на импровизираната трапеза. Седна на определената за него бала. Пълната концепция за решаващата роля на „атмосферата и вида“ при възприемането на храната му беше напълно

чужда. По-късно, когато станеше богат, щеше да свикне и с това. Той опъна дългите си нозе и добави:

— Силно съм впечатлен.

Даяна седна на балата вляво.

— От какво? — попита тя и отчупи от бисквитата си.

— От теб. Забележителна си. — Коул нямаше намерение да казва подобно нещо на глас, но то беше самата истина. Наред с всички останали качества Даяна притежаваше остър ум и изключително достойнство. Гласът ѝ беше мек и мелодичен и когато решише да прояви невероятното си чувство за хумор, то или го изкарваше от равновесие, или напълно му убягваше. Това, което най-много му харесваше у Даяна Фостър обаче, беше отношението ѝ към него, простия коняр.

Тя му говореше приятелски, без да се опитва да флиртува. През всичките години, които беше прекарал в дома на семейство Хейуърд, приятелките на дъщеря им Барбара си бяха позволявали да разиграят по някоя и друга романтична увертюра пред Коул, но той беше достатъчно зрял и разумен, за да ги отбягва.

Тактиката им обикновено беше прозрачна. Те често ставаха нахални ѝ понякога Коул се забавляваше да ги наблюдава. Но онова, което най-силно го дразнеше у тези богати разглезени девойчета, беше убеждението им, че могат да съблазнят това „по-низше от тях същество“ без риск от неприятни последствия. Според него онова, от което имаха нужда, беше един як пердах, макар да беше прекалено късно за прилагане на подобно възпитателно средство.

В това отношение, както и във всичко останало, Даяна Фостър беше едно приятно изключение. Тя винаги го изненадваше, а сега изненадата му беше по-силна от друг път, защото искреният му комплимент я засрами. Момичето зърна едно от котенцата, които двамата с Коул бяха израждали, повика го и животинчето веднага се покатери на коленете ѝ:

— Колко си пораснала, Саманта! — възкликна, погали жълтеникавото коте и му подаде парче бисквита. Едно черно-бяло куче с дълга рошава козина, следващо я по петите през цялата вечер, също получи от сладкиша.

— Седни изправен, Люк! — нареди Даяна и когато кучето с готовност изпълни командата, тя му даде наградата.

— Колко кучета й котки имаш у вас? — попита я Коул, наблюдавайки как пръстите й галят с любов сплъстената козина на животното.

— Нямам.

Коул объркано я погледна. Когато се родиха последните котенца, тя дълго се суетеше и си играеше с тях, а после успя да намери дом за всички, освен за Саманта. След доста увещания успя да склони Коул да я задържи при себе си. Миналата зима се беше появила с едно мръсно бездомно куче в ръце и го накара да го подслони.

— Ще ти помогна да му измислиш име — предложи тя, докато Коул продължаваше да роптае срещу искането да задържи животното при себе си. — Какво ще кажеш за Люк?

— Прилича ми по-скоро на скитник или на пансион за бълхи — възрази той.

— Ще започне да прилича на Люк, след като го изкъпем и почистим.

Коул не можеше да устои на молбата в огромните й зелени очи. Хвана кучето за врата, протегна ръка настрани и тръгна да търси метален леген и сапун против бълхи.

За да й помогне да преодолее внезапния пристъп на срамежливост, той шеговито подхвърли:

— Никой ли не ти е казвал, че благотворителността започва от къщи, котенце? — Беше започнал да я нарича така от деня, в който го беше принудила да задържи при себе си Люк и Саманта.

Даяна остави Саманта на пода и взе в прегръдките си Люк, после хвърли учуден поглед към Коул:

— Какво искаш да кажеш?

— Защо трябва аз да играя ролята на родител за това куче, вместо ти? Мислех, че си изпълнила дълга си да осигуриш „подслон за тези нещастни бездомници“, преди се обърнеш с подобна молба към мен.

Тя се извърна настрани, за да могат и Люк, и Сам да получат по равен дял от ласките й.

— Баща ми има ужасна алергия към кучета и котки. Иначе — обърна се тя към гледащото я с нямо обожание куче — щях веднага да те отведа у дома с мен! Би могъл да спиш моето легло...

Какво щастливо куче! Коул се изненада от посоката, която бяха поели мислите му. Загледа се в светлината, която пръскаше лампата зад гърба ѝ. Само присъствието на Даяна беше достатъчно, за да стане всичко весело и красиво. Един ден щеше да се превърне в много специална жена... много красива.

Косата ѝ беше с цвят на махагон и лъскава като коприна, а кожата ѝ — гладка и нежна. От ден на ден ставаше в по-хубава, тенът ѝ — по-чист, очите ѝ — по-зелени. Тя едва стигаше до рамото му, но в жълти къси панталонки и блузка приличаше на миниатюрна богиня с дълги и стройни крака, заоблени гърди и тънко кръстче. Когато го гледаше, Коул се чувстваше като хипнотизиран от блестящи ѝ очи. Погледът му се плъзна от дългите ѝ извити мигли към трапчинката между гърдите, спирайки се за миг на нежния овал на страните ѝ и на меките ѝ пухкави устни...

Внезапно усети, че гледа с очите на мъж това невинно дете, и се ядоса сам на себе си заради мислите... и желанията, които беше изпитал.

— Странно е, че все така упорито отказваш да се качиш на кон! — рязко изрече той. Гласът му накара кучето, котката и момичето едновременно да вдигнат очи към него. — Да не би да ти липсва смелост?

Даяна не можеше да повярва, че ѝ говори по този начин. Доплака ѝ се. Обзе я желание да скочи на крака и да поиска обяснение за грубия тон, но вместо това продължително го изгледа и тихо каза:

— Не съм страхливка, ако това имаш предвид.

— Съвсем нямах това предвид — отвърна виновно Коул.

Чувстваше се абсолютен негодник. Та Даяна Фостър беше най-смелото, най-милото и независимо момиче, което познаваше.

— Да си кажа честно, първия път, когато ме хвърли кон, ревах като магаре!

Това, разбира се, беше лъжа, но той нямаше нищо против да я изрече, ако това щеше да накара Даяна да се почувства по-добре.

— Аз не плаках — отвърна тя. Изпита болка, като си представи малкото мургаво момченце с къдрава коса, притиснало юмручета към разплаканите си очи.

— Наистина ли?

— Наистина. Нито когато си счупих китката, нито когато доктор Палтрона ми я наместваше.

— Не си проронила нито една сълза?!

— Нито една.

— Браво на теб.

Даяна въздъхна:

— Не плаках, но припаднах.

Коул отметна глава назад и избухна в смях, после я погледна с такава нежност, че сърцето на момичето щеше да изхвъркне от възнение.

— Не се променяй — каза дрезгаво той. — Остани такава, каквато си.

Даяна не вярваше на очите и ушите си. Нима наистина се случваше? Нима Коул ѝ говореше и я гледаше по този начин? Не знаеше как ще завърши всичко, но не искаше то да свършва. Не още.

— А няма ли да е по-добре да стана малко по-висока? — с треперещ глас го попита тя.

Вдигна брадичка и несъзнателно го погледна по начин, който подканяше за целувка. Коул забеляза това.

— Може би, но не променяй нищо друго — отвърна той, опитвайки се да не обръща внимание на предизвикателната ѝ поза. — Един ден някой щастливец ще те открие и ще разбере, че си истинско съкровище!

При тази безстрастна забележка Даяна помръкна. Тя се изправи и пусна кучето на пода. Не обвиняваше Коул за безразличието му. Всъщност живо се интересувахе от мнението му по въпроса:

— Ами ако аз не изпитам същите чувства към него?

— Ще ги изпиташ.

— Но това още не се е случило. Доколкото знам, аз съм единствената, която не е лудо влюбена в някого, да не говорим за нещо повече. — Вдигна ръка и започна да свива пръсти, изброявайки имената на приятелките си. — Кори е влюбена в Спенсър, Хейли е влюбена в Питър Мичъл, Денис е влюбена в Дъг Хейуърд, Миси е влюбена в Майкъл Мърчисън... — Тя махна с ръка. — Мога дълго да изброявам.

— Хайде, не може да няма поне още едно момиче на твоята възраст, което да има достатъчно здрав разум, че да мисли за бъдещето.

— Коул намекваше за Барбара Хейуърд. Той я смяташе за вятърничава, но Даяна не беше споменала нейното име и Коул се хвана за нея. — Какво ще кажеш за Барб? За кого иска да се омъжи тя?

Даяна многозначително изви очи към тавана:

— За Харисън Форд.

— Това става — иронично отвърна Коул.

— После идва твойт ред — продължи Даяна. Налагаше се да спомене името на Валери, макар че то щеше напълно да го отдалечи от нея.

— Какво аз?

Той изглеждаше толкова объркан, че за миг в гърдите ѝ трепна надежда. През двете години, откакто се бяха сприятелили, тя беше чула всичко за красивата блондинка от Джеферсънвил, която учеше в Калифорнийския университет. Знаеше, че двамата си пишат и разговарят по телефона по няколко пъти на месец и че той се вижда с нея от време на време, обикновено през летните ваканции, когато Валери се връщаше у дома.

— Имах предвид Валери.

— О. — Коул незаинтересовано кимна. Любопитството и надеждата на Даяна се засилиха.

— Чувал ли си се скоро с нея?

— Видяхме се преди няколко седмици по време на пролетната ваканция.

Живото въображение на Даяна веднага ѝ представи нежелана картина: Коул и Валери, любещи се диво и страстно под обсипаното със звезди небе. Имаше чувството, че правенето на секс на открито най-добре отговаря на неговата предизвикателна и груба мъжественост. В момент на слабост Даяна беше взела един годишен справочник за въпросния университет и от него беше разбрала, че Валери е не само активна фигура в женския университетски клуб, но и както изглежда, излизаше с капитана на мъжкия отбор по футбол. Освен това беше висока и красива, а също и по-голяма и без съмнение по-начетена от Даяна. Притежаваше лице и очи на северна принцеса и усмивка като от реклама на паста за зъби. Даяна трябваше да положи доста усилия, за да не я намрази. Единственото, което липсваше на Валери, за да бъде перфектна, бяха добрите оценки. По това поне Даяна и Коул си приличаха. И двамата бяха отличници.

— Как завърши приятелката ти този семестър?

— Има поправителни изпити.

— Лошо — измърмори Даяна. — Това означава ли, че ще ѝ се наложи да посещава лекции и през лятото? И че няма да можеш да я видиш, когато се върнеш у дома?

— Връщам се у дома само когато мога да я виждам — отвърна Коул.

Тя очакваше такъв отговор. Макар че знаеше много малко за живота му преди идването му в Хюстън, беше успяла да разбере, че Коул е от някакъв малък град, наречен Кингдъм Сити и че няма семейство, освен някакъв прачичо, както и братовчед, с пет години по-голям от него. Беше усетила, че всеки опит да се рови в живота му, е опасен за приятелството им, което тя така високо ценеше.

Коул вдигна бутилката кока-кола и Даяна забеляза как светлината на лампата проблясва по мускулестата му шия, как очертава квадратната му брадичка и рязко изсечената му челюст. За съжаление пламъкът беше прекалено слаб, за да подчертае тъмната му като нощта коса.

Надяваше се, че Валери оценява лоялността и привързаността на Коул към нея. Надяваше се приятелката му да не прави опити да го превърне в добре дресиран лабрадор, вместо да го остави да бъде дива пантера. Имаше нещо в това момиче с рекламна усмивка, което я дразнеше и я караше да мисли, че тя не е подходяща за Коул. Не беше честно да желае приятеля на друга, но просто не можеше да се удържи да не го прави!

Коул остави кока-колата встрани и загрижено се вгледа в смръщеното ѝ чело.

— Да не би да пия от твоята бутилка? — попита.

Въпросът му я изтръгна от фантазиите ѝ. Тя бързо поклати глава. Беше време да си върви... Отдавна беше време, защото тази вечер благоразумието, логиката и самоконтролът ѝ не бяха особено добри.

— Ще ти помогна да разчистиш — рече тя, стана и започна да събира чиниите.

— Трябва да уча за годишните изпити — осведоми я Коул, духна пламъка на двете лампи и вдигна купата с оранжевите цветове. — Но имам време за една игра на карти, преди да си тръгнеш.

Коул светна лампите в коридора и ярката им светлина прогони последните следи от романтичните ѝ фантазии. Тя го беше научила да играе карти предишната година по време на един от редките и прекрасни следобеди, когато Кори идваше да помага в тренирането на конете и наоколо нямаше никой друг. Тези щастливи дни бяха отминали, осъзна сега Даяна. Трябваше да свършат, защото повече нямаше да успява да задържи фантазиите си, свързани с Коул. Те вече излизаха извън контрола ѝ. Ако тази вече поискаше да я целуне, тя щеше да пренебрегне всичко и да му позволи. Да му позволи? Ако поне малко я беше окуражил, тя сама щеше да го целуне! През последните няколко седмици усещаше, че рискува да му отдаде всичките си мисли и чувства, а за едно разумно момиче това беше прекалено много. Даяна знаеше, че не е възможно да спечели.

— Ти си много добър — каза и лъчезарно му се усмихна.

— Не и за такава акула като тебе, когато става дума за играта на карти!

— Наистина трябва да си вървя.

— Разбирам. — В гласа му долови леко разочарование и положи доста усилия, за да устои на изкушението да остане още малко с него. Още се колебаеше, когато Коул се извърна и изчезна в своята стая. Докато момичето успее да възвърне спокойното си и приятелско изражение и да сложи чиниите в мивката, той отново се появи. Изпрати я до колата. Даяна мислено се поздравяваше за твърдостта, която беше проявила. Коул с кавалерски жест отвори вратата на колата и когато тя се обърна да му пожелае лека нощ, той рече:

— Между другото, чух момичетата да си говорят, че преди две седмици родителите ти са организирали страхотно парти по случай нечий шестнадесети рожден ден.

Даяна беше така погълната от широката му усмивка, че разсеяно отвърна:

— Беше моят рожден ден.

— Зная — засмя се Коул. — А там, откъдето идвам, има обичай, когато някое момиче навърши шестнадесет години, да получи нещо специално за рождения си ден...

Целувка! Коул щеше да я целуне! Всичките ѝ страхове, колебания и твърдост се изпариха пред радостта и нервното очакване.

Погледът ѝ се премести от блесналите му сиви очи върху чувствените му устни.

— И какво получават момичетата на шестнадесетия си рожден ден там, откъдето идваш? — Тя развълнувано пое дъх и притвори клепачи.

— Подарък! — извика възторжено Коул и измъкна триумфално някакъв пакет зад гърба си. Даяна отвори очи и се подпря на отворената врата на колата, за да запази равновесие. Изненадата ѝ беше голяма. Втрени се в безформения предмет, обвит набързо в парче стар вестник и завързан с бяла връв, която много приличаше на връзка от обувка.

Без да подозира какво става в душата ѝ, Коул поднесе подаръка по-близо до нея и настоя:

— Хайде, отвори го!

Даяна се съвзе, усмихна се мило и дръпна крайчеца на връвта.

— Не е нещо кой знае какво — предупреди я той, внезапно обхванат от колебания.

Даяна разгърна вестника. Отвътре се показва плюшена играчка: бяла котка в естествен размер с розово езиче, огромни зелени очи и връвчица на шията, на която беше закачен надпис „Моето име е Пинкертон“.

— Вероятно имаш цяла дузина екзотични плюшени играчки — добави неловко Коул, тъй като Даяна не реагира — А всъщност ти си достатъчно голяма и определено си надраснала плюшения период.

Беше прав и за двете, но за нея това беше без значение. За да спести пари, Коул се беше лишавал от много неща включително и от храна, но беше успял да ѝ купи подарък. Без да промълви нито дума, тя внимателно взе играчката от ръцете му, сякаш беше изработена от най-фин и скъп порцелан, и я завъртя пред лицето си, за да ѝ се порадва.

Коул също се загледа в бялата котка и внезапно осъзна колко евтина всъщност трябва да изглежда такава играчка в очите на момиче като Даяна.

— Това просто е нещо, което избрах... символично... започна отбранително той.

Тя поклати глава, за да го накара да замълчи, притисна плюшената котка към гърдите си и здраво я прегърна.

— Благодаря ти, Коул — прошепна тя и опря страна до пухкавата глава на играчката. После вдигна радостния си поглед към него и повтори: — Благодаря.

„Приеха те добре“ — помисли си Коул, но сърдечността ѝ внезапно го лиши от възможността да говори и разсъждава. Той изчака Даяна да заеме мястото си, мълчаливо затвори вратата на колата и остана загледан в отдалечаващите се светлини на фаровете, докато не изчезнаха зад завоя.

ОСМА ГЛАВА

Три часа след заминаването на Даяна, Коул затвори учебника си по икономика и отмести записките встрани. Раменете му се бяха схванали от продължителното седене за бюрото, а мозъкът му отказваше да възприема. Нямаше смисъл да учи повече, беше достатъчно подготвен за последния изпит, но не добрите оценки бяха неговата цел. Стремеше се към знанията, с помощта на които щеше да осъществи своите мечти.

Коул разкърши рамене, облегна се назад и притвори очи. Сети се за писмото на чичо си. Беше пристигнало със сутрешната поща и носеше невероятно добри новини. Коул се усмихна и отново се раздвижи, за да прогони болката в гърба.

Преди четири години една нефтодобивна компания се беше свързала с Калвин и му беше предложила договор и десет хиляди долара срещу правото да забие сонда в земите на ранчото му. Първите опити не дадоха резултат, но на следващата година компанията повтори опита срещу още пет хиляди долара. Втория път бликна достатъчно нефт, за да се окаже дейността печеливша, а от това спечелиха и Кал и Коул.

Преди няколко месеца втора, по-голяма нефтена компания прояви интерес към земята на Кал и закупи правото да сондира на друго място. Чичото казваше, че работниците само си губят времето, и Коул подкрепяше мнението му, но в крайна сметка се оказа, че и двамата грешат. В днешното писмо Кал съобщаваше зашеметяващата новина, че са открили богато находище на нефт и че „парите ще завалят“.

Коул се протегна, отвори очи и посегна към дебелия плик с писмото и ксерокопие от договора, който нефтената компания предлагаше да склучи с чичо му.

Според грубите сметки, които беше направил, Кал се надяваше през следващата година да спечели около двеста и петдесет хиляди долара — повече, отколкото старият собственик на ранчо беше изкарал

през целия си живот. Каква ирония на съдбата! От всички членове на семейство Харисън именно Калвин Патрик Даунинг беше извадил късмет. Той беше скромен човек и този четвърт милион долара нямаше изобщо да го промени.

Вместо да похарчи два долара за телефонен разговор с Коул, той му беше съобщил страхотната новина в писмо, изпратено с обикновена поща. А причината, поради която прилагаше и договора към писмото, беше: „Хората от нефтената компания твърдят, че това са стандартни договори, които не могат да бъдат променени. Сметнах, че не е необходимо да плащам на някой адвокат-кръвопиец, за да хвърли един поглед на тези формуляри и да ми каже същото, което би могъл да ми кажеш и ти. В твоя университет и юридически факултет. Хвани някой от онези студенти кръвопийци да прегледа тази глупост, а ако не — прегледай сам и ми кажи дали според теб компанията не се опитва ни изиграе.“

Такъв беше Кал — пестелив до крайност. Стиснат.

Кал изрязваше талони от вестниците, подстригваше се сам, кърпеше джинсите си и вдигаше шум до небето, ако се наложеше да даде някое допълнително пени, за да поправи телената ограда. А най-много от всичко мразеше да се разделя с доларите си.

Но беше дал първия си чек за десет хиляди долара на Коул, за да може момчето да се запише в колежа. Година по-късно Коул получи втори чек на стойност пет хиляди долара.

Тъй като беше самотен, младежът често гостуваше в дома на Калвин и там намираше топлотата и разбирането, които родният му баща не беше в състояние да му даде. Само Кал разбираше разочарованието му и вярваше в мечтите му, затова Коул го обичаше. Калвин го окуражаваш не само с думи, но и на дело, беше му дал парите си, за да може Коул да се откъсне от Кингдъм Сити, да си изгради бъдеще — светло, многообещаващо, разкриващо неограничени възможности. Това караше Коул да изпитва признателност, която вземаше връх над всички други негови емоции.

Договорът, който му беше изпратил Кал беше дълъг петнадесет страници, перфектно напечатан и нотариално заверен. В полетата Калвин беше надраскал с молив някои свои забележки и коментари и Коул се усмихна на това доказателство за проникателността на стареца. Калвин беше завършил едва десети клас и беше напуснал

училище, за да работи за прехраната си, но обичаше да чете и непрекъснато усъвършенстваше знанията си. Вероятно беше достатъчно начетен, за да вземе дори диплом от колеж. Коул не възнамеряваше да позволи на чичо си да подпише този документ, преди да се е консултирал с компетентен адвокат, действащ в сферата на нефтения бизнес.

Кал беше умен, но в този случай старецът не беше подготвен да се включи в играта. Младежът беше изкарал вече четири години в Хюстън и добре знаеше, че не съществуват стандартни договори, които да не могат да бъдат променени.

Когато Чарлз Хейуърд се върнеше от деловото си пътуване до Филаделфия, възнамеряваше да го попита за името на най-известния адвокат в Хюстън, занимаващ се с нефто и газодобив. Работодателят на Коул със сигурност щеше да има информация по въпроса, тъй като самият той беше започнал от нефта. Хейуърд щеше да знае с кого може да се консултира Коул относно договора и нямаше да има нищо против да обслужи на младежа.

За разлика от повечето работодатели, при които се беше хващал на работа, Чарлз Хейуърд не беше надут, самодоволен и непристъпен човек. Беше петдесетгодишен, кипящ от енергия мъж, който работеше упорито и действаше почтено. Беше изработил стандарти за всичко — като се започнеше от обслужващия персонал, минеше се през семейството му и се стигнеше до конете. Онези, които не отговаряха на очакванията му — било то служители, ловни хрътки или коне — скоро запращаше по дяволите, но тези, които задоволяваха изискванията му, ценеше и уважаваше. Когато си беше у дома, всяка вечер посещаваше конюшната, носеше моркови на конете и отделяше време да потупа по муцуната всеки един от прекрасните й обитатели.

С течение на времето задоволството му от знанията на Коул и усърдната му грижа за конете нарастваше и между двамата се беше установило нещо като приятелство. Често по време на своите среднощни посещения при обичните си животни Хейуърд оставаше да изпие едно кафе с Коул и постепенно се беше превърнал в настойник на младежа. Предлагаше му съвет или информация във връзка с двете неща, от които Коул се интересуваше най-много: бизнеса и парите.

Чарлз с удоволствие разискваше тези две теми. Всъщност той имаше само едно лошо попадение в живота си и това беше

семейството му. Първата съпруга на Хейуърд и единственото им дете бяха загинали в самолетна катастрофа преди двадесет и пет години и скръбта му беше толкова силна, че приятелите му продължаваха да я коментират, когато се съберяха без него в конюшната.

Преди седемнадесет години Чарлз Хейуърд се беше оженил повторно и новата му съпруга го беше дарила със син и дъщеря. Той даваше на децата и на втората си жена Джесика най-доброто, което можеше да се купи с пари, смяташе, че близките му ще живеят според неговите очаквания и надежди.

Ако можеше, Коул щеше да му каже, че много греши. Единствено в тази област младежът можеше да посочи на своя по-възрастен приятел някои болезнени примери за резултата от прекаленото задоволяване на капризи на децата и доверието в жена, на която не можеше да вярва.

Коул знаеше, че Джесика Хейуърд е красива, разглезена, аморална четиридесетгодишна кучка.

Петнадесетгодишната им дъщеря Барбара така благоговееше пред майка си и същевременно толкова се страхуваше от нея, че беше абсолютно мекотело. Тя ставаше още по-безпомощна и разглезена от факта, че баща ѝ обсипваше с всички земни блага, без да се налага момчето да ги заслужи.

Дъг Хейуърд беше очарователен, безотговорен шестнадесетгодишен хлапак и Коул смяташе, че все още има някаква надежда за него, тъй като имаше моменти, когато в момчето се проявяваха черти от бащата. Бележките на Дъг бяха средни, но той беше признал на Коул, че резултатите му от теста SAT са много високи.

Коул погледна часовника си, установи, че минава единадесет, протегна се и се прозя. Излезе в коридора за последна обиколка из конюшната. Искаше да се увери, че всичко е наред.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джесика Хейуърд слезе от тренажора в гимнастическия салон. Облечена в тънки бели шорти и прилепнала към тялото ѝ блузка на бели и червени райета, тя влезе в спалнята. Чувстваше се освежена, изпълнена с енергия и много самотна. Съпругът ѝ щеше да се прибере у дома чак на следващия ден, но дори и да си беше вкъщи, Чарлз не можеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше.

Тя имаше нужда от секс... Горещ, първичен, умопобъркващ секс. Беше ѝ омръзнало „правенето на любов“, както наричаше съпругът ѝ хладния, любезен, отегчителен секс с него. Изобщо не желаше да се люби, искаше да изпадне в лудост. Не искаше Чарлз...

Желаше Коул.

Ядосана на себе си заради отчаяния си копнеж по тялото на този арогантен, неучтив наемен работник, Джесика отиде до бара и извади оттам бутилка охладено скъпо шардоне. Наля си малко в чашата, после се приближи до високия прозорец, който гледаше към задния двор и конюшната. Затвори очи и си представи Коул — мускулестите му рамене, хлъзгавата му от пот кожа, докато прониква с брутална сила в тялото ѝ. Точно така ѝ харесваше.

Конвулсивно потръпна при този сладък спомен. Пресуши на един дъх чашата си и се отдръпна от прозореца. Прокара четката през косите си, взе отворената бутилка и още една чаша и тръгна навън.

Вратата на стаята на дъщеря ѝ беше затворена, но отдолу прозираше тънка ивица светлина. Стъпките на Джесика станаха по-предпазливи. Тя прекоси безшумно хола и се спусна по задното стълбище.

Ноцта беше гореща и душна. Въздухът беше наситен с аромата на цъфналите покрай пътеката гардении. Луната осветяваше покритата с камъни пътека, но Джесика нямаше нужда от помощ, за да открие пътя, който преминаваше стотици пъти в мислите си и достатъчно често в действителност. Придържайки внимателно бутилката и две

чаши, открехна вратата на конюшнията. Приятната хладина, поддържана от климатика в сградата, погали влажна ѝ кожа.

Не си направи труда да светне лампите в дългия коридор. Бързо премина разстоянието до края му и се спря при вратата на Коул. Младежът беше обърнат с гръб към нея и тъкмо събличаше ризата си. Джесика с удоволствие наблюдаваше прекрасната гледка. Лампата от бюрото му хвърляше приглушена светлина върху стегнатите мускули раменете и гърба му, а когато Коул посегна към ципа джинсите си, жената се задъха.

Може би този едва доловим шум го накара да се извърне и да закове погледа си в нея. В първия момент в очите му се появи тревога, после — раздразнение.

— Уплаши ме, Джесика!

Тя пристъпи в стаята му с вид на собственик, който има право да се разполага навсякъде.

— Видях, че при теб свети, и тъй като очевидно не ни се спи, помислих си, че бихме могли да си пийнем по чаша вино.

— Аз всъщност съм много уморен и не мисля, че имам проблеми със заспиването.

— Не е нужно да се държиш грубо. — Джесика приседна края на бюрото. Кръстоса стройните си крака. Не съм те виждала цяла вечност, затова реших да намина, това е всичко. — Тя се облегна и наля вино в чашите.

— Наистина ли това е всичко? — иронично отвърна Коул. Погледът му се спря върху тясната блузка, късите шорти, съблазнителната ѝ усмивка. Младежът посегна към ризата си, но Джесика отрицателно поклати глава.

— Не се обличай, скъпи. Обичам да те гледам така.

— Джесика — остро отвърна Коул, — нямам намерение отново да преминем през всичко! Вече просто е минало. Свършило е. Край. Казах ти, че съм изморен.

— Много непочтително разговаряш с твоята господарка — рече тя, плъзна се от бюрото и посегна да погали лицето му.

— По дяволите, престани! — Коул изви лице настрани. За момента това беше единствената възможна тактика, но ако играта загрубееше, беше готов да приложи физическа сила, за да я отстрани от пътя си, макар никак да не му се искаше да се стига дотам. Не беше

сигурен, дали ако я докосне, допирът му няма да доведе до буйна проява на нейната невъздържаност или до нещо по-лошо — да събуди страстта ѝ. Леглото беше зад гърба му, Джесика — пред него. Беше като хванат в капан. Джесика също знаеше това. Приблужи се към него с победоносна усмивка.

— Джесика — мрачно я предупреди Коул, — ти си омъжена, за Бога!

— Знам — отвърна тя, смъкна блузката си и я захвърли на леглото.

— Харесвам съпруга ти — направи нов опит той с надеждата да я отклони от непочтените ѝ намерения.

Джесика го изгледа с присвити очи, в които се четеше учудване, и посегна да разкопчае сутиена си.

— Аз също го харесвам — отбеляза.

Ситуацията беше толкова абсурдна, че ако беше страничен наблюдател, Коул щеше да се изсмее: една красива жена се разсъбличаше пред него, използвайки тялото си, за да предотврати бягството на желания мъж, и в същото време най-невинно заявяваше, че харесва съпруга си, на когото в момента се канеше да изневери.

— Не съм в настроение за стриптийз — предупреди я отново.

— Но съвсем скоро ще бъдеш — обеща тя и разкопчаният ѝ сутиен се плъзна от рамене ѝ.

— Дори не се замисляш, че съществуват понятия като съпружеска вярност, нали? — каза Коул и хвана презрамките на сутиена, за да не падне на пода.

— Винаги съм вярна на Чарлз, когато е в града — отвърна тя и го погледна пламенно. Пръстите ѝ се заровиха в тъмните косми, покриващи гърдите му. — Но тази вечер съпругът ми не е тук, но ти си, а аз скучая.

— Тогава си измисли някакво хоби. — Коул я хвана за китките.

Тя гърлено се изсмя, обви ръце около шията му и се притисна към бедрата му.

Коул не беше нито приятно развълнуван, нито възбуден. Чувстваше, че губи търпение, а раздразнението му нарастваше.

— Предупреждавам те — извика той и се освободи от прегръдката ѝ. — Не усложнявай живота и на двама ни.

Джесика чувствено поклати бедра и подканващо се засмя, преструвайки се, че не разбира думите му.

— Не бих казала, че е толкова сложен, по-скоро е много голям, но...

Внезапно лампите в коридора блеснаха. Някой беше включил осветлението в конюшната и Коул затисна с длан устата на Джесика, за да я накара да замълчи.

— Коул? — чу се приятният глас на Чарлз Хейуърд някъде от началото на коридора. — Видях, че в стаята ти свети и реших да хвърля един поглед на нашия нов обитател. Какво мислиш за него?

Устните на Джесика затрепериха, очите ѝ се разшириха от страх.

— Веднага идвам! — извика Коул и отдръпна ръка.

— О, Господи! Трябва веднага да изчезна от тук! — прошепна трескаво Джесика.

Тя трепереше и Коул може би щеше да я съжали, ако само миг преди това не беше изложила ѝ двамата на опасност. Напоследък по време на среднощните си посещения в конюшната Чарлз Хейуърд отиваше направо в кухненския бокс и си правеше кафе, изчакваше Коул да се присъедини към него и двамата обхождаха всички отделения, спирайки се пред обитателите им и обсъждаха качествата им. Това се беше превърнало в приятен ритуал за двама мъже и обикновено Коул се радваше на посещенията на работодателя си. Особено приятно му беше, когато Чарлз Хейуърд решише да поостане. Хейуърд беше начетен добре информиран по много въпроси... които не включваха неговата съпруга.

— Слушай! — прошепна Коул, взе блузата ѝ и я пхна ръцете ѝ. — Той е в бокса, прави си нес кафе.

— Значи е блокирал единствения възможен изход! Хваната съм в капан!

— Не се паникьосвай — предупреди я той, тъй като Джесика изглеждаше полудяла от страх. — Ще затворя вратата на стаята ми и той няма да влезе, нито пък ще види, че си тук.

— Трябва да се върна в къщата!

— Коул? — извика отново Чарлз. — Искаш ли кафе?

— Не, благодаря — отвърна той и излезе от стаята. Прикри с тялото си гледката на полуголата, обзета от ужас жена, притиснала блузата към гърдите си.

Затвори вратата и се приближи към кухненския бокс. Чарлз тъкмо разбъркваше с лъжичка кафето си.

— Е — с усмивка подхвана по-възрастният мъж, — как е новият кон?

— Не е лош — отвърна Коул, после направи усилие да се пошегува: — Не зная колко добре играе поло, но иначе е чудесно животно.

Отделението, в което беше настанен новият кон, се намираще само на няколко крачки от стаята на Коул и младежът се страхуваше, че Джесика може да направи опит да се измъкне навън и да бъде хваната на местопрестъплението.

— Може би ще искаш по-напред да погледнеш крака на кестенявата кобила — предложи той и без да дочака отговор, тръгна към най-отдалечения край на конюшната.

Чарлз загрижено го последва:

— Какво ѝ е?

— Удари го вчера, при един прескок.

— Кой я яздеше? — попита Чарлз, изпълнен със съчувствие към прекрасната кобила, която предпочиташе пред всички останали.

— Барбара — отвърна Коул.

— Това обяснява нещата — отбеляза бащата с гримаса. — Опитвам се да бъда търпелив с Барб, но тя не върши нищо като хората. Освен да разговаря с часове по телефона, коментирайки най-важната за нея тема — момчетата. Това го умее до съвършенство.

Без да отвърне, Коул отвори дървената врата на отделението и двамата влязоха вътре. Чарлз подаде на младежа чашата си с кафе и се наведе да огледа превързания крак на кобилата.

— Не е много зле — отбеляза той. — Тази смес, която си забъркал, вони ужасно, но върши добра работа. Продължавам да мисля, че би трябвало да станеш ветеринарен лекар — добави Хейуърд и се изправи по-бързо, отколкото на Коул би му се искало. На излизане потупа кобилата по муцуната. — Не съм виждал човек, който по-добре от теб да се справя с животните.

— Те нямаше да се чувстват добре с мен, ако ги измъчвах, пъхайки разни тубички с лекарства в ноздрите им разсеяно отвърна Коул, загледан към коридора. Дъхът спря, когато зърна лицето на Джесика в рамката на вратата. Жената на Чарлз бързо притича през

коридора, притиснала блузата към голите си гърди, и изчезна в тъмна нощ. Коул рязко се изви, за да не позволи на Хейуърд да види, и без да иска разплиска кафето върху ризата му.

— Какво по... — започна Хейуърд, но млъкна и се зае изтръсква кафявата течност.

— Извинявайте — каза Коул.

— Няма нищо. Ще се преоблека. Защо междувременно не изведеш нашия хубавец на ринга, за да го видим как държи? Когато го купих в Мемфис, имах на разположение само половин час за оглеждане. — Хейуърд внезапно втренчи в Коул. — Случило ли се е нещо? Тази вечер малко напрегнат.

Коул поклати отрицателно глава и го последва в коридора. Надяваше се, че Джесика е успяла да избяга и нищо лошо няма да последва. За нещастие успокоение му беше малко прибързано.

— Много странно — отбеляза Чарлз Хейуърд, когато минаваха покрай стаята на младежа. — Сигурен съм, че видях да затваряш вратата на излизане от стаята.

— Вероятно се е отворила сама... — започна Коул, но гласът му потрепери издайнически. Хейуърд се замисли, после на устните му се появи разбираща усмивка, а очите се спряха на някакъв предмет вътре в стаята.

— Ясно! Развличал си се, а аз съм прекъснал приятно занимание — каза Хейуърд. — Но младата дама вече е избягала или се крие някъде вътре...

Коул проследи погледа му. Забеляза белия дантелен сутиен на пода, на сантиметри от леглото. Преди младежът да успее да реагира, Хейуърд забеляза още нещо. На лицето му се изписа изненада.

— Това не са ли моите чаши за вино?! — заплашително повиши глас той, влезе в стаята, приближи се до бутилката и я вдигна, за да погледне етикета. — А това е любимото на Джесика...

— Взех го на заем... — опита се да го заблуди Коул, но бързо се поправи: — Не, откраднах го.

Беше готов да рискува, само и само да избегне разкриването на истината. Хейуърд се приближи до вратата на конюшната и се втренчи в бледата светлина, идваща откъм задния вход на къщата.

— Ти, мръсен кучи син! — избухна Хейуърд, извърна се и юмрукът му се стовари в челюстта на Коул. — Проклето копеле!

Междувременно Джесика светкавично изкачи стълбите, водещи към стаята ѝ. Приближи се до прозореца и надникна. Видя как съпругът ѝ се втурва към къщата и затрепери при мисълта, че приятното ѝ и удобно съществуване е сериозно заплашено.

— О, Божичко! — изохка тя. — Какво да правя? Огледа тъмната стая. Трябваше да има начин да се избегне надвисващата буря.

В същото време до слуха ѝ достигна силна музика. Барбара беше надула касетофона до дупка. Осени я спасителна мисъл.

— Барбара! — изкрещя, втурвайки се като полудяла в стаята на дъщеря си. Затръшна вратата зад гърба си и превъртя ключа.

Барбара вдигна озадачен поглед от списанието в скута си и разтревожено попита:

— Мамо!... Какво се е случило?

— Трябва да ми помогнеш, скъпа. Просто направи това, което ще ти кажа, и не ми задавай никакви въпроси...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Далас, 1996

— Добър ден, господин Харисън. И поздравления! — поклони се портиерът, когато лимузината на Коул влезе през главния вход на модерния комплекс, на огромната площ на който се помещаваше корпорацията „Юнифайд Индъстрис“. Наоколо зеленееха дървета, виждаха се масивен фонтан и изкуствено езеро. При хубаво време служителите работещи в седемте големи сгради от огледално стъкло, свързани помежду си, често се събираха на това място, за да обядват.

Лимузината се плъзна покрай административната сграда, подмина изследователските лаборатории и трима мъже в бели престилки, спорещи разгорещено на път за главния вход. Накрая колата спря до една дискретна табелка до бордюра, на която пишеше „Изпълнителен директор“.

— Поздравления, господин Харисън! — каза служителката на рецепцията, когато Коул слезе от асансьора на шестия етаж.

Той отвърна с кратко кимване и продължи пътя си. Кабинетите на ръководството бяха отделени от офисите с висока, облицована с тиково дърво стена, в която беше вградена емблемата на корпорацията. Тук посетителите с предварително уговорени срещи изчакваха реда си в луксозна обстановка — бледозелени кожени дивани, разположени върху меки персийски килими, изящни махагонови масички и различни приспособления със седефени или месингови инкрустации.

Коул свърна вдясно и пое по покрития с мека пътека коридор, водещ към неговия кабинет, разсеяно отбелязвайки, че наоколо е необичайно тихо.

Когато мина покрай конферентната зала, Дик Рос, шеф на отдела за реклама и връзки с обществеността, му махна с ръка:

— Коул, би ли влязъл за малко при нас?

В момента, в който прекрачи прага на пълната с народ зала, загърмяха бутилки шампанско. Четиридесетте служители го приветстваха с бурни аплодисменти по повод последния огромен

успех на преуспяващата електронна фирма — присъединяването на една компания, с помощта на която щеше да започне производството на нов компютърен чип. „Къшман Електроникс“, собственост на братята Кендъл и Прентис Къшман, беше апетитна хапка и за други големи корпорации. Последната битка беше жестока. Днес „Юнифайд Индъстрис“ беше удържала победа и медиите се надпреварваха да отразяват събитието.

— Поздравления, Коул! — каза Корбин Дрискъл, ревизор на компанията, и пяхна чаша шампанско в ръката му.

— Реч! — извика Дик Рос. — Искаме реч! — настоя той с тон на човек, решен на всяка цена да направи така, че всички да се отпуснат и да възприемат действителността в розови краски. В този случай усилията му бяха напразни, а тонът му — пресилен. Между изпълнителния персонал на корпорацията и генералния директор не съществуваха близост и приятелски връзки.

Коул нетърпеливо изгледа Дик Рос, после отстъпи и започна своята „реч“.

— Дами и господа, току-що похарчихме сто и петдесет милиона долара, присъединявайки към нашата корпорация една фирма. Ако не можем да произведем прословутия компютърен чип, ще сме на загуба. Предполагам, че сега е моментът да започнем да мислим как да съкратим загубите на корпорацията, ако това се случи.

— Надявах се, че ще чуя думи, достойни да бъдат цитирани пред медиите — отбеляза Рос. — Откакто преди два часа стана ясно, че ние сме победителите, телефонът ми не е преставал да звъни.

— Ще оставя това за теб. Измислянето на подходящи за пред медиите думи е твоя работа, Дик, не моя — отвърна Коул, после се извърна и пое към кабинета си, оставяйки Дик с чувството, че току-що е бил смъртен, а всички останали — с чувството, че очакванията им не са се оправдали.

След минути хората се разпръснаха. В конферентната зала останаха само Дик Рос, неговата нова асистентка Глория Куигли и Корбин Дрискъл.

Първа заговори Глория Куигли. Тя беше висока, руса и красива. Тридесетгодишна — тя беше най-млада от всички членове на

изпълнителния състав и съвсем наскоро беше назначена на поста си.

— Какво разочарование! — възкликна тя и театрално въздъхна. — Духовете на Уолстрийт са разбунени, понеже „Юнифайд Индъстрис“ измъкна „Къшман“ изпод носа на Мат Фаръл и на неговата „Интеркорп“, както и на още двама първокласни играчи. Всички сме в еуфория, служителите от канцелариите ще се пръснат от гордост, а портиерите и разсилните едва се сдържат да не затанцуват жига! Само на човека, който постигна всичко това, сякаш изобщо не му пука!

— О, пука му — възрази Дик Рос. — Когато изкараш поне шест месеца сред нас, ще откриеш, че днес си видяла задоволството на Коул Харисън, проявено в най-висша степен. Всъщност мога да се закълна, че в момента той е по-щастлив от когато и да било.

Глория погледна недоверчиво двамата си колеги.

— Интересно тогава как ли изглежда, когато е нещастен?

Корбин Дрискъл поклати глава:

— Не би искала наистина да го видиш, нали?

— Не може да е чак толкова зле! — изненада се тя.

— О, така ли? — пошегува се Корбин. Той направи красноречив жест към гъстата си, силно прошарена коса. — Преди две години, когато постъпих на работа при Коул, няхах нито един бял косъм. — Другите двама се засмяха и той добави: — Щедрата тлъста заплата и множеството преференции, които човек получава, когато започва работа тук, вървят под ръка с някои неудобства.

— Какви например? — заинтересува се Глория.

— Например среднощни телефонни разговори с Коул, който току-що е бил осенен от някоя идея и иска незабавно да започнеш работа по осъществяването ѝ.

— Ще бъде добре да се научиш как възможно най-бързо да стягаш багажа си и да хващаш някой самолет, след едночасово предупреждение, и то в разгара на приятен уикенд — допълни Корбин. — Защото шефът не живее по часовник и календар.

— Да работя през уикендите ли? — ужасено извика младата жена. — Ще трябва да си изключвам телефонния секретар още в петък вечерта!

— Радвам се, че го спомена — изкикоти се ехидно Рос, бръкна в джоба на панталоните си и измъкна оттам малък черен предмет. —

Това е подарък за теб — нещо, което ще замести телефонния ти секретар и е безспорно доказателство за важността на поста, който заемаш тук.

Глория механично протегна ръка и той постави в дланта ѝ един пейджър.

— Добре дошла в „Юнифайд Индъстрис“. Ако си достатъчно умна, няма да се разделяш с този пейджър. Дори ще спиш с него.

Всички се засмяха, но още когато кандидатстваше за тази работа, Глория добре знаеше, че към нея ще бъдат предявени множество изисквания. Те бяха част от предизвикателството.

Преди да напусне фирмата „Далас-ПР“, за да постъпи на работа в „Юнифайд Индъстрис“, беше изчала всичко за агресивния непредвидим предприемач, успял да изгради огромен и много печеливш конгломерат още преди да е навършил тридесет години.

От личен опит беше разбрала, че Коул Харисън е работодател с високи изисквания, а сдържаното му и хладно поведение изключва всякакво фамилиарничене. Това се отнасяше дори и за най-близките му помощници.

Харисън беше безразличен както към вероятността да си създава врагове, така и към собствения си имидж, но към репутацията на корпорацията беше особено чувствителен.

Службата за работа с клиенти беше мястото, където можеше най-добре да прояви качествата си.

— В света на бизнеса, в това число и за всички, работещи тук, Харисън е пълна мистерия — замислено рече Глория. — Никой нищичко не знае за него. Аз проявявам интерес към личността му от две години. Вниманието ми привлече онзи случай с присъединяването на „Иъри Пластикс“ към „Юнифайд Индъстрис“. Един познат ми спомена, че кандидатите за МВА изучават неговите техники за присъединяване на по-малки фирми към по-големи.

— Случаят с „Иъри Пластикс“ всъщност не беше толкова сложен. Мога да ти дам точна информация за онова, което се случи тогава, и не е необходимо човек да бъде кандидат за научна степен, за да го разбере — иронично отбеляза Корбин.

Тя настойчиво го изглежда:

— Разкажи ми, моля те.

— Основната причина, поради която Коул спечели, беше, че участва в съревнованието за фирмата без оглед на времето и средствата. Когато други корпорации решат да присъединят към себе си някоя нова компания, те претеглят парите и времето, които ще са им необходими за тази нова придобивка, и стойността, която обектът на интерес има за конкретната корпорация. Ако цената стане прекалено висока, те временно се оттеглят. Това е практиката, прилагана от най-големите корпорации в цял свят. Така постъпват противниците на Коул, докато се води битката, те постоянно пресмятат какво ще загубят и какво ще спечелят, после се опитват да предскажат следващия ход на противника въз основа на онова, което той ще спечели и ще загуби.

Коул действа по различен начин. Когато иска нещо, не спира, докато не го получи, независимо от цената. Най-после и противниците му осъзнаха тази истина, което от своя страна само му помага. Достатъчно е да реши, че трябва да купи някоя фирма, и всички останали кандидати се предават без бой. Предпочитат да му отстъпят плячката, вместо да се борят с него. Това в общи линии са оръжията, с помощта на които той е неизменният победител.

— Ами случая с „Иъри Пластикс“? Точно той го направи легенда.

Корбин кимна:

— В този случай имаше петима кандидати. Ние бяхме първите. Бордът на директорите на „Иъри“ по принцип беше приел нашата оферта, но тогава внезапно се включиха и другите компании. Така се стигна до необходимостта да наддаваме. Цената и концесиите непрекъснато растяха. Трите по-малки компании отпаднаха. В играта останахме само ние и „Интеркорп“. Същевременно други фирми за пластмаса, които бяха обект на стремежите на „Интеркорп“, се насочиха към отпадналите кандидати. Тъй като най-яръстният ни противник всъщност се интересуваше от тези други фирми повече, отколкото от „Иъри Пластикс“, той се оттегли и ние се оказахме единствените желаещи да закупят „Иъри“. В момента, в който останахме единствен кандидат, Коул се обърна към борда на директорите на „Иъри“ с оферта, много по-ниска от тази, която бяхме направили в самото начало на преговорите. От „Иъри“ така изпищяха, че ги чува по цялата Уолстрийт! Вярно, получиха съчувствие, но никой от другите четирима кандидати не се завърна на бойното поле, защото

независимо дали се печели или губи, всяка битка изисква много средства. Освен това Коул стоеше в центъра на ринга надянал боксовите ръкавици, готов да повали всеки новопоявил се противник. Останалото е история: „Юнифайд“ получи „Иъри“ на много по-ниска цена, отколкото фирмата струваше в действителност, а Коул се сдобил с лоша репутация и цял куп врагове.

— Не мога да направя нищо по въпроса с враговете, но имам намерение да работя упорито за заздравяването на връзките ни с обществеността — отбеляза Глория.

— Коул не се интересува дали има врагове или не. Единствените неща, които са от значение за него, са „Юнифайд“ и победата. Това се опитвах да ти обясня преди малко — Коул Харисън щеше да плати колкото и да му поискаха за „Иъри“ с единствената цел да я притежава. Сякаш победата за него е дори по-важна от онова, към което е насочил всичките си усилия.

— Като слуша всичко това, човек би могъл да очаква по-скоро провал, отколкото успех.

— Щеше да бъдеш права, ако се отнасяше за някой друг, а не за Коул Харисън. Освен упоритост, той притежава специална дарба — намеси се Дик Рос, поливайки уиски в чашата си.

— И каква е тази дарба?

— Да предвижда. Коул притежава невероятния талант да предскаже всяка предстояща тенденция, промяна, необходимост и да се подготви да заложи на нея далеч преди повечето му конкуренти да са се усетили.

— Оставам с впечатление, че не одобряваш това — озадачено го погледна младата жена.

— Възхищавам се на дарбата, но не и на човека, който я притежава — отвърна той. — Каквото и да направи, Коул винаги има някакъв скрит мотив. Аналитичите от Уолстрийт непрекъснато се опитват да отгатнат плановете му, но почти никога не успяват. Докарва всички ни до състояние на лудост, защото и ние трябва да предвиждаме какво се мъти в главата му.

— За мен Коул Харисън е много интригуващ човек — рече Глория и сви безпомощно рамене, сякаш извинявайки се за изразеното несъгласие.

— Какво те кара да смяташ, че той изобщо е човек? — сериозно извика Рос. — Имам причини да мисля, че Коул е робот с изкуствен интелект, облечен в костюм за осем хиляди долара. — Другите двама се засмяха. Той едва се усмихна. — Смейте се, но аз имам данни, с които мога да докажа твърдението си: не играе голф, нито тенис, не се интересува от професионални спортове или от различни прояви в обществения живот; ако има поне един приятел, то никой на този свят не е чувал за него. Бившата му секретарка ми каза, че по телефона за лични разговори го търсят само жени. Жените — завърши Рос с многозначителен поглед към Глория — без изключение го намират за неотразим.

— Това праща твоята теория за роботската същност на Коул по дяволите, Дик! — пошегува се Корбин.

— Не е така — защити се той. — Откъде да знаем дали последните технологии за производство на роботи не са постигнали създаването на мъжки робот.

— Неприятно ми е, че трябва да прекъсна този полезен разговор, но имам работа и по-добре да се захващам с нея — излъга Глория, остави чашата на масата и се изправи. — Господин Харисън може да не дава пукната пара за имиджа си, но това засяга интересите на корпорацията, а на нас ни плащат, за да защитаваме тези интереси. Докато е тук трябва да го уговорим да даде пресконференция във връзка с последната сделка, с бъдещите планове на корпорацията и така нататък.

— Няма да се съгласи — предупреди я Рос и също стана. — Вече опитах.

— Тогава да обединим усилията си.

— Той вече ме отряза. Може да те споходи късметът на всеки начинаещ, затова по-добре ще е да опиташ сама — ако изобщо успееш да се добереш до него.

Да се добере до Коул Харисън беше по-лесно, отколкото да привлече вниманието му, осъзна Глория, след като беше допусната в светая светих на директора. Кабинетът беше обзаведен с кожени виненочервени мебели, подредени върху сребристосив килим. Интериорът беше разнообразен с масички от хром и стъкло.

В продължение на десет минути Глория седеше пред бюрото на Коул Харисън и се опитваше да убеди шефа си, че е необходимо да даде пресконференция. През това време той подписва документи, дава нареждания на секретарката си, провежда телефонни разговори, без да обръща внимание на притеснената си служителка.

Внезапно очите му се спряха върху нея.

— Та какво казвахте? — рязко попита с тона на човек, свикнал да командва.

— Аз... — заекна тя, тръпнейки под този хладен преценяващ поглед. — Опитвах се да ви обясня, че в момента една пресконференция ще бъде не само от полза, но и от жизненоважно значение. Пресата вече представи действията около присъединяването на „Къшман“ като кървава битка. Победените разтръбиха наляво и надясно, че играта е непочтена, още преди да е завършила...

— Играя, за да печеля. Те загубиха. Единствено това има значение.

Глория смело го погледна в очите и реши да рискува.

— Според вашите опоненти и повечето служители на Уолстрийт, сър, вие играете необичайно грубо и не вземате заложници. Вестниците ви описват като кръвожаден вълк, който за забавление убива повече жертви, отколкото може да изяде.

— Много цветисто описание, госпожице Куигли — отвърна с унищожителен сарказъм Коул.

— Но е факт — възрази тя, засегната от подигравателния му тон.

— Не — поправи я Харисън. — Факт е следното: „Къшман Електроникс“ е основана преди шестдесет години от един истински гений, но с всяко следващо поколение неговите наследници са ставали все по-мързеливи и по-глупави. Тези, които в момента влизат в борда на директорите, са родени и израснали в охолство, завършили са най-престижните училища и независимо от факта, че са оставили „Къшман“ и инвестициите на нейните акционери да отидат на кино, упорито продължават да вярват в своето величие и мощ. Затова не усетиха какво се задава. Не можеха да повярват, че никой от техните могъщи защитници няма да ги спаси срещу огромна сума пари в брой.

— Вместо това те загубиха от мен — от парвеню, издигнало се от низините — и това е най-обидното за тях в цялата история. Поради тази причина ме обвиняват в нечестна игра. Но ние не сме гости,

поканени на следобеден чай, където всеки трябва да се държи любезно и възпитано, ние водим битка. В тази битка може да има само победители и победени.

Коул зачака признанието на Глория, че е съгласна с теорията му, и че няма повече да настоява, но тя мълчеше и изпитателно го наблюдаваше.

— Е? — запита след момент той.

— Има начини да се води битка така, че победителят да не изглежда като див варварин. Връзките с обществеността са ключът към това — рече Глория.

Коул знаеше, че тя е права, но нямаше намерение да го признава. Докато изграждаше своята компания и я превръщаше в огромен конгломерат от първостепенно значение, много пъти беше водил юридически и икономически битки със самодоволни аристократчета от рода на тези, които влизаха в борда на директорите в „Къшман“, и винаги беше излизал победител. Всеки път след подобна победа той чувстваше, че загубилите съперници го мразят, и то не само заради печалбите, които е измъкнал изпод носа им, а заради това, че няма техния произход.

Коул намираще тяхното поведение по-скоро за забавно, отколкото за обидно, освен това му доставяше удоволствие да знае, че го описват като безскрупулен мародер, размахващ боздуган, докато противниците му бяха представяни като невинни жертви и рицари-кавалери. Истината беше, че тези „бели рицари“ наемаха разни продажници — адвокати, счетоводители и борсови агенти, които да водят мръсните битки. Когато опонентът им отслабнеше достатъчно, те благородно излизаха на бойното поле, размахвайки сабя по джентълменски. След кратък символичен дуел вдигаха острие към шлема си, за да отдадат чест на своята жертва, после забиваха острието в нея и напускаха сцената, оставяйки ново попълнение наемници да разчистят след тях и да погребат жертвите.

За разлика от тези корпоративни дуелисти Коул беше хулиган, побойник, който се интересувахе единствено от победата, а не от репутацията си, от завързването на съмнителни приятелства и от разиграването на благородни сцени пред победените. В резултат на това през годините той си беше спечелил множество врагове. Приятели почти нямаше. Беше се сдобил с напълно заслужената слава на

безмилостен съперник, както и със славата на безскрупулен тип, която изобщо не заслужаваше.

Тези неща не го притесняваха. Върлите врагове за цял живот, несправедливите публични обвинения, озлоблението и неприязънта бяха част от цената, която човек плащаше в името на успеха. Коул поемаше своя дял от неприятностите, без да се оплаква, така както правеха онези, които през последните двадесет години също като него бяха натрупали състояние от нищото и водеха успешно съществуване в един нездравословен икономически климат.

— В края на осемдесетте казваха същите неща за Мат Фаръл и „Интеркорп“ — натъртено припомни Коул на подчинената си. — Днес той е Прекрасният принц на Уолстрийт.

— Да, така е. И това отчасти се дължи на женитбата му с една прекрасна и обичана от всички богата наследница, както и от образа му, създаден от медиите.

Коул отправи поглед към вратата и кимна на главния консултант на корпорацията Джон Недърли, когото секретарката тъкмо въвеждаше в кабинета. Глория разбра, че времето ѝ е изтекло, и се изправи. Беше победена.

— Кога искате да дам въпросната пресконференция?

За стотна от секундата Глория се зачуди дали да вярва на ушите си.

— Аз... Възможно най-скоро. Какво ще кажете за утре. Ще разполагаме с достатъчно време, за да уредим всичко.

Коул вече подписваше новите документи, донесени от секретарката, но вдигна поглед към младата жена и поклати глава:

— Тази вечер отлитам за Лос Анжелис. Ще остана там до сряда.

— Какво ще кажете за четвъртък тогава?

Той отново поклати глава:

— В четвъртък и петък планирам да отида до Джеферсънвил по семейни дела.

— Събота? — с надежда предложи Глория.

— Чудесно.

Секретарката му обаче обърна страниците на настолния календар, посочи нещо, написано в него, и каза:

— Страхувам се, че в събота е невъзможно. Тогава трябва да сте в Хюстън.

— В Хюстън ли? — попита раздразнено Коул. Перспективата не му се нравеше. — За какво?

— За Бала на бялата орхидея. Направихте дарение за благотворителния аукцион преди бала — онази скулптура от Клинеман — и бяхте удостоен със специална покана заради проявената от вас щедрост.

— Изпратете някой друг.

Всички изненадано се обърнаха към Глория, когато младата служителка предложи:

— Сетих се как можем да използваме този бал. Статуята от Клинеман ще бъде най-ценната вещ на аукциона и...

— А също и най-грозната — намеси се Коул и тонът му беше толкова мек, че тя едва потисна смеха си.

— Защо тогава я купихте? — не се сдържа тя.

— Казаха ми, че е добра инвестиция. През последните пет години стойността ѝ многократно нарасна. За съжаление сега не я харесвам повече, отколкото в деня, когато я купих. Нека да изпратим някого в Хюстън да поднесе този дар от името на корпорацията.

— Трябва да сте вие! — настоя Глория. — Предложихме ви да направите дарение и вие отделихте много средства за това. Парите ще отидат за Американското общество за борба с рака и балът е събитие от национално значение. Моментът е много подходящ. Ще се появите на бала и ще направите този жест, а на следващата седмица ще дадете пресконференция.

Коул се втрени в нея. Не намираше аргумент, с който да обори желязната ѝ логика. Всъщност дори му харесваше желанието ѝ да върши работата, за която компанията ѝ плащаше.

Глория тръгна към вратата, но след няколко крачки спря и се обърна към двамата мъже, които внимателно я наблюдаваха.

— Медиите се готвят да защитят „Къшман“ — каза на Коул. — Ако имате възможност да гледате поне част от новините, направете го. Бих искала след това да обсъдим по-нататъшната си стратегия и да планираме съответните контрааргументи, които ще изложите по време на пресконференцията.

Когато Коул заговори, в гласа му се прокрадва нетърпение:

— Ще гледам новините, когато пристигна в Лос Анжелис.

Щом Глория излезе, той се обърна към главния консултант на корпорацията, който весело наблюдаваше оттеглянето на напористата служителка.

— Много е упорита, а? — отбеляза Джон.

— Много.

— И има страхотни крака. — След този коментар Джон превключи на по-съществена тема: — Чичо ти трябва да подпише пълномощията за предстоящото събрание на борда на директорите. — Плъзна няколко листа върху стъклената плоскост на бюрото. — Коул, може да ти се стори, че си пъхам носа, където не ми е работа, но наистина смятам, че чичо ти трябва да прехвърли на твое име своите акции, вместо всеки път да ти дава пълномощни. Зная, че според завещанието му неговите акции ще останат на теб, но нощем се събуждам, плувнал в студена пот, при мисълта какви проблеми може да си имаме, ако преди да умре, старецът хване склероза или превърти и реши да престане да се подписва под пълномощните.

Коул хвърли ироничен поглед към помощника си и пъхна документите в куфарчето си.

— Напразно се тревожиш — рече. Завъртя стола си и започна да прибира папките в шкафа зад бюрото; — Умът на Кал е остър като бръснач.

— Дори и така да е — настоя Джон. — Старецът приближава осемдесетте, а възрастните хора лесно могат да бъдат накарани да вършат ексцентрични и опасни неща. Миналата година например група дребни акционери на една химическа компания в Индиана се опитали да се противопоставят на сделка, която бордът на директорите искал да осъществи. Акционерите се свързали с някаква възрастна дама, която наследила контролния пакет акции на компанията от покойния си съпруг, и я убедили, че действията на борда ще доведат до големи загуби и до рязък спад в цената на акциите ѝ. Придружили я от Калифорния, където живеела с години, до Индиана. Там старицата лично заявила, че като собственица на контролния пакет акции е против осъществяването на въпросната сделка. Две седмици по-късно написала писмо до борда, заявявайки, че е била принудена да постъпи по този глупав начин!

Коул заключи шкафа, обърна се към Джон и весело се загледа в разтревоженото лице на адвоката. Калвин Даунинг беше чичо на майка

му, но Коул не само го чувстваше по-близък от роден баща, а и го познаваше достатъчно добре, за да е сигурен, че страховете на консултанта са неоснователни що се отнася до Кал.

— Досега не се е родил човек, който да е в състояние да убеди или да принуди Калвин да стори каквото и да е, ако той не го иска. Не се е родил и човекът, който да е в състояние да го спре, ако старецът си науми да направи нещо.

Понеже адвокатът продължаваше да се съмнява, Коул му даде първия пример, който му хрумна:

— В продължение на пет години го уговорях да продаде ранчото и да се премести в Далас, но той не го направи. През следващите пет години се опитвах да го убедя поне да си построи по-хубава къща в ранчото, но той ми отговаряше, че не иска нова къща, и че това е излишен разход. Тогава Кал притежаваше най-малко пет милиона долара, но продължаваше да си живее в същата тясна съборетина, в която е роден. Преди две години за пръв и последен път реши да отиде на почивка. Докато отсъстваше в продължение на шест седмици, наех фирма, която му построи прекрасна сграда в западната част на имението. Коул затвори куфарчето си и стана. — Знаеш ли къде живее днес?

Джон долови ироничните нотки във въпроса му и предположи:

— В старата съборетина?

— Точно така.

— Но какво прави сам в тази стара къща?

— Кал не е съвсем сам. При него от десетилетия живее икономката му, а освен това има и нови работници, които му помагат в земеделската работа. Прекарва времето си, като раздава съвети на работниците или пък чете. Това винаги е било любимото му занимание.

Последното някак не отговаряше на представата, която Джон си беше изградил за стария тексаски земевладелец, затова попита:

— Какво точно чете?

— Всичко, което е привлякло вниманието и интереса му през определени периоди от дългия му живот. Тези негови периоди обикновено са с дължина около три-четири години и той се зарежда с цели камари томове по темата. Преминал е през период, в който четеше биографии на велики пълководци от древността, после за

малко превключи на вълна митология. Последваха периоди на изучаването на психологически, философски и исторически трудове, а накрая дойде ред на уестърните и криминалетата. Миналата година прояви жив интерес към популярните списания. Четеше всичко, което му попадне — от „Плейбой“ до „Дамски домашен журнал“ и „Космополитън“. Смята, че списанията най-точно отразяват състоянието на колективния ум на всяко модерно общество.

— Наистина ли? — попита Джон, старателно прикривайки инстинктивната подозрителност, която събуждаха у него ексцентричността и приумиците на някакъв възрастен милионер, който по стечение на обстоятелствата беше собственик на огромен дял от акциите на „Юнифайд Индъстрис“ и който, стига да искаше, можеше да предизвика хаос в структурите на корпорацията. — И вади ли си някакви заключения от прочетеното?

— Да. — Коул отново се усмихна иронично, хвърли поглед към часовника си и стана. — Според Кал нашето поколение престъпно нарушава правилата на живота. Ние сме изопачили смисъла на понятия като чест, етика и носим лично вина за това, че отглеждаме едно ново поколение, което дори не разбира тези „концепции“. Накратко, според Кал цяла Америка върви към мръсната канализация, така както навремето това се е случило с Древна Гърция и Древен Рим; причините, които ще доведат до колапс, са същите, каквито са били и по времето на краха на тези световни сили. Тази невъзможна метафора между другото е на Кал, а не моя.

Джон стана. Вече с ръка на бравата, Коул се обърна към него и рече:

— Прав си, че е необходимо Кал да прехвърли акциите си на мое име. Това е мой пропуск, който отдавна трябваше да поправа, но по редица причини все не съм. Ще уредя нещата с Кал, когато се видим в края на седмицата.

— Ще уредите? — разтревожено повтори Джон. — Има ли някакъв проблем?

— Не — отвърна някак рязко Коул. Проблемът беше, че нямаше желание да обяснява на външен човек ролята, която Кал беше играл в живота му, благодарността и обичта, които изпитваше към него... Дори и да се опиташе, Коул беше убеден, че не би могъл да обясни или

да оправдае пред адвоката на корпорацията чисто сантименталните причини, от които се водеше.

Преди четиринадесет години „Юнифайд Индъстрис“ съществуваше само в мечтите на Коул, но Кал беше изслушал плановете му. С безпределната вяра, че младежът притежава всички качества, за да превърне голямата си мечта в реалност, Кал му беше дал половин милион долара, за да стартира — сума, която тогава изчерпваше всичките му спестявания, включително и печалбите от нефтените кладенци. Допълнително старецът беше изтеглил още двеста хиляди долара от една банка. От своя страна Коул беше уредил заем от седемстотин и петдесет хиляди долара, като за гаранция беше посочил бъдещите печалби от кладенците на Кал. Въоръжен с повече от един милион долара, бърз и гъвкав интелект и практически знания, придобити в разговорите с Чарлз Хейуърд и приятелите му, посещаващи конюшната, Коул беше направил първия си удар в света на бизнеса и финансите. Беше заложил на една от най-рискованите и в същото време най-печеливши карти — добива на нефт и газ.

Беше свидетел как една голяма компания, която се занимаваше със сондажи, на два пъти безуспешно беше пробвала да открие нефт в ранчото на чичо му. Коул реши да купи основния пакет от акции на втората по-малка компания — тази, която беше открила залежите. „Саутфийлд Експлорейшън“ беше собственост на Алън Саут — тридесет и три годишен мъж, трето поколение „проучвател“, както сам с гордост се беше нарекъл. Той откриваше газ и нефт там, където водещите в тази дейност компании не успяваха.

Предизвикателството беше движещата сила на Алън. Той повече се интересуваше от успеха, отколкото от печалбите. В резултат на това му липсваха пари. Нямаше търпение да си намери партньор, когато Коул му отправи предложение, подплатено с един милион долара. Младият Саут всъщност не гореше от нетърпение да прехвърли пълния финансов контрол на операциите върху Харисън, но нямаше друг избор.

Кал беше настоял племенникът му да приеме инвестицията на неговите пари като заем, но гордостта на младежа го накара да отиде по-далеч. Той беше настоял Кал да бъде пълноправен партньор, както и да си вземе парите обратно и беше подготвил нужните документи с помощта на адвокат. През последвалите три години Алън правеше гаф

след гаф и беше в непрекъснат конфликт с партньора си. Накрая Коул му предложи да откупи акциите му за пет милиона долара и двамата мъже се разделиха като приятели.

С одобрението на Кал Коул закупи три малки добре подбрани производствени компании. Нае нов управленчески екип, нови машини, разви търговския отдел. Когато балансът на всяка една от тези компании изглеждаше най-примамлив, той ги продаде. В малкото си свободно време изучаваше стоковия пазар и анализираше успехите на известните брокери и мениджъри. Забеляза, че мненията на повечето от експертите коренно се различават по редица важни въпроси, и стигна до заключението, че навременната намеса и добрият шанс са по-важни от знанията и уменията. По онова време шансът беше на негова страна и той реши да се пробва в по-сериозни инвестиции.

За три години петте милиона долара, с които разполагаше, станаха шестдесет и пет. През цялото това време Кал се намеси само веднъж в делата на Коул с искането в следващата бизнес атака да бъде включен и другият му племенник — Травис Джерълд. Той беше пет години по-голям от Коул и живееше в друга част на Тексас. Работеше за някакъв производител на тухли, който беше пред фалит. Беше завършил колеж, имаше прекрасна жена на име Илейн, която Коул много харесваше, и две разглезени деца — Дона Джийн и Тед, които не можеше да понася. Въпреки че беше виждал Травис само веднъж, и то преди години, той беше сметнал, че е лоялно като част от „семейството“ братовчед му също да бъде включен в бизнеса, затова беше изпълнил желанието на Кал.

После започна да се оглежда за печеливша компания, подходяща за основа на неговата корпоративна династия — компания, която да произвежда продукт или да предлага услуги, които винаги щяха да се търсят. Предричайки, че тази непрекъсната и нарастваща необходимост е ключът към успеха, Коул беше разбрал, че притежава безценна дарба. Всички вярваха, че IBM и Apple съвсем скоро ще завладеят целия компютърен пазар, той беше убеден, че продукти с по-ниска цена, но със същото високо качество ще се наложат сред потребителите.

Противно на съветите и предупрежденията на познатите си, той купи една малка фирма, наречена „Ханкок“, и ѝ измисли друго име. Утрои продажбите, затегна контрола върху качеството и вложи много

пари за реклама. След две години компютрите „Ханкок“ се продаваха из цялата страна и бяха предпочитани заради своята гъвкавост и надеждност. Коул обяви Травис за президент на „Ханкок“, което накара съпругата на братовчед му да пролее много сълзи на благодарност. Самият Травис изпадна в нервна криза. Липсваше му въображение, но това той компенсираше с лоялност, решителност и стриктно придържане към инструкциите на Коул. Когато преди четири години Коул създаде „Юнифайд“, той избра Травис да оглави корпорацията.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз съм запалена ваша почитателка, госпожице Фостър! — отбеляза развълнувано гримьорката в студиото на Си Ен Ен и внимателно разреса косата на Даяна. — Всеки месец майка ми, сестра ми и аз на един дъх изчитаме вашето списание.

Стаята, в която се гримираха гостите, преди да излязат в ефир, беше като на всяко телевизионно студио в страната, с тази разлика, че беше малко по-голяма. По протежение на двете стени имаше прикрепени плотове, върху които се подреждаха гримове, огромни ярко осветени огледала и столове, разположени на равно разстояние един от друг.

Понякога всички столове бяха заети от гости, поканени да участват в някое телевизионно предаване, но този следобед Даяна беше единствената, която щеше да дава интервю, и младата гримьорка не спираше да говори:

— За рождения ден на сестра ми изпробвахме рецептата на баба ви за ваниловата торта. Украсихме я с карамелизирани боровинки, точно както беше показано на снимката в списанието. После направихме чудесни букети от божур за масите и изработихме сами опаковката за подаръка — щамповяхме я с божури. За щампите на моя подарък избрах златиста боя, а майка ми предпочете нейния подарък да бъде в сребристо. И двата варианта бяха страхотни!

— Много се радвам да чуя това. — Даяна разсеяно се усмихна на гримьорката. Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от съобщението, което беше получила по факса късно тази сутрин.

— Мама най-после успя да убеди татко да използва специалния начин на вашия дядо за отглеждане на едри сочни ягоди. Станаха огромни и бяха невероятно вкусни! Когато баща ми за пръв път ги видя на снимката в списанието, каза, че сте използвали кой знае какви фотографски трикове, за да ги представите толкова големи, но неговите се получиха със същите размери! После направи кутията за

торове, която дядо ви представи в списанието, и сега е почитател на вашия „Прекрасен живот“!

Даяна усети, че от нея отново се очаква някакъв отговор, и повторно се усмихна, преди да обърне следващата страница на факса, пристигнал от офиса на „Фостър Ентърпрайзиз“ в Хюстън. Но и усмивката ѝ беше достатъчен знак за младата жена да продължи:

— На практика всички, които познавам, четат вашето списание. Обожаваме идеите, които предлагате в него, а снимките, които сестра ви прави, са невероятни! Когато чета статиите на майка ви за всички вас, имам чувството, че отдавна познавам цялото ви семейство. Когато Кори роди близнаците, веднага седнахме и изплетохме на една кука за тях онези сладички мънички терлички! Надявам се, че ги е получила.

Даяна вдигна поглед и се усмихна за трети път.

— Сигурна съм, че ги е получила.

Гримьорката сложи едва забележим руж върху високите ѝ скули и отстъпи назад.

— Свърших — със съжаление рече тя. — В действителност вие сте дори по-красива, отколкото на онази снимка на корицата на списанието!

— Много ви благодаря — отвърна Даяна, сложи факса настрана и погледна жената.

— Имате още десетина минути, преди да ви повикат в студиото.

Когато гримьорката излезе, Даяна погледна към Синди Бертрило, директор на отдела за реклама и връзки с обществеността на списание „Прекрасен живот“, която я беше придружила до Атланта и седеше настрани по време на гримирането.

— Има ли и други факсове? — Даяна написа някакви инструкции на гърбовете на получените съобщения и ги подаде на Синди.

— Не, това е всичко — отвърна тя и пхна листовите в куфарчето си. Щеше да изпрати нарежданията до офиса веднага щом се върнеха в хотела. Тридесет и две годишната директорка по рекламата носеше късо подстригана черна коса и огромни очила. Движенията ѝ бяха енергични и премерени. Тя неуморно търсеше и намираше все нови и нови начини да поддържа реномето на списанието.

Даяна погледна към часовника си и сви вежди:

— Мразя тези интервюта. Отнемат толкова време. Утре имам шест делови срещи. Вечно не мога да се вместя в графика!

Синди много добре познаваше убийственото дневно разписание на Даяна. На тридесет и една години шефката ѝ беше преуспяла бизнес дама; беше станала твърде известна и много жени я бяха избрали за свой идол — нещо, което се дължеше на невероятно фотогеничното ѝ лице и способността ѝ да изглежда дяволски спокойна дори в моменти, когато нервите ѝ бяха опнати до крайност. Въпреки че Даяна искаше да остане в сянка, класическата ѝ хубост, живото излъчване и вродената грация я бяха направили много популярна. Журналисти, фотографи, водещи на телевизионни предавания се надпреварваха да я снимат и да я канят в предаванията си.

Синди с усмивка повтори онова, което обикновено казваше в подобни случаи:

— Зная, но камерите те обичат, а интервютата помагат при продажбите. — Тя наклони глава настрана, наслаждавайки се на ефекта, който се получаваше от блестящите зелени очи и красивата кестенява коса на Даяна и на елегантния ѝ бледожълт костюм. — Изглеждаш страхотно! — добави.

Даяна красноречиво изви поглед към тавана, пренебрегвайки комплимента:

— Моля те, опитай се да прехвърлиш участието в повечето от тези интервюта на баба и мама, дори и на дядо. И без това баба ми и майка ми са душата на списанието. За Бога, покажи Кори по телевизията! Та нали нейният фотографски талант прави списанието толкова привлекателно! Аз се занимавам само с деловите въпроси и винаги когато участвам в подобни програми, се чувствам неловко. Освен това съм прекалено заета за подобни занимания!

Когато млъкна, за да си поеме дъх, Синди тихо, но твърдо изрече:

— Медиите искат теб, Даяна. А и не можем да оставим баба ти да дава повече интервюта — добави с лека усмивка. — С напредването на възрастта е станала прекалено открита. Не съм ти го казвала, но миналия месец, когато взе участие в шоуто по канала Си Би Ес в Далас, водещият я помоли да обясни разликите между „Прекрасен живот“ и неговия най-отявлен конкурент „Нов стил“.

Едва потискайки смеха си, Синди изчака Даяна да зададе налагащия се от само себе си въпрос.

— И какво каза баба? — попита предпазливо тя, забелязвайки веселите пламъчета в очите на помощничката си.

— Каза, че когато решила да последва инструкциите на „Нов стил“ за изработване на ръчно украсена лампа, едва не подпалила къщата.

Даяна притеснено се засмя.

— После добави, че по-скоро би изяла цяла ролка тиксо, отколкото сватбения кейк, предлаган от конкурентите.

— Мили Боже! — възкликна през смях Даяна.

— Ако шоуто беше на живо, а не на запис, откровеността на баба ти щеше да ни докара съдебен процес — продължи Синди. — Оставих се на милостта на водещия и го помолих да не излъчва тази най-пиперлива част от интервюто. — Синди се облегна назад и шеговито призна: — Той се съгласи, но в замяна трябваше да спя с него при следващото ми пристигане в Далас.

— Много разумно — отвърна безизразно Даяна, после двете жени се разсмяха. — Баба не говори тези неща от злоба. Тъй като годините ѝ напредват, тя стигна до заключението, че не иска да си губи времето в изричането на лъжи само от чиста любезност.

— Така ми каза и на мен в Далас. Аз всъщност включвам в предавания майка ти, баба ти, дядо ти и сестра ти винаги когато мога, знаеш това. Уредих им специално време в ефира, за да покажат своите прекрасни проекти. Тези предавания са голям хит, но когато се стигне до интервюта и разговори на живо в студиото, публиката иска да види теб.

— Бих искала да направиш нещо, за да промени публиката това свое желание.

— Ако си промениш лицето, може и да успея — с усмивка отвърна Синди. — Стани грозна, дебела, понадувай се малко, дръж се нахално и невъзпитано. Публиката веднага ще забележи това и интересът ѝ към теб ще изчезне.

— Благодаря, много ми помогна.

— Аз ли съм виновна, че те възприемат като богиня? Моя ли е вината, че зрителите те смятат за любимката на цяла Америка?

При тези думи Даяна направи комична гримаса. Така я беше нарекъл миналата година един от коментаторите по Си Би Ес.

— Не споменавай пред никого, че от две години насам нямам време да си сготвя дори едно ядене! Или че съм платила на дизайнер да обзаведе апартамента ми, вместо да направя това сама, понеже съм прекалено заета.

Синди избута встрани козметичните принадлежности, седна на ръба на плота и сериозно погледна Даяна.

— През последните няколко месеца многократно съм те чувала да се шегуваш с тези неща и това ме изнервя. Когато създаде списанието, имаше широко поле за работа, но през последните две години нещата коренно се промениха. Зная, че не трябва да ти казвам колко е силна конкуренцията или с колко пари разполага, или докъде могат да стигнат, за да изместят теб и списанието от челните позиции. Много издатели се опитват да създадат свои „Икони“. Само да открият слабото ти място и ще го разтръбят по всички медии. Няма значение колко са талантиливи майка ти, баба ти и хората, които работят за „Прекрасен живот“. Ти си тази, която всички жени в Америка възприемат като идеала на Фостърови.

— Зная, че си изтощена, че от работа нямаш време за личен живот, но докато ти и Дан Пенуърт не се ожениш и не се настаните в собствена къща, обзаведена по прекрасните проекти, които предлагаме в списанието, не можеш дори да си позволиш да се шегуваш с липсата на възможност да си стоиш у дома. Конкурентите само това чакат — ще те изкарат абсолютна измамница пред пресата.

Даяна тръсна глава, опитвайки се да се пребори с надигащия се в гърдите ѝ гняв:

— Аз съм ръководител на голяма корпорация. Нямам никакво време да се занимавам с лепене на тапети.

В гласа ѝ прозвучаха плачливи нотки и Синди за пръв път осъзна, че Даяна — живото въплъщение на енергичност, оптимизъм и ведрост — е изтощена до краен предел. Нищо чудно при товара, който носеше на раменете си. На практика безкрайните професионални ангажменти я лишиха от личен живот. От две години годеникът ѝ търпеливо чакаше да настъпи мигът, в който щеше да стане съпруг на Идеалната жена на Америка.

— Съжалявам — каза със съчувствие Синди. — Не бих те обидила или разстроила за нищо на света. Искаш ли да ти донеса кафе?

— Благодаря — отвърна Даяна и напрегнато се усмихна. — Бих изпила едно.

Синди излезе и тя се извърна към огледалото. Втренчи се в отражението си, поклати иронично глава и изрече:

— Би ли ми казала как е възможно толкова хубаво момиче като теб да стигне дотук?

Жената от огледалото ѝ се усмихна кисело. Отговорът беше повече от очевиден: отчаянието след внезапната смърт на баща ѝ преди осем години я беше подтикнало да поема рискове и да търси начини за запазване целостта на семейството. Навременните действия и късметът доведоха до позиции, на които тя не се беше надявала и в най-смелите си мечти. Точното време и късметът... И вероятно с известна помощ, изпратена ѝ от Робърт Фостър от небето.

След погребението адвокатът на баща ѝ разкри истинското състояние на финансите им. Всички бяха така покрусени от скръбта, че единствено Даяна успя да схване за какво става дума. В резултат на неуспешни сделки през последните няколко месеца Робърт Фостър беше загубил почти всичко. След като изплатиха дълговете му, им останаха само къщата и мебелите в нея.

В отчаяното си усилие да запази семейството Даяна реши да превърне начина им на живот в средство за печелене на пари. Успя да получи полезни съвети, начерта бизнес план и зае парите, които им бяха нужни, за да започнат. В резултат уникалният стил на семейството ѝ започна да им носи милиони долари.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Коул стоеше пред мивката от тъмносив мрамор. Лицето му беше покрито с пяна за бръснене. Тъкмо прекарваше бръснача по шията си, когато чу новините по телевизията. В стената на кабинета, съседен на банята, беше монтиран огромен телевизионен екран.

Куфарът на Коул лежеше отворен на леглото. Вътре беше подреден багажът му за пътуването до Лос Анжелис. Мишел приготвяше напитки за двамата в трапезарията. Водещият от Си Ен Ен представяше специалния гост на предаването:

— Само за няколко години Даяна Фостър не само замисли и приведе в изпълнение плана да превърне хобито на семейството си в доходен бизнес, но и започна да издава списание „Прекрасен живот“. Освен това тя е президент на преуспяваща корпорация със седалище в Хюстън. Под нейно ръководство тази корпорация е вложила капитали в различни сфери на дейност, включително в телевизията, както и в производството и продажбата на разнообразни продукти за бита.

Коул чу името на госта. В първия момент реши, че е съвпадение, но после водещият спомена Хюстън. Той се изправи и взе кърпата. Избърса лицето си, влезе в кабинета и застана пред телевизионния екран.

Усмихна се, като видя прекрасния образ на Даяна Фостър, а водещият продължаваше да разказва биографията ѝ.

— През последните две години Даяна се е появявала по кориците на списания като „Пийпъл“ и „Работеща жена“. За нея са публикувани множество статии в редица вестници, включително в „Ню Йорк Таймс“, „Инкуайърър“ и „Стар“. „Работеща жена“ я нарече „пример за това, каква може и каква трябва да бъде всяка жена на ръководна длъжност“. „Космополитън“ я представи в книгата си „Жени, надарени с красота, ум и смелост“.

Водещият се обърна към гостенката:

— Даяна, един телевизионен коментатор те нарече „Висша жрица на грацията и красотата в дома“. Как ви карат да се чувствате

подобни определения?

Тя се засмя с онзи мек и мелодичен смях, който Коул помнеше от едно време. Омайните ѝ очи и лъчезарната ѝ усмивка го сгряха.

— Поласкана, разбира се — отвърна Даяна. — Всъщност ласкателството е незаслужено. „Прекрасен живот“ е резултат от усилията на цялото ми семейство, а аз съм само една малка частица от него.

— Бяхте едва двадесет и две годишна, когато взехте решението да извадите на пазара онова, което до тогава беше познато само като стил на живот на едно семейство от хюстънското висше общество. С младежки оптимизъм ли бяхте изпълнена или изпитвахте и някои страхове относно риска, който поемахте с издаването на това списание?

— Страхувах се само от едно — с достойнство изрече тя, но Коул се засмя. Познаваше я доста добре и сега успя да долови шеговитите нотки. — Но то беше достатъчно, за да ме държи будна в продължение на първите две години.

Водещият се отнесе много сериозно към признанието ѝ и попита:

— Какво беше това, от което сте се страхували?

— Страхувах се от провал! — засмя се Даяна. Водещият се присъедини към смеха ѝ и тя добави: — Трябва да призная, че някои от предците ми са натрупали богатството си от обир на банки и кражба на коне. Всъщност до 1900 година най-достойният от тях е бил професионален комарджия, застрелян в една кръчма.

Застанал по средата на стаята, Коул се смееше на неподправената ѝ искреност и остроумие.

Мишел внесе табла с напитки и ордъоври в кабинета и заинтригувано попита:

— На какво се смееш?

Остави таблата на масата и приглади копринените си риза и панталони.

Той кимна към екрана, без да откъсва очи от лицето на Даяна.

— Това е Даяна Фостър — информира го Мишел. Тя произхождаше от видно семейство от Далас, което разполагаше с важни връзки в Хюстън, и затова знаеше всичко за своята социална среда. — Разчитайки на репутацията на семейството си, Даяна зае

много пари и ги използва, за да започне малък бизнес, в който се включиха и близките ѝ. Никой не предполагаше, че ще успеят, но те се справиха, и то как! Когато полагаше основите на този бизнес, всички посрещнаха опитите ѝ с недоверие. Сега тя има доста врагове.

— Защо? — Коул усети, че в гърдите му се надига гняв.

— Това е Тексас, скъпи, забрави ли? Тук е домът на „доброто старо момче“, където първенството на мъжете все още е неоспоримо и където думата „мачо“ е свята. В Тексас богатите мъже покровителстват и хранят жените и дъщерите си. От тези слаби същества не се очаква да се занимават с бизнес, а ако все пак го направят, е недопустимо да преуспеят и да станат дори по-известни от мъжете.

Докато Коул преценяваше думите ѝ, Мишел прокара пръсти по голите му гърди.

— Освен това Даяна Фостър е красива, неомъжена и жена от класа. При това положение по-вероятно е да бъде мразена, отколкото харесвана от представителките на собствения ѝ пол.

Коул погледна дългите ѝ пръсти с яркочервен маникюр.

— Ти също ли не я харесваш? — попита, макар да знаеше, че Мишел не влиза в това число. Тя беше прекалено интелигентна и умна, за да си губи времето да завижда на другите жени. Освен това току-що беше избрала мъжа, който да стане нейният трети съпруг, и Даяна Фостър не представляваше никаква заплаха за нея.

— Не — отвърна тя и се вгледа в очите му. — Но ако можех, бих се разменила поне за десет секунди с нея. Вече съм изпитала сладостта от покровителството на баща ми и двамата ми бивши съпрузи.

Мишел беше красива и естествена, освен това в леглото се държеше като дива котка. Коул много я харесваше и се чувстваше привлечен от сексапила и интелекта ѝ. Той я хвана през кръста и я привлече към себе си:

— Защо не отидем до леглото, за да се порадваш на моите грижи?

Мишел поклати отрицателно глава и се усмихна съблазнително.

— В такъв случай — продължи дрезгаво той — какво ще кажеш да си легнем и да те оставя ти да се погрижиш за мен?

Тя никога не пропускаше възможността да се люби с него, затова отговорът ѝ го изненада:

— Защо вместо това не се оженим?

— Не! — прошепна той.

После заглуши протестите ѝ с целувка.

— Бих могла да ти родя деца — каза с разтреперан глас тя, когато Коул вдигна глава. — Искам да имам деца.

Той я притисна още по-силно към себе си и я целуна със страст, която беше в пълен контраст с хладната категоричност на последните му думи:

— Аз не искам деца, Мишел.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът на рецепцията иззвъня. Тина Фредерик вдигна слушалката и бодро изрече:

— Списание „Прекрасен живот“, добър ден!

— Тина, обажда се Синди Бертрило. Даяна Фостър прибра ли се от обяд?

Гласът ѝ звучеше толкова отчаяно и напрегнато, че Тина автоматично погледна дали двойната врата към фоайето е затворена.

— Не още.

— Щом я видиш, веднага ѝ предай, че на всяка цена трябва да говоря с нея. Спешно е.

— Добре.

— Ти си първият човек, покрай когото Даяна ще мине, когато влезе в сградата. Не напускай мястото си по никакви причини, докато не ѝ предадеш съобщението ми.

— Разбрано.

Тина се зачуди какво се е случило. Не се съмняваше обаче, че Даяна с лекота щеше да разреши проблема.

Всичките двеста и шестдесет служители в централния офис на „Фостър Ентърпрайзис“ в Хюстън обожаваха спокойствието и чувството за хумор на своята работодателка. Тя се отнасяше любезно и с уважение към всеки, който работеше за нея и е нея. Рядко подминаваше някой служител, без да му се усмихне или да му се обади, независимо от това на какъв стрес беше подложена, нито колко часа беше работила.

Ето защо Тина подскочи от изненада, когато няколко минути по-късно Даяна Фостър буквално влетя в сградата с цял куп вестници и нервно подмина бюрото ѝ.

— Госпожице Фостър — извика след нея Тина. Шефката ѝ хвърли бърз поглед и продължи пътя си.

Лицето ѝ беше бледо и напрегнато.

Даяна натисна бутона на асансьора и щом вратата се отвори, изчезна вътре.

Секретарката й Сали автоматично посегна към бележника със записаните телефонни обаждания, защото госпожица Фостър винаги питаше за тях, когато идваше в офиса. Този път Даяна заобиколи бюрото на секретарката си, сякаш беше невидимо, и влезе в кабинета си. Сали стана с бележник в ръка и докато излизаше от мястото си, забеляза няколко секретарки, които с любопитство надничаха към вратата на Даяна.

Секретарката покорно последва работодателката си. Искаше да й съобщи за всички обаждания, преди да се е наложило да я попита.

— Госпожа Пол Ъндъруд се обади във връзка с Бала на бялата орхидея — започна Сали с първото от изпълващите цели три страници съобщения. — Каза да ви предам, че колието с аметистите и диамантите, което ще представяте на благотворителния аукцион, е забележително и че ако не била сигурна, че Дан Пенуърт ще го купи за вас, щяла да настоява пред съпруга си да го купи за нея. — Сали млъкна за момент и вдигна поглед към Даяна. — Мисля, че тя... ами... че тя май се шегуваше.

Изчака, но никаква шега не последва. Даяна просто кимна, стовари вестниците върху бюрото, съблече сакото си и небрежно го захвърли върху близкия стол.

— Някой друг обаждал ли се е? — попита тя, без да вдига глава.

— Да. От салона за булчински рокли се обадиха, за да кажат, че са получили няколко нови модела от Париж, които със сигурност щели да ви харесат.

Даяна сякаш замръзна на мястото си, после се обърна и се приближи към прозореца, през който се виждаше озареният от слънцето град. Скръсти ръце на гърдите си и несъзнателно ги потърка през ръкавите на бялата си копринена блуза, сякаш й беше студено.

— Друго?

Въпросът беше произнесен толкова тихо, че Сали инстинктивно се приближи, за да го чуе.

— Позвъни Бърт Питърс. Има някакъв проблем с две от снимките за следващия брой на списанието. Моли да отложите срещата ви от три за четири часа, ако е възможно.

Гласът на Даяна стана още по-тих, но изпълнен с решимост:

— Отложи я.

— Да я отложа? — повтори изненадано секретарката. Не можеше да повярва на ушите си.

Даяна преглътна и уточни:

— Назначи я за утре, в осем сутринта. — След кратко мълчание добави: — Ако сестра ми е в сградата, помоли я да дойде при мен.

Сали кимна, посегна към телефона върху бюрото на Даяна и поиска да я свържат с Кори Фостър. След миг съобщи на Даяна:

— Кори е долу при служителите на продукцията. Помага им да разположат снимките. Бърт каза, че тя имала някаква идея, която щяла да реши проблема.

Секретарката повтори молбата на Даяна пред сестра ѝ, после затвори слушалката и разтревожено се загледа в напрегнатите рамене на началничката си. Хората, които не познаваха Даяна, обикновено биваха обезоръжени от нежните класически черти на лицето ѝ, от мекия ѝ глас и спокойната ѝ елегантност и смятаха, че тя е просто някаква млада нерешителна дамичка от висшето общество, която запълва дните си с благотворителна дейност, минава инцидентно покрай офиса си, за да присъства на някое събрание на борда на директорите, и прекарва вечерите си в грижи да не би бръчките да загрозят красивото ѝ лице. Но хората, които като Сали работеха с нея, знаеха, че тя всъщност се труди неуморно с неизчерпаема енергия.

Щом наближеше срокът за излизане на поредния брой на списанието, често се случваше целият персонал да остава на работа до полунощ. Когато служителите останеха без сили и се отпуснеха изтощени на столовете си, Даяна, чиито административни задължения винаги я задържаха до късно в кабинета ѝ на последния етаж, се появяваше сред тях с окуражаваща усмивка и табла с кафе и сандвичи.

На следващата сутрин персоналът идваше на работа малко по-късно със зачервени очи, а Даяна изглеждаше свежа, отпочинала и изпълнена със съчувствие. Огромната разлика между вида на Даяна и на останалите почти винаги предизвикваше някоя добродушна забележка от страна на някой работил до късно предната нощ колега. Тя я чуваше и през смях отвърщаше, че някой ден всичко ще ѝ се върне, после насочваше разговора към следващите задачи и следващия проблем, с който неминуемо щяха да се сблъскат.

Като се имаше предвид, че не проявяваше никакъв песимизъм дори по отношение на най-сериозните проблеми, че беше в състояние да прегледа и обсъди десетки различни проекти и стотици дребни детайли, без да проявява нетърпение или досада, Сали с учудване откри, че шефката ѝ има две слабости: първо, тя се нуждаеше от рутина в работата си и второ, държеше в кабинета ѝ да цари идеален ред. Липсата на едното от тези две условия я объркваше.

Даяна би могла чудесно да се справи с невъзможния хаос в някой от отделите, със замах да взема организационни решения, но беше неспособна да седне на бюрото си в стил Луи XII и да се концентрира върху даден проблем, ако всичко около нея не е в идеален ред.

Миналата седмица, преди да излезе от сградата, за да присъства на среща с адвокатите на компанията, взе участие в обичайната за понеделник среща във връзка с бюджета. По време на въпросната среща тя беше арбитър при разрешаването на спора между две много талантиливи и много темпераментни художнички, даде инструкции на контрольора на корпорацията и прегледа съдържанието на договора, който Сали ѝ беше представила за подпис. Всичко това стори без излишно суетене, но когато бръкна в куфарчето си за златната писалка и не можа да я открие, загуби концентрацията си.

Зае химикалката на контрольора и сложи подписа си под договора, но продължи да рови в куфарчето и портфейла си за своята писалка и когато двете разгорещени от спора си художнички я помолиха за компромисно предложение, тя учудено ги изгледа и глупаво попита:

— За какъв спор всъщност става дума?

Сали беше разбрала, че началничката ѝ изпитва остра потребност от ред главно в личния си живот. Всеки петък, точно в седем и половина сутринта, независимо каква важна работа я чакаше, Даяна отиваше на масаж, после на маникюр и педикюр в любимия ѝ салон на красотата. Връщаше се в офиса в десет часа, където я очакваше представител на сервиза, обслужващ колата ѝ. Служителят от сервиза вземаше ключовете, измиваше колата, напълваше резервоара с бензин и до обяд я връщаше пред сградата на корпорацията, за да може собственичката ѝ да отиде да обядва. Подписваше чекове за плащането на личните си сметки само на първо и петнадесето число от месеца, независимо от мястото, където се

намираше в момента, или от деня от седмицата, в който се падаше въпросната дата. В неделя не пропускаше църковната служба в десет. И винаги когато се връщаше в кабинета си следобед, питаше Сали първо: кой я е търсил, докато е отсъствала, и второ: какво е следобедното ѝ разписание.

Днес Даяна не беше направила нито едното, нито другото. Безпокойството на секретарката ѝ нарасна при вида на вестниците, захвърлени гневно върху бюрото, и червеното вълнено сако, праметнато небрежно през облегалката на стола.

— Даяна — колебливо започна Сали, — не искам да излезе, че проявявам излишно любопитство, но ще те попитам: случило ли се е нещо?

За момент секретарката си помисли, че тя или не я е чула, или ако я е чула, не иска да отговори. В следващия миг младата жена вдигна глава и погледна помощничката си през рамо.

— Мисля, че и така би могло да се каже — отвърна с дрезгав шепот. Понеже Сали объркано се втренчи в лицето ѝ, тя кимна към най-горния вестник: — Току-що видях първата страница на „Нешънъл Инкуайърър“.

Секретарката посегна към вестника. Лоялността и достойнството отстъпиха пред любопитството ѝ да разбере какво е разстроило Даяна до такава степен. Заглавието и снимките на първата страница накараха стомахът ѝ да се свие.

„НЕПРИЯТНОСТИ В РАЯ — ДАЯНА ФОСТЪР ИЗОСТАВЕНА ОТ ГОДЕНИКА СИ!“

Точно под заглавието беше поместена снимката на красивия годеник на Даяна, Дан Пенуърт, излегнат до някаква съблазнителна блондинка на окъпан от слънчеви лъчи плаж. Отдолу пишеше:

„Дан Пенуърт, годеник на Даяна Фостър, на меден месец заедно със своята съпруга — осемнадесетгодишната италианка Кристина Делмонте, наследница на богатата фамилия и проспериращ фотомодел.“

Сали продължи да чете:

„Вчера в Рим Кристина Делмонте нанесе смразяващ удар на Даяна Фостър, издателката на списание «Прекрасен живот». В последно време империята Фостър е подложена на преследване от съпернически списания. Конкурентите на госпожица Фостър наблягат на факта, че нейният личен живот — живот, в който няма нито съпруг, нито деца — се разминава изцяло с идеалите, които представя в своето...”

— Тази невестулка! — Секретарката се задъха от гняв. — Тази змия, тази... — Млъкна, когато вратата се отвори и в кабинета влезе нищо неподозиращата Кори.

— Мисля, че разрешихме възникналия със снимките проблем — обяви тя и се загледа учудено в гърба на сестра си и в пламналото от ярост лице на секретарката. — Какво се е случило?

В отговор Сали ѝ подаде вестника. След миг от устните на Кори се изтръгна глух стон:

— Това копеле? Този...

— Негодник! — услужливо ѝ подсказа Сали.

— Измет! — добави Кори.

— Отрепка...

— Благодаря и на двете ви — прекъсна ги Даяна с измъчена усмивка. — В моменти като този лоялността струва много.

Другите две жени размениха изпълнени със съчувствие погледи, после Сали се обърна и излезе от кабинета, затваряйки вратата зад гърба си.

Кори се приближи до сестра си, прегърна я и прошепна:

— Много съжалявам.

— Аз също — отвърна Даяна. Приличаше на дете, наказано за нещо, което не е извършило.

— Хайде — каза Кори и я поведе към бюрото. — Вземи си сакото и чантата и да се махнем за известно време оттук. Ще отидем къщи, за да съобщим новината на мама, баба и дядо.

— Не мога да си тръгна по-рано от обикновено. — Даяна успя да вдигне гордо глава, но очите ѝ продължаваха да издават объркването и обидата ѝ. — Не мога да избягам. До края на работния ден всички

служители ще знаят за случилото се. Ще си спомнят, че са ме видели да си тръгвам, и ще си помислят, че съм го направила, защото ме е срам от хората.

— Даяна — твърдо рече Кори, — няма друг президент на голяма компания, който да е така обичан от подчинените си, както ти. Всички наши служители ще ти съчувстват.

— Нямам нужда от съчувствие — отговори Даяна, успяла да върне самообладанието си. Лицето ѝ беше приело обичайното си спокойно изражение.

Кори знаеше, че е безсмислено да спори и да настоява. Сестра ѝ беше много горда и много смела. Тези нейни качества щяха да я крепят през целия тежък ден, независимо какво вътрешно напрежение щеше да я разкъсва.

— Добре, но недей да работиш до късно. Ще позвъня на мама и ще ѝ кажа, че ще си бъдем у дома за вечерята в шест и половина. Ако имаме късмет, ние ще сме първите, които ще съобщят неприятната новина на семейството.

Почти очакваше, че Даяна ще откаже протегнатата за помощ ръка, но тя само отвърна:

— Благодаря.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

До момента, в който Даяна излезе от кабинета си, новината се беше разпространила из цялата сграда. Всички служители, включително тези от службата за охрана и от паркинга, я съпровождаха със състрадателни погледи. Кори придружи сестра си до нейния апартамент и я изчака да се преоблече. Телефонният секретар беше записал безброй позвънявания — от репортери, приятели и дори далечни познати, които иначе рядко ѝ се обаждаха. Даяна си даваше сметка, че всички те горят от нетърпение да научат възможно повече любопитни подробности около случая. Идеше и да размаже Дан, толкова унижена се чувстваше.

Когато влязоха в къщата, където живееха останалите членове на семейството, двете сестри разбраха, че новината е стигнала и дотук.

— Разбрахме всичко от телевизията точно преди да си дойдете — каза госпожа Фостър, докато изчакваха сервирането на вечерята. — Не мога да повярвам, че Дан постъпи по този начин — без дори да се обади или поне да те уведоми с една телеграма!

Даяна се загледа в ръцете си. На пръста ѝ блестеше четирикаратовият диамант на скъпия годежен пръстен.

— Онзи ден Дан ми позвъни от Италия, но понеже наближаваше крайният срок за издаването на поредния брой на списанието, не можах да говоря с него. Снощи работихме до полунощ и като се вземе предвид часовата разлика, щеше да е много удобно аз да му позвъня. Но когато се прибрах в апартаментата си, моментално заспах. Тази сутрин се събудих късно и още щом стъпих в кабинета си, трябваше да се заловя с разрешаването на цял куп проблеми. Вероятно е искал да ме предупреди за промяната в намеренията си, но аз бях прекалено заета, за да го изслушам. Моя е вината, че научих за женитбата му от вестниците...

— Да не си посмяла да обвиняваш себе си за това нещастие, драга госпожице! — повиши глас дядо ѝ и се намести по-удобно на стола си. Наскоро беше претърпял операция на левия крак. — Твоят

годеник се ожени за друга, без да развали годежа си с теб. Трябва да бъде линчуван!

— Никога не съм харесвала Дан Пенуърт! — заяви бабата.

Даяна им беше благодарна за подкрепата, но въпреки това беше готова да се разплаче.

Баба й очевидно осъзна, че не е успяла да разсее мъката на внучката си, и продължи:

— Като оставим настрана всичко друго, Дан беше прекалено възрастен за теб. Какво общо може да има един четиридесет и две годишен мъж с двадесет и девет годишно момиче, питам те?

— Очевидно нищо — отвърна съкрушена тя. — Но аз съм на тридесет и една години, не на двадесет и девет.

— Когато се сгодихте, беше на двадесет и девет — настоя баба й.

— Съпругата му е осемнадесетгодишна. Може осемнадесет да се окаже щастливото му число.

Госпожа Фостър кротко се намеси:

— Зная, че сега не е най-подходящото време за философстване, но винаги съм се питала дали двамата с Дан сте подходящи един за друг.

— Мамо, моля те! Ти беше много щастлива, когато се сгодихме.

— Права си, но съмненията ми се появиха по-късно, когато ти започна да го разиграваш и продължи с това цели две години.

— Да го разиграва! — прекъсна я бабата. — Бих искала да видя този младеж да се люшка на въжето заради подлата си постъпка!

Госпожа Фостър не отстъпи:

— Това, което искам да кажа, е, че ако двама души наистина се обичат, ако между тях всичко е наред и не съществуват никакви пречки да сключат брак, те биха бързали малко повече, а не биха отлагали постоянно, както това правеше Даяна. Аз се омъжих за баща ви само няколко седмици, след като се запознах с него.

Даяна измъчено се усмихна:

— Само защото той не ти даде възможност за избор. — Стомахът й се беше свил на топка. — Да можех да изчезна някъде за около месец, докато всичко утихне! — въздъхна тя.

— Да, но не можеш — отбеляза малко грубо баба й. — Този негодник ти скрои проклетия номер само няколко дни преди Бала на

бялата орхидея. Това е събитие, на което от години присъстваме и ако сега пропуснеш да се появиш, хората ще решат, че се криеш!

Даяна усети почти физическа болка при мисълта, че ще бъде обект на оживени коментари по време на най-голямото за годината светско събитие в Хюстън.

— Те така или иначе ще си го помислят!

— Колко жалко, че не можеш да се появиш на бала с нов годеник! — възкликна дядо й с нетипична за него липса на практичност. — Това ще смае клюкарите!

— А защо просто да не се покажа със съпруг? — засмя се нервно Даяна. — Така ще ги накарам да си мислят, че аз съм зарязала Дан, а не той мене. — Тя бутна стола си назад и се изправи: — Ще отида да се преоблека и ще поплувам в басейна. Мисля да прекарам нощта тук.

Съпругът на Кори, Спенс, не беше в града, затова тя се присъедини към сестра си. Когато двете се отпуснаха в шезлонгите край басейна, Кори се вгледа в Даяна и загрижено рече:

— Имам чувството, че в момента си по-разстроена от постъпката на годеника си, отколкото в мига, в който научи за женитбата му от вестниците.

— Всъщност аз се притеснявам повече за бизнеса, отколкото за личния си живот, или по-точно казано — притеснявам се за разрушителния ефект, който личният ми живот ще окаже върху общия ни бизнес — обясни Даяна, без да отмества очи от звездното небе.

Кори се обърна и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Не желаех да те притеснявам с финансовите проблеми на компанията, след като се споразумяхме ти да ръководиш художественото оформление и всичко, свързано с вида на списанието, а аз да решавам финансовите въпроси...

— Какво не е наред?... С финансовите въпроси, имам предвид? — настоя сестра й, когато Даяна внезапно замлъкна.

— Както добре знаеш, тази година се наложи да влезем в няколко жестоки битки с конкуренцията, която използва като оръжие факта, че личният ми живот няма нищо общо с представяния от Нашето списание „Идеал на семейство Фостър“. Всеки път, когато това се случи, се наблюдава лек отлив от желаещи да рекламират на

страниците на „Прекрасен живот“ фирми и рейтингът ни започва да се колебае. Този път благодарение на Дан трусят ще бъде жесток.

— Мисля, че преувеличаваш влиянието на „Инкуайърър“ сред читателите — каза Кори, но думите ѝ прозвучаха неубедително. Даяна умееше да ръководи бизнеса и макар че постъпваше предпазливо, не беше мнителна и не търсеше проблеми там, където те липсваха.

— Телефонният ми секретар е записал няколко обаждания от тази вечер. Прослушах ги, докато се преобличах за вечеря. Историята беше централна новина в емисиите на Си Би Ес и Ен Би Си от шест часа.

Сърцето на Кори се сви от мъка и гняв заради унижението, което сестра ѝ беше принудена да изтърпи. Опитва се да се концентрира върху проблемите в бизнеса, които в момента много повече притесняваха Даяна.

— Значи мислиш, че този шум около постъпката на годеника ти ще се отрази пагубно на списанието?!

— Дан не просто е развалил годежа ни, Кори. Той ме е зарязал заради друга! Читателската ни публика се състои главно от жени и успехът ни се гради върху убеждението на нашите читателки, че начинът на живот, който им представя семейство Фостър, е правилен, че точно той ще донесе красота и хармония в домовете им, че е гаранция за успеха на жените, които се придържат към него.

— Но нашите предложения наистина водят до такива резултати!

Даяна се облегна и най-после погледна сестра си в очите:

— Кажи ми честно, ако ти беше жена, която мечтае да внесе нов дух в семейния си живот, би ли вярвала и разчитала на съветите на друга жена, чийто годеник току-що я е заменил с осемнадесетгодишна русокоса италианка, при това фотомодел? Конкуренцията само това чака! Сега ще използва всяка възможност, за да напомня за този малък скандал. Това, че съм неомъжена, без деца и без собствен дом, не беше чак такова престъпление, докато бях сгодена за Дан. Всички знаеха, че имам намерение да приложам на практика собствените ни съвети, препоръчвани на страниците на „Прекрасен живот“. След случилото се ще излезе, че през цялото време сме пробутвали на нашите читатели и предимно на жените читателки някаква неосъществима фантазия, за да натрупаме богатство за тяхна сметка. Ще видиш, че печалбите ни ще започнат да намаляват.

Кори не се и опита да пресметне какви ще бъдат загубите им заради неудачите в личния живот на сестра ѝ. Артистичната ѝ природа отказваше да се примири с факта, че когато на преден план излязат сметките, красотата и емоциите отстъпват назад. Нещо повече, започваше да подозира; че Даяна е по-разтревожена за списанието, отколкото за загубата на мъжа, който се предполагаше, че обича.

— Кажи ми нещо — колебливо започна Кори, — кое в момента те притеснява повече — непочтеността на годеника ти или финансите на компанията?

— В момента ли?

— Да.

— Аз... Аз се тревожа за бизнеса — призна Даяна.

— В такъв случай може да се окаже, че си имала късмет, като не си се омъжила за Дан.

— Защото по всяка вероятност той би ме зарязал след сватбата ли?

— Не, защото не си била влюбена в него. Дълго мислих по въпроса, какво бих направила аз, ако Спенс постъпеше по този начин с мен. Щях да бъда преизпълнена с гняв и болка, но със сигурност изобщо нямаше и да се сетя за бизнеса.

Очакваше сестра ѝ да се впусне в спор или да протестира, но Даяна не стори нито едното, нито другото. Вместо това седна и замислено произнесе:

— Не съм сигурна, че мога да обичам някого така, както ти обичаш твоя Спенс.

Кори се вгледа в нея с нарастващо безпокойство.

През онзи ден, когато двете за пръв път се бяха срещнали — когато Даяна се беше завърнала у дома след училищна екскурзия из Европа и беше открила, че се е сдобила с мащеха, доведена сестра, баба и дядо — тя беше отвърнала на хладния поздрав на Кори сърдечно и спокойно. Поведението ѝ беше съвсем различно от онова, което се очакваше от нея като от „богата малка глезла“.

Сега, докато гледаше изящния профил на сестра си, Кори си спомни думите, които Даяна ѝ беше казала много отдавна именно през първия ден от запознанството им.

— Значи имаш и баба? — беше попитала тя, след като се беше възхитила на ръчно изрисуваната блуза на новата си сестра. Кори беше

описала баба си и дядо си, а Даяна беше вдигнала ръце и очи към небето и благодарствено беше възкликнала: — Сестра, майка, дядо и баба! Ще бъде страхотно!

За Кори със сигурност беше „страхотно“, Даяна беше свидетел на това. Тя беше отворила пътя пред новата си сестра, заемайки нейната страна винаги когато се налагаше. Даяна беше най-любящият, най-състрадателен човек, когото познаваше.

Сега не можеше да седи и равнодушно да слуша как сестра ѝ подлага на съмнение способността си да обича. Това тревожеше повече Кори, отколкото предателството на Дан Пенуърт и възможния крах в бизнеса.

— Даяна — твърдо изрече Кори, — това, което току-що каза, е пълна глупост!

— Може и да не е.

— При такива неща няма „може би“! Не ти ли е минавало през ума, че след смъртта на татко не правиш нищо друго, освен да работиш? Че всъщност дори не си излизала на истинска среща с мъж? Че може би просто си решила да „харесаш“ Дан, вместо да „обичаш“ някого?

Даяна сви крехките си рамене:

— В каквото и да съм сбъркала, сега то ще се отрази много зле върху всички нас и списанието ни.

— Това, в което сбърка, беше, че се канеше да се омъжиш за неподходящ човек!

— Бих искала вече да бях омъжена за подходящия.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите, Коул! — избухна Калвин. Надигна се от стола, на който седеше, и се приближи до камината. — Губиш ми времето с приказки за акции и пълномощни, при положение, че единственото нещо, което желая, е да поддържа твое дете в ръцете си! Не смятам, че искам прекалено много след всичко, което съм направил за теб!

Калвин използваше най-разнообразни начини — от обвинения до събуждане на чувството му за вина. Коул слушаше мълчаливо, но с всяка изминала минута гневът му все повече нарастваше. Цветистата тирада на Кал надминаваше всичко, изговорено до момента по тази тема.

— Защото ако не бях аз — продължаваше старецът, — щеше да живееш при баща си, така както това са правили баща му и всички преди него. Обаче ти се возиш в ролс-ройс и имаш частен самолет. — Кал забодя пръст в гърдите си и подчерта: — Аз съм този, който винаги е вярвал в теб, Коул. Аз съм човекът, който те окуражи да постъпиш в колежа. Аз съм този, който трябваше да те защитава пред баща ти, а когато той заяви, че не иска и да те знае, аз ти дадох всичките си пари, за да получиш добро образование! — Внезапно млъкна по средата на своя сърдит монолог и се насочи към кухнята. — Отивам да си изпия лекарството, но още не съм свършил. Остани на мястото си, докато се върна.

Коул проследи с поглед оттеглянето на стареца. Не каза нищо. Денят му никак не беше лек, а сега и вечерта. Беше приключил, с бизнес делата си по-скоро от очакваното и щастлив от възможността да прекара няколко часа със своя чичо, той беше позвънил на един от пилотите си и му беше наредил да се приготи за полет до Тексас. От този момент нататък всичко се обърка.

Условията за летене не бяха добри и от кулата за ръководство на въздушното движение ги посъветваха да заобиколят, за да избегнат бурята, която вилнееше над Аризона. Така изгубиха един час. Поради промяната на маршрута им се наложи да спрат в Ел Пасо, за да заредят

самолета с допълнително гориво, а напрегнатият въздушен трафик доведе до ново едночасово забавяне. По време на полета Коул се опита да се свърже с Кал и да му каже да го чака на летището, но при шестото набиране на телефонния номер получи съобщение за повреда в апарата.

Когато слезе от самолета, горещината и влагата бяха толкова големи, че реши да наеме кола, за да пристигне по-бързо в ранчото.

Градчето Риджууд беше разположено северно от Кингдъм Сити, а ранчото на Кал беше на осемдесет километра от мястото. Риджууд Фийлд беше основано преди тридесет години и земите му се използваха предимно от нефтодобивните компании за добив на нефт и природен газ. Сондите бяха неделима част от пейзажа.

Фирмата за даване на коли под наем разполагаше само с две превозни средства. Собственичката беше усмихната дебелана, която изпълняваше функциите и на сервитьорка. На гърдите ѝ висеше табелка с надпис „Робърта“.

Робърта избърса ръце в престилката си и любезно предостави на Коул възможността сам да избира.

— Коя кола искате — черната с повредения ауспух или другата с изтърканите гуми?

Той потисна раздразнението си и отвърна:

— Тази с повредения ауспух.

Жената одобрително кимна:

— Климатикът работи, така че няма да се обливате в пот, докато пътувате. Добър избор.

Тогава и на Коул му се струваше, че е избрал по-малкото зло, но впоследствие мнението му се промени. Когато Кал се върна във всекидневната и продължи да настоява на своето, на него му се прииска да беше избрал другата кола. Тогава вероятността да закъса някъде по пътя щеше да е много по-голяма, а една евентуална авария щеше да бъде достатъчна причина да отложи посещението си при стареца.

— Предлагам ти следната сделка — заяви Кал, докато се настаняваше на стола срещу Коул. — Ще сключиш брак с жена, която да е здрава и да има желание да износи и роди твоите деца, а аз ще ти припиша всичките си акции и ще ти ги поднеса като подарък за

годишнината от сватбата. В противен случай ще прехвърля всичката си собственост на децата на Травис. Това е предложението ми. Решавай.

Възцари се ледено мълчание. Коул трескаво разсъждаваше. На тридесет и шест години той ръководеше дейността на мултинационална корпорация на обща стойност дванадесет милиарда долара. Всичко в бизнеса и личния му живот беше под пълен контрол... Всичко, освен този седемдесет и пет годишен старец, който в момента го заплашваше, че ще припише половината от компанията на Травис. Та братовчед му не можеше да направи дори един самостоятелна стъпка без напътствията на Коул! Не бе повярвал на думите на чичо си, ако не бяха произнесени с по-особен тон. Беше склонен да приеме, че Кал блъфира, когато погледът му се спря върху полицата над камината, обикновено отрупана със снимки, поставени в рамки. Забеляза, че броят на снимките се е увеличил — все на Травис и семейството му.

— Е? — Кал се приведе напред, нетърпелив да чуе отговора. — Какво мислиш за сделката, която ти предлагам?

— Мисля, че е не само абсурдна, но и налудничава.

— Искаш да кажеш, че сключването на брак е абсурд? — повиши глас чичо му. — Ами да, всички в тази проклета страна се развеждат, защото твоето поколение изобщо не изпитва респект към такива „налудничави“ понятия като брак, деца и отговорност!

Коул отказа да се включи в дебата и старецът махна с ръка към отрупаната със списания маса, която домашната помощница Лети безуспешно се опитваше да приведе в ред.

— Ако не ми вярваш, погледни какво пишат в тези списания! Ето. — Той се пресегна и взе един брой от любимия му „Рийдърс Дайджест“. — Прочети заглавията! Чуй това: „Измамите в нашите училища — национален скандал“. Според написаното тук например осем от десет ученици признават, че си служат с лъжи по един или друг повод. Моралните ценности са паднали толкова ниско, че много от подрастващите вече не правят разлика между доброто и злото!

— Не виждам какво общо има това с темата.

— А, така ли?! — Калвин затвори списанието. — Тогава може би ще решиш, че следната статия вече пряко засяга разисквания от нас въпрос. „Какво не знаят жените за съвременния мъж“. — Старецът захвърли ядосано списанието върху масата и се втренчи в Коул. — Не

мога да разбере какво ви става на вас, днешните млади хора! Как така изведнъж жените престанаха да разбират мъжете, а мъжете престанаха да разбират жените?! И как нито едните, нито другите не осъзнават, че е нужно да се оженят, да останат заедно и да отгледат умни и добре възпитани деца?

Гневът на Коул продължаваше да расте.

— Доколкото си спомням, неведнъж, когато си повдигал този въпрос, съм отбелязвал пред теб, че нямаш никакво право да убеждаваш някого в ползата от брака и децата, след като никога не си имал нито съпруга, нито деца!

— За мое най-голямо съжаление! — отвърна той и взе един таблоид. — Само виж това! — Старецът потупа с показалец по първата страница и завря вестника в лицето на Коул.

Коул погледна заглавието на таблоида и удивено възкликна:

— „Инкуайърър“? Кога си се абонираш и за „Инкуайърър“?

— Лети обича да чете този вестник, но не това е важното в момента. Същественото е, че хората от твоето поколение са си загубили ума! Само виж какви ги вършите вие, младежите! Погледни снимката на тази красива млада жена! Тя е известна и принадлежи към висшето общество на Хюстън, което значи, че е и богата.

— И какво? — Гневният поглед на Коул не се отклони от лицето на чичото.

— Ето какво: годеникът ѝ, Дан Пенуърт просто я е зарязал заради някаква осемнадесетгодишна италианка, която лежи полугола на плажа! — Тъй като младият мъж отново не погледна към вестника, Кал го отдръпна от лицето му, но не се предаде. — Изоставил я е, без да каже нито дума на бедното същество, и то в разгара на подготовката на сватбата!

— И какъв е изводът? — запита Коул.

— Този Пенуърт е роден и израснал в Хюстън, както и момичето, което е зарязал. Щом жителите на щата Тексас престанаха да разбират и могат да пренебрегват жените, както и традиционните ценности, това значи, че цялото ни общество върви към клоаката.

Коул потърка с пръсти стегнатите мускули на шията си. Дискусията не водеше доникъде. Двамата с Кал трябваше да решат неотложен делови въпрос. Да можеше да го отклони някак от абсурдната идея за женитбата! Преда време беше по-лесно тази тема

да се смени с някоя друга, но този път старецът беше непоклатим. Той си даде сметка, че няма да успее да се измъкне.

После му хрумна, че Кал наистина може да е започнал да изглупява, но бързо отхвърли тази мисъл. Личността на стареца оставаше непроменена. Той продължаваше да бъде все така опърничав и упорит, като истински булдог. Както Коул беше обяснил на Джон Недърли в началото на седмицата, нищо не беше в състояние да отклони Кал от веднъж взетото решение. В деня, в който откриха нефт в земите му, той беше заявил, че парите няма да променят начина му на живот; така и стана.

— Виж какво — започна примирително Коул, — нямам намерение да споря с теб...

— Много добре.

— Искам да кажа, че няма да споря с теб по въпроса за упадъка на американското общество, за стойностите на брака или за необходимостта от деца...

— Много добре! — прекъсна го повторно Кал и се надигна от креслото си. — Тогава се ожени и се постарай съпругата ти да забременее, за да получиш другата половина от компанията. Ожени се за бродуейската танцьорка, която доведе тук преди две години — онази, с дългите червени нокти, или за учителката ти в седми клас, в която беше толкова влюбен. Няма значение, само се ожени за някоя! И ще е добре да побързаш, защото и ти, и аз не разполагаме с много време!

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че водим този разговор от две години, а ти все още си ерген. Аз пък съм без внуше, което да подрусвам на коленете си. Давам ти три месеца, за да се сгодиш, и още три, за да се ожениш. Ако дотогава не ми представиш законната си съпруга, ще припиша своята половина от акциите на младите Тед и Дона Джийн. В завещанието си ще определя Травис за административен директор, което ще го направи твой неофициален партньор. Когато Тед и Дона Джийн пораснат достатъчно, те ще бъдат твои помощници при ръководенето на компанията. Предполагам, че все ще ти е останало нещо от тази компания въпреки „вещата“ помощ на Травис. — Той захвърли „Инкуайърър“ на масата и отправи още едно предупреждение към племенника си: — На твое място не бих изчаквал шест месеца, за да

свърша тази работа, Коул. Сърцето ми може да откаже да бие всеки момент, а следващата седмица възнамерявам да направя промяна в завещанието си: ако умра, преди да си се оженил, моите петдесет процента от корпорацията отиват в ръцете на Тед и Дона Джийн.

Младият мъж беше обзет от дива ярост. В първия момент реши да се опита да представи стареца за освидетелстване. Ако не успееше, можеше да оспори завещанието, но... това щеше да отнеме години, а успехът беше съмнителен.

Мислите му бяха прекъснати от влизането на Лети, икономката на чичо му.

— Яденето е готово — обяви тя.

Двамата мъже я чуха, но не й обърнаха внимание. Стояха по средата на стаята — високи, настръхнали, впили погледи един в друг.

— Нима не си в състояние да разбереш, че шест месеца може да не са ми достатъчни, за да намеря подходящата жена? — процеди през зъби Коул.

В отговор Кал посочи към купчината списания върху масата:

— Според проучванията, представени в тези списания, ти притежаваш пет от седемте най-важни качества, които жените искат да видят у своя съпруг. Богат си, интелигентен си, високообразован си, имаш блестящо бъдеще и както Дона Джийн казва, си „голямо парче“, което според мен трябва да означава, че си с прилична външност.

Доволен, че е спечелил битката, той пренебрегна леденото мълчание, с което племенникът му го слушаше. Изчака малко и нетърпеливо попита:

— Не искаш ли да разбереш кои са двете качества, които ти липсват?

— Не. — Коул беше толкова ядосан, че изобщо не беше до приказки.

Въпреки отрицателния отговор Кал услужливо обясни:

— Липсва ти желанието да бъдеш баща и се страхуваш, че дори аз ще се затрудня да те опиша като „нежен и любящ“. — Тъй като опитът му да се пошегува остана без ефект, той се обърна и тръгна към кухнята, подхвърляйки кротко през рамо: — Лети е сложила масата.

Коул го проследи с поглед. Имаше чувството, че това, което се случва, не е реално. Беше обзет от гняв и горчивина и без тревога забеляза колко е изтъняла фигурата на чичо му и колко са се привели

раменете му — нещо, което при нормални обстоятелства щеше силно да го притесни.

Минута по-късно, когато влезе в кухнята и седна срещу Кал, старецът изглеждаше значително по-добре. Коул сложи лист и златна писалка на масата и с леден глас изрече:

— Напиши го.

Калвин автоматично взе писалката, но челото му се сбърчи от объркване:

— Какво да напиша?

— Условията на нашата сделка. Отбележи дори и най-дребното изискване, на което трябва да отговаря според теб моята бъдеща съпруга. Не желая никакви изненади, когато доведе някоя жена тук. Никакви увъртания в последната минута под предлог, че съпругата ми не отговаря на някой твой критерий, който в момента си пропуснал да отбележиш.

Чичо му изглеждаше силно засегнат.

— Не се опитвам да ти избира жена, Коул. Оставям това на теб.

— Много любезно от твоя страна!

— Искам да бъдеш щастлив.

— Нима според теб всичко, което се случва сега, ме прави щастлив?

— Не, точно сега не, защото си ядосан.

— Не съм ядосан. Бесен съм!

Кал се усмихна и бутна листа обратно към племенника си, но той отсече:

— Искам го в писмен вид.

Лети направи отчаян опит да намали напрежението. Сложи пред мъжете по една чиния и настойчиво каза:

— Яжте, докато е топло.

— Какво искаш да получиш в писмен вид? — попита озадачено старецът.

— Сега яжте, после ще пишете — настоя икономката.

— Искам да напишеш, че ми приписваш своите петдесет процента, ако в срок от шест месеца си доведе съпруга.

— Откога думата ми не ти е достатъчна?

— Откакто прибгваш към изнудване.

— Я виж ти! — избухна Кал, но видът му подсказваше, че се чувства малко виновен. — Аз имам право сам да решавам на кого да припиша своя дял от компанията. Имам право да искам да знам, че един ден твоят син ще се ползва от моите пари и от моите авоари.

— Моят син? — Гласът на Коул опасно се понижи. — И това ли е част от сделката? Някое ново условие? Защо просто да взема някоя жена, която вече си има момченце? Така няма да се наложи да чакаш, нито да се притесняваш!

Калвин мълчаливо го изгледа, после набързо надраска онова, което Коул искаше от него, и му подаде листа:

— Ето ти го в писмен вид. Без уговорки.

Вечеряха в пълно мълчание; после Коул се върна във всекидневната, пусна телевизора и извади куфарчето си. Работата щеше да бъде най-добрият начин да избегне нов спор с чичо си, а телевизорът щеше да направи мълчанието по-малко потискащо.

Въпреки написаното от чичо му споразумение той не желаше да жертва личния си живот в името на бизнеса. В момента нямаше представа какво точно ще предприеме. Можеше да поведе дела за оспорване на завещанието на стареца, да поиска освидетелстване, а също и да се съгласи на прибързана женитба. Всички тези варианти не само не му допадаха, но и го отвращаваха; изглеждаха му гротескни и мисълта за тях му причиняваше болка.

Чичо му седна в креслото си и невинно се загледа в лицето му, сякаш всичко се беше наредило точно така, както и двамата искаха. На коленете му стоеше отпуснат новият брой на „Хюстън Кроникъл“.

— Според онова, което съм чел, в днешно време повечето млади жени нямат желание да раждат. Предпочитат да се посветят на кариерата си. Внимавай да не попаднеш на някоя такава!

Коул демонстративно отмина думите му с мълчание и продължи да нахвърля бележки по документите си.

— Също така внимавай да не налетиш на някоя сметкаджийка, която само се преструва, че те обича, а всъщност ламти единствено за парите ти.

Гневът яростно закипя в гърдите му.

— Как, по дяволите, очакваш от мен да открия какви са истинските мотиви на някоя жена в рамките само на шест месеца?!

— Смятах, че вече си истински експерт по отношение на жените. Преди около две години нямаше ли една принцеса, която те преследваше из цяла Европа? — Коул го изгледа свирепо и Кал побърза да вдигне рамене. — Не е необходимо да подлагаш някоя жена на основен външен и вътрешен анализ, за да разбереш защо иска да се омъжи за теб.

— Така ли? И като имам предвид твоя голям личен опит с жените и бащинството, ще те помоля да ме посъветваш как точно да разбере какви са истинските мотиви на бъдещата ми съпруга.

— Ако бях на твое място, щях да избира най-сигурното средство за избягване на капани, поставени от жените, които се домогват към богатството ти, щях да си потърся съпруга, която има свой капитал.

Кал вдигна вежди и зачака реакцията на племенника си, но той мълчаливо продължи да работи.

В следващия четвърт час тишината в стаята се нарушаваше единствено от шума на разлиствани вестници; накрая Кал не издържа и отново заговори:

— В този вестник пише, че ще присъстваш на благотворителния Бал на бялата орхидея в събота вечер. Предоставил си най-скъпия предмет, който ще бъде продаден на предварителния аукцион. Тук отбелязват, че този бал е „най-значителното събитие от светския живот в Хюстън“. Няма защо да се притесняваш, че на подобно място ще попаднеш на някоя алчна за пари женица. Поогледай се наоколо, харесай си някоя и веднага ми я доведи тук, за да хвърля един поглед както на нея, така и на брачното ви свидетелство. В чест на първата годишнина от сватбата ви ще прехвърля всичките си акции от компанията на твое име, така както съм отбелязал писмено на онзи лист хартия.

Коул не отвърна и след малко Калвин широко се прозя.

— Ще си дочета вестника в леглото — уведоми племенника си той и стана. — Вече е десет. До късно ли смяташ да работиш?

— Всяка вечер в продължение на цели четиринадесет години работя до късно — кратко отвърна той. — Това е причината, поради която ти и Травис сте толкова богати.

За момент старецът се взря в него. Не можеше да оспори истината. После бавно пое към спалнята си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Коул не вдигна глава от документите, докато не чу, че вратата на спалнята на Кал се затваря. Щом се увери, че старецът се е прибрал, захвърли ядосано листовите върху ниската масичка. Те се приземиха до „Нешънъл Инкуайърър“, точно до снимката на жената, изоставена от своя годеник.

Снимката на Даяна Фостър!

Той се наведе рязко напред и взе вестника. Прочете написаното под снимката ѝ и сърцето му се изпълни със съчувствие към нещастната жертва. После мислите му отново се върнаха към Калвин.

Беше потънал в размисли, когато му се стори, че чува шум. Извърна се и забеляза Лети, застанала на прага с чаша, от която излизаше пара. На устните ѝ беше изписана колеблива усмивка.

Винаги, когато Коул се скараше с чичо си, Лети Жирандес, която беше ужасна готвачка, се появяваше при младия мъж с нещо за ядене и пиене — един жест, с който добрата жена целеше да го успокои. Тя беше малко над петдесетте, с пълно лице и мек глас с испански акцент, от нея се излъчваха майчинска доброта и нежност. Суровото изражение на Коул омекна, когато икономката прекоси стаята и остави чашата на ниската масичка.

— Горещ шоколад ли е? — попита той. Рецептата на Лети срещу лошо настроение беше горещ шоколад вечер и лимонада денем. Също и кейк. Шоколадов кейк.

— Къде ми е кейкът? — шеговито подхвърли той и взе чашата. Знаеше, че ще трябва да изпие шоколада, за да не я обиди.

Малкото топлина в живота си беше, получил в този дом. Братът на дядо му и неговата икономка бяха хората, които възприемаше като свое семейство.

Лети се извърна и на път за кухнята подхвърли:

— Останало е едно парче кейк от вчера. Купих го от магазина.

Въпреки че последната част от информацията правеше кейка доста по-желан, Коул не изпита глад.

— Щом не си го правила ти, значи не струва — шеговито подхвърли той, а тя се усмихна доволно на комплимента и продължи пътя си.

— Остани да си поприказваме малко — помоли я младият мъж.
Лети се върна и седна на стола на Кал.

— Не трябва да спориш с чичо си — каза след кратко мълчание тя.

— От двадесет години все това ми повтаряш.

— Може би желанието на чичо ти да те види задомен, и то възможно най-скоро, не ти допада?

— Може и така да се каже — отвърна Коул, стараяйки се думите му да не прозвучат хапливо.

— Според мен Калвин вярва, че ако не те принуди да се ожениш, ще си останеш цял живот стар ерген.

— Това не е негова работа!

Лети срещна погледа му.

— Той те обича.

Коул отпи от горещата напитка и ядосано остави чашата на масата.

— Това не е никаква утеха.

— Но е вярно.

— Обичта не може да бъде извинение за изнудване, дори и ако става въпрос само за блъф.

— Не мисля, че блъфира. Сигурна съм, че чичо ти ще остави своя дял от компанията на децата на Травис, ако не се ожениш.

— Не зная как ще оправдае тази своя постъпка пред себе си и пред мен! — избухна той.

Въпросът беше риторичен и Коул не очакваше отговор, но Лети му отвърна и думите ѝ много точно разкриха истинските мотиви на Калвин:

— В момента чичо ти изобщо не се интересува от пари. Въпросът, който занимава съзнанието му напоследък, е как да остане безсмъртен. Мечтата му е никога да не умира и Кал добре съзнава, че единственият начин да постигне това, е да види себе си в своя син и в сина на неговия син.

— Аз не съм негов син — нетърпеливо я прекъсна Коул. Лети се усмихна мило:

— Той те възприема като такъв.

— Ако безсмъртието е онова, към което се стреми, Травис и двете му деца му го гарантират. И двамата с Травис сме негови племенници. Дори и да имам деца, за него те ще бъдат същите, каквито са децата на Травис.

Лети потисна усмивката си.

— Синът на Травис е мързелив и муден. Някой ден може да преодолее тези си недостатъци, но засега прачичо ти не иска да разчита на Тед за своето безсмъртие. Дона Джийн е плаха и срамежлива. Може някой ден да покаже кураж и висок боен дух, но за момента... — Гласът ѝ затрепери и замря. Коул трябваше сам да си направи извода, че Кал не би рискувал да се обезсмърти чрез момиче като Дона Джийн.

— Имаш ли представа коя е причината за внезапното му желание да остане безсмъртен чрез идните поколения?

Лети се поколеба, но накрая кимна:

— Сърцето му все повече отслабва. Напоследък доктор Уилмет зачести с визитите си. Мнението му е, че не може да се направи нищо повече. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Докторът казва, че е само въпрос на време... — Тя стана и бързо излезе от стаята.

Коул облегна лакти на коленете си и замислено оглед оскъдно обзаведената стая. Тук беше получил обич и топлина. Тази стара къща му напомняше за малкото щастливи мигове, които беше преживял. Със смъртта на Кал всичко щеше да умре.

Ако Лети се окажеше права, този момент не беше далеч. Опита се да си представи живота си без честите пътувания до дома на своя чичо. Този старец и това ранчо бе истинската нишка, от която беше изтъкан животът на Коул. Беше заменил грубите каубойски ботуши и протърканите джинси с италиански обувки от мека кожа, с тънки ризи от египетски памук, с ушити по поръчка костюми, но под скъпите и фини дрехи същността му си оставаше все така груба и първична. В юношеските си години беше мразил родното си място и се беше срамувал произхода си. Щом постъпи в колежа в Хюстън, направи всичко възможно да се раздели с каубоя в себе си. Беше променил походката, начина си на изразяване, докато остана и следа от бедния тексаски момък.

Сега съдбата заплашваше да прекъсне и последната нишка, свързваща го с неговите корени, и зрелият мъж, който се беше превърнал Коул, отчаяно искаше да запази малкото, което му беше останало.

Страхът от загубата на половината от компанията отстъпи на заден план. Той напрегнато започна да търси начин да предотврати неизбежното, да вдъхне живителни сили на чичо си и да му осигури радост и спокойствие през малкото оставащи му години. Или месеци. Или дни. Знаеше, че е безсилен. Имаше едно-единствено нещо, което можеше да направи Кал щастлив.

— Кучи син! — изруга на глас Коул. Щеше да го направи. Щеше да се ожени, макар че бракът в щат като Тексас неминуемо водеше със себе си големи финансови рискове. Но която и да бъдеше „щастливката“, тя задължително трябваше да притежава чувство за хумор, иначе Коул рискуваше да си навлече големи неприятности, когато бъдещата му половинка откриеше, че трябва да подпише фиктивен брачен договор.

Първоначално се замисли дали да не наеме някоя актриса за ролята, но чичо му беше достатъчно умен и прекалено подозрителен, за да се хване на въдицата. Без съмнение точно заради това беше настоял, освен съпругата да види и брачното свидетелство. За щастие не беше настоял да се роди и дете от мъжки пол, преди да прехвърли акциите си на Коул. Този пропуск сам по себе си вече говореше, че Кал не е толкова хитър, колкото беше навремето.

Коул се изправи и взе чашата с намерение да я отнесе в кухнята. Погледът му отново попадна върху сгънатия вестник с усмихнатата Даяна Фостър на първата страница. Още на шестнадесет години тя обещаваще да се превърне в истинска красавица. Сега колкото повече гледаше прекрасното ѝ лице и самоуверената ѝ усмивка, толкова по-трудно му беше да свърже тази блестяща делова дама с момичето от неговите спомени. За него Даяна беше възпитаното и интелигентно девойче, което седеше на бала сено и разговаряше с него за всичко — от кученца до политика или мълчаливо го слушаше.

Тази вечер, когато чичо му спомена за някаква изоставена жена от Хюстън, Коул не разбра за кого става дума. После прочете написаното във вестника и изпита съчувствие към Даяна. Сега отново я съжали. С нейната външност, богатство, чувствителност и

интелигентност можеше да постигне всичко най-добро. Заслужаваше го. Но в никакъв случай не заслужаваше да бъде изоставена от някакъв си глупак Дан Пенуърт.

Коул тръсна глава и се изправи. Не можеше повече да се спасява от проблемите си, съсредоточавайки се върху грижите на момичето с невероятните зелени очи, оглавило преуспяваща компания, вместо да се превърне в разглезена приказна принцеса.

Коул добре знаеше, че животът рядко протичаше така, както човек очакваше или мечтаеше. Поне не неговия живот, или този на Даяна Фостър... и живота на чичо му.

Взе чашата с истиналия шоколад и я занесе в кухнята. Внимателно изля напитката в мивката и изплакна чашата, за да не разбере Лети какво е истинското му отношение към нейния топъл шоколад и да не се обиди.

Истината беше, че Коул мразеше шоколад.

Мразеше и градинските ружи.

Определено не понасяше болестите и лекарите, които просто поставяха диагнози, без да могат да предложат лечение.

И не беше особено въодушевен от перспективата да сключи брак, предварително обречен на неуспех.

Хрумна му, че най-подходящата кандидатка за съпруга не е споменатата от чичо му „принцеса“, а Мишел. Освен че харесваше Коул, тя приемаше стоически постоянните му ангажменти и пътувания. Всъщност дори полагаше огромни усилия да се нагажда към претовареното му разписание, а в един брак това щеше да бъде особено важно качество. Като прецени обстоятелствата и краткия срок, с който разполагаше, той стигна до заключението, че е истински късметлия, щом разполага с подобна възможност.

Въпреки това не се почувства по-добре. Отпрати се към стаята, в която спеше от години по време на посещенията си в дома на Кал. Беше потиснат. Ужасно потиснат. Освен това съжаляваше за Мишел, защото беше сигурен, че тя ще приеме сделката и ще направи грешка, като се задоволи да притежава малкото от онова, което можеше да ѝ предложи.

Последната му връзка с Вики Келог се беше провалила по същата причина, а той изобщо не беше се променил от тогава насам. Нито искаше да се променя. Беше се посветил на бизнеса си.

Продължаваше да не понася безсмислените занимания, които доставяха удоволствие на Вики и приятелите ѝ; все така пътуваше и не беше в състояние да стои дълго време без работа; и без съмнение продължаваше да бъде същият студен, безчувствен и коравосърдечен кучи син, какъвто според нея винаги е бил. Това, което Вики никога не беше успяла да проумее, бе, че Коул се чувстваше пряко или косвено отговорен за сигурността на повече от сто хиляди служители, наети на работа в „Юнифайд Индъстрийс“.

Отпусна се на леглото и склучи ръце под тила си. Загледа се във вентилатора, монтиран на тавана. Постепенно идеята да се ожени за Мишел или някоя друга жена започна да му изглежда по-малко ужасна. Не, не беше ужасна, но беше абсурдна. Както и предположението, че чичо му може да не доживее до края на годината.

В продължение на месеци Коул работеше по осемнадесет часа на ден. Днес си беше дал извънреден отпуск, за да долети дотук чак от Лос Анжелис. Стресът и умората от неприятностите около полета, както и тревогата за здравето на Кал му дойдоха в повече.

Коул затвори очи. Чичо му щеше да живее поне още десет години. Вярно, че тази вечер не изглеждаше много добре, но за неговата възраст и здравословно състояние промяната беше естествена и неизбежна. Тялото на възрастния човек беше загубило предишната си сила, но истинската сила на Калвин винаги се беше крила в ума, а не във физиката му.

В следващите няколко дни Коул щеше да стигне до разрешение на проблема, приемливо както за чичо му, така и за него самия. На сутринта щеше да потърси някакъв нов лек за болестта на стареца. Всеки ден се правеха медицински открития, а съществуваха и стари, достатъчно ефективни лекарства. Ако беше разбрал по-рано, че състоянието на чичо му се влошава, вече щеше да е намерил нужните специалисти и медикаменти.

Винаги беше успявал да намери разрешение и на най-сложните проблеми. Това беше едно от нещата, които умееше да върши по-добре от всичко и благодарение на което беше постигнал богатство и успех, за каквито не беше осмелявал дори да мечтае.

Сънят го обори. Коул притежаваше много къщи и апартаменти, обзаведени с най-люксови мебели; спалните бяха с огромни легла и

меки завивки, но най-бързо заспиваше именно тук, в тази стаичка, прилична на бедна монашеска килия.

На сутринта щеше да се събуди бодър и отпочинал и тогава щеше да размишлява, да планира и да решава многобройните си проблеми.

На нощното шкафче до леглото му имаше снимка на Калвин Даунинг. Той намръщено наблюдаваше спящия си племенник, шепнещ думи, които никога не беше му казвал в действителност:

— Вече си постигнал онова, за което повечето мъже могат да мечтаят — мълвеше Кал. — Доказал си на всички, че си в състояние да осъществиш всяка своя цел. Няма нужда да се товариш повече, Коул.

Спящият мъж завъртя неспокойно глава, но дишането му остана все така дълбоко и спокойно.

— На сутринта всичко ще ти изглежда далеч по-добре обеща тихо Калвин, както винаги, когато Коул спеше — Обичам те, синко.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трафикът между летище „Интерконтинентал“ в Хюстън и центъра на града беше претоварен както винаги в събота следобед, но шофьорът на черната лимузина ловко преминаваше от платно в платно.

Коул седеше на задната седалка, изцяло отдаден на мисли за бъдещето на корпорацията. Търсеше начин да включи „Юнифайд“ в изграждането на газопровода, който руснаците планираха да прекарат през Черно море. Погледна навън едва когато колата спря пред входа на грандхотел „Балморал“ и един униформен младеж се мярна покрай прозореца. Коул с неохота взе куфарчето си и слезе от лимузината.

Не обърна внимание на огромното, облицовано с тъмозелен мрамор фоайе, не се възхити от високите колони в гръцки стил и подмина с безразличие блестящите кристални полилеи и луксозните дивани, тапицирани с брокат с цвят на слонова кост. Мислите му бяха заети с руските тръбопроводи и лютите руски зими.

В дясната част на фоайето се виеше широко стълбище, отвеждащо до просторна площадка. Подготовката за Бала на бялата орхидея беше в разгара си. Площадката беше превърната в митична гора, за да отговаря на темата на бала — „Камелот“. Работници окачаха бели лампички и ръсеха изкуствен сняг върху обилната зеленина.

Коул се смръщи и се насочи към регистратурата. Управителят на хотела го зърна и бързо заслиза по стълбите, за да го посрещне, после настоя да го придружи до апартамента за специални гости.

— Ако има нещо, което да направи престоя ви в нашия хотел приятен, само ми се обадете, господин Харисън — каза управителят, докато излизаше от луксозния апартамент.

— Добре — разсеяно отвърна Коул. Нито любезното посрещане, нито фантастичният пет стаен апартамент, обзаведен в стил Луи XV, го впечатлиха особено. Беше прекарал голяма част от живота си в луксозни хотели из целия свят, беше свикнал да очаква най-доброто и да го приема като даденост.

Отхвърли предложението на управителя да се възползва от услугите на камериерката за разопаковането на багажа, направи знак на пиколото да внесе куфарите, свали сакото си, разхлаби вратовръзката и разкопча яката на ризата си. Насочи се към бара във всекидневната и си забърка коктейл от джин и тоник. Отвори вратата към балкона и излезе навън. Беше топло, но поне не се усещаше влагата, която лятно време превръщаше Хюстън в сауна. Застана до перилата и се загледа към града, който беше негов дом по време на следването му в колежа. През всички изминали години беше посещавал Хюстън само няколко пъти, и то за кратко — все по работа. Може би поради тази причина внезапно откри огромната разлика между това, което беше Хюстън преди четиринадесет години, и сегашния му вид.

Беше напуснал града с автобус в деня на дипломирането си. Целият му багаж се беше събрал в найлонова торба. Беше облечен в избелели джинси, тениска и износени обувки. Сега се завръщаше с частен самолет, и носеше марков костюм на стойност седем хиляди долара, куфарче за хиляда и петстотин. Когато самолетът се приземи и спря в хангара, шофьорът на лимузината му вече очакваше. Беше свикнал да го посрещат като важна персона, така както беше свикнал с частния самолет, скъпите апартаменти и възхитените погледи на жените.

Върна се четиринадесет години назад, към онова пътуване с автобус от Хюстън до Джеферсънвил. Спомняше си го така, сякаш се беше случило вчера. Взе автобуса, защото според Кал пътуването със самолет беше излишно разхищение. На практика дрехите на гърба му, малкото вещи в торбата бяха единственото, което притежаваше.

Торбата му беше изтъркана и евтина, но мечтите му големи. Мечтаеше един ден да се завърне в Хюстън богат и известен.

Това се беше случило.

Коул вдигна чашата към устните си и отпи глътка. Каква ирония на съдбата! Днес се сбъдваше заветната му мечта, но този факт изобщо не го вълнуваше. Беше преуспял, беше се преборил с всички трудности, но продължаваше да работи упорито както някога. Дори по-упорито.

Загледан в леката мъгла, която нежно се спускаше над града, Коул внезапно се запита за какво всъщност се блъска толкова. Беше

започнал преговори за закупуването на няколко компании, беше вложил средства в строителството на множество административни сгради в Западна Калифорния и Вашингтон...

Но ако чичо му не се оправеше, всичко губеше смисъл. След разговора с Лети, Коул се беше свързал с лекаря на Кал, който го уведоми, че най-лошото може да дойде всеки момент.

Коул погледна часовника си. Наближаваше шест и половина. В седем и тридесет трябваше да слезе във фоайето, за да даде интервю за телевизията, а аукционът преди бала беше насрочен за осем. Разполагаше с един час, през който трябваше да се изкъпе, да се обръсне и да се преоблече, както и да се обади в Калифорния, за да провери как върви строежът на сградите.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Семейството на Даяна и двама нейни приятели стояха в единия край на препълнената с хора зала на хотел „Балморал“. На устните им бяха изписани изкуствени усмивки, целящи да покажат, че нищо особено не се е случило, но погледите им непрекъснато бяха към летящата входна врата в очакване на Даяна.

— Създали са прекрасна обстановка! — насили се да възкликне майка ѝ.

Другите по задължение се огледаха наоколо. Хотелът се беше превърнал във вълшебна гора; измежду клоните на дърветата, покрити с изкуствен сняг, примигваха лампички. Около импровизираните езерца бяха подредени ледени скулптури на средновековни рицари и техните дами. Сервитьорите бяха облечени в старинни тоалети и безшумно се движеха сред огромното множество под звуците на нежната музика, изпълнявана от Хюстънския симфоничен оркестър.

— Съвсем като в първо действие на операта „Камелот“ — отбеляза Кори и потърси подкрепа от съпруга си: — Нали?

Вместо да отговори, Спенс обгърна талията ѝ с ръка и окуражително я притисна към себе си.

— Не се тревожи. Всичко ще мине както трябва, скъпа.

— Даяна каза, че ще бъде тук в седем и петнадесет. Вече е седем и половина, а както знаеш, тя никога закъснява.

Майка ѝ огледа фойето. Поканените започваха да оттеглят към площадката в края на извитото стълбище.

— Може би в крайна сметка е преценила, че не е по силите ѝ да присъства на тържеството — допусна Мери Фостър.

Кори продължи да се усмихва, но в погледа ѝ се прокрадна тревога.

— Да отхвърли поканата за бала в последния момент е най-лошото, което би могла да направи.

— Ще дойде, ще видите — увери ги Спенсър. — Даяна кога не е бягала от трудностите в живота си.

— Не бих я обвинила, ако избяга от тази — каза съпругата му. — Даяна цени дискретността и достойнството си повече от всичко друго, а постъпката на Дан превърна личния ѝ живот в основна тема за клюкарите. На нейно място нямаше да имам достатъчно смелост да се появя тук тази вечер.

— Напротив, щеше да се появиш — убедено рече Спенс.

Тя изненадано го стрелна с поглед:

— Защо мислиш така?

— Защото си прекалено горда. Гордостта щеше да принуди да се изправиш пред всичките тези хора с високо вдигната глава, гордостта е всичко, което е останало на Даяна в този момент, но именно тя ще я доведе на бала.

— И аз съм сигурен, че ще дойде — съгласи се Дъг Хауърд.

— Всъщност — внезапно каза Спенсър — Даяна току-що пристигна. — Той се усмихна на Кори и добави: — И го прави с невероятен стил.

Кори бързо се извърна. Видя как сестра ѝ премина през тълпата с високо вдигната глава, без да се притесни от любопитните погледи на представителите на избраното хюстънско общество. Кори беше така горда от сестра си и така силно впечатлена от блестящия ѝ вид, че забрави за Дан Пенуърт и разваления годеж.

Обикновено, когато присъстваше на подобни събирания, Даяна залагаше повече на елегантността, отколкото на блясъка. Но не и тази вечер. Кори с възхищение огледа роклята на сестра си. Дрехата беше скроена като малайски саронг, с дълбока цепка от едната страна и тънки презрамки на раменете. Лилавият плат падаше на меки гънки и обгръщаше стройните ѝ бедра. Даяна предпочиташе да носи косата си стегната в кок, но сега беше пусната по раменете ѝ на едри вълни. Простотата на прическата беше в ярък контраст със сексапилната изтънченост на тоалета ѝ.

Кори пламенно я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

— Така се страхувах, че няма да дойдеш!

— Не съм си го и помисляла — излъга Даяна, отвърщайки на прегръдката ѝ, и окуражително се усмихна на останалите си близки. Истината беше, че се чувстваше невероятно нещастна и нервна, но загрижеността на семейството ѝ, на Дъг и приятелката му, които

напрегнато я очакваха, готови да влязат в битка, за да защитят честта ѝ, я трогна до сълзи. А вечерта едва започваше...

— Красива си! — галантно рече Спенс. — Роклята също.

— Голям късмет е, че срещата ти в Ню Йорк приключи един ден по-рано, за да можеш и ти да присъстваш на бала — отбеляза тя.

Всъщност не късметът беше причина за преждевременното му връщане в Хюстън, а разваленият годеж, но Кори благоразумно премълча тази подробност.

Дъг Хейуърд се откъсна от приятелката си и се загледа в Даяна с нескрито възхищение.

— Изглеждаш фантастично! — възкликна той и целуна страната ѝ, после я хвана за ръце и се отдръпна назад, за да я огледа още веднъж. — Ръцете ти са ледени — отбеляза загрижено. — Сигурна ли си, че искаш да застанеш пред всички, включително и пред представителите на медиите тази вечер?

Трогната от искрената загриженост на стария си приятел, Даяна си наложи да се усмихне лъчезарно и да отвърне:

— Ще се справя. Подобни неща се случват с повечето хора — много годежи се развалят и бившите годеници се женят за други партньори.

Дъг се намръщи. Не беше имал намерение да присъства на бала, защото като млад сенатор от щата Тексас беше претоварен с ангажименти, но щом разбра, че Даяна смята храбро да се справи с предизвикателството и да застане пред обществото въпреки скандала с Дан Пенуър промени мнението си и дори уреди да го сложат на една маса със семейство Фостър.

Даяна добре знаеше, че Дъг беше направил това не само за да ѝ окаже морална подкрепа. Той разчиташе на огромното влияние, с което се ползваше пред хюстънското висше общество и вярваше, че присъствието му ще неутрализира значителна степен отрицателния ефект от постъпката на Дан.

— Благодаря ти за загрижеността — отвърна тя, а гласът ѝ издайнически трепна. — Изглежда, че съдбата ти е винаги да даваш разумни съвети на мен и на Кори и да ни измъкваш от поредната каша, която сме забъркали.

— Първо, Кори се забърква в каши, когато следва съветите ми, и второ, доколкото си спомням, ти никога не ме молила за съвет и никога

не си се забърквала в каква и да е каша.

Последното беше вярно, но Даяна не искаше да го оставя да подценява всичко, което беше правил за нея и сестра ѝ до момента.

— Ти си много добър и много нежен — промълви тя.

Дъг пусна ръцете ѝ и с престорен ужас отстъпи назад.

— Да не би да се опитваш да разрушиш така старателно изграждания ми имидж на желязно момче? Политическите ми противници ще ме направят за посмешище, ако разберат колко добър и нежен съм наистина!

Кори го чу, но продължи тревожно да оглежда сестра си. Въпреки умело поставения грим лицето на Даяна беше твърде бледо, а в очите ѝ липсваше блясък. Погледът ѝ издаваше умората и напрежението ѝ. Очевидно Спенс беше забелязал същото, защото отпрати стоящия наблизо сервитьор и се отправи към един от импровизираните барове. Минута по-късно се върна с две чаши и подаде едната на Даяна:

— Изпий това. Така страните ти ще добият цвят, а смелостта ти ще нарасне.

Даяна с благодарност пое чашата и отпи глътка от нея. Опитва се да се съсредоточи върху проблема, който толкова време беше отбягвала. Нямаше начин да разбере какво ще се случи през следващия час, когато щеше да влезе в балната зала заедно със семейството си, Дъг и приятелката му Ейми. Някои от участниците в бала бяха нейни истински приятели и въпросите, които щяха да ѝ зададат във връзка с проваления и годеж, щяха да бъдат в резултат на искрена загриженост и съчувствие към нея. Но за съжаление това не се отнасяше за повечето от присъстващите. Трябваше да се подготви да се справи със стотици далечни познати и любопитни непознати, които щяха да дебнат за някаква проява на слабост от нейна страна и на другия ден щяха да я коментират. Някои от тях дори щяха да изпитват скрито задоволство от незавидното ѝ положение.

През целия си живот Даяна упорито се беше стремела да не си създава врагове, но въпреки това ѝ беше ясно, че има хора, които завиждат на успеха на семейство Фостър, и такива, които просто изпитват удоволствие при мисълта за чуждото нещастие.

— Журналистите ще кръжат около тебе през цялата вечер — мрачно я предупреди Кори.

— Зная.

— Стой плътно до Спенс и мен. Ще направим всичко по силите си да те защитим.

Даяна леко се усмихна:

— Спенс взел ли е пистолет?

— Не, защото ще издува фрака му — пошегува се Кори. Даяна отново се усмихна, но погледът ѝ беше насочен към площадката, където се бяха струпали повечето от гостите.

— Съжалявам, че се съгласих да представя това колие на аукциона. Само ако знаех, че Дан ще постъпи по този начин! — въздъхна тя. — След минутка ще трябва да се кача горе, за да ми сложат накита.

— Мили Боже, съвсем забравих за това! — изохка сестра ѝ. — Направи ми впечатление, че не си си сложила никакви бижута, но изобщо не се сетих, че е заради онези проклети аметисти, които ще трябва да носиш на благотворителната разпродажба.

В течение на повече от сто години Балът на бялата орхидея и аукционът, с който неизменно започваше, бяха най-важното и интересно събитие за тексаската аристокрация. Ежегодно най-знатните и богати семейства в околността почитаха събитието със своето присъствие, а славата му на значим благотворителен форум се носеше из целия свят.

Даяна беше поканена да представя един от предметите, които щяха да бъдат продадени на аукциона, и тъй като предварително беше дала съгласието си, един отказ в последния момент щеше да даде допълнителен повод за клюки. Тя и останалите добре знаеха това.

— Допий си питието — настоя Спенс. — Поне още две глътки.

Даяна се подчини, защото нямаше желание да спори.

Дядо ѝ, който знаеше, че Даяна винаги проявява особена загриженост към него, реши да насочи вниманието ѝ към себе си. Разхлаби леко яката на ризата си и каза:

— Ненавиждам този маймунски костюм, Даяна! Винаги, когато ми се наложи да го облека, се чувствам ужасно глупаво.

— Спри да се оплакваш, Хенри! — смърри го съпругата му. — Фракът ти стои чудесно.

— Приличам на пингвин!

— Всички мъже са във фракове.

— И затова всички приличаме на пингвини! — Хенри се обърна към Даяна, сменяйки темата: — Използването на органични торове при отглеждане на зеленчуци винаги е било популярно. Какво ще кажеш да публикуваме една статия по този въпрос, скъпа?

Тя разсеяно отвърна:

— Чудесно, дядо. — Всъщност вече бяха поместили две статии в списанието на тази тема. — Ще го направим — добави тя, което накара дядо й и баба й да я изгледат поразени.

— По-добре да вървя да си сложа онова колие — неохотно каза Даяна. — Днес непрекъснато забравям по нещо. Първо забравих да си взема чантичката и трябваше да се връщам за нея. После, когато пристигнах, установих, че не мога да платя за паркинга, понеже съм си забравила парите. О, и още нещо — сетих се да си взема червило, но се оказа, че не съм уллучила подходящия цвят.

Всички се засмяха на думите й, всички, освен Роуз Брайтън, която със загрижен поглед проследи оттеглянето на внучката си. Накрая се обърна към останалите и рече:

— Мисля, че Даяна едва се държи. Много се притеснявам за нея.

— Какво искаш да кажеш? — попита я съпругът й.

— Намирам, че от известно време насам поведението й е странно — още преди Дан да я зарече.

— Аз пък не забелязах нищо странно, мамо — намеси се госпожа Фостър, намръщвайки се на израза, използван от възрастната дама.

— Тогава ще ти дам няколко примера. Даяна винаги е била невероятно организирана, методична, точна и отговорна. Всеки петък в седем и тридесет сутринта отива на масаж, после на маникюр, а всеки четвъртък следобед провежда среща със служителите си. — Роуз Брайтън млъкна, за да се увери, че всички са съгласни е казаното от нея, и щом установи, че я слушат внимателно, продължи: — Преди две седмици Даяна пропусна масажа си, малко по-късно забрави, че има среща със служителите си, и не уведоми секретарката си, че вместо това си е уредила среща с един от нашите банкери! Зная за това, понеже секретарката й ми позвъни и ме пита къде може да я открие.

Спенс потисна усмивката си и подхвърли:

— На всекиго може да се случи да забрави за някой ангажимент, особено когато е претрупан с работа, бабо. Кори ми каза, че Даяна е

под непрекъснато напрежение, че работи твърде много, за да задържи списанието на върха. Така че маловажни неща като масажи и маникюр лесно могат да бъдат пропуснати.

— Преди два месеца тя забрави дори за рождения ми ден! — мрачно рече бабата.

— По това време Даяна работеше до късно — припомни ѝ дъщеря ѝ. — Още щом ѝ позвъних, тя заряза всичко и дойде на тържеството.

— Да, но когато се появи, се оказа, че е забравила подаръка ми! И настоя на всяка цена да отскочи до апартамента си и да го вземе.

— Това не е необичайно за Даяна, бабо — каза Кори. Знаеш какво значение придава на подаръците, които купува за близките си хора. Тя искаше на всяка цена да получиш подаръка си на самия ден.

— Така. Само че когато се върна в апартамента си, беше нужно повече от час, за да намери въпросния подарък, защото беше забравила къде го е сложила.

Дъг и Спенс размениха развеселени погледи и Дъг каза:

— Станало е така, защото вероятно Даяна го е купил цяла година преди светлата дата, госпожо Брайтън. Миналия август я срещнах случайно в един магазин и тя сподели с мен, че избира подаръци за Коледа.

Кори се засмя:

— Даяна винаги прави списък на коледните покупки още през август, а до края на септември подаръците вече са налице. Според нея от септември нататък магазините се опразват и човек не може да намери онова, което търси.

— Подаръците, които прави, са прекрасни — отбеляза! Дъг. — Миналата Коледа аз ѝ подарих кутия шоколадови бонбони и бутилка шампанско, а тя ме изненада с кашмирения шал, който отдавна си бях харесал. Обзалагам се, че когато е открила подаръка и ви го е поднесла, в пакета се е криело точно онова, което сте си мечтали да получите.

— Пакетът съдържаше кутия цигари! — информира го възмутено тя.

Дъг тревожно присви очи, но господин Брайтън се закиска и побърза да разсее притесненията му:

— Цигарите бяха за мен, беше ги поръчала за моя рожден ден. Даяна опакова подаръците още щом ги купи. Просто е грабнала първия попаднал пред погледа ѝ пакет, понеже е бързала да не пропусне празника.

Госпожа Брайтън поклати глава. Никой не можеше да я убеди, че греши.

— Преди две седмици на връщане от срещата с издателите ни в Чикаго тя хвана такси от летището и се придвижи с него до офиса.

— И какво странно има в това?

— Нейната кола я очакваше пред изхода на летището. Мен ако питате, Даяна е работила много прекалено дълго време — равно привърши тя.

— През последните шест години не е почивала — отбеляза госпожа Фостър с виновен тон. — Мисля, че трябва да настояваме да ползва поне един месец почивка.

— Казвам ви, Даяна е добре, но по принцип съм съгласен, че трябва да си почива — кимна дядото и сложи край на спора.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Официалният пресцентър беше разположен в дъното на площадката, съвсем близо до балната зала, където в момента кипеше подготовката за благотворителния аукцион. Спазвайки съветите на своите служители от отдела за реклама и връзки с обществеността, Коул положи максимум старания да убеди журналистите, че за него е истинско удоволствие да бъде сред тях. Обеща да даде кратки интервюта за Ай Би Си и Си Би Ес, после позира за няколко снимки и отговори на въпроса на репортерите от „Хюстън Кроникъл“ и „Америка днес“.

Интервюто за канал Ай Би Си беше последно. Застанал до Кимбърли Проктър, заслепен от немигащите очи на камерите, Коул слушаше как една привлекателна блондинка възторжено разказва за стогодишната история на Бала на бялата орхидея и за традициите на благотворителната разпродажба, накрая журналистката насочи микрофона в лицето му и попита:

— Господин Харисън, от комитета ни уведомиха, че вие сте осигурили най-ценната вещ за аукциона. Колко точно струва скулптурата на Клинеман?

— Зависи — сухо отвърна Коул. Лично той винаги беше смятал това творение на модернистичното изкуство за невероятно грозно. Беше го купил на една разпродажба и от тогава насам цената на скулптурата беше скочила пет пъти.

Блондинката се засмя:

— Въпросът ми всъщност е за колко я оценяват експертите?

— Според познавачите струва четвърт милион долара.

— Вие сте невероятно щедър!

Коул леко се усмихна и излезе от полезрението на камерите. Неочакваната му тактика изненада журналистката и тя го последва.

— Почакайте... Аз... Питам се дали бихме могли отново да си поприказваме... малко по-късно?

— Много съжалявам. Ще трябва да се свържете с отдела по реклама и връзки с обществеността, за да ви насрочат дата за ново интервю.

— Нямах предвид интервю — отвърна блондинката и го погледна право в очите. — Помислих си, че бихме могли да пийнем някъде по нещо...

Той категорично поклати глава, но смекчи отказа си любезна усмивка.

— Страхувам се, че няма да имам никакво свободно време до утре, когато ще излетя от Хюстън.

Тя беше красива, интелигентна и начетена, но за не това беше без значение. Блондинката беше репортер и дори да беше най-красивата, най-умната и добронамерена жена на света, пак щеше да бяга от нея като дявол от тамян.

— Може би някой друг път — добави, заобиколи я и напусна пресцентъра.

Един репортер извика след него, но той се престори, че не го чува, и бързо се отдалечи. Докато си проправяше път през шумното множество, му се наложи да приема отправя поздравления към хора, които никога не беше виждал.

Накрая, когато най-сетне зърна две познати лица, те принадлежах на единствените хора, които всячески се опитваха да го избягнат: господин и госпожа Чарлз Хейуърд. Те подминаха своя бивш коняр с високо вдигнати глави, измервайки го с ледени погледи.

Коул се спря на прага на залата, в която се представяха най-скъпите предмети на аукциона. Дочу, че името му се споменава многократно, но му направи впечатление, че най-често повтаряха името на Даяна Фостър. Тази вечер всеки я наричаше „горката Даяна Фостър“, а жените влагаха в думите повече злоба, отколкото съчувствие.

Според Коул балът имаше три основни предназначения: първо, да предостави възможност на съпругите и дъщерите на богатите да се появят в целия си блясък сред също толкова бляскаво обкръжение, да се изфукат с новите си рокли и бижута и да клюкарстват по адрес на всеки, докато, бащите и съпрузите им обсъждат последните партии на тенис и голф, в които са участвали.

Второ, да се съберат средства за Американската асоциация за борба с рака.

Трето, да могат членовете на хюстънския елит да демонстрират своята загриженост за обществото, като се надпреварват да наддават, за да станат собственици на скъпи и екстравагантни вещи, предоставени безвъзмездно от също толкова богати и влиятелни хора като тях.

Балът обещавахе да отбележи безпрецедентен успех и в трите насоки.

Пред вратите на залата, определена за аукциона, стоеше охрана. Някакъв фотограф с риза на червени и бели райета се опита да влезе, но единият от гардовете го спря:

— След седем часа е забранено влизането на външни лица.

— Аз съм от „Инкуайърър“ — отвърна фотографът. Не ме интересуват вещите, които се представят. Искам да направя снимка на Даяна Фостър. Преди малко я видях горе, на балкона. Мисля, че влезе тук.

— Съжалявам. Вътре не могат да влизат други хора, освен гостите на аукциона.

Коул отново изпита съчувствие към Даяна. Беше я видял по телевизията и знаеше, че вече е жена, но за него тя си оставаше петнадесетгодишното девойче, седнало върху бала прясно сено, наклонило глава, погълнато от това, което той й говореше.

Вратите на залата оставаха затворени. Коул нервно погледна часовника си. Нямаше търпение да влезе вътре и да приключи с този досаден ангажимент час по-скоро. Не му се разправяше с охраната, нито с хората, които всячески се опитваха да привлечат вниманието му върху себе си, затова се скри в сянката на изкуствените дървета.

Години наред беше присъствал на официални събирания из целия свят. Обикновено те го отегчаваха, но на такива места винаги се чувстваше като в свои води. В Хюстън беше различно. Тук се притесняваше, сякаш беше постигнал богатството и успеха си по нечестен път.

Погледът му разсеяно се спираше по лицата наоколо. Изведнъж осъзна, че търси конкретно лице... лицето на Даяна. Видя я. Стоеше до огромна колона близо до асансьора.

Изненада се, като я позна, после изненадата отстъпи място на облекчението и чисто мъжкото възхищение.

„Бедната Даяна Фостър“ съвсем не изглеждаше бледа и измъчена. Някогашното ѝ спокойно, изпълнено с достойнство излъчване не беше се променило. Лилавата коприна на роклята идеално подчертаваше стегнатите ѝ гърди, тънката талия и стройните бедра. Суетнята наоколо нея не я засягаше. Тя се движеше грациозно и уверено. Чертите на лицето ѝ бяха деликатни, под гъстите извити мигли блестяха огромните ѝ зелени очи, веждите ѝ бяха като изписани. Тенът ѝ беше по-свеж отпреди. Леката трапчинка на брадичката едва се забелязваше, затова пък косата ѝ си беше останала същата — тежка и лъскава, проблясваща с червеникави оттенъци на светлината. На изящната ѝ шия висеше красиво колие от големи, квадратно изрязани аметисти, обградени с дребни диаманти. Роклята идеално съответстваше на бижутото.

Даяна принадлежеше към света на копринените рокли и скъпите накити, помисли си Коул. Те ѝ стояха много по-добре от късите панталонки и консервативните блейзъри, които предпочиташе да носи навремето.

Стоеше скрит в сянката на дърветата и се любуваше на красотата ѝ, но се удивляваше на начина, по който присъствието ѝ се открояваше на фона на заобикалящия я свят. Сякаш всичко останало беше в движение, само, Даяна оставаше неподвижна в центъра.

Тя напрегнато слушаше мъжа, застанал от лявата ѝ страна. Коул беше почти сигурен, че този мъж е Спенсър Адисън. В следващия миг Адисън се отдели от нея и Коул излезе на светло. Искаше му се Даяна да погледне към него, да го познае. Искаше да го дари с една от своите незабравими усмивки и да му заговори. Тези негови желания бяха съпроводени с изненадващо силно нетърпение.

Възможно беше Даяна да го подмине високомерно, както преди минути бяха направили семейство Хейуърд, но нещо му подсказваше, че тя няма да постъпи така. Младежката му мечта за триумфално завръщане в Хюстън му се струваше глупава и незначителна. Единственото, което имаше смисъл сега, беше тя да му обърне внимание — по-скоро да обърне внимание на мъжа, в който се беше превърнал.

Ледените погледи на Чарлз и Джесика Хейуърд бяха убедително доказателство, че едва ли са разтръбили наляво и надясно колко е преуспял бившият им коняр. В такъв случай Даяна едва ли щеше да се досети, че Коул, който навремето чистеше конюшните и ядеше донесените от нея сандвичи, е същият, когото списание „Нюзуик“ наскоро беше определило като предприемача на годината.

Вратите на балната зала се отвориха и хората на тълпи се понесоха натам, скривайки Даяна от погледа му. Той си запробива път към нея, но когато отново я видя, тя вече разговаряше с Дъг Хейуърд.

Коул спря. Надяваше се, че Хейуърд скоро ще се махне. Не знаеше дали синът на бившия му работодател споделя лошото отношение на семейството към него, но не искаше да рискува.

Хейуърд настояваше да я придружи до балната зала, но за голямо облекчение на Коул тя отказа.

— Върви без мен. Ще дойда след минутка. Първо искам да глътна малко свеж въздух.

— Да дойда ли и аз? — предложи Дъг.

— Не, моля те, недей. Искам да остана сама за няколко минути.

— Добре, щом така желаш — неохотно и някак раздражено изрече Хейуърд. — Не се бави — добави и се отдалечи.

Даяна кимна и пое към вратата, над която светеше табелка с надпис „ИЗХОД“.

Коул имаше богат опит с жените и безпогрешно усещаше кога някоя от тях е на път да се разплаче. Когато Даяна каза на Дъг Хейуърд, че иска да остане сама, Коул почувства, че трябва да й позволи да се възползва от таз привилегия. Понечи да тръгне към балната зала, но се спря като закован. Внезапно си спомни как Даяна разказваш за злополучното си падане от коня:

„Не плаках... Нито когато си счупих китката, нито когато доктор Палтрона ми я наместваше.“

„Наистина ли?“ — „Да.“

„Не пророни нито една сълза?!“

„Нито една!“

„Браво на теб!“

Даяна беше въздъхнала и беше признала:

„Не плаках, но затова пък припахнах.“

Като дете беше успявала храбро да преглъща сълзите на болка и обида, но тази вечер, като зряла жена, едва ли щеше да успее да се сдържи. Коул се поколеба, разкъсван между мъжкия инстинкт, който му подсказваше да избягва сцени с плачещи жени, и необяснимия импулс да ѝ предложи подкрепата си, да ѝ вдъхне сили и смелост.

Желанието му да я подкрепи надделя: Коул се запъти към изхода и спря само за да вземе две чаши шампанско, тъй като беше повече от сигурен, че напитката ще помогне на Даяна да се съвземе.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дългият и тесен балкон беше пуст. Няколкото малки газени лампи хвърляха оскъдна светлина. Обстановката навяваше чувство за самота и напълно отговаряше на настроението на Даяна. Сякаш да ѝ се надсмее, симфоничният оркестър изпълняваше мелодията „Ако някога те напусна“.

Даяна се изтегли в най-отдалечения ъгъл на балкона, за да избегне срещата с някой друг любител на чистия въздух. Застана до бялата каменна балюстрада и опря длани на хладния парапет; наведе глава и се втренчи в сплетените си пръсти. Изведнъж забеляза колко различна беше ръката ѝ без годежния пръстен.

През последните дни емоциите ѝ преминаха през няколко етапа — от летаргичната безпомощност, която и в момента я измъчваше, до внезапни изблици на гняв, подтикващ я към действие. Все още ѝ беше трудно да приеме факта, че Дан е женен. Женен. За друга. Само допреди месец двамата планираха да бъдат заедно на Бала на бялата орхидея и той няколкократно ѝ беше напомнял да му запази място на масата на семейството ѝ.

Погледът ѝ проследи черния мерцедес, който плавно се плъзна към входа на хотела. Беше досущ като колата на Дан. Сърцето ѝ замря. Представи си, че това всъщност е неговата кола, че той пристига, за да обяви, че е станала огромна грешка.

Обаче след миг колата спря пред осветения вход и се оказа, че всъщност е тъмносиня, а не черна. На мястото на шофьора седеше мъж с посребрена коса.

Даяна през сълзи наблюдаваше как задната врата се отваря и една блондинка на около двадесет и пет години подава дългите си крака навън. Роклята на момичето беше тясна и къса, а то излъчваше сексапил и самоувереност. Зачуди се кога ли Дан беше започнал да харесва младичките и привлекателни блондинки пред консервативните тридесет и една годишни брюнетки, каквато бе тя. Беше сигурна, че съпругата му е десет пъти по-хубава и съблазнителна от нея, съдеше за

това от снимките по вестниците. Без съмнение Кристина беше и по-женствена, по-забавна и по-предприемчива. Даяна вярваше в това, но не беше сигурна кога Дан е почувствал, че тя не му е достатъчна.

Тя не му беше достатъчна...

Това трябва да беше вярно, в противен случай той нямаше да я зареже с такава лекота. Стомахът ѝ се сви от обида. Преди да се запознае с Даяна, Дан беше излизал все с жени, които бяха високи, леко закръглени и очарователни — двадесетгодишни дебютантки, които се интересуваха единствено от външния си вид и сполучливите бракове. Даяна се беше посветила на работата си, на просперитета на семейството си. Единствената прилика между нея и останалите приятелки на Дан беше, че и тя бе дебютантка. Иначе беше дребничка, косата ѝ имаше съвсем банален тъмнокестеняв цвят, а формите ѝ далеч не бяха съблазнителни. Когато се стигна до масово отричане на силиконовите имплантанти, Даяна се беше пошегувала, че приятелят ѝ трябва да е доволен от факта, че не си е подпълнила бюста. Вместо да се засмее, Дан беше отбелязал, че има и по-безопасни имплантанти и че ако иска, би могла да се подложи на операция.

Сега съжали, че не беше уголемила бюста си. Всяка истинска жена залагаше на красотата, за да задържи мъжа до себе си, а тя разчиташе на непосредствеността и интелекта си. Трябваше да си направи някоя модерна прическа и да си купи къса, плътно прилепнала към тялото рокля вместо дългата, която в момента носеше.

Звукът от отваряне и затваряне на метална врата я изтръгна от мислите ѝ. Даяна разтревожено погледна към високия мъж, който се появи на терасата. Очевидно беше някой от гостите на хотела. Изпита раздразнение, че се насочва към нея. Добре поне, че не беше журналист или фотограф.

Мъжът приближаваше бавно и уверено към Даяна. Ръцете му бяха свити в лактите. Във всяка от тях имаше по нещо. За частица от секундата допусна, че непознатият е насочил револвери към нея, но когато той спря до една от лампите, Даяна видя, че държи... две чаши шампанско.

Тя объркано се втренчи в чашите, после в мъжа. Беше висок, широкоплещест, с мъжествено красиво лице и прави черни вежди. Светлите му очи на загорялото от слънцето лице весело я гледаха.

— Здравей, Даяна. — Гласът му беше плътен и топъл.

Тя се опита да си придаде любезен вид, но в действителност имаше желание да му каже да се разкара оттук. За нещастие още от бебешката люлка беше възпитавана да се държи учтиво и затова не беше способна на грубости.

— Извинете, но не си спомням да съм ви срещала някъде.

— Определено сме се срещали — увери я той. — Дори много пъти. — Подаде ѝ едната чаша. — Шампанско?

Даяна поклати отрицателно глава и се взря внимателно в лицето на непознатия. Въпреки че предпочиташе мъжете с по-нежни черти и по-дребна структура, беше сигурна, че не би могла да забрави този човек, ако някога го е срещала.

— Не мисля, че ви познавам — изрече любезно, но твърдо тя, решена да сложи край на играта. — Сигурно ме бъркате с някого.

— Никога не бих те сбъркал с друга жена — шеговито отвърна мъжът. — Много ясно си спомням тези зелени очи и тази червеникавокафява грива!

— Червеникавокафява грива? — повтори удивено Даяна и тръсна с досада глава. — Очевидно сте се припознали. Не съм ви срещала преди...

— Как е сестра ти? — попита непознатият и се усмихна. — Все така ли обича да язди?

Даяна изпитателно го погледна. Мъжът започваше да ѝ изглежда познат.

— Приятел на сестра ми ли сте, господин...

Най-накрая той излезе от сянката и застана под светлината на газената лампа. Тогава Даяна го позна. Беше едновременно шокирана и приятно развълнувана.

— Обръщението „господин“ е много официално — продължи да се шегува той. — Някога ме наричаше...

— Коул! — възкликна тя. Знаеше, че ще присъства на бала, и с нетърпение очакваше да го види отново, но това беше допреди два дни, преди животът ѝ съвсем да се обърка.

Той забеляза как лицето ѝ светва от удоволствие и сърцето му трепна. Независимо от всички думи, които Хейуърдови вероятно бяха изrekli по негов адрес, независимо от причините, които бяха изтъкнали пред познатите си, за да обяснят внезапното му уволнение,

независимо от всички отминали години, приятелските чувства, които Даяна Фостър изпитваше към него, се бяха запазили.

— Коул?! Наистина ли си ти?!

— Самият аз, от плът и кръв. И то в смокинг — пошегува се и отново ѝ подаде чашата с шампанско. Даяна беше отказала да приеме напитката от непознат човек, но не отказа на своя стар приятел. Той се вгледа в лицето ѝ и пак почувства приятното вълнение.

— Мисля, че си заслужава да вдигнем тост за случая, госпожице Фостър.

— Добре, но го измисли ти — рече Даяна. — На мен нищо не ми идва наум от изненадата, която току-що изживях.

— Пия за най-голямата щастливка, която познавам! — вдигна чаша Коул.

Усмивката ѝ помръкна:

— Пази Боже! — Очевидно той не беше научил за злополучния ѝ годеж. Тя сви рамене и сметна за нужно да обясни: — Искам да кажа, че имах по-голям късмет...

— Какъв по-голям късмет от това да избегнеш брак с някакъв безхарактерен кучи син?!

Забележката беше толкова гневна и толкова точна, че Даяна изпита едновременно желание да заплаче и да се изсмее.

— Прав си — отвърна и отпи от шампанското си, за да избегне погледа му, после побърза да смени темата: — Когато се разчу, че си приел да присъстваш на бала, вълнението беше неописуемо. Всеки умираше от нетърпение да те види. За толкова неща искам да те питам — къде си бил през всичките тези години, какво си правил, — че просто не зная откъде да започна.

— Тогава да започнем с най-важния въпрос — твърдо я прекъсна той и Даяна отново се почувства като дете, застанало до много по-голям и мъдър човек. — Как успяваш да издържиш на огромното напрежение?

Даяна знаеше, че Коул има предвид клюките за проваления ѝ годеж.

— Справям се добре — отвърна тя ядосана, че гласът ѝ трепери. Стори ѝ се, че вратата към балкона се отваря, затова понижи тон: — Направо чудесно.

Коул погледна натам, откъдето дойде шумът. Близко до вратата се открояваше фигурата на мъж с раирана риза.

Щом Коул се обърна, мъжът отскочи назад и се скри в тъмнината. Коул изведнъж реши, че може да извлече полза от ситуацията. Поколеба се само за секунда. Посегна и нежно докосна брадичката на Даяна.

— Слушай ме внимателно и не прави излишни движения — предупреди я едва чуто той.

Очите й се разшириха от уплаха.

— Един фотограф ни следи. Искате да те снима. Предлагам да му помогнем да направи такава снимка, която да бъде отпечатана на първа страница във всички утрешни вестници.

— Каква точно? — прошепна Даяна, обхваната от паника. — Да не си луд?

— Не, просто имам повече опит с дебнещите фотографии, както и с огромното влияние на вестниците. Този тип няма да си тръгне, докато не ти направи някаква снимка — продължи Коул. С крайчеца на окото си забеляза как фотографът излиза от сянката и отново насочва апарата си към тях. — Имаш две възможности: или да оставиш света да те възприема като изоставената годеница, или да ми позволиш да те целуна, което веднага ще накара хората да се запитат дали изобщо страдаш за Пенуърт, или през цялото време, докато си била сгодена за него, си се срещала тайно с мен.

Даяна беше замаяна от изпитото шампанско и от обзелия я ужас. Колебаваше се, но Коул не я остави дълго да размишлява и взе решение вместо нея.

— Нека да го направим убедително — нежно нареди той и остави двете чаши на парапета. Ръцете му се плъзнаха по тялото й и обвиха талията й.

Всичко стана толкова бързо, че тя дори не успя да реагира. Почувства как бедрата и гърдите й се притискат към неговите, а топлите му устни покриват нейните. Коул леко повдигна глава, погледна я в очите и Даяна помисли, че ей сега ще я пусне. Вместо това прегръдката му стана по-страстна. Ръцете му погалиха голия й гръб и устните му отново приближиха към нейните. Сърцето й бясно заби. Езикът му докосна ъгълчетата на устата й и тялото й потръпна от удоволствие. Здравият разум я съветваше да се изтръгне от ръцете му,

но дълбоко в себе си тя не искаше да отхвърля галантните му усилия. Нежните му усилия. Усилията му да изглежда убедителен.

Сети се, че фотографът може да е пропуснал да ги снима при първата им целувка. Плъзна длани по гърдите на Коул и колебливо отвърна на ласката му. Устните му станаха още по-настойчиви. Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

До тях внезапно долетя силна музика. Гръмнаха аплодисменти. Официалната част беше започнала. Даяна с изкуствен смях се освободи от прегръдката на Коул. Той пхна ръце в джобовете на панталона си и хвърли поглед към фотографа. Със задоволство установи, че досадникът си е отишъл.

— Не мога да повярвам, че го направихме! — с треперещ глас изрече младата жена, приглади разрешената си коса и тръгна заедно с Коул към входа.

Той ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Всъщност преди години мечтаех да направим именно това — призна Коул и галантно отвори вратата пред нея.

— Лъжеш. — Даяна го погледна с недоверчива усмивка.

— Права си, лъжа — съгласи се през смях той. Площадката пред балната зала пустееше. Даяна знаеше, че червилото ѝ се е изтрило и косата ѝ е разрошен затова каза:

— Трябва да се приведа в приличен вид. Върви без мен.

— Ще те изчакам — отвърна Коул и се спря до близката колона.

Даяна му хвърли колеблива усмивка и влезе в тоалетната. Вратите на няколко от кабинките бяха затворени. Тя се насочи към една от свободните тоалетни масички, но след първата крачка се спря като закована. Дамите оживено клюкарстваха по неин адрес:

— Не зная защо всички са толкова изненадани — рече Джоел Марчисън на своята съседка. — Ан Морган ми каза, че още преди няколко месеца Дан е споделил с нея за желанието си да развали този годеж. Само че Даяна много държала да се омъжи за него и непрекъснато го молела да не я напуска. Ан смята, че единственият начин, по който Дан е можел да се отърве от нея веднъж завинаги, е бил именно този — неочаквана женитба, за която всички, включително и бившата годеница да научат от вестниците.

Даяна замаяна слушаше възклицанията, с които реагираха останалите дами, и очите ѝ се насълзиха. Идеше ѝ да изкрещи, че Ан

Морган е просто една ревнива злобна лъжкиня, която беше влюбена в Дан и излизаше с него, преди той да я смени с Даяна. Вратата на кабинката, откъдето долиташе гласът на Джоел, започна да се отваря и Даяна побърза да се скрие в най-близката свободна кабина. Остана вътре, докато всички си тръгнат, наранена от злорадството на тези жени, които никога с нищо не беше засегнала. После внимателно започна да бърше очите си, за да не размаже грима.

Коул също имаше възможност да чуе злорадите коментари. Две от жените, които бяха научили подробностите около отношенията между Дан и Даяна, побързаха да ги съобщят на приятелките си, които ги чакаха отвън:

— Току-що разбрахме, че Дан Пенуърт отдавна е искал да се отърве от Даяна Фостър, но тя не го оставяла да си тръгне!

— Така ѝ се пада! Медиите винаги са се отнасяли с нея като с принцеса. На мен лично ми е втръснало да слушам колко велико е списанието ѝ и колко предприемчива, умна и идеална е тя.

Една от жените прояви повече милост:

— Не ме интересува какво приказват хората. Аз ѝ съчувствам, както между впрочем и повечето от познатите ми.

Коул чу всичко. Не можеше да си обясни как е възможно жените да се отнасят толкова жестоко към изпаднала в немилост представителка на собствения им пол. После се запита кое би наранило Даяна повече — тяхната злоба или тяхното съжаление. Имаше чувството, че тя би понесла по-леко първото.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В момента, в който зърна преbledнялото лице на Даяна, Коул разбра, че е чула поне част от коментарите на „приятелките“ си. Не знаеше как да я успокои, затова мълчаливо ѝ подаде ръка. Когато стигнаха до вратата на залата, речта по откриването на бала беше започнала.

Тя се намръщи и отстъпи назад. Не ѝ се щеше да подхранва допълнително клюките, като се появи със закъснение, и то придружавана от Коул.

— Предполагам, че масата ти е на първия ред — промълви.

Като дарител на най-скъпия предмет, предлаган на аукциона тази вечер, той беше удостоен с честта да заема почетното място на централната маса, точно пред подиума на който се излагаха ценностите.

— Да, мястото ми е на първата маса в центъра — потвърди той.

— Нашата маса е на третия ред. — Даяна въздъхна. — Защо поне единият от двамата ни не беше настанен някъде дъното на залата?! Няма никакъв начин да се промъкнем до масите си незабелязани.

Посегна към бравата на масивната врата. По-добре щеше да е да влязат, преди да е станало прекалено късно. Коул покри дланта ѝ със своята.

— Защо да се опитваме да останем незабелязани? Защо да не им дадем повод да си помислят онова, което всеки ще разбере след ден-два, щом отгърне страниците на „Инкуайърър“ — че ти не даваш и пукната пара за Пенуърт и че се интересуваш от мен, а не от него.

— Никой, който ме познава достатъчно добре, няма да се хване! — извика отчаяно тя.

Лицето му се сгърчи:

— Права си. Колко глупаво от моя страна. Забравих, че това е събиране на богатите и негодните за нищо. Те никога няма да повярват, че ще замениш някой от тях с обикновен мъж от простолюдието...

Даяна объркано се втренчи в него:

— Какви ги говориш! Та ти съвсем не си обикновен!

Тя наистина смяташе така. Коул съжали за своето избухване.

— Благодаря ти — отвърна с усмивка той. Огледа порумениялото й лице. — Доволен съм, че очите ти отново искрят, макар това да се дължи на гнева. Съжалявам, че целувката ми не можа да доведе до подобен ефект.

Даяна неволно погледна към устните му, после побърза да отмести поглед встрани.

— Не съм свикнала да се целувам с мъже, които почти не познавам, и то когато някой ме наблюдава.

— Станала си много придирчива — подразни я Коул. — Навремето не се гнусеше да целуваш разни мърляви кучета и котета.

Аналогията беше толкова абсурдна, че Даяна се засмя:

— Да, така е. Целувах ги, но само когато мислех, че не ме гледаш.

Аплодисментите откъм залата им подсказаха, че встъпителната реч е приключила. Коул отвори вратата, хвана нежно Даяна за лакътя и я въведе вътре. Из залата се понесе развълнуван шепот. Стотина удивени погледа проследиха влизането на почетния гост на бала — милиардера, чието име списание „Космополитън“ беше поставило в списъка на петдесетте най-желани ергени в целия свят — придружаващ отхвърлената от годеника си Даяна Фостър.

Коул съпроводи галантно Даяна до масата на семейство Фостър и я настани на празния стол между Спенс и Хенри Брайтън. Кимна любезно на всички, намигна приятелски на Кори, усмихна се на Даяна и докосна рамото ѝ, после закрачи самоуверено към масата си на първия ред.

Даяна се загледа след него, впечатлена и развълнувана от демонстративното безразличие на някогашния ѝ приятел към любопитството на всички присъстващи. После отмести очи към Дъг и приятелката му, седнали срещу нея, погледна вдясно към майка си, баба си и дядо си. Кори седеше през едно място — между Спенс и Дъг. Изражението на лицето ѝ беше овладяно, макар че явно гореше от нетърпение да ѝ зададе безброй въпроси.

Всички умираха от любопитство, но добре познаваха първото правило за оцеляване в обществото — винаги да се показват спокойни и овладени. Затова Спенс, Кори и Дъг се усмихнаха на Даяна, сякаш

беше напълно в реда на нещата тя да пристига на такова важно събитие подозрително късно, и то под ръка с мъж, когото не бяха виждали повече от десет години.

Майка ѝ и дядо ѝ дори нямаха представа кой е този мъж, но не направиха изключение от останалите.

Баба ѝ, която беше започнала да пренебрегва наложените от обществото правила за добро държание, веднага щом навърши седемдесет години, реши, че и в този случай не е необходимо да се съобразява. Тя се втрени в гърба на отдалечаващия се Коул Харисън, сбърчи напрегнато чело, облегна се назад и с висок шепот попита:

— Кой беше този мъж, Даяна?

Трима души от съседната маса извърнаха любопитно глави.

За да избегне по-нататъшните обяснения, тя кратко отвърна:

— Това е Коул Харисън, бабо. Нали се сещаш — човекът, който предостави за аукциона онази скулптура на Клинеман, която толкова ти хареса.

С напредването на възрастта Роуз Брайтън беше развила болезнена чувствителност към истината. Смяташе, че човек трябва да говори онова, което мисли, независимо от обстоятелствата.

— Никога не съм я харесвала! — възмути се тя. — Напротив, казах, че е направо идиотска!

Даяна искаше да ѝ обясни, че Коул Харисън е същият Коул, който навремето работеше в конюшните на семейство Хейуърд, но се страхуваше, че ако го направи сега, старата дама ще започне да си спомня на глас за храната, която редовно му пращаше. Коул ѝ беше помогнал тази вечер и тя не искаше да нарани гордостта му и публично да го изложи.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За огромно нейно облекчение вълнението, предизвикано от късната ѝ и подозрителна поява заедно с Коул Харисън, скоро премина. Сервитьорите се заеха да поднасят първото блюдо от вечерята, включена в билета от хиляда долара, който всеки от гостите беше платил.

Трудно ѝ беше да повярва, че тайнственият непознат е същият младеж, който преди години носеше избелели джинси и раздърпана тениска и разговаряше с нея, докато се грижеше за конете на Хейуърдови; същото момче, което я дразнеше, докато играеха на карти, и лакомо изяждаше храната, която тя му носеше.

Даяна механично посегна към вилицата си и си спомни, че някогашният Коул непрекъснато беше гладен. На устните ѝ плъзна усмивка.

Настойчиво любезен глас я откъсна от спомените ѝ:

— Червено или бяло вино предпочитате, госпожице? Сервитьорът ѝ посочи двете бутилки и зачака отговор.

— Да — разсеяно кимна Даяна.

Младежът се поколеба, погледна безпомощно първо към нея, после към Спенс.

— Може би дамата иска да опита и от двете — намеси се Спенсър.

Появи се друг сервитьор и сложи купа от бледорозов порцелан пред нея. Наоколо се носеха смях и оживени разговори, но тя не ги чуваше. Коул се беше променил до неузнаваемост, мислеше тя, докато мажеше тънък слой масло върху хляба си. Остави филийката в чинията, без да я опита, и посегна към чашите си. Взе тази, която беше по-близо, и отпи от сладкото шардоне.

Годините не бяха направили Коул по-весел и сърдечен. Напротив. Като младеж около него се носеше излъчване на първична сила, но на моменти той беше достъпен и мил, дори нежен. Сега в гласа му се прокрадваха нотки на цинизъм, а очите му излъчваха

хладен блясък. Беше забелязала това, когато отказа да влезе с него в балната зала. Коул вътрешно се беше стегнал. И все пак не можеше да отрече, че той прояви загриженост към нея. Когато фотографът се беше появил на балкона, веднага беше измислил начин как да обърне нещата в нейна полза. Беше разрешил проблема с една целувка...

Ръката ѝ потрепери, когато отново посегна към чашата. Не трябваше да допуска всичко това да се случи! Каква глупава и импулсивна постъпка! И каква целувка! В началото като нежно докосване... Беше се почувствала ужасно, когато установи, че тялото ѝ е притиснато към тялото на един непознат — всъщност на един много стар приятел — чийто устни покриваха нейните с все по-нарастваща настойчивост. Коул беше вдигнал глава, беше я погледнал право в очите... и отново я беше целунал... някак неохотно, после — жадно и страстно.

Страните ѝ поруменияха и Даяна пресуши чашата си. Сгрещи, че позволи на Коул да я целуне втори път. Жените, зарязани от годениците си, не се хвърляха в прегръдките на първия мъж, който проявеше някакво съчувствие към тях.

А може би го правеха?

Сигурно го правеха!

Прекалено се задълбочаваше. Не биваше да разсъждава толкова много върху една целувка, целяща единствено да заблуди търсеция сензации репортер. Коул сигурно вече беше забравил за случилото се. Доколкото разбираше, той придружаваше дамата, която в момента седеше на неговата маса. Дори и да не беше така, вероятно отвсякъде му засвидетелстваха внимание.

Само да погледнеше към масата на първия ред, разположена точно срещу подиума, щеше да види Коул. Даяна небрежно вдигна чаша към устните си и погледна. Масата, на която бяха настанени почетните гости, беше по-голяма от останалите и побираше повече хора. При вида на двама от тях сърцето ѝ подскочи.

Франклин Мичъл беше домакин на тазгодишния бал и съпругата му по право седеше на същата маса, както и синът му Питър, и съпругата му Хейли, по баща Винсънс. Другата двойка бяха приятели на Питър и Хейли. Възрастната жена с боядисаната в сребристосиньо коса, обърната с гръб към Даяна, без съмнение беше госпожа Канфийлд, чийто предци бяха поставили началото на ежегодната

традиция. Оплешивяващият мъж до нея беше синът ѝ Делбърт, отпуснат ерген на средна възраст.

Франклин Мичъл каза нещо, което предизвика бурен смях сред сътрапезниците му. Даяна погледна наляво. Конър и Миси Дезмънд седяха на същата маса. Всички се смееха. Очите на Даяна срещнаха насочените право към нея сиви очи, които отказваха да се отместят встрани. Коул не проявяваше интерес нито към хората на неговата маса, нито към храната. Той седеше небрежно облегнат ѝ открито я наблюдаваше, а лицето му изразяваше огромен интерес.

Не можеше да си обясни защо Коул я гледа по този начин. Не видя нищо лошо в това да отвърне на любезната му усмивка.

Той бавно кимна и усмивката му стана по-топла, но Даяна не пропусна да забележи странныя, някак пресметлив израз в очите му.

С усилие се концентрира върху разговорите на нейната маса. Не преставаше да се пита какво ли ще каже Хейли Мичъл на Коул, особено ако ги е видяла да влизат заедно в залата. Хейли беше невероятна клюкарка; тя сама фабрикуваше слухове и ги използваше като оръжие срещу всеки, когото не харесваше — тоест срещу всички представителки на нежния пол.

Хейли определено мразеше Даяна, защото няколко години по-рано, още преди да се омъжи за Питър, се беше случил неприятен инцидент. Питър и Даяна бяха шафери на една сватба. Младежът беше застанал пиан посред ритуалната зала и вместо да вдигне тост за булката и младоженеца, на висок глас беше предложил на Даяна да стане негова жена. Тя се беше опитала да го обърне на шега, но Питър и Хейли, която от години беше влюбена в него, останаха сериозни.

Скоро след случката Питър се ожени за Хейли, но тя никога не забрави, че Даяна първа е получила предложение за женитба от любимия ѝ и му е отказала. Тази беше причината, поради която Хейли ненавиждаше Даяна и с всяка година омразата и ревността ѝ нараствах, както впрочем и слуховете, че бракът ѝ не върви. Даяна си даваше сметка, че стига Хейли да допуснеше възможност за връзка между нея и Коул, ревнивката щеше да започне злостна кампания срещу нея още тук, на масата.

Тази възможност допълнително щеше да усложни положението ѝ тази вечер, но беше безсилна да направи каквото и да било, за да я избегне. Тя вдигна поглед към Дъг и Ейми и попита какви са плановете

им за времето, което приятелката на младия сенатор щеше да прекара в Хюстън. После взе нова чаша с вино и положи завидни усилия да се концентрира върху онова, което ѝ говореха.

Не знаеше, че Спенс има отлична възможност да наблюдава Коул. Зет ѝ точно това правеше. Затова пък Кори забеляза гримасата, изписана по лицето на съпруга си, и когато дойде ред за сервирането на второто блюдо, тя се наклони към него и едва чуто попита:

— Какво има?

Той изчака сервитьорът да напълни чашата му с кафе и когато младежът се оттегли, кимна леко с глава към масата на Коул:

— Харисън не сваля очи от Даяна, а това не ми харесва.

Съпругата му обаче бе на различно мнение. Помисли си, че при сегашното си състояние сестра ѝ има нужда точно от това — от един обожаван от жените мъж, който да повдигне самочувствието ѝ.

— И защо погледите му не ти харесват?

— Защото не харесвам самия Харисън.

— Защо? — настоя тя.

Колебанието му трая подозрително дълго време, накрая сви рамене:

— Освен всичко друго има репутация на непочтен и праволинеен. Точно сега Даяна е много уязвима.

— Спенс, Коул е наш стар приятел, а твоята тревога е безпочвена!

Той покри дланта ѝ със своята и нежно я стисна:

— Права си.

Кори щеше да продължи разговора по тази тема, но в този миг на подиума се появи човекът, натоварен да води аукциона.

— Дами и господа — тържествено започна той, — разполагате с още половин час да направите писмени заявки за всяка една от вещите, които ще бъдат разпродадени тази вечер. Скоро ще настъпи моментът, който всички с нетърпение очакваме. Призовавам ви да отворите сърцата и чековите си книжки с мисълта, че всеки долар, събран на този аукцион, ще отиде за изследвания на рака. Ако разгледате каталозите, които са поставени пред вас, ще откриете пълен списък с предлаганите предмети, както и тяхното подробно описание.

Всички посегнаха към каталозите и ги разлистиха.

— Зная, че много от вас горят от желание да станат собственици на скулптурата на Клинеман. Поставили сме я в списъка под номер десет. Номер едно — обяви тържествено той. — Малка картина от Пикасо. Първоначална цена четиридесет хиляди долара. Кой ще открие наддаването? — Миг по-късно мъжът доволно кимна. — Господин Сертило предлага четиридесет хиляди долара. Някой каза ли четиридесет и една хиляди?

Минути по-късно скицата беше продадена за шестдесет и шест хиляди долара. Започна представянето на следващия предмет.

— Две чудесни лампи „Тифани“, изработка от 1904 година. Кой ще заложи петдесет хиляди?...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Стига да можеше, Коул с радост би се отказал от привилегията да бъде почетен гост, настанен на централното място. Официалният домакин на бала беше висок, представителен мъж с прошарена коса. Казваше се Франклин Мичъл и беше вицепрезидент на семейна нефтена компания, но всъщност беше един надут и самодоволен глупак. На масата седяха съпругата, синът и снаха му и младото семейство Дженкинс — очевидно близки приятели на сина. Шестимата представляваха арогантна високомерна пасмина, която той с мъка понасяше.

Другите две двойки бяха един ерген на име Делбърт Канфийлд, наближаващ петдесетте, и старата му майка, към която той постоянно използваше обръщението „мама“, както и Конър и Миси Дезмънд. Семейство Дезмънд се опитаха да намерят общ език с Харисън, но за нещастие интересите им се свеждаха единствено до игрите на голф и тенис и до живота на приятелите им. Тъй като Коул не се интересуваше, нито пък прояви желание да разговаря по някоя от тези три теми, опитите им за контакт с него замряха.

Коул реши да не си губи времето в слушане на клюки и празни приказки, а да го използва за нещо по-добро. Замисли се за болестта на Кал, за абсурдното настояване на чичо му да се ожени през следващите шест месеца, от време на време хвърляше поглед към Даяна, за да види как се справя с неприятната за нея ситуация, накрая се задълбочи върху проблемите, които му предстоеше да разреши.

Когато сервитьорите разчистиха масата, подготвяйки я за поднасяне на основното ястие, Коул вече беше взел доста решения и беше набелязал тактиката си по отношение на няколко сделки.

По време на десерта Франклин Мичъл надълго и нашироко обясни как смята да защити кандидатурата си за президент на местния клуб „Ривър Пайнс“, а Коул набеляза основните действия, с които щеше да изведе „Къшман Електроникс“ начело на индустрията за производство на компютърни чипове.

В един момент установи, че Франклин Мичъл му говори нещо. Понеже не беше успял да включи почетния си гост в досегашните разговори, сега се опитваше да събуди интереса му към една нова тема — лова.

— Ходили ли сте някога на лов, Коул?

— Да — отвърна той, задържа още малко погледа си върху Даяна и едва тогава се обърна към Мичъл. Не можеше да си обясни защо Даяна изглежда още по-напрегната.

— Трябва някой ден да ви покана на лов за благородни елени в нашето ранчо. Мястото е наистина прекрасно — петдесет хиляди акра!

Мичъл вдигна високо вежди в очакване на отговор, макар че според Коул думите му не бяха истинска покана, а по-скоро словесен капан, с който нарцистични типове като него изтъкваха своето социално превъзходство пред непознати. Тъй като не беше отправена конкретна покана за лов във въпросното „прекрасно място“, всеки отговор би поставил Коул в положението на изпълнен с надежди просител. Като имаше предвид всичко това, той изобщо не се притесни да изрази истинското си мнение по въпроса:

— Честно казано, не виждам смисъл да мръзна по шубраците с надеждата някой благороден елен да благоволи да мине покрай мен.

— Не, не, не. Ние не правим така. Из цялото ранчо сме пръснали хранилки, при които елените идват всеки ден.

— Искате да кажете, че е достатъчно само да отидете до някоя хранилка и да изчакате елена да дойде за храна, после, докато животното мирно и кротко си дъвче сламата, го надупчвате с куршуми, отрязвате главата му и я окачвате над камината си?!

Събеседникът му се подразни:

— Не е точно така, както го изкарвате.

— Наистина ли? А как е тогава?

— Да не би да сте против ловуването? — Явно се беше засегнал от критиката. Той хвърли към Коул поглед, изпълнен с неприязън.

— Не, но винаги изяждам онова, което съм убил.

Мичъл леко се поотпусна.

— Добре, добре. Така правим и ние. Винаги. Е, по какъв дивеч обичате да стреляте?

— По диви гълъби.

Коул се ядоса на себе си, че показва презрението си към богатите безделници точно пред Мичъл, който не заслужаваше човек да се занимава с него. Съпругата му и снахата му очевидно се забавляваха от неудобното положение, в което бе изпаднал главата на семейството. За разлика от тях Делбърт Канфийлд и скъпата му „мама“ удостоиха Коул с презрително мълчание. Семейство Дезмънд обсъждаха уроците по управление на яхта, които в момента вземаха, и не се интересуваха от околните.

Деветият предмет, представен на аукциона, беше продаден за сто и деветдесет хиляди долара.

— Следващото ни предложение не се нуждае от допълнително описание — приповдигнато рече водещият търга, слезе няколко стъпала и тържествено смъкна кадифената драперия, покриваща скулптурата на Клинеман. Из залата се разнесе възторжен шепот. После разговорите изведнъж стихнаха. Кандидатите за собственици на модернистичното творение се втрениха в голямата бронзова фигура, пресмятайки докъде биха могли да стигнат в залаганията.

— Настъпи моментът, който много от вас очакваха с нетърпение. Това е възможност, която се предоставя веднъж в живота. Можете да станете собственици на тази омагьосваща скулптура, сътворена от гениален майстор! Наддаването ще започне от двеста хиляди долара. — Мъжът повдигна вежди и огледа аудиторията. На устните му се изписа победоносна усмивка. — Кой ще открие наддаването? — Една ръка се вдигна и водещият незабавно кимна: — Господин Селфър предлага двеста хиляди долара. Има ли някой, който... Да, двеста и пет хиляди долара от господин Хигинс. Двеста и десет долара хиляди от господин Артър, благодаря...

— Двеста и петдесет хиляди — извика Франклин Мичъл.

Коул едва сдържа усмивката си. Беше глупаво да се предлагат двеста и петдесет хиляди долара за някаква безвкусица, за която трудно можеше да се каже какво точно изобразява. На него например творението на Клинеман му напомняше бронзови банани, измежду които се подаваха няколко подобия на човешки крайници.

— Двеста и седемдесет! — извика друг.

Водещият наддаването очаквателно се втрени в Мичъл.

— Триста хиляди — каза домакинят.

— Триста хиляди долара, а едва сме започнали! — възторжено обяви мъжът. Той като сеизмограф улавяше и най-малкото вълнение в залата. — Не забравяйте, че парите ще отидат за благотворителни цели, дами и господа...

— Триста и десет хиляди! — предложи някой.

— Господин Лейен дава триста и десет хиляди долара! Господин Селфър отново се включва в наддаването. — Водещият търга изчака за миг и одобрително закима. — Господин Селфър предлага четиристотин хиляди! Някой ще даде ли четиристотин и десет? Четиристотин и десет хиляди долара? — Огледа залата. — Заслужена победа, дами и... — Той млъкна и с усмивка изрече: — Четиристотин и десет хиляди долара. Вече имаме предложение за четиристотин и десет хиляди. Някой ще даде ли четиристотин и двадесет?

В крайна сметка статуята на Клинеман беше продадена за четиристотин и седемдесет хиляди долара. Докато гостите развълнувано шумяха, новият собственик на творбата гордо подписа чека, връчи го на асистентите и се отправи към централната маса, за да стисне ръката на Коул. Ръкостискането беше традиционен жест, с който новият собственик на някое произведение на изкуството го приемаше от предишния притежател.

Когато новият собственик се отдалечи, бившият погледна часовника си и се опита да скрие обзелото го отегчение, разлиствайки страниците на каталога. Бяха останали само четири произведения на изкуството и няколко скъпи накита и кожи, изброени в раздела „За дами“.

Коул се зачете в информацията за историята и традициите на този едновековен благотворителен бал. Според авторите първите балове били отворени единствено за благородните тексаски семейства. Споменавахе се, че накитите и кожите, предназначени за жени, открай време са се демонстрирали от високоуважавани дами. За да заглади лошото впечатление, което беше оставил у госпожа Канфийлд и сина ѝ Делбърт, той затвори брошурата и потупа с пръст по корицата:

— Тук пише, че на бала се спазват много от интересните някогашни обичаи, госпожо Канфийлд.

Майката на Делбърт зяпна от изненада при тази неочаквана промяна на настроението на надутия милиардер.

Изглежда го с подозрение. Възрастната дама беше най-малко на осемдесет години, имаше синкавобяла коса, тен на порцеланова кукла и огромен бюст, над който се спускаха няколко наниза перли.

— Много от традициите са отпреди сто години — отвърна тя.

Коул окуражаващо кимна:

— Прочетох, че накитите и кожите винаги се представят от жени, които са поканени на бала.

— Тази традиция е много приятна — обясни тя, обзета от моминско вълнение. — Жената сама избира накита, който ще представя, и очаква съпругът ѝ да го купи, за да ѝ го подари. Това очакват и всички останали, между другото.

— Прилича ми като един вид нежно изнудване — с усмивка отбеляза той.

— Точно такава си е! — потвърди ликуващо възрастната дама. — Макар че веднъж, когато бях млада, бях избрала да представям една огромна рубинена брошка. Мислех, че Харолд — бащата на Делбърт — е запознат с традицията, но се оказа, че не е. Не получих брошката и се чувствах разочарована и засрамена.

— Много съжалявам — отвърна Коул просто защото не се сети какво друго да каже.

— Но не толкова, колкото съжаляваше Харолд на следващия ден — с ехидна усмивка отвърна старицата. — Та аз цяла седмица не смеех да си покажа носа пред приятелките си от срам!

— Толкова дълго време? — пошегува се Коул.

Тя кимна:

— Толкова беше необходимо на Харолд, за да намери подобна брошка. В Ню Йорк.

— Разбирам.

Той отново отвори брошурата и преброи колко предмета са останали. Опита се да изчисли колко време ще мине, преди да има възможно да си тръгне от балната зала. В раздела „За дами“ бяха изброени дванадесет накита и кожи. Срещу всеки от тях беше написано името на жената, която щеше да го представя.

Вниманието му беше привлечено от последното бижу в списъка. То беше дарение от местен собственик на златарски магазин и щеше да бъде представено от... госпожица Даяна Фостър. Ставаше дума за „чудесен комплект колие и обици от аметисти, обградени от

петнадесеткаратови диаманти в осемнадесеткаратов златен обков. От колекцията на покойната контеса Вандермил, изработка 1910 година.“

Коул вдигна поглед към Даяна. Тя разговаряше с Кори и се владееше, но беше още по-бледа. Сигурно се чувстваше ужасно заради закъснението си и заради предстоящото представяне на накитите.

Миси Дезмънд също беше отворила своя каталог и споходена от същите мисли, възкликна:

— Горката Даяна Фостър! Чудя се защо не е помолила организаторите да намерят друга жена, която да представи колието?

Коул си каза, че отговорът е повече от очевиден, тъй като името ѝ вече беше отпечатано в брошурата, нямаше начин да бъде махнато в последния момент, без да предизвика коментара на стотината поканени.

Хейли Мичъл, която седеше точно срещу него, беше обидена, че Коул Харисън очевидно е познал Даяна Фостър, но не и нея самата. Вбесяваше се от факта, че той отново поглежда към Даяна, както впрочем правеше и съпругът ѝ, започнал да се налива от мига, в който бяха седнали на масата.

Питър Мичъл се облегна назад и прошепна в ухото ѝ:

— Както изглежда Даяна има ново завоевание. Харисън не отнема очи от нея.

— Точно както правиш и ти — тросна се Хейли. Как смееше този негодник да споменава пред нея името на Даяна! Гневът ѝ допълнително се подхранваше от истината в думите на съпруга ѝ. Тя се обърна към Миси Дезмънд и изрече:

— Причината, поради която Даяна Фостър не се е отказала да представя колието тази вечер, е следната: тя не може да понесе мисълта, че дори и за пет минути ще бъде извън центъра на всеобщото внимание! — Хейли се облегна назад и включи приятелката си Марилий Дженкинс, в разговора. — Забеляза ли, че тази вечер Даяна изиграе ролята на мъченица? Само погледни тази храбра усмивчица на устните ѝ!

— Много съжалявам за онова, което ѝ се случи — призна госпожа Канфийлд. — Постъпката на Даниъл Пенуърт е непростима.

— Не е непростима, а неизбежна — поправи я Хейли. — Даяна беше увиснала като примка на шията му. Дан не я обичаше и се опитваше тактично да се освободи от нея, не, тя не искаше и да чуе за

това. Хората я мислят за мила и добра, но в действителност се интересува единствено от себе си и тъпото си списание!

Марилий Дженкинс закима в знак на съгласие.

— Изобщо не упреквам Дан! — повтори тя.

Коул изчака да види дали някой ще защита Даяна. Старата госпожа Канфийлд изглеждаше смутена, Миси Дезмънд гледаше объркано, но никоя от тях не се застъпи за изпадналата в немилост Даяна. Аукционерът обяви, че започва представянето на първото бижу, и Коул решително загърби сътрапезниците си.

Една червенокоса слаба жена стана от мястото си под бурните аплодисменти на присъстващите демонстрира прекрасното диамантено колие, което носеше. Жената се държеше естествено и със самочувствие, като човек, роден, за да бъде излаган цял живот на показ и да получава одобрението на околните. Тя се усмихваше, докато минаваше покрай масите, а съпругът ѝ беше този, който откри наддаването. В залата настъпи оживление. Коул с право предположи, че приятелите на съпруга нарочно качват залога, за да го принудят да плати по-голяма сума за бижутото.

Беше забавно да се наблюдава тази игра, но той продължи да държи под око масата на семейство Фостър. Как ли щеше да се представи Даяна, когато дойдеше нейният ред? Всяка дама получаваше бижутото, което демонстрираше...

Лицето на Даяна беше изопнато от напрежение. Тя сякаш замръзна, когато водещият аукциона обяви:

— Дами и господа, ще видите един изключителен образец на ювелирното изкуство от началото на века. Забележително колие от аметисти и диаманти, представяно от госпожица Даяна Фостър.

Коул разбираше, че ѝ е невероятно трудно да се изправи пред любопитните погледи на присъстващите, но сега осъзна и нещо друго — Даяна се чувстваше сто пъти по-неудобно от факта, че Дан Пенуърт — човекът, който в този момент трябваше да е тук и да наддава за колието — липсваше. В мига, в който тя се надигна с изкуствена усмивка от мястото си, в залата се разнесе силен шепот.

От съседната маса се чу забележка, че вероятно Дан се е оженил за своята италианка, за да не плаща за скъпото колие, и всички, които чуха това, се засмяха.

В гърдите на Коул закипя силен гняв.

Водещият търга обяви:

— Първоначална цена петнадесет хиляди долара. Някой предлага ли петнадесет хиляди долара? — Мъжът млъкна, озадачен от настъпилото гробно мълчание. — Колието струва поне два пъти повече — направи нов опит той. — Добре, десет хиляди? Благодаря, господин Диксън...

Наддаването спря при тринадесет хиляди долара, за да може кандидатът за колието да огледа стоката по-отблизо.

— Бедната Даяна! — въздъхна госпожа Канфийлд, обръщайки се към Коул. — Познавах баща ѝ много добре. Ако беше жив, веднага щеше да купи колието само за да спести срама на дъщеря си.

— Даяна има нужда да получи силен шамар от съдбата и всички го знаят. Тя е просто една високомерна кучка! — злобно изрече Хейли.

Франклин Мичъл изглежда се засрами от езика на снаха си. Той бързо погледна към сина си, сякаш очакваше от него някаква реакция, но когато Питър отвори уста, то не беше, за да възрази на съпругата си, а да обясни на Коул:

— Даяна винаги е имала прекалено високо мнение за себе си.

— Вярно е! — хладно потвърди майка му, госпожа Мичъл.

Коул нямаше откъде да знае, че хората на неговата маса имат лични причини да ненавиждат Даяна, затова предположи, че всички в залата са коравосърдечни и злонамерени.

Спомни си красивото момиче, което със слънчева усмивка му подаваше чанта, пълна с продукти, и за да не засегне гордостта му, умолително питаше:

— Можеш ли да намериш малко място за тези компоти от праскови, Коул? Баба ми обича да готви и да прави консерви, но в нашия килер вече няма място... Надявам се, че ще ни помогнеш да изядем тази картофена салата и печеното пиле; снощи баба сготви като за цял полк!

Спомни си колко чиста и изрядна беше изглеждала винаги, както и много други неща, свързани с нея...

— Вече имаме тринадесет хиляди долара — стресна го гласът на аукционера. — Някой да предлага четиринадесет хиляди?

— Питър! — внезапно каза Хейли. Гласът ѝ трепереше от злоба. — Купи това колие. Искam го!

— Последно залагане, дами и господа! Питър Мичъл погледна към Даяна, застанала наблизко и завалено рече:

— Чакайте... Искаме да погледнем накита отблизо.

Даяна се обърна и се запъти към тяхната маса. Коул вече беше сигурен, че е очаквала бившият ѝ годеник да купи колието за нея. Внезапно му хрумна, че вероятно е поръчала лилавата рокля специално за случая. Аметистите бяха идеалното допълнение към този тоалет.

Усмивката на Даяна помръкна, щом се спря пред масата им и погледът на Мичъл похотливо се впи в деколтето ѝ. Изящните ѝ пръсти докоснаха най-големия камък в долната част на бижутото. Същите тези дълги нежни пръсти, някога бяха предлагали на Коул храна.

Питър Мичъл посегна към камъка и нарочно докосна снежнобялата ѝ кожа. Даяна бързо отстъпи назад, посегна към шията си, свали колието и го подаде на евентуалния купувач.

Мичъл посегна да вземе бижутото и тя му го подаде. Очите ѝ за миг се спряха върху лицето на Коул, после бързо се отместиха. За този кратък миг той забеляза нещо, което го подтикна да вземе решение.

Може би решението му се основаваше на неочакван порив да изиграе ролята на средновековен рицар, защитаващ своята дама. Може би следващата му стъпка беше просто съвременна проява на праисторическия инстинкт на мъжа непрекъснато да доказва своето надмощие и сила. Може би подсъзнателно чувстваше, че съдбата му предлага случай да разреши не само проблемите на Даяна, но и своите.

Каквито и да бяха мотивите му, решението беше взето. Междувременно Мичъл вдигна поглед към аукционера и обяви:

— Предлагам петнадесет хиляди долара.

— Двадесет и пет — намеси се Коул, преди другият да е успял да си поеме дъх.

Водещият го погледна изненадано, после изведнъж се въодушеви:

— А-ха! В състезанието се включва един нов и много сериозен претендент! — информира присъстващите той, а на устните му се появи победоносна усмивка. — Току-що господин Харисън увеличи залога с десет хиляди долара. — Хората, които до момента не проявяваха никакъв интерес към колието, наостриха слух. — Имайте предвид, че господин Харисън още не е огледал това уникално бижу

отблизо! Госпожице Фостър, бихте ли показали на господин Харисън изключителните качества и цвят на камъните, както и невероятната изработка?

С усмивка, издаваща огромно облекчение, Даяна заобиколи масата и застана пред Коул. Тя спря до стола му и протегна напред искрящия накит, но той не му обърна никакво внимание. Очите му не се отместваха от лицето ѝ.

— Харесваш ли го? — попита нежно той.

Сивите му очи блестяха от радостна възбуда и Даяна инстинктивно почувства, че умишлено удължава мига, за да засили любопитството на хората в залата. Нейното най-голямо желание обаче беше да се скрие някъде. Беше ѝ все едно кой ще купи колието, стига неприятното изживяване да приключеше час по-скоро.

— Прекрасно е! — кимна тя.

Коул се облегна назад, пхна небрежно ръце в джобовете на панталоните си и лениво се усмихна, сякаш разполагаше с неограничено време да се наслаждава на вниманието на аудиторията.

— Да, но аз искам да зная дали ти го харесваш? — настоя той.

— Да, честно! Невероятно е! — Думите на Даяна прокънтяха в притихналата зала.

Някой добродушно се изсмя.

— Значи мислиш, че трябва да го купя?

— Разбира се, стига да имаш на кого да го подариш.

— Господин Харисън, доволен ли сте от видяното, — нетърпеливо попита аукционерът.

Усмивката на Коул стана още по-широка. Без да отмества очи от лицето на Даяна, той многозначително рече:

— Много съм доволен.

— В такъв случай наддаването продължава. Господин Харисън предложи двадесет и пет хиляди долара. Някой дава ли тридесет хиляди? — Мъжът погледна към Питър Мичъл с очакване и последният неохотно кимна. — Господин Харисън?

Ако Даяна не беше толкова нещастна и напрегната, сигурно щеше да отвърне на заразителната усмивка на Коул, който междувременно направи знак на водещия аукциона и предложи четиридесет хиляди с такава небрежност, сякаш ставаше дума за четири цента.

— Четиридесет хиляди долара! Господин Коул Харисън предлага четиридесет хиляди и всички те ще отидат за благотворителни цели! Господин Мичъл, ще качите ли на четиридесет и пет?

Хейли Мичъл красноречиво кимна на съпруга си, Питър се поколеба и нерешително погледна към Коул. Последният предизвикателно вдигна вежди.

— Не — отвърна Мичъл.

— Продадено! — обяви аукционерът. — За четиридесет хиляди долара на господин Коул Харисън! — Той се обърна към Коул и добави: — Зная, че ще изразя мнението на всички присъстващи в залата, като кажа, че сте невероятно щедър, господин Харисън. И ще се осмеля да добавя, че искрено се надявам щастливата дама, на която ще дарите това колие, да оцени както вашата щедрост, така и отличния ви вкус!

— И аз се надявам! — отвърна Коул и широко се усмихна, после добави: — Нека да чуем какво мисли самата тя по този въпрос...

Възцари се мълчание. Всички погледи се отправиха към този магнат, за когото в едно списание бяха писали, че има сметачна машина вместо мозък и компютър вместо сърце. Коул отмести стола си назад и бавно се изправи.

Даяна му подаде колието и понечи да си тръгне, но той я спря с жест, хвана краищата на колието и го закачи на шията ѝ.

Даяна изненадано го изгледа.

Той отвърна на погледа ѝ с мълчаливо очакване.

В залата се разнесоха смях и буря от аплодисменти.

— Е? — нежно я попита Коул и с това окончателно убеди всички в залата, че точно тя е щастливата дама, за която ставаше дума преди малко. — Какво мислиш за моя вкус?

Даяна реши, че той отново разиграва сцена за пред публиката. Коул сигурно се преструваше, че ѝ подарява колието, както по-рано се беше престорил, че я целува. Колко мило от негова страна!

— Мисля, че вкусът ти е невероятен! — увери го пламенно тя, а наум си каза, че Коул е страхотен лъжец.

— Достатъчно ли си впечатлена, за да приемеш поканата ми за танц? — любезно попита той. — От съседната зала за танци се чува музика.

Без да дочака отговора ѝ, я хвана за лакътя и я поведе навън. Всички разбраха, че представлението е свършило, и наставаха, за да отидат в съседното помещение.

Бяха преполовили пътя към балната зала, когато Даяна спря и с шеговита усмивка рече:

— Чакай, трябва да те представя на останалите членове на семейството ми! След всичко, което се случи току-що, предполагам, че умират от любопитство да се запознаят с теб.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато вървяха към масата на семейството ѝ, Даяна усети, че ѝ се вие свят. Нищо чудно. През последните колко дни беше успяла да се държи храбро както на работата, така и вкъщи и да скрива болката от нечестната постъпка на Дан дълбоко в себе си, но това я беше изтощило. Напрежението ѝ се засилваше и от мисълта за приближаващия бал, който виждаше в представите си като среднощ кошмар... Но ето, че аукционът беше минал и не се бе случило нищо кошмарно. Благодарение на Коул пред публиката се разигра една любопитна драма, с достоен за холивудски филм щастлив финал.

Внезапното облекчение ѝ подежда като шок. Чувстваше се безтегловна, освободена от тежкия товар, който беше носила на плещите си близо седмица. Сякаш плуваше на повърхността.

Преди няколко часа беше изоставената от Даниъл Пенуърт годеница, много скоро вестниците щяха да я представят в нова роля — тази на евентуалната любовница на Коул Харисън. Ситуацията изглеждаше толкова абсурди, че ѝ идеше да се изсмее.

Успя да запази сериозното изражение на лицето си, докато представяше Коул на любопитните си близки, но вътрешно се забавляваше от техните реакции.

Кори поздрави стария си познайник с импулсивна прегръдка и весело одобрение.

Госпожа Фостър не реагира толкова възторжено, но определено беше приятелски настроена.

Спенс и дядо Брайтън учтиво се усмихнаха и се здрависаха с Коул.

Бабата впи поглед в очите му, сякаш опитвайки се да проникне до най-съкровения кътчето на душата му.

Ейми Лийлърд силно се изчерви, когато „мечтата на всички жени“ мило ѝ се усмихна.

За разлика от останалите Дъг прояви остра враждебност. Когато Даяна му представи Коул, той се изправи, но пхна ръце в джобовете

си, за да избегне ръкостискането с бившия коняр на семейството си. Без да отмества презрителния си поглед от лицето на Коул, той обясни на приятелката си:

— Някога господин Харисън работеше в нашите конюшни. Сега подарява ценни произведения на изкуството за благотворителни цели. Интересно колко далеч може да стигне човек в страна като Америка, нали, Харисън?

Коул стисна зъби, очите му опасно блеснаха.

Взаимната неприязън на двамата мъже беше очевидна и всички около масата инстинктивно се обърнаха към Даяна с надеждата да ги измъкне от конфузната ситуация. Тя беше надарена с дипломатичност, чувствителност и невероятно чувство за хумор и можеше да намери изход от всяко положение.

Този път обаче Даяна или не можеше, или не искаше да се намесва. Тя се усмихна ослепително на двамата си приятели, които се гледаха като дуелисти, очакващи решителния сигнал от бавещия се секундант.

— Разбирам, че нямате търпение да си поговорите за доброто старо време, но ще трябва да почакате — весело подхвърли тя. — Ние с Коул трябва да тръгваме.

Взе черната чанта от масата и хвана Коул под ръка.

Той почувства, че доброто възпитание изисква от него да каже няколко думи. Хвърли поглед през рамо към близките на Даяна, забеляза, че Хейуърд вече се е отдалечил, и рече:

— Даяна реши да се вземе в ръце и да потанцува с мен.

Близките ѝ с изумление ги проследиха, докато се отдалечаваха. Всички, с изключение на баба ѝ, смятаха, че вечерта ще бъде истински триумф и ще доведе до щастлив обрат в личния живот на Даяна.

— Господин Харисън е най-подходящият човек, който ще помогне на Даяна да преодолее разочарованието си от Дан. Тя отново стъпва гордо и изглежда щастлива — възкликна някой.

— Даяна е човек, който винаги ще оцелява — отбеляза Спенс.

— Тя е практична — добави дядото. — Много добре знаеше, че Дан не беше за нея, и вече е загърбила миналото.

— Вярно. Даяна е невероятно храбра — кимна Кори.

— Даяна — равно изрече бабата — е на края на силите си!

— Глупости, бабо! — извика Кори. — Тя винаги е била независима и самостоятелна. Спокойна е... и...

— И току-що си тръгна с моята чанта! — победоносно я изглежда баба й.

Цялата група се извърна като по команда и се втренчи в отдалечаващата се Даяна. Всички установиха, че нейното внимание към дребните детайли, наистина беше изчезнало. Пословичното й чувство за стил беше сравнимо единствено със способността й идеално да се владее, независимо от обстоятелствата. На масата лежеше изящната чантичка на Даяна, фактът, че е тръгнала с безформената чанта на баба си, беше сам по себе си достатъчен повод за безпокойство и тревога.

— Както сами виждате, силите на Даяна наистина са изчерпани — тъжно заяви баба й.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ако наистина си съгласна да танцуваш с мен, ти предлагам по-напред да пийнем по нещо — шеговито каза Коул.

Той спря пред една дълга маса, взе бутилката от кофичката с лед и наля по малко шампанско в две неизползвани чаши.

— Алкохолът действа като упойка — усмихна се той и подаде на Даяна едната чаша. — Ще имаш нужда от него, защото да танцуваш с мен може да се окаже болезнено и опасно преживяване.

Тя пое чашата. Изпитваше огромна благодарност към Коул за помощта, която ѝ беше оказал, и беше готова да танцува цялата вечер с него дори да беше боса, а той — облечен в анцуг, вместо в смокинг. Жените вече нямаше да я гледат със съжаление или неприязън. Всъщност те вече изобщо не я гледаха. Погледите им бяха насочени към Коул и Даяна не можеше да ги обвини за това. С гъстата си черна коса, с блестящите си сиви очи и високата си атлетична фигура, Коул Харисън беше невероятен. Към излъчващата се от него мъжественост, която някога караше момичетата да мечтаят за него, се прибавяше ореолът на хладната изтънченост и огромната финансова мощ.

Даяна влезе в залата за танци, забавлявайки се от обърканото изражение по лицата на познатите ѝ, които само допреди час я гледаха със съжаление или едва прикрито задоволство.

Оркестърът свиреше блус, но когато понечи да остави чашата си на близката маса, Коул поклати глава:

— Изпий я.

— Наистина ли се притесняваш толкова при мисълта, че можеш да ме настъпиш, докато танцуваме? — погледна го дяволито тя. Усмивката ѝ изразяваше смесица от благодарност, облекчение и радост.

— Не, разбира се — подразни я той. — Страхувам се, че ако си много напрегната, ти ще ме настъпваш по време на танците.

Тя се засмя, допи шампанското си и свойски го хвана под ръка, притискайки се леко към него. Жестът ѝ му се стори малко интимен, но му достави удоволствие. Той беше на път да сключи най-важната

„бизнес сделка“ в своя живот с тази красива, нищо неподозираща жена, която обаче трябваше да му вярва достатъчно, за да приеме налудничавата му оферта.

Коул плъзна ръка около талията ѝ и поведе красивата си дама към дансинга. Даяна вдигна поглед към него.

— Коул?

Той отвърна на усмивката ѝ, но сивите му очи я гледаха замислено.

— Какво?

— Казвал ли ти е някой, че си много мил и галантен?

— Не. Обикновено ме определят като студен, пресметлив и безскрупулен.

Даяна не можеше да се съгласи с подобна несправедливост. Сърцето ѝ преливаше от благодарност, изпитото шампанско беше замаяло главата ѝ. За нея Коул Харисън беше прекрасен принц от приказките, среднощен рицар, защитил я от ненавистта и жестокостта на един изпълнен със злоба свят.

— Как е възможно някой да си мисли такива ужасни неща за теб?!

— Та те са самата истина! — хладно отвърна той.

— Лъжец! — засмя се Даяна.

— Точно такъв не съм — отвърна Коул.

— О! — Тя безуспешно се опита да скрие усмивката си. Вероятно Коул се чувстваше неудобно от нейната благодарност. Реши да смени темата. — За кого всъщност купи това колие?

Коул не отвърна. Очите му се впиха в нейните и Даяна започна да се пита дали в действителност има жена, на която да подари бижутото, или го е купил единствено за да спаси доброто ѝ име. Стана ѝ неудобно. Следващите му думи накараха да си отдъхне:

— Колието е за бъдещата ми съпруга.

— Чудесно! Кога ще се жениш?

— Веднага, след като ѝ направя предложение.

Гласът му звучеше толкова решително, че Даяна не се съдържа и шеговито подхвърли:

— Или си абсолютно сигурен, че предложението ти ще бъде прието, или се надяваш да подкупиш въпросната дама с този прекрасен накит. Кое от двете отговаря на истината?

— Бих казал, че и в двете се крие по малко истина. Надявам се да я подкупя с колието и искрено разчитам, че тя ще приеме, когато ѝ обясня какви ще са ползите от това обвързване.

— Говориш така, сякаш ще сключваш сделка! — укори го Даяна. Коул взе окончателното си решение.

— Последния път, когато предложих на жена да се омъжи за мен, бях на шестнадесет години — подхвърли небрежно той. — Очевидно ще ми се наложи да опресня знанията си, котенце.

Котенце.

Старото обръщение, което използваше, когато Даяна беше на шестнадесет години и беше луда по него...

Даяна си спомни за времето, когато двамата разговаряха в конюшната на семейство Хейуърд. Тогава животът ѝ беше невероятно прост, бъдещето изглеждаше блестящо и предлагащо безброй вълнуващи възможности.

— Котенце... — прошепна тъжно тя, давайки си сметка, че надеждите ѝ и очакванията ѝ от онова време не се сбъднаха.

Коул усети внезапната смяна на настроението ѝ и я отведе встрани от дансинга.

— Да отидем някъде и да поработим върху моята техника за отправяне на предложения за женитба. Тук има прекалено голяма публика.

— Мислех, че ти искаше точно това — да ни видят възможно най-много хора!

— Вече видяха достатъчно.

Хвана я за лакътя и я поведе към изхода на балната зала.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Къде отиваме? — попита Даяна през смях, докато Коул я водеше към асансьорите. Ставаше ѝ все по-весело и забавно. Утре отново щеше да се изправи пред нерадостната действителност, но тази вечер присъствието на Коул, изпитото вино и скъпото колие ѝ предлагаха възможност да се наслаждава на живота. Щеше да се възползва.

— Какво ще кажеш да отидем до езерото Тахо? — предложи той и натисна бутона на асансьора. — Можем да се оженим, да поплуваме и да се върнем навреме за закуската.

Даяна реши, че той вече репетира за предстоящия важен разговор с избраницата на сърцето си, и с мъка прикри изненадата си от пълната липса на романтика в думите му.

— Езерото е доста далече — отвърна безгрижно тя. — Да не говорим, че не съм облечена подходящо за подобна среднощна разходка.

Мрачно огледа роклята си, а погледът на Коул се спря на нежната вдлъбнатина между гърдите ѝ, после се спусна към тънката ѝ талия.

— В такъв случай се сещам още за едно място, което би могло да предложи уединението, от което се нуждаем, за да осъществя намеренията си.

— Кое е то?

— Моя апартамент — отвърна той, въведе я в претъпкания асансьор и натисна копчето за последния етаж.

Даяна притеснено го погледна, но не посмя да възрази пред хората. Когато и последната двойка слезе от асансьора и двамата останаха сами, тя поклати решително глава:

— Не мога да изчезна от бала просто така. Особено пък с теб, с човека, който...

— Защо пък не с мен? — студено попита той. Асансьорът спря и вратите му безшумно се плъзнаха встрани, откривайки облицованото с

черен мрамор фоайе. Коул сложи ръка на едната врата, за да попречи на асансьора да тръгне надолу.

Тя усети, че ще се разсмее при вида на обидата, изписала се по лицето му.

— Тази вечер ти беше толкова зает да браниш репутацията ми, че съвсем забрави за своята. Не мога просто така да изчезна заедно с теб, преди да съм разкрила пред семейството си истинската причина за купуването на това колие. А когато онези снимки излязат във вестниците и хората научат, че се каниш да се жениш, ще решат, че си непочтен човек.

Коул я изгледа поразен:

— Ти се притесняваш за моята репутация?

— Разбира се — с достойнство отвърна Даяна и пристъпи напред.

Фоайето всъщност беше преддверие към огромния луксозен апартамент, в който беше настанен младият мъж.

Двамата влязоха във всекидневната и Коул включи осветлението.

— Това е изненадващо за мен — с усмивка призна той. — Имам чувството, че това ще бъде вечер на нови за мен преживявания.

Коул погледна през рамо към Даяна, спряла до ниската масичка за кафе. Тя го наблюдаваше, наклонила леко глава. Изглеждаше изненадана. Много добре. Не знаеше как би постъпил, ако вместо изненада Даяна проявеше тревога. Отиде до бара и извади бутилка шампанско. Още алкохол във вените на една жена, изпълнена с благодарност и облекчение, само щеше да му помогне да осъществи планове си.

— Изненади? — повтори Даяна. — Чудя се дали има нещо, което да бъде ново за теб?

— Първо, никога не съм излизал на балкона на този апартамент в компанията на жена. — Пръстите му умело отстраниха корковата тапа на бутилката. — Нужно ли е да обяснявам, че и това ми е за пръв път?

Той разкопча смокинга си и разхлаби папийонката си, после взе бутилката и две празни чаши и се отправи към балкона. Пътъом натисна с лакът ключа за осветлението на стената. Даяна си спомни, че и като младеж той имаше навика да върши няколко неща едновременно. Сега й направи път да мине и й подаде едната чаша.

— Нещо смешно ли виждаш? — попита Коул, забелязвайки усмивката ѝ.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, просто мислех, че винаги съм се удивявала на способността ти да вършиш няколко работи наведнъж.

Комплиментът беше така неочакван и приятен, че го завари неподготвен.

Двамата застанаха до перилата на балкона и се загледаха в светлините на големия град. Даяна внезапно се сети за Дан.

— Надявам се, че в момента си мислиш за Пенуърт, а не за мен — подхвърли след миг Коул. — Не бих искал аз да съм причината за това нещастно изражение.

Даяна гордо вдигна брадичка:

— Всъщност двамата с Дан не прекарвахме много време заедно през последната година и на практика аз напълно съм забравила за него.

В отговор той скептично повдигна вежди, изразявайки своето съмнение и обида от недоверието ѝ. След всичко, което беше сторил за нея тази вечер, не заслужаваше подобно отношение.

— Излъгах те — с въздишка призна тя. — Истината е, че приех раздялата, но въпреки това съм бясна! Чувствам се ужасно обидена и ядосана!

— Разбира се, че ще се чувстваш така — съчувствено рече Коул. — В края на краищата си зарязана от най-голямата отрепка, живяла някога на земята!

Даяна яростно го изгледа, после внезапно избухна в смях.

Смехът на Коул беше дълбок и галеше слуха ѝ. Той нежно я прегърна и я привлече към себе си. Даяна не беше забравила за бъдещата годеница на Коул, но въпреки това ѝ беше приятно да знае, че един толкова висок, красив и страхотен мъж я намира за достатъчно интересна и привлекателна, за да поиска да прекара свободното си време с нея. А не като Дан, който...

Тя вдигна чашата към устните си и отпи с надеждата да изличи от съзнанието си спомена за неверния си годеник.

Спомни си, че Коул искаше да се упражни в отправянето на предложение за женитба, а това от своя страна я подсети, че колието е все още на шията ѝ.

— Най-добре ще е да сваля този накит, докато не съм забравила. В противен случай има опасност да си тръгна заедно с него — каза тя и посегна към закопчалката.

— Остави го — заповяда ѝ Коул. — Купих го за теб.

— Не, ти го купи за жената, за която възнамеряваш да се ожениш...

— Току-що казах точно това.

Даяна тръсна глава, обърна се така, че да може ясно да вижда лицето му, отметна косата си назад и мрачно призна:

— Тази вечер пих повече, отколкото мога да понеса, и се страхувам, че ми е трудно да следя разговора ни.

— В такъв случай ще уточня какво имам предвид. Искам да станеш моя жена, Даяна. Още тази вечер.

Тя се вкопчи в перилата и нервно се засмя:

— Коул Харисън, да не си пиан?

— Със сигурност не съм.

Тя объркано го погледна:

— Тогава... аз съм пиана.

— Не, но бих искал да си.

Даяна с колеблива усмивка рече:

— Не говориш сериозно.

— Изключително сериозен съм.

— Не искам да го възприемаш като липса на благодарност или като критика, но смятам, че съм длъжна да те предупредя: отиваш прекалено далеч в своята загриженост за мен.

— Това няма нищо общо със загрижеността ми.

Коул хладно наблюдаваше опитите ѝ да се шегува. Беше изключително красива, помисли си той. На корицата на списанието беше поместена снимката на усмихната, самоуверена млада жена, която беше създавала и ръководеше печеливш бизнес. Но камерата не беше предала и една стотна от завладяващата сърдечност на нейната усмивка, нито червеникавия оттенък на махагоновата ѝ коса, нито изумрудения блясък на обрамчените с гъсти мигли зелени очи. Що се отнася до леката трапчинка на брадичката, на снимката тя не се виждаше.

Даяна с мъка се съвзе от изненадата:

— Сигурно изпитвате огромна жалост към мен, господин Харисън, в противен случай не бихте постъпвали така.

— Не съм нито тъпанар, нито умопобъркан — отвърна сериозно той. — Предлагам ти женитба не от съжаление.

Даяна разбра, че той не се шегува.

— Наистина ли трябва да възприема думите ти за чиста монета?

— Уверявам те, че говоря напълно сериозно.

— В такъв случай имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса?

— Питай ме каквото искаш.

Тя наклони глава встрани; в очите ѝ се четеше объркване, съмнение и любопитство.

— Някога да си вземал силни лекарства или наркотици?

— Никога.

— Да не би да очакваш да повярвам, че си се влюбил в мен още преди години и си носил в гърдите си светлото пламъче на любовта през всичкото време, докато сме били разделени?

— Този сценарий е също толкова нелеп, както и първия.

— Разбирам. — Изпита абсурдно разочарование от факта, че той никога не е бил дори мъничко увлечен по нея, докато някога тя беше хлътнала до уши.

— Да не би да предпочиташ да те излъжа, че съм луд по теб?

— Не. Предпочитам да ми кажеш какви са истинските причини, поради които ми предлагаш да стана твоя жена — хладно изрече Даяна.

— Причините са две: аз имам нужда от съпруга, а ти — съпруг.

— И това е достатъчно, за да стигнем до заключение, че сме родени един за друг? — иронизира го тя.

Коул спря поглед върху нежните ѝ устни и внезапно и пита силното желание да ги целуне.

— Така мисля.

— Не зная защо трябва да се ожениш, но те уверявам, че бракът е последното нещо, от което аз се нуждая момента.

— Грешиш. Женитбата е точно това, от което имаш нужда. Пресата разтръби новината за разваления ти годеж на целия свят. Доколкото разбрах от една статия в „Инкуайърър“, през последната година списанието ти трудно устоява на ударите на конкуренцията,

която използва като основен свой коз състоянието ти на „неомъжена щастливка“. Сега напрежението ще нарасне. Чакай да си спомня какво беше заглавието в „Инкуайърър“... А, да: „Неприятности в рая. Даяна Фостър изоставена от годеника си“. Коул поклати глава и откровено рече: — Това е много лоша реклама, Даяна, и застрашава бизнеса ти. Ако се омъжиш за мен, не само ще можеш да запазиш гордостта си, но и ще спасиш компанията си.

Тя го погледна така, сякаш беше получила удар в гърба от човека, от когото най-малко очакваше.

— Представям си колко отчаяна и разчувствана съм изглеждала, щом си допуснал, че ще приема предложение ти!

Понечи да тръгне към вратата, но Коул властно я хвана за ръката.

— Аз съм отчаяният, Даяна! — равно изрече той.

Тя го изглежда недоверчиво.

— Толкова отчаян, че предлагаш брак на първата срещната жена?

Инстинктът и опитът с жените му подсказаха, че малко нежност ще му помогне. Щеше да прибегне и към това, ако логиката и пълната искреност се окажеха недостатъчни. Точно в този момент Даяна беше ужасно уязвима. Той не искаше да каже или да направи нещо, с което би я накарал да се надява, че може да открие в него заместник на изгубения си любим. Освен това нямаше намерение да усложнява отношенията им с излишни емоции или физическа близост.

Затова не се поддаде на инстинкта си да я прегърне, да отметне лъскавия кичур от челото ѝ и да ѝ каже колко далеч е тя от понятието „първата срещната жена“, да я увери, че е живото въплъщение на идеала му за женственост и красота.

Но можеше да отслаби съпротивата ѝ, като ѝ предложи още малко алкохол:

— Допий шампанското си и тогава ще ти обясня.

Даяна искаше да възрази, но се отказа и отпи от чашата си.

— Проблемът ми идва от един старец на име Калвин Даунинг, чичо на майка ми. Когато реших да напусна ранчото и да се запиша в колежа, той беше човекът, който се опита да убеди баща ми в необходимостта от доброто образование, а когато не постигна очаквания ефект, сам ми зае нужните средства. Междувременно една нефтена компания направи сонда в ранчото на Кал и откри голямо количество нефт. Находището започна да носи по двадесет и шест

хиляди долара месечно. Щом се дипломирах и се върнах у дома, Калвин ми даде всичките си спестявания, за да осъществя внимателно обмисления си план. Той винаги е вярвал в мен и в моите способности, както и в мечтите ми.

Впечатлена от прямотата му и неспособна да разбере как е възможно един толкова мил и загрижен за Коул старец да е в дъното на проблемите му, Даяна го подкани:

— Разказвай нататък. От всичко чуто до момента имам чувството, че чичо ти е последният човек, който би ти причинил някакви затруднения.

— Той мисли, че ми помага да разреши проблемите си, но всъщност е точно обратното.

— Не разбирам. Дори и да не бях пила толкова много тази вечер, пак нямаше да разбира.

— Не ти е ясно, защото още не си чула най-важното. След като завърших колежа, Кал ми даде всичките си спестявания, а освен това ипотекира земята си, за да изтегли заем от двеста хиляди долара. Така ми помогна да положи основите на компанията си. Аз настоях чичо ми да стане пълноправен партньор в моя бизнес.

Доколкото си спомняше от четеното по вестниците Коул Харисън притежаваше повече от пет милиарда долара. Даяна подхвърли:

— Предполагам, че си му върнал парите.

Коул кимна:

— Да. Върнах ги заедно с лихвите.

— Все още не разбирам в какво се състои проблемът — усмихна се Даяна.

— Проблемът е в пълноправното участие на Кал в бизнеса. Тъй като дължа сегашния си успех на неговата морална и материална подкрепа, години наред не ми даваше сърце да го накарам да подпише документи, с които да откаже от своя дял в компанията. Ще му бъда задължен до края на живота си, но в интерес на истината никога не съм допускар, че ще му хрумне да припише дела си на друг, не на мен.

Даяна имаше достатъчно опит със собствения си бизнес, за да схване опасността от подобно действие, но в още продължаваше да се съмнява, че въпросният старец е в състояние да извърши подобна коварна постъпка.

— Помолил ли си го да припише дела си на теб?

— Да.

— И?

Коул мрачно се усмихна:

— Той точно това иска, но има един проблем, който според него съм длъжен да му помогна да разреши.

— Какъв проблем?

— Проблемът с безсмъртието.

Даяна беше развеселена и объркана:

— С безсмъртието ли?

— Именно. През последните шест-седем години, след като надхвърли седемдесетте и здравето му започна да се влошава, чичо Калвин е обсебен от идеята след смъртта му да има негово продължение на тази земя. Освен мен той има още един племенник. Травис е женен. И той, и жена му са много симпатични и добри, но не разбират нищо от бизнес, а децата им са ужасни. Кал не може да ги понася. Поради тази причина Калвин иска аз да се ожения и да имам умни деца, които ще са носители на най-добрите гени на рода.

Даяна не беше сигурна, че разбра всичко, затова попита:

— И какво ще стане, ако не се ожениш?

— Кал ще припише своя дял на децата на Травис, Дона Джийн и Тед, които в момента са ученици. Ако това се случи, Травис и съпругата му ще станат мои партньори и ще имат думата при решаването на всички въпроси, свързани с дейността на компанията, до момента, в който децата им навършат пълнолетие. Травис и сега работи при мен. Той е лоялен и дава най-доброто от себе си, но няма достатъчно познания и лични качества да ръководи бизнеса. Децата му не притежават нито неговата лоялност, нито добротата и здравия разум на майка си. Всъщност те са алчни, егоистични интриганти, които вече си правят сметка как ще похарчат парите ми, когато сложат ръка на тях.

Даяна потисна усмивката си. Коул Харисън, страшилището на Уолстрийт, разиграван от един склерозирал старец!

— Бедният Кал! Каква дилема! Единият племенник няма качества, но има съпруга и деца. Другият е гениален, но няма нито жена, нито деца...

— Нито дори проявява желание да има такива — добави Коул. Беше доволен, че Даяна е схванала ситуацията. Той вдигна чашата,

мълчаливо кимна на прелестната си събеседница и отпи голяма глътка.

— Наистина си изправен пред сериозен проблем — развеселено рече тя.

— Което, изглежда, ти се струва страшно забавно?

— Е, не можеш да отречеш, че ситуацията е наистина... готическа.

— Най-малко.

— В готическите романи обаче героинята е тази, която принуждават да сключи нежелан брак. Никога не съм чувала за герой, който да изпадне в подобно положение.

— Ако целта ти е да повдигнеш настроението ми, предупреждавам те, че няма да успееш — горчиво отвърна Коул.

— Значи — завърши тя, — щом ме видя тази вечер, си спомни, че съм изоставена от годеника си, и реши, че с радост ще приема предложението ти за женитба, за да ти помогна да решиш проблемите си. Особено след като ми купи това скъпо колие, за да спасиш доброто ми име!

— Не съм толкова егоистичен или суетен, Даяна. Много добре знаех, че ще отхвърлиш предложението ми, ако не беше едно нещо.

— И то е?

— Този брак ще помогне и на теб да разрешиш своите проблеми.

— Разбирам — кимна тя, макар нищо да не разбираше. Би ли ми обяснил как ще стане това?

— Много просто. Ако веднага се омъжиш за мен, ще можеш да запазиш гордостта си, независимо че си била отхвърлена от предишния си годеник. Утрешните вестници ще бъдат пълни със снимки на целувката ни на балкона, както и с романтичната история покрай купуването на колието. Ако едновременно с това се разбере за женитбата ни, хората ще си помислят, че ти си зарязала Пенуърт, а не той тебе.

Даяна сви рамене:

— Не мисля, че бих постъпила толкова абсурдно само за да спася гордостта и доброто си име.

— Не, разбира се. Но ти имаш и бизнес, който се нуждае от спасяване. Твоите конкуренти отдавна чакат удобен момент, за да удвоят атаките си срещу теб.

Погледът ѝ пламна от гняв и обида. Тя сведе очи надолу, но Коул успя да забележи, че загрижеността ѝ за бизнеса е много по-голяма, отколкото мъката ѝ по Дан Пенуърт.

Въпреки деликатните си черти и нежната си хубост Даяна Фостър беше жена, която поставяше бизнеса на първо място. Това поне беше общото между тях, помисли си Коул, докато гледаше как вятърът си играе с лъскавата ѝ коса.

Докато изчакваше отговора на Даяна, той се опита да си спомни какво е чел или чувал за бизнеса ѝ. Не беше кой знае колко.

Очевидно компанията на семейство Фостър беше започнала с предлагането на различни услуги за богатите семейства в Хюстън, а впоследствие дейността ѝ се беше разраснала и бе довела до създаването на списание „Прекрасен живот“. В началото на седмицата беше зърнал последния брой. Вече беше гледал интервюто с Даяна по телевизията, затова с любопитство се беше приближил и бе разлистил страниците на лъскавото списание. Беше забелязал, че голяма част от снимките са правени от Кори. Не се изненада. В неговите спомени тя винаги присъстваше заедно с фотоапарата си.

Впечатли го фактът, че създателката на това луксозно и много търсено списание е кроткото момиче, което някога му беше признало, че не участва в буйните веселия и пакости, защото не иска да се цапа.

Погледна лицето ѝ, открило се на лунната светлина, и се зачуди как е възможно онзи Пенуърт да е толкова глупав, че да замени Даяна Фостър с някаква осемнадесетгодишна манекенка. Дори когато беше на шестнадесет години, Даяна се отличаваха с интелект, умереност и нежност. Сега, вече зряла жена, тя се открояваше сред останалите жени като кралица сред селянки.

Коул беше имал множество краткотрайни връзки с манекени и фотомодели, за да знае, че този тип красавици са непоносимо отегчителни и суетни и че прекалено слабите им тела, които изглеждаха прекрасни и съблазнителни по кориците на списанията, всъщност не излъчваха и капчица сексапил.

Пенуърт беше глупак и беше проиграл шанса си. Коул Харисън беше умен, затова нямаше да пропусне своя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Коул отново поде разговора, когато реши, че Даяна вече е имала достатъчно време да обмисли думите му.

— Не исках да те наранявам, нито да те притеснявам, само се опитвах да ти представя ситуацията.

Тя отпи от шампанското и погледна към ръцете си — в едната държеше чашата, а с другата здраво стискаше перилата на терасата. Щом разбра, че младият мъж я наблюдава, веднага отпусна хватката си. Коул осъзна, че Даяна не обича да показва чувствата си дори пред него. Ето още нещо, по което си приличаха. Това го радваше, защото се нуждаеше от едно напълно безпристрастно партньорство, сделка без чувства.

От друга страна, нейното мълчание го потискаше и той я предизвика:

— Даяна, ако ме обвиняваш за нещо, то нека да е за това, че съм прям. Не аз те направих нещастна.

Тя пое дълбоко дъх, но в гласа ѝ се усещаше гняв.

— Защо да те обвинявам, че ми показваш проблема в цялата му грозна реалност?

— Аз не просто ти го показвам — отбеляза той. — Аз ти предлагам идеалното решение. Себе си.

— Да, наистина... и аз оценявам това предложение. Наистина го оценявам...

Тя се отдръпна и Коул осъзна, че макар неговото предложение все още да ѝ се струваше странно и невъзможно, се опитваше да не наранява чувствата му. Това беше много мило и наивно от нейна страна, защото чувствата му не участваха в сделката. Той предпочиташе обективната преценка за нещата.

— Проблемът е — продължи тя със същия спокоен и нежен глас, — че не мога да разбера логиката в това да заменя годеник, когото съм обичала, но който не ме е обичал, със съпруг, когото не обичам и не ме обича.

— Това е най-доброто! — каза Коул, като хвана ръцете ѝ. — Нашият брак няма да е усложнен от объркани чувства.

Тя остави чашата и като обгърна раменете си, бързо се освободи от ръцете му, сякаш те бяха ледени.

— Наистина ли си толкова студен и безчувствен?

Коул се взираше в нейното красиво и объркано лице.

Точно сега, когато беше до нея, не можеше да се каже, че е безчувствен. За пръв път, откакто му беше хрумнала тази идея, той се сети за усложненията, до които сексуалните желания могат да доведат. Заобиколи това препятствие, като мълчаливо си обеща да отбягва всякаква интимност.

— Не съм студен — високо изрече той. — Просто съм практичен. И двамата имаме проблеми, които могат да бъдат решени с тази женитба. Нашият брак няма да бъде усложнен от объркани чувства, а ще бъде приятелска делова сделка, която ще приключи с тих и спокоен развод след една година. Това е идеалното решение за нашите проблеми. Ако беше суеверна, щеше да кажеш, че това е съдба.

— Не вярвам в съдбата. Доскоро мислех, че с Дан сме създадени един за друг...

— Между мен и бившия ти годеник има огромна разлика — остро изрече Коул. — Аз не нарушавам обещанията си.

Точно в този момент, когато той я пронизваше със стоманения си поглед и думите му звучаха убедително, тя осъзна, че той е напълно сериозен. Даяна все още се опитваше да се съвземе от шока, когато той хвана брадичката ѝ и нежно я погледна.

— Обещавам ти, че докато сме женени, ще бъда най-верният съпруг. Никога няма да направя нещо, което да предизвика гнева или унижението, които Пенуърт ти причини. Всъщност ще направя всичко възможно да не съжаляваш за нашата сделка — приключи и остави чашата с шампанско.

„Няма никаква сделка“ — мислеше Даяна, но това предупреждение беше отхвърлено от въздействието на красивото му лице, хипнотичния дълбок глас и стройното му и силно тяло. Един мъж ѝ предлагаше да я закриля с широките си рамене, които изглеждаха така, сякаш могат да поемат всичкия ѝ товар. Комбинацията от всичко това ставаше опасна и сладко привлекателна, тъй като той не говореше нито за любов, нито за привързаност.

— В очите на всички — продължи той — ти ще си моята тачена женичка и докато сме женени, наистина ще бъдеш такава.

„Тачена“... архаична дума... чувствена и сантиментална... съвсем различна от думите, които Дан някога ѝ бе казвал. И съвсем различна от това, което бе очаквала да чуе от Коул.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, като кадифени окови, които все повече я привличаха към него, към чувственото обаяние, с което я владееше благодарение на изпитото шампанско и романтичната тексаска лунна светлина.

— Естествено — продължи той с нежна настоятелност, — ще очаквам същите обещания и от теб. Съгласна ли си?

Даяна не можеше да повярва, че приема всичко това насериозно дори когато отговори с леко кимване.

— Не съм съгласна с целия план — предупреди тя колебливо. — Само с условията.

Дясната му ръка докосна лицето и.

— Не, Даяна — каза той с усмивка, — съгласна си. Само че просто не си казала думите. — Очите и гласът му я омагьосваха. — До утре всичките ни проблеми могат да изчезнат. Само трябва да се съгласиш и самолетът ми ще е готов за полет до Невада след час.

И ако сега я беше целунал, тя щеше да подскочи, ако беше я освободил от нежната прегръдка, щеше да избяга, но той притисна главата ѝ към гърдите си — странен бащински жест, който прекрати съпротивата ѝ. Той ѝ предлагаше сигурно убежище за една година... Предлагаше ѝ защита... Можеше да я спаси от унижението, тревогите и стреса.

Той предлагаше всичко това на Даяна, която допреди малко беше отчаяна, изтощена и гневна, а сега започваше да усеща странно спокойствие, предизвикано от огромното количество алкохол и от един мъж, който правеше всичко да изглежда съвсем просто. Коул ѝ предлагаше да я спаси точно тази нощ. Трябваше само да се съгласи и всичко щеше да е наред.

Тя усещаше дъха му.

— Можем да тръгнем след час и да се върнем навреме за закуска.

Даяна преглътна и затвори очи, после внезапно се разплака. Двата реда златни копченца на ризата му се превърнаха в мъгливи

възелчета. Опитва се да каже нещо, но думите засядаха на гърлото ѝ като огромна буца страх, надежда, утеха.

— Единственото, което трябва да обещаеш, е, че през тази година ще правиш за мен същото, което аз ще правя за теб, тоест ще трябва да покажеш на света, че бракът ни е щастлив.

Най-накрая Даяна успя да се освободи от огромния товар, който се беше насъбрал в гърдите ѝ.

— Та ние дори не живеем в един и същи град! — опита се да възрази тя.

— Което улеснява нещата. Нашата работа изисква аз да бъда в Далас, докато ти си в Хюстън. Тъй като двата града са само на четиридесет и пет минути със самолет, хората просто ще предполагат, че живеем заедно.

Даяна се усмихна леко. Лицето ѝ докосваше изгладената яка на ризата му.

— Правиш всичко да изглежда толкова лесно.

— Защото е лесно. Само трябва да поддържаме приятелски отношения. Докато сме женени, ти ще имаш нужда да те придружавам тук или там — аз ще съобразявам плановете си с теб. Просто трябва да ме предупреждаваш.

Даяна се облегна назад и започна да го изучава с лека усмивка.

— Независимо от това къде съм и дали пресата е там? Знам, че мразиш репортерите, но медиите са важни за нашия бизнес.

Коул със задоволство установи, че тя се опитва да изглади всички неясни моменти. Той кимна.

— Независимо от това къде си — потвърди. — И ще очаквам същото от теб. Честно е, нали? — Коул очакваше нейното съгласие.

Тя вдигна глава и се вгледа в лицето му.

— Имаш ли други условия?

Коул не искаше да се впуска в подробности и да загуби: преднината, която беше спечелил.

— Можем да поговорим за подробностите утре. Съгласна ли си?

Бъдещата му съпруга прехапа устни, помисли за момент и после тъжно поклати глава.

— Мисля, че сега е по-добре — заяви тя, после леко се усмихна, сякаш за да се извини, че му причинява толкова главоболия. — Така ще избегнем всички нераз... недоразумения.

Коул не успя да скрие усмивката си. Дори когато беше подложена на изключителен натиск, Даяна Фостър разсъждаваше много трезво. Той започваше да осъзнава как е успяла в своята област.

— Добре — отстъпи младият мъж. — Ето основните условия: първо, след година да получим бърз и тих развод, без никакви финансови искове. Съгласна ли си?

Тя се намръщи при думата „развод“ и Коул се почувства виновен, за това, че превръща първия ѝ брак в лъжа. От друга страна, тя печелеше от този брак. Обаче той щеше да загуби много повече, ако се опиташе да наруши брачния договор, който щяха да сключат след сватбата.

— Съгласна съм — тържествено прошепна тя. Коул добави:

— Освен това ще помоля само за две други отстъпки: да не разкриваме на никого, че нашият брак е само удобна сделка и...

— Не.

— Какво? — Учудено я погледна той. — Защо не?

— Защото трябва да кажа на семейството си. Трябва да кажа на сестра си. Сещаш се за Кори, нали? — поясни му тя и Коул заподозря, че тя е твърде нервна и неспокойна.

— Разбира се, познавам Кори — отвърна той.

Погледна часовника си. Беше единадесет и десет. Пилотите на самолета му „Гълфстрийм“ бяха отседнали в един хотел до летището и имаха пейджъри. Лимузината денонощно беше на разположение. Ако църквите в Тахо бяха затворени, щяха да отидат в Лае Вегас. Не това беше проблемът, а Даяна.

— Трябва да кажа на цялото си семейство. На Спенс, също. Той е част от семейството.

— А ако не съм съгласен?

— Не можем да очакваме да повярват, че сме се влюбили от пръв поглед и сме избягали, нали?

— Не могат да докажат, че не е така. Нека все пак се придържаме към тази версия.

Тя се отдръпна от него и повдигна гордо брадичка.

— Няма да притеснявам семейството си с лъжа и няма да обещавам нещо, което не мога да изпълня.

Коул разбра, че тя говори съвсем сериозно. Явно все още не бе загубила младежкия си идеализъм и искреността си. Той изпита

огромно задоволство и нещо като гордост.

— В такъв случай ще отстъпя.

— Ти... Наистина ли? — Даяна се чувстваше все по-омагьосана от неговите думи и действия. Преди минута ѝ предложи брак така, както би предложил на непознат да му отвори вратата, а сега се съгласяваше с условията ѝ. — Ти каза, че има още две условия.

— Второто условие е да ме съпроводиш до ранчото на чичо ми в близките една-две седмици и да прекараме няколко дни там, като се опитаме да премахнем всички страхове или подозрения, които той ще има относно нашия внезапен брак.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Да... да...“ — Даяна се опитваше да избяга, но тези думи я преследваха. Сякаш ехтяха от някакъв далечен край на дълъг тунел, като се съчетаваха със странни образи, които се въртяха в непрекъснат кръговрат от несвързани събития и звуци.

„Да... да...“ Тези две думи бяха съпътствани от непрекъснат приглушен шум на двигатели на самолет, телефонен звън и присъствието на един мъж, когото не можеше добре да различи. Той й внушаваше две напълно противоположни чувства — страх и сигурност. Гласът, който чуваше, не беше неговият и все пак сякаш той контролираше отговорите ѝ.

„А ти?“ Това сега беше нейният глас — шепот, който се носеше в меката светлина върху едно неземно легло, което сякаш се движеше, докато тя лежеше на него. Наведен над нея, той се съпротивляваше. „Не.“

Ръцете ѝ бяха на раменете му, тя го прегръщаше. Погледът му пламтеше. Шумът на моторите отнасяше безсърдечното „не“, което той беше произнесъл.

Тя прокарваше ръка по раменете му и огънят в очите му се превръщаше в пламъци. Тя осъзнаваше, че той е в нейна власт, и ликуваше. „Да“ — шептеше тя и изгарящия му поглед се спираше на устните ѝ.

Неговите устни я провокираха... изследваха. Той се опитваше да разтвори нейните и да прокара езика си в устата ѝ. Ръцете му си играеха с гърдите ѝ. Докосваше с уста зърната ѝ, това я възбуждаше и тя стенеше тихо. Не можеше да загуби власт, нямаше да си позволи, не биваше. Той знаеше много добре, че тя иска да се отдръпне, но вместо това отново завладяваше устните ѝ, а бедрата му започваха ритмично да се движат върху нейните.

Тя се опитваше да се противопостави на еротичните нужди, на жегата, на натиска, който той ѝ оказваше, но той не ѝ позволяваше и тя разтваряше крака, докато той повдигаше бедрата ѝ и безпогрешно

откриваше горещата топлина на нейното влагалище. Той я връхлиташе, устата му я поглъщаше... и така започваше всичко — бавни, напористи тласъци, които ставаха все по-настойчиви и сякаш я водеха към пропаст. Тя се опитваше да се пребори, да избяга.

Той знаеше, че тя се съпротивлява на желанието му, но не я пускаше. Прегърнал я, той се обръщаше по гръб. Погалваше дупето ѝ и след това със силен тласък я понасяше във вихъра на еротичния екстаз, като я караше да забрави, че косата ѝ е разрошена, гърдите ѝ са малки и че има белег на бедрото.

Тя беше върху него и танцуваше в безспирен ритъм, защото той не ѝ позволяваше да спре. Защото тя не можеше да спре. Не искаше да спре. Беше подивяла. Беше дива и страстна, бедрата му се движеха в ритъм с нейните, ръцете му галеха гърдите ѝ, пръстите му стискаха зърната ѝ. Тя стенеше от удоволствие. Моторите трещяха и леглото се приземяваше, като я оттласкваше от него. Ръцете му я бяха обгърнали и я държаха здраво, докато сини светлини преминаваха покрай прозорците им с бясна скорост. Странни светлини.

Сини светлини... които се въртяха покрай тях.

Даяна мятеше глава на възглавницата. Уплашена от светлините, тя се опитваше да избяга от демоничния си любовник, който беше взел много повече, отколкото тя смяташе да му предложи.

Опитваше се да избяга, но ужасяващо, черно като дявола четирикрако чудовище я пазеше. Зъбите му бяха огромни, ушите му — заострени и твърди, тялото му — изпосталяло от глад. Това беше дяволът от филма „Бебето на Розмари“. Тя беше Розмари!

В съня си Даяна изпищя от страх, но в действителност се чу само едно тихо „Не!“

Ужасена, тя се освободи от кошмара и отвори очи. Това предизвика остра болка в слепоочията ѝ, която я накара да примигне няколко пъти, докато осъзнае, че се намира в огромна непозната спалня. Звукът на отваряща се врата я накара да подскочи, което засили болката в главата ѝ. Стаята се завъртя и стомахът ѝ се разбунтува. Видя Коул Харисън, който съвсем спокойно се приближи към нея, сякаш това беше негово изконно право.

— Спокойно — каза ѝ той, докато вървеше с поднос в ръка. — Не прави резки движения.

Даяна се чувстваше ужасно. Опита се да проговори, но от устата ѝ излезе само хриптене. Тя преглътна и отново опита:

— Какво... се е случило... с мен?

— Предполагам, че организъмът ти вече не е можел да приеме огромното количество ацеталдехид — обясни ѝ той, като сложи таблата на нощното шкафче. — В тежки случаи предизвиква замаяване, главоболие, гадене, треперене и обезводняване. Поне това е теорията, която защитаваме във фармацевтичното отделение на „Юнифайд“. Или по-простичко казано имаш махмурлук.

— Защо? — промълви Даяна, като затвори очи при вида на ярката оранжева течност в продълговатата чаша.

— Изпи прекалено много шампанско.

— Защо? — отново, попита тя. Искаше да знае защо е в тази спалня и защо се чувства зле.

Вместо да ѝ отговори, той седна на леглото. Тя изстена ѝ се обърна на другата страна. Разклащането на матрака я накара да се чувства още по-зле.

— Не се опитвай да говориш — каза ѝ той и внимателно я повдигна. — Това е аспирин — обясни ѝ, като ѝ даде две таблетки.

Ръката на Даяна трепереше, докато ги взимаше.

— А това — добави той, като вдигна чашата с оранжевата: течност от таблата и я насочи към устните ѝ така, че да може да пие — е портокалов сок с малко от отрезвителния алкохолен коктейл „Кучешки косъм“.

Само при мисълта за кучешки косми стомахът ѝ започна да се бунтува, но още преди да може да реагира, той, вече я беше накарал да отпие, след което отново положи главата ѝ на възглавницата.

— А сега заспивай — каза ѝ нежно, щом тя затвори очи. — Ще се почувстваш много по-добре, когато се събудиш, и постави нещо студено и успокоително върху челото — компрес.

„Коул Харисън е мил и грижовен мъж“ — помисли с тя. Искаше да му го каже.

— Благодаря ти, че ми помагаш — промърмори, когато усети, че той стана от леглото ѝ.

— Като твой съпруг съм длъжен да ти помагам при всеки бъдещ махмурлук.

— Много си мил.

— Надявах се, че все още ще мислиш така тази сутрин, но все пак имах някои съмнения.

Той се отдалечи с тихи стъпки и тя чу, докато се унасяше в сън, как вратата леко се затваря. За няколко минути последните му думи ѝ звучаха като шега, но след малко се появиха натрапчивите образи — тях не можеше да прогони. Тя си спомни Бала на бялата орхидея. Там изпи много вино и шампанско... Сети се за огърлицата от аметисти. Пи още шампанско. Отиде в апартамента на Коул... Там пи още... После една лимузина ги закара до летище „Интерконтинентал“... Качи се в частен самолет, където продължи да пие. С друга лимузина пътуваха през обляния от светлини град...

Сега образите се забавиха и станаха по-ясни. Тя излезе от колата и влезе в сграда с извити сводове, покрити с изкуствени цветя. И докато се взираше в отвратителните цветя и се опитваше да си ги представи като свежи бръшлянови храсти, някакъв нисък и плешив мъж ѝ говореше.

Отново ѝ се гадеше. Опита се да не мисли за плешивия мъж и за покритите с цветя сводове, но картината се беше запечатала в съзнанието ѝ — неясна и странно зловеща. И все пак той изглеждаше доста приятен човек — изпрати ги до вратата, когато си тръгваха. Махна им и ѝ каза нещо, докато лимузината потегляше. Тя се показа от прозореца и му махна, докато той стоеше на вратата, над която имаше осветен в розово и зелено неонов свод; над него блестяха неонов звънчета, а под него имаше някакви думи.

Под него имаше думи.

Думи...

Думи, написани със старинни букви, които светеха с розова и зелена неонтова светлина. Сватбена църква.

Мъжът на вратата ѝ викаше: „Късмет, госпожо Харисън!“

Щом осъзна реалността, стомахът ѝ се сви, а главата започна да я боли.

— Боже мой! — Изстена високо и се обърна в леглото, като притисна лице във възглавницата и се опита да забрави случилото се.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Даяна се събуди, някой беше дръпнал тежките завеси на прозорците и светлината нахлуваше в стаята през тънка и ефирна материя, а някъде в апартамента звънеше телефон.

В продължение на още няколко минути тя продължи да лежи със затворени очи. Главата все още я болеше, но не толкова силно. Започна да обмисля последиците от първото си истинско препиване.

Беше се омъжила за Коул Харисън. Сърцето ѝ започна лудо да бие, щом осъзна същността на този безсмислен акт. Беше се омъжила за един непознат! Той беше безсърдечен човек, който се бе възползвал от състоянието ѝ и я беше убедил да се омъжи за него.

Тя беше полудяла, беше глупачка. Той беше чудовище.

Трябваше да я затворят в лудница.

Него трябваше да го разстрелят!

След броени минути успя да се освободи от чувството за вина и паниката.

Миналата нощ тя не беше напълно лишена от разум и Коул я беше убедил да се омъжи за него. Опитва се спокойно да обмисли всичко, което си спомняше за неговите убеждения и нейните реакции.

В ярката светлина на деня без въздействието на шампанското ставаше ясно, че Коул имаше изключителната дарба да убеждава. Също така ставаше ясно, че постъпката ѝ беше съвсем импулсивна. Обаче колкото повече мислеше за случилото се, ѝ се струваше, че в действията им имаше логика.

Миналата вечер Коул беше пешка в ръцете на добронамерен старец на име Калвин, който застрашаваше съществуването на империята, която Коул беше построил. Тази сутрин той беше победител, а не жертва, а любимият му чичо щеше да бъде щастлив.

Миналата нощ бъдещето на „Фостър Ентърпрайзиз“ беше в опасност, а Даяна беше обект на презрение и съжаление — изоставена годеница. Тази сутрин положението на компанията ѝ беше стабилно и тя беше „тачената женичка“ на красив милиардер.

Даяна се почувства значително по-добре, въпреки че не изгаряше от желание да убеждава семейството си, че Коул не е някакво манипулиращо я чудовище и че тя не си е загубила ума.

За да избегне тези мисли, се опита да си спомни какво бе станало, щом самолетът им излетя от Лас Вегас, но не успя. Сети се, че беше впечатлена от обзавеждането на самолета, и че бе помолила Коул, ако може да отидат до Лас Вегас, а не до езерото Тахо. После спомените ѝ се смесваха със сънищата. Не беше сигурна дали обърканите ѝ спомени са реални, или са само част от ярките сънища, които я преследваха, а и точно сега не беше в състояние да разреши мистерията.

Тя отметна завивките си — беше гола. Като имаше предвид колко беше пияна миналата нощ, беше учудващо как е успяла да се съблече. Хрумна ѝ, че може да се е наложило Коул да я съблича, но тази възможност беше по-унизителна, отколкото можеше да понесе точно в този момент. И едва тогава Даяна осъзна, че няма други дрехи, освен копринената рокля от миналата нощ. Хотел „Балморал“ беше предпочитано място в неделя следобед и при мисълта да мине през фойето в тази рокля се отпусна в леглото, обзета от вцепеняващ страх. Не можеше да се обади на семейството си и да ги помоли да ѝ донесат дрехи в хотела, защото не искаше да обяснява неразумната си постъпка. Даяна въздъхна примирено и стана от леглото.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Коул я погледна, когато тя се появи от спалнята с все още мокра коса. Стройното ѝ тяло беше обвито в голяма, хотелска хавлия. Снощи той си мислеше, че тя не би могла да изглежда по-сексапилна, облечена в тази предизвикателна лилава рокля, но беше сгрешил. В огромната хавлия, освободена от грима и с гъста мокра кестенява коса, която се спускаше по раменете ѝ, Даяна Фостър беше свежа като роза, окъпана от утринна, роса.

Той остави неделния брой на „Хюстън Кроникъл“ на масата и се изправи.

— Изглеждаш по-добре — каза ѝ.

Тя се усмихна.

— Реших да съм много храбра и да продължа да живея.

Развеселен от думите ѝ, той ѝ посочи отрупаната с храна маса.

— Когато чух, че си под душа, позвъних и поръчах да донесат закуска.

Тя погледна към яйцата, бекона, палачинките и потръпна.

— Не съм толкова смела.

Като пренебрегна протестите ѝ, Коул се приближи към масата и издърпа един стол.

— Трябва да хапнеш нещо.

Тя въздъхна, седна на стола и разгърна салфетката.

— Как се чувстваш? — попита я Коул, като седна срещу нея.

— Както изглеждам.

Докато говореше, хавлията се смъкна, от рамото ѝ и тя побърза да се загърне.

— Толкова добре? — каза той.

Топлината в дълбокия му глас и обожанието в очите му накараха Даяна да се изчерви. Но после леко се усмихна и бързо сведе очи, като си спомни, че той просто играе ролята си, като се опитва да я направи щастлива, както бе обещал. Това беше само една сделка. Проблемът обаче беше, че тя не знаеше как да обясни това на семейството си.

Взе препечена филийка и замълча, като се опита да си представи семейната сцена, която ѝ предстоеше. Коул настояваше да присъства и тя оценяваше неговото достойно за уважение желание да поеме отговорността за случилото се. Не очакваше никакви бурни сцени, но баба ѝ определено щеше да има свое мнение и едва ли щеше да го премълчи.

Коул изпитателно я изглежда.

— Мога ли да помогна?

Тя се сепна и го погледна с чувство за вина.

— Страхувам се, че не.

Когато той продължи да мълчи, тя реши да му каже какво я притеснява:

— Просто не знам как да обясня на семейството си, че съм се омъжила за напълно непознат човек съвсем внезапно и поради съвсем практични причини. Искам да кажа, че щом се успокоят, ще почнат да разбират. Може би няма да са съгласни, но ще ме разберат.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че аз се ужасявам от реакцията им, когато разберат какво сме направили. Ще бъдат потресени.

— Не е задължително.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти се обади от моя самолет.

Даяна го зяпна.

— На кого?

— Мардж Кръмбейкър.

Тя се успокои малко:

— Мардж е наша стара приятелка.

В случай, че той беше забравил, тя добави:

— Тя отразяваше обществените събития за „Хюстън Поуст“, но те фалираха. В този случай това е добре.

— Когато ѝ съобщи новините, се обади на Максин Меринджър.

— Това е лошо. — Изтръпна при споменаването името на репортерката, която отразяваше обществените събития за „Хюстън Кроникъл“. После се успокои. — Помолих я да го запази в тайна, нали?

— Страхувам се, че не — отговори Коул, заинтригуван от смяната на чувствата върху изразителното ѝ лице. — Както и да е.

Нямаше да има смисъл да го правиш.

— Моля те, не ми казвай, че съм се обадила и на друг.

— Добре.

Тя го погледна подозрително.

— И все пак съм се обадила, нали?

— Хапни нещо и ще се почувстваш по-добре. Тя взе лъжицата и поднесе една череша към устата си.

— На кого още се обадох?

— На Лари Кинг.

— Искаш да кажеш — изрече ужасено, — че наистина съм се обадила в Си Ен Ен посред нощ и съм помолила да говоря с Лари Кинг?

— Страхувам се, че да. Все пак той не беше там.

— Благодаря ти, Господи!

— Затова говори с друг мъж.

Тя тръсна глава и отбеляза:

— Името ми е обикновено, а освен това дядо ми е известен всред мъжете. Мен ме свързват със списание и повечето от читателите ни са жени. Няма начин този репортер от Си Ен Ен да се е сетил за моята персона.

— Вероятно е така — каза Коул, — но той познава „моя персона“.

— Трябваше да ме спреш! — изстена тя. — Трябваше ми отнемеш телефона. Не, трябваше да ме изхвърлиш самолета. Ако бях мъртва, поне нямаше да усещам колко много ме боли цялото тяло.

Той се усмихна и кимна към храната.

— Вземи си от гроздето, пийни още малко портокалов сок и хапни от яйцата.

Тя погледна към тях и почувства, че ѝ се повдига.

— Всичко изглежда толкова... толкова жълто. Гроздето, яйцата, портокаловият сок. Този цвят ще ми избодне очите.

— Така става, когато човек препива.

— Благодаря за ненужната лекция по предмет, по който сега мога да защита докторска степен.

— Няма защо — отвърна Коул. — Хапни си от филийките. Кафяви са, тъй че не би трябвало да дразнят очите ти.

— Имат масло, а то е жълто.

— Стига, Даяна. — Той се засмя. — Аз също не се чувствам във форма, но отказвам да се разболея през първия ден след сватбата ни.

— Съжалявам.

Тя вдигна една филия и го погледна с толкова притеснен вид, че Коул се почувства виновен.

— Какво има? — нежно я попита той.

— Кажи ми истината, когато се обаждах на тези хора, как ти се сторих — щастлива или пияна?

— Беше щастлива и леко пийнала — дипломатично каза Коул, — но се съмнявам, че им е направило впечатление. Често се случва булките да пийнат повечко на сватбата си.

— Повечко? — засрамено повтори Даяна. — Бях отвратително пияна.

— Не беше отвратителна — започна да спори Коул. На устните му играеше лека усмивка.

— Бях неразумна! — добави Даяна.

— Не съвсем.

— Пих толкова много, че сигурно съм припаднала в самолета.

— Не — увери я той, — заспа след една дълга и изпълнена със събития нощ.

— Голямо чудо е, че не съм повърнала!

Той повдигна вежди.

— О, не!

Тя пое въздух и скри лице в ръцете си.

— После се почувства по-добре — любезно изрече той.

Даяна отпусна ръце и пое дълбоко дъх.

— Какво още направих?

— Каза ми няколко много смешни вица.

Той си взе от яйцата.

— Имах странни сънища през цялата нощ, толкова бяха ярки, но не мога да си ги спомня напълно. Не съм сигурна дали това, което си спомням, наистина се е случило, или е част от тези сънища. Искях да кажа, не забравих ли нещо важно?

Погледна към Коул.

„Какво ли си спомня“ — мислеше си Коул, като се сети как се беше свила в скута му на връщане към Хюстън. Докато самолетът набираше скорост, тя му изрецитира със смях бебешки рими. Спомни

си как го целуна и когато той продължи целувката ѝ, как тя плъзна ръка под фрака му. И докато самолетът се носеше в зазоряващото се небе, той се бе опитал да я спре, а неговата очарователна съпруга беше заета с игриви пьянски, удивително печеливши тактики, които целяха да разберат докъде може стигне самообладанието му. В един момент той го позволи и се излегна на канапето, като я притегли към себе си. Тази сутрин напразно се опитваше да забрави нещо, което тя дори не си спомняше. От друга страна, така беше по добре, тъй като това вече никога нямаше да се повтори.

— Нищо, което да си струва да запомниш — каза Коул.

— Знам, че съм направила още нещо. Спомням си, гледах казината от колата и си мислех колко са блестящи и колко вълнуващо изглеждат. — Хапна още малко от препечения хляб и усети, че се чувства по-добре.

Даяна забеляза развеселеното изражение на Коул и притеснено се приведе напред.

— Направила съм нещо, докато сме били там, нали? — попита тя. Представи си пьяна жена в лилава рокля, която се опитва да се качи на подиума и да танцува с танцьорките. Боже мой, а може би са били стриптийзъорки! — Каквото и да съм направила е било ужасно, нали? — отчаян попита тя.

— Зависи дали не одобряваш залагането.

— Не.

— Тогава не е било ужасно.

Даяна с облекчение вдигна ръце, погледна нагоре извика:

— Залагала съм!

За няколко часа Коул беше станал свидетел на бързите смени на настроението ѝ и му хрумна, че въпреки това той се радва на компанията ѝ. През цялото време. Поуспокоена, тя взе вилицата и опита бърканите яйца.

— Как се справих?

— Не зле.

— Загубих — заключи тя с приглушен смях.

Коул кимна.

— Колко загубих?

— На рулетка, на бакара или на монетните автомати?

Тя объркано го погледна.

— И на трите ли загубих?

— Да, но те спрях, преди да се включиш в покера — каза той и отпи от кафето.

— Колко дълго бяхме в казиното?

— Само половин час.

— Тогава не може да съм загубила много — каза Даяна, но нещо в изражението му я обезпокои. — Колко загубих?

— Около три хиляди долара.

Тя беше ужасена, но кимна и делово изрече:

— Ще ти напиша чек.

— Няма нужда.

— Настоявам. Една дама винаги трябва да си плаща дълговете — цитира тя шеговито, сякаш го бе учила в училище.

Даяна не беше просто красива, интелигентна и умна, тя беше доста упорита, осъзна Коул. Но такъв беше и той.

— А всеки кавалер винаги си плаща медения месец — твърдо се противопостави той.

За нещастие, като назова този тридесетминутен престой в казино като меден месец, той неминуемо се подигра с тази бърза, неромантична сватба, която го предшествах. Осъзна това веднага щом го каза. Даяна също. Усмивката ѝ угасна, но той забеляза, че тя не е сърдита, нито обидена. Просто... се опитваше да приеме действителността.

— Не биваше да ми позволяваш да се обаждам от самолета ти — каза тя вместо това.

— Не те спрях, защото беше за твое добро обществото да разбере по-скоро, че сме женени.

Освен това така нямаше опасност тя да се откаже от сделката им. За това обаче разумно премълча и тя премина към по-неутрална тема:

— Сега поне разбирам, защо непрекъснато сънувах монетни автомати. Но в съня ми имаше една огромна, по-висока и от теб.

— Това не е било сън.

— Наистина ли? — попита тя, както се изискваше от доброто ѝ възпитание, но това не беше въпрос, а благовъзпитано възклицание. Тя се беше скрила зад стена от удобна резервираност, което беше присъщо за нея, и Коул започна да обмисля детайлите по сделката, което беше присъщо за него.

— Има някои въпроси, които трябва да обсъдим, но можем да го направим, докато пътуваме към вас.

Тя кимна, погледна часовника си и стана.

— Когато пристигнем, ще е пет часът. Кори трябва да повтори някои снимки за списанието, тъй че екипът ще е все още там.

Тя спря и се обърна с ръка на вратата.

— Миналата нощ си тръгнах с чантата на баба ми. Как се оженихме без документи?

Коул си наливаше кафе.

— Всъщност това предизвика няколкоминутен проблем, но църквата се обслужваше от едно семейство. Жената те разпозна и с помощта на сто долара отгоре съпругът се съгласи, че това е достатъчно доказателство.

Даяна кимна и мислите ѝ преминаха към проблема с облеклото.

— Добре е, че си оставих колата и шофьора снощи, иначе нямаше да мога да се прибера, за да се преоблека.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Половин час по-късно облечена в бели памучни панталони, бели сандали и лилава копринена риза, завързана на кръста, Даяна, придружена от Коул, пътуваше към Инууд драйв.

И понеже тя все още не се чувстваше добре, Коул пое волана. Докато шофираше по добре познатите булеварди с красиви къщи и кичести дървета, почувства нещо нереално и близко. От всичките странни и неочаквани поврати в живота му, след като напусна този град, най-странното беше да се върне тук с Даяна Фостър като съпруга.

В този миг Даяна се опитваше да измисли някакъв начин да съобщи новината на семейството си. Трябваше да изглежда оптимистично настроена, а не се чувстваше така, трябваше да ги убеди, че женитбата не е само разумна стъпка, но и най-доброто решение.

Тя репетираше встъпителните си слова и се опитваше да реши къде ще е най-добре да ги събере, когато Коул извади от джоба на самото си сгънат лист хартия и докато ѝ го подаваше, делово изрече:

— Докато спеше, написах основните правила на нашата сделка. Най-важното е, че бракът ни ще трае една година. В края на този период ще получим тих, приятелски развод, без да предявяваме финансови искове.

На завоя имаше колоездачка. Той замълча, за да я заобиколи и после продължи:

— Разбира се, всички подаръци, които си правим, като например венчалните халки и колиетата, остават.

— Венчални халки? — изненада се Даяна.

Той бръкна в джоба си и извади две обикновени широки златни халки и ѝ ги поднесе.

— Тези.

— Кога ги купи?

— В сватбената църквичка „Силвър Белс“ има всичко необходимо за ритуала. Купих ги оттам и си ги разменихме по време

на церемонията. — Укори я с шеговита въздишка: — Колко бързо забравят някои хора нежните, трогателни мигове в живота си.

Даяна пое по-малкия от двата пръстена и го погледна, учудена от описанието на събитието.

— Наистина ли бе нежен миг? — попита тя и се взря в него. На устните му се появи усмивка.

— Ти май мислеше така. Плака през по-голямата част от церемонията.

— Винаги плача на сватби — призна тъжно Даяна.

— На собствената си сватба плака толкова много, че трябваше на два пъти да спираш, за да си издухаш носа — нетактично добави той.

Като си представи пияната булка в лилава рокля, която си изплаква сърцето и си духа носа, тя започна да се смее.

— По време на церемонията беше потресена от декора.

Даяна започна да се смее още по-силно.

Обаче няколко минути по-късно резките думи на Коул я отрезвиха:

— Прегледай списъка и виж дали имаш въпроси или коментари.

Тя разгърна листа и прочете какво беше написал.

— Ясно ли е? — попита той.

— Съвсем — промърмори Даяна.

— Твоят адвокат може да го използва, за да изготви официалния документ. Изпрати ми го в Далас.

Той извади елегантен портфейл от джоба си и й под една визитка. Даяна с ужас осъзна, че дори не знае адреса и телефона на съпруга си.

— Имаш ли доверен адвокат, който да се занимае с това дискретно и бързо?

Не можеше да се обърне към адвокатската кантора, която представляваше „Фостър Ентърпрайзиз“. Дори да имаше смелостта да каже на някого от адвокатите какво е направила, не можеше да е сигурна, че той ще запази вълнуващата информация за себе си. Единственият адвокат, на когото можеше да се довери, беше Дъг Хейуърд.

Подобни следбрачни договори бяха станали нещо нормално, въпреки че бяха предшествани от такива преди брака. Според това, което четеше и слушаше, богатите хора на средна възраст, които имаха

достатъчно деца от предишен брак или даваха дарения, често използваха следбрачни договори, когато сключваха брак повторно, защото в съда бяха много по-добри от тези, правени преди брака.

Чарлз Хейуърд, бащата на Дъг, вероятно имаше много, приятели, които са ги използвали, и вероятно би могъл да ѝ даде много добър съвет. Неговата помощ и съвет ѝ помогнаха много след смъртта на баща ѝ.

— Познавам един човек — отвърна тя след продължително мълчание.

Коул отби по дългата алея на Инууд, която водеше до дома на Даяна, и видя няколко коли спрени на входа.

— Май имате доста гости.

— Експлорърът е на Кори, а беемвето — на Спенс. Той е тук, защото вечеряме заедно в неделя. Другите коли са на помощниците на Кори. Тя повтаря едни снимки, които не ѝ харесаха.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Подобно на много други къщи, построени през петдесетте или шестдесетте години, домът на семейство Фостър беше внушителен.

Кухнята беше огромна и явно беше предвидена за големи празненства — имаше две големи печки, две мивки, огромен хладилник, фризер и множество медни тенджери и тигани, които висяха над тях.

Една жена на средна възраст, която Коул предположи, че е готвачката или икономката, кимна към задната врата, докато режеше тиква на дървена дъска.

— Всички работят отзад — каза тя на Даяна и после с раздражение добави: — Дядо ти ми каза, че благодарение на новия му органичен тор тиквите стават много по-големи. Защо трябва да отглежда толкова много тикви? Нямаме повече място, нито рецепти за още тикви, фризерът е пълен с тиквени гювечи и тиквени какво ли не. Няма какво да ги правим, освен ако майка ти и баба ти не измислят тиквен сладолед!

— Винаги можем да ги боядисаме — невъзмутимо предложи Даяна.

Коул все още се опитваше да си представи боядисана тиква, когато излязоха отзад и се оказа в съвсем друг свят. Задният двор беше голям поне три акра и беше приятен за окото, а в същото време беше разпределен така, че да е от полза за семейния бизнес. Навсякъде имаше хора.

Докато двама помощници чакаха отстрани със светлините и рефлекторите, Кори беше застанала в средата на обширна зеленчукова градина и се опитваше да нагласи баба си, която беше облечена в ескимоски дрехи и държеше огромна тиква в ръце. В краката ѝ бяха разпилени сухи дъбови листа. Мери Фостър, с буркан с боя в едната ръка и четка в другата, довършваше лицето на едно плашило. И трите жени бяха изненадани да го видят с Даяна, забеляза Коул. Обаче не

изглеждаха обезпокоени, което означаваше, че още не са чули новините.

— След две минути свършваме — извика Кори. — Искам да направя само още една снимка.

Спенс стоеше до едно одеяло и разделяше вниманието си между жена си и близнаците, които се приближаваха към края на одеялото в преследване на огромна топка. Той се обърна и се усмихна на Даяна, после кимна на Коул.

— Сега работим над октомврийското издание — обясни Даяна, като кимна към градината.

— Баба ти ще заври в този костюм — отбеляза Коул.

Близко до една работилничка, която приличаше повече на къщичка от приказките, имаше маси. На една от тях две жени поставяха венци и други украшения, направени от шишарки, ягоди и боядисани зеленчуци. Действително зеленчуците изглеждаха много добре така, учудено забеляза той. На другата маса млад мъж и жена чистеха няколко големи месингови брави. На стената на работилничката бяха закрепени три врати.

— Имаме и поредица „Как да направим вратите си интересни“ — поясни Даяна.

Докато говореше, се появиха още двама младежи с изцапани с боя дрехи и внесоха вратите вътре.

— Внимателно с тези врати, момчета — извика Хенри Брайтън от масата пред работилницата. Над и под масата имаше чертежи, затиснати с различни по форма и големина дървени кутии, чието предназначение Коул не можеш да си обясни.

Щом забеляза новодошлите, Хенри избърса ръце, за да, поздрави Коул, после се обърна към внучката си и каза:

— Мисля си за това от седмици, Даяна. Сигурен съм, че съм прав. Погледни!

Тя се взря в чертежите и в малките дървени кутии, които той правеше, и попита:

— Какво е това?

— Това са къщички за птиците. Ще станат голям хит — предсказа Хенри. — Не просто обикновени, Даяна, а такива, които ще приличат на малки замъци, колиби със сламени покриви и къщи от

южните плантации. Мога също да направя и няколко модерни къщи и блокчета.

Кори, майка ѝ и баба ѝ бяха достатъчно близо, за да чуят последните му думи.

— Хенри Брайтън — възкликна жена му, — нима току-що чух, че възнамеряваш да построиш блокчета за птици?

— Не съм казвал подобно нещо. Говорих с Даяна във връзка с чертежите си за къщички за птиците.

— Вече издадохме поредица за това преди две години, татко — отбеляза майката на Даяна.

— Това са птичи домове, но не за птиците, Мери — отвърна той малко смутен, — те ще изглеждат така, но ще служат за украшение. Човек ще украсява градините си с тях — заяви въодушевено той. — Ще бъдат много красиви наредени в градината...

Жена му не беше впечатлена:

— Искаш да кажеш, нещо като гето за птици?

Хенри ѝ хвърли гневен поглед.

— Кори може да ги подреди, като зад тях сложи някои от моите розови и оранжеви цветя и като нахвърли малко зелени храсти тук-там. Може да направи някои страхотни снимки за списанието.

— Не мисля, че това ще се приеме от читателите ни.

— Напротив — всяка Коледа прекарваме по два дена пред коледната елха, като се опитваме да подредим малки керамични къщички така, че да приличат на град на Норман Рокуел, въпреки че и в тях никой не живее. Не мога да разбера защо моите малки къщички да не изглеждат толкова красиви навън през лятото.

Всички млъкнаха и зачакаха да се произнесе Даяна.

Въпреки че Кори се занимаваше с художественото оформление на списанието, а другите — със създаването на проекти за него, Даяна отговаряше за продажбите, което от своя страна влияеше на финансовия успех, а оттук и на семейния бизнес.

Ето защо трябваше да се концентрира над това, а не над съобщението за брака си.

— Всъщност — каза тя след малка пауза — мисля, че дядо е прав. Дори можем да използваме тази идея за отделно издание.

Доволен, Хенри се насочи към по-приятна тема и погледна към Даяна с надежда.

— Миналата нощ говорихме за още едно издание на тема органично градинарство. То е на мода. Може да комбинираме моите къщички с него. Е — каза дядо й, — ако ти харесва идеята, още утре ще поработя над нея.

Даяна се опитваше да реши къде да събере семейството си, за да направи важното съобщение.

— Добре, дядо. Хайде да го направим — добави тя и това накара майка й, баба й и Кори да я зяпнат учудено.

— Но неотдавна пуснахме издание за органично градинарство — обади се сестра й.

— О... вярно... забравих... — разсеяно отвърна Даяна — за зеленчуци и други хранителни продукти. Това може да е за цветя.

Тя ги погледна и изведнъж рече:

— Бих искала да поговоря с вас във всекидневната.

Кори погледна към слънцето.

— Цял следобед чакам слънцето да мине зад тези клони точно по този начин. Дай ми десет минути, за да събера Спенс и близнаците. Заслужавам тази снимка.

— Нека са тридесет — рече Даяна, като осъзна, че ще е необходимо поне толкова, за да могат да разчистят, да се съберат и екипът да си тръгне.

— Между другото — добави Кори, като се насочи към фотоапарата и статива, — обади се Синди Бертрило. Глена говори с нея. Каза да й се обадиш веднага щом можеш. Трябвало да разбере нещо.

Синди отговаряше за връзките с обществеността. Тя беше човекът, на когото пресата се обаждаше, когато искаше да потвърди нещо, и Даяна много добре знаеше каква е причината за обаждането й.

— Ще й позвъня по-късно — рече тя. Коул се спря да погледа как работят.

— И преди съм чувал изразите „семеен бизнес“ и „домашно производство“ — каза той с възхищение, — но никога не съм виждал, нито съм си представял нещо подобно. Трябва да се гордееш с това, което си създала.

— Аз просто вложих средства и започнах да го продавам — поправи го Даяна, — но не съм го създавала. — Кимна към семейството си. — Те го създадоха.

Знаеше, че той не ѝ вярва и че ще ѝ отнеме много време, за да му обясни, че дълго преди баща ѝ да се ожени за дъщерята на Хенри Брайтън и да въведе нея и дъщеря ѝ в огромната си хюстънска къща с бели колони, семейство Брайтън са били привърженици на идеята „направи си сам“.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Добре — рече Даяна с нервна усмивка, докато ги въвеждаше в официалната всекидневна с огромно пиано в единия край и мраморна камина в другия. — Всички да се разположат удобно.

В средата на стаята, разделени от махагонова масичка за кафе имаше два дълги дивана, покрити с дамаска на червени и златни райета. По тях бяха разпръснати възглавнички, украсени със скъпоценни камъни. Всичко това създаваше уют. Даяна посочи към диваните и двата стола, после застана до пианото.

Коул застана от другата му страна, откъдето можеше да участва в събитията, без да е в центъра им. Наблюдаваше Даяна, която се облегна на пианото и започна нервно да потрива длани. Явно се страхуваше от въздействието, което нейното съобщение щеше да има върху семейството ѝ. Според него обаче Даяна беше зряла жена, която можеше да прецени рисковете и да взема сама решение.

Майката и бабата на Даяна бяха седнали на единия диван, а Кори и Спенсър Адисън на противоположния. Дядо ѝ предпочиташе да стои прав и се беше облегнал на един стол.

— Не, не дядо, моля те, седни — рече тя.

— Предпочитам да остана прав.

— По-добре е да си седнал, когато чуеш това.

— Това ще е голяма изненада — пошегува се Хенри и седна, а на лицето му грейна усмивка. Той погрешно смяташе, че нервността на Даяна се дължи на вълнение и че това, което има да им казва, не може да не е радостно.

— Е, хайде, всички сме тук и сме седнали — рече той, — кажи го.

Даяна забеляза, че всички я гледат, потри длани и призна смутено:

— Не съм се чувствала толкова неудобно, откакто бях на шестнадесет и трябваше да съобщя, че съм блъснала колата, която татко току-що ми беше подарил за рождения ден.

Кори осъзна, че Даяна е загубила обичайната си невъзмутимост и направи опит да ѝ даде повече време.

— Всъщност не беше Даяна — призна тя с усмивка. — Аз я блъснах.

Отклонени от основната тема, всички се обърнаха и учудено се възряха в Кори, с изключение на баба ѝ, която се интересуваше повече от настоящето. И като се опита да свърже пострадалата кола със събирането във всекидневната, тя рече:

— Отново ли си катастрофирала, Даяна? Затова ли събра тук?

— Колата ми е наред — отвърна Даяна. „Разбих си живота“ — помисли си и погледна към Коул.

Той повдигна вежди, за да я подкани да премине към същността на въпроса, и тя се подчини.

— Добре. Чуйте — рече, като насочи цялото си внимание към майка си, баба си и дядо си. — Миналата нощ след търга ви представих Коул, нали?

Те закимаха.

— Въпреки че не сте го срещали преди, факт е, че ние — Кори, Спенс и аз — го познаваме отпреди, от много отдавна — каза това, за да покаже, че в прибързаното ѝ омъжване няма нищо неразумно. — Поне за мен и Кори Коул е стар приятел на семейството.

— Знаем това, скъпа — обади се майка ѝ и като се обърна към Коул, рече: — Снощи Кори ни разказа кой сте. По-скоро кой сте били. Каза ни, че сте работили за семейство Хейуърд и че са ви срещали там.

Коул забеляза, че тя тактично отбягва да спомене конюшната, но бабата очевидно не виждаше причини за това.

— Даяна говореше за вас, когато беше малка — добави възрастната жена. — Беше ни казала, че работите в конюшната и се грижите за конете. Също, че нямате достатъчно храна и винаги сте гладен. Помагах ѝ да приготви пакетите с храна, които ви носеше.

Смутени от нетактичността ѝ, останалите се впуснаха да правят комплименти, които хвърчаха из стаята като волейболни топки по време на състезание. Кори пусна топката в игра:

— Бабче, конюшната на Хейуърдови е по-голяма от доста домове!

Тя погледна с очакване към съпруга си. Спенс пое топката:

— Когато бях в колежа, се тъпчех с всичко, което имаше. Момчетата имат голям апетит, нали, Хенри? — попита Спенсър, като подхвърли топката на дядото на жена си.

Хенри беше възрастен и малко тромав, но се хвърли мъжки за нея и успя да я задържи в игра:

— Без съмнение. Самият аз никога не успях да устоя на готварските умения на Роузи. И не само това, ами съм спал в плевнята с кон. Когато старата ни кобила се разболя и отказа да се храни, двамата с Кори останахме да спим при нея, защото не искахме Пърл да умре сама. Роузи ни донесе вечерята и ние ѝ дадохме малко от десерта. Вкусът на печени ябълки трябва да ѝ е дал сили, защото след като ги изяде, тя отново се изправи на крака. След това толкова се влюби в тях, че веднага започваше да буйства, щом ги види. Живя двадесет и две години.

Горд от усилията си, той тупна коленете си и с грейнал поглед отпрати топката право към нищо неподозиращата си дъщеря:

— Е, Мери — подкани я той, когато видя, че е объркана, — спомняш ли си колко много обичаше Робърт всички гозби на Роузи?

— Така е — каза госпожа Фостър, като със закъснение се втурна да помага на отбора, — съпругът ми качи доста килограми, след като се преместихме при него. Той обичаше да си хапва добре на вечеря. Нощем се промъкваше, за да се подкрепи, въпреки че едва ли е бил гладен. Сигурно Даяна затова ти е носела храна, Коул.

И след като се беше включила в играта успешно, тя се огледа на кого по-нататък да предаде топката и осъзна, че само майка ѝ не е участвала, при което взе бързото решение да изпрати топката извън игрището. Тя я насочи право към Коул:

— Сигурно ви е омръзвало от тази храна и не ви се е искало да ви носят пакети, но Даяна е била твърдо убедена, че ви спасява от глад. Вие сте били любезен, а Даяна беше... момиче с голямо въображение.

Всички се взряха в младия мъж, сякаш очакваха официалното обявяване на резултатите от играта. Когато осъзна това, той бързо обяви края ѝ:

— Даяна беше много мила и аз оценявах това.

Дотогава Роуз Брайтън наблюдаваше играта с невинната безпристрастност на страничен наблюдател, но сега поклати глава:

— Даяна винаги е била мила и грижовна, но истината е, че те харесваше! Ето защо мъкнеше всички тези торби с храна през цялото това време. Всички знаехме какво изпитва към теб. Въпреки че — тя се наведе и сподели с усмивка — не се издаваше като Кори. Когато беше на шестнадесет, Кори облепи стената си със снимки на Спенсър — направо олтар! Даяна беше много по-потайна, но аз бях сигурна, че е луда по теб. Тя имаше всички симптоми на влюбена девойка и ние мислехме...

— Мамо! — рече госпожа Фостър тихо и умолително. — Сега не му е нито времето, нито мястото.

— Истината си е истина, независимо от времето — заяви старицата и после погледна за подкрепа към Даяна. — Не съм се заблуждавала, нали, скъпа?

Първоначалното стъписване от изявленията на баба ѝ беше заместено от облекчение. Часове наред се опитваше да измисли нещо, с което да оправдае внезапната си женитба, и се вкопчи в крехкото извинение, което възрастната жена ѝ беше предоставила.

— Да, бабо, била си напълно права! — възкликна тя. — Всъщност много си падах по него! — добави, като хвърли бегъл поглед към Коул, за да види реакцията му. Той обаче стоеше с леко разтворени крака, скръстени ръце и я наблюдаваше с непроницаемо изражение на лицето. Изненадана от това, тя се върна на основния въпрос: — Сега, когато всички си спомняте какво изпитвах към Коул, вероятно това, което имам да ви кажа, няма да ви прозвучи... много странно...

Хората, които тя обичаше най-много на света, я наблюдаваха с надеждата да чуят нещо хубаво, и Даяна се поколеба.

— Продължавай! — подкани я Спенс с усмивка. — Каква е изненадата ти?

Даяна пое дълбоко дъх и решително изрече:

— Снощи след търга ние с Коул потанцувахме и после, после...

— И после? — обади се дядо ѝ.

— И после отидохме в апартамента на Коул, пийнахме и... поговорихме... за някои неща — идеше ѝ да потъне в земята от срам.

— И какво стана след това? — подкани баба ѝ, като гледаше ту към Даяна, ту към Коул.

— И после... ние... напуснахме хотела... и... отлетяхме до Лас Вегас... и... се оженихме — бързо изрече младата жена.

Тишината, която последва, я изнервяше.

— Знам, че всички сте малко шокирани — каза тя на близките си, които се взираха в нея с ужас и недоверие.

Дядо ѝ пръв се окопити. Той погледна към Коул с все нарастваща омраза и горчиво изрече:

— Господине, сигурно сте много убедителен. Особено когато сте с дама в хотелската си стая и още повече, ако сърцето на тази дама е било наранено, а тя е пила повече от обикновеното.

— Не, чакайте малко! — Даяна прекъсна дядо си, решена да поеме нещата в свои ръце. — Въобще не беше така, дядо. С Коул сключихме сделка, която ще е от полза и за двама ни. Като се омъжвам за него, аз спасявам малкото гордост, която ми е останала, но това, което е по-важно — спасявам списанието. Коул също има проблем, който ще разреши с тази женитба. Той осъзна от каква огромна полза и за двама ни ще е този брак. После обсъдихме условията и се съгласихме на това временно сътрудничество.

— Какво по-точно? — гневно попита Спенс.

— Женитба за една година, само за пред хората, в името на бизнеса — отговори Коул.

— И само това? — Спенс изглеждаше объркан.

— Само това — каза Коул.

— И какъв точно е проблемът ти, който тази женитба решава?

— Не е твоя работа.

— Може би не е негова, млади човече, но е моя — заяви дядо ѝ.

Даяна не беше предполагала, че нещата ще се развият: толкова зле, и отвори уста, за да ги призове към спокойствие, но за нейна изненада Коул отстъпи пред дядо ѝ с хладна любезност:

— Накратко казано, имам възрастен чичо. Той ми е като втори баща. Болен е и е решил да ме види съпруг и баща, преди да умре.

— И как точно възнамеряваш да станеш баща с този фиктивен брак?

— Не възнамерявам — заяви Коул, — но той няма да знае това, а и за съжаление няма да живее достатъчно, за да го разбере.

— Всичко си изчислил, нали? — рече дядо ѝ отчаяно погледна към Даяна. — Само не мога да разбера как си пуснала този интригант да те убеди.

— Не ме е убеждавал, дядо. Казах ти, че се съгласих да се омъжа за Коул, защото това ще реши някои много големи проблеми — негови, мой, наши.

— Да се омъжиш за един интригант и мошеник въобще не е от полза за семейството ти — избухна той.

— Напротив — настоя Даяна толкова завладяна от желанието да обясни, че въобще не забеляза, че се съгласява с определението на дядо си за Коул. Всичко, което е от полза за „Фостър Ентърпрайсиз“, е от полза и за семейството, защото това сме ние. Така ни възприемат всички. Толкова сме известни, та хората имат чувството, че лично ни познават. Те ви гледат по кабелната телевизия в „Начина на живот на Фостър“ и обичат не само това, което правите, но и вас самите. Писмата им го доказват. Пишат за това, че обичаш да дразниш баба, като я наричаш Роузи. Обичат да виждат как мама работи с вас и любовта ви един към друг. Любимото им предаване беше, когато Кори доведе близнаците, за да покаже техники за снимане на бебета. Те се радваха на демонстрацията, научиха някои трикове и страшно им хареса, когато Моли протегна ръка към баба и когато малката Мери сграбчи една от сладките на мама. Обаче, ако набиеш баба или арестуват Кори за препиване, или хванат мама да краде в магазин и това стигне до медиите, те ще го обърнат на цирк, и рейтингът на програмата ще се сгромоляса като скала. По същите причини, когато Дан ме заряза и това попадна в новините, станах за смях. Сега разбираш ли?

— Не, не разбирам — отговори дядо й нетърпеливо.

— Тогава ще ти обясня. Обществото свързва вас четиримата с предаването „Начина на живот на Фостър“, а мен със списанието „Прекрасен живот“ и всяка една от снимките на Кори винаги набляга на едно — домашния уют и хармония. Ето в това е моят проблем. Като представител на списанието аз също трябва да вярвам в този идеал, но нямам съпруг или дете. Както откри един репортер миналата година, аз прекарвам по-голямата част от времето си в офиса, отколкото вкъщи. Ако си спомняте, в края на статията си той обобщи, че съм подходяща представителка на списанията „Работеща жена“, „Мода“ или „Базар“, отколкото на „Прекрасен живот“. И това, докато още бях сгодена за Дан. А щом ме заряза заради някаква осемнадесетгодишна италианска наследница, престижът ми пострада. Това веднага щеше да

се отрази на списанието щяхме да загубим читатели, а след това и рекламодатели — след като приключи, тя погледна към дядо си, който не се поколеба да изрази собственото си мнение.

— Ако имаме такива читатели и рекламодатели, които са готови да ни зарежат само защото си избрала грешния мъж — да си гледат работата. Там, откъдето идват, има още много. Просто оставяш старите да си ходят и намираш нови.

— Оставяш ги да си ходят... намираш нови? — Тя не можеше да повярва на ушите си и объркването ѝ я накара да каже неща, които бе крила близо десетилетие. — Никой от вас не осъзнава колко ми беше трудно да поддържам „Фостър Ентърпрайзиз“, защото не исках да знаете за това. Боже мой, та аз посветих цялата си младост на тази компания. Бях само на двадесет и две и току-що излязла от колежа, когато татко почина. — Тя погледна към тавана, за да спре сълзите си. — Не знаех абсолютно нищо, освен това, че по някакъв начин трябва да намеря средства, за да поддържам стандарта ни и да запазя всички ни заедно. Знам, че мислехте, че съм чудесна, способна и самоуверена, когато ви убедих, че ще можем да се справим с доставки по домовете и после да се захванем с нещо близко до това, но не бях. Аз бях уплашена, бях отчаяна! — Тя протегна ръка с молба за разбиране. — Знам, че винаги сте смятали, че щом татко и приятелите му са богати и проспериращи и аз съм отраснала между тях, би трябвало да имам някаква инстинктивна способност да започвам успешен бизнес, но не е така.

Когато тя спря за момент, баба ѝ ѝ напомни с тих, успокоителен глас:

— Все пак направи точно това.

— Това беше чиста случайност! Това, което наследих, беше само здравословен страх от бедността и личното наблюдение за това, колко безчувствени и студени могат да бъдат богатите хора, когато един от тях се разори. Аз не исках Кори да се почувства така. Не исках никой от вас да го изпита. Не бях никаква дръзка бизнес дама, просто бях уплашена и поех риск, огромен риск. Всичко, което имахме, беше тази къща и бях толкова уплашена, когато я заложих, че повърнах от напрежение. Просто не можех да измисля никакъв друг начин да запазя всичко.

Тя пое дъх, преди да признае своята неопитност по онова време:

— Направих някои скъпоструващи грешки, особено в началото, за които винаги ще съжалявам. За да събера пари, продадох акции в компанията — те струват цяло състояние в сравнение с парите, които получих. Направих и други грешки — от страх спирах, когато трябваше да действам.

Като приключи с най-лошото от признанията си, тя тъжно каза:

— Всичко, което постигнах с „Фостър Ентърпрайзиз“, е резултат от непрекъснатата тревога и работа, съчетана с много късмет, а не резултат от гениалността ми!

Единственият човек, който не изглеждаше стъписан от признанията ѝ, беше Коул, въпреки че в действителност не беше така. Той си мислеше, че списанието е започнало съществуването си като хоби, като прищявка, докато Робърт Фостър е бил все още жив — едно суетно фамилно списание, което показва необикновения им начин на живот, дава поле за изява на Кори и възможност на Даяна за работа, щом завърши колежа. Никога не си бе представял, че то е резултат на финансово затруднение и смелост, вместо на скука и огромно богатство. До този момент смяташе, че Даяна е само лицето на „Фостър Ентърпрайзиз“, а не основателката му.

Това, което най-много го учуди, беше, че тя бе поела огромния риск и отговорност само на двадесет и две години. Двадесет и две. Той бе на същата възраст, когато започна да създава компанията си, но неговият живот и преди това не беше лесен. Беше свикнал със скандали, трудности и конкуренция. От друга страна, Даяна винаги му се бе струвала нежна, беззащитна и изключително почитена.

В неловкото мълчание, което последва, докато близките ѝ се опитваха да преодолеят втория си шок, те сякаш забравиха за присъствието на младия мъж, а и той предпочиташе да остане незабелязан. Знаеше, че може да приключи разговора, като се извини или възпитано намекне, че подобни лични въпроси се решават в семейството, а не в присъствието на непознати. Всъщност той беше усъвършенствал тази тактика и я използваше често, когато някоя негова приятелка се опита да го въведе в спор за децата, родителите, бившия съпруг или семейството. Подобни спорове го караха да се чувства като извънземно, което се е пръкнало от някоя пещера и е прекарало първите си десетина години от живота на необитаема планета.

Неговото детство не го беше дарило дори с най-бегла представа за семейно огнище и за начина, по който общуваха уважаващите се членове на едно семейство.

Най-накрая проговори Хенри Брайтън:

— Даяна, не е било необходимо да правиш всичко това заради нас. В края на краищата не си била длъжна да ни спонсорираш. Майка ти, аз и баба ти можехме да се върнем в Лонг Вели и да живеем както преди. Кори щеше да отиде в колеж и да работи в някое студио.

— Не разбираш, дядо. Не можех да позволя това да се случи, без дори да съм опитала да се преборя. Кори има изключителен талант, но ѝ трябваше шанс да го покаже и можеше никога да не го получи, ако се беше захванала да прави прости сватбени снимки за някой местен фотограф, който щеше да обира печалбата и да ѝ подхвърля трохи. — Обърна се разчувствана към майка си, дядо си и баба си: — Никой от вас не осъзнава какъв талант има. Имате такива удивителни качества, че милиони хора са се влюбили във вас и в това, което представлявате. И тримата продължавате да мислите за това, което правите като за хоби, като за занимание в градината, работилницата или кухнята, но то е много повече от това. Вие виждате красотата в простите неща и показвате и на другите как да го правят. Доказвате на хората, че в създанието има удоволствие и хармония. Напомняте им, че работата на истинската домакиня не е в това да се хвали с дома си, а да накара гостите си да се чувстват добре. Хората ви гледат как работите и се смеете заедно и ви вярват. — Гласът ѝ затрепери: — Вие четиримата наистина променихте отношението им. Всички политици говорят за връщане към традиционните ценности и към природата, но вие им показахте прекрасен път, който ще ги заведе там.

Накрая се върна към първоначалния въпрос:

— Трябва да ми повярвате, когато ви казвам, че Коул не ме е убеждавал да се омъжа за него. Според мен това беше най-добрата възможност и съм щастлива, че той ми имаше достатъчно доверие, за да ми я предложи. Знам, че ще спази обещанието си, а аз възнамерявам да спазя моето.

Усети, че е най-добре да остави семейството си да обсъди въпроса и да свикне с положението. Тя погледна към Коул и каза:

— Сега по-добре да тръгваме.

Той я последва, като се опита да се съвземе от изненадата, предизвикана от подкрепата ѝ, но когато се приближиха до вратата, баба ѝ предизвикателно попита:

— Не възнамерявате ли да останете за вечеря, млади човече?

Даяна отказа, като се опита да му спести мъченията:

— Не днес, друг път може би.

Коул се обърна към баба ѝ със също толкова предизвикателна усмивка и каза:

— Не знаех, че съм поканен.

— Сега вече знаеш — отвърна тя.

Мери Фостър потвърди поканата със спокойна увереност:

— Заповядайте на вечеря.

Хенри се съгласи, макар че гласът му беше малко груб:

— Отдавна не си опитвал от гозбите на Роузи.

— Благодаря — рече Коул на всички. Той погледна към Кори и му се стори, че в очите ѝ прочете предложение за приятелство. — В такъв случай много ще се радвам да остана.

Даяна реши, че все пак е по-добре да изведе съпруга си, така че семейството ѝ да може да поговори на спокойствие и да се примири с нетрадиционния ѝ брак. Те вече бяха започнали да променят отношението си и това пролича от поканата, отправена към Коул. Тя вярваше, че вечерята ще е приятна, но тъй като той не можеше да го знае, беше учудена и радостна, че е приел.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Навън всички маси и инструменти бяха разчистени и без тях задният двор отново бе придобил добре поддържания си вид.

Палмови дървета, заобиколени от ухайни гардении, грациозно свеждаха огромните си листа над шезлонгите около басейна и шумоляха от повей на вятъра. Блестящ букет от мирта добавяше грандиозни капки светлорозово и бяло. Розовите и червените астри бяха покрити с разточителни цветове, а хибискусите гордо развяваха огромни екзотични цветя в разнообразни нюанси на оранжево, жълто и червено.

Тъй като Даяна знаеше, че обикновено мъжете харесват работилницата на дядо й, в която имаше различни инструменти, фреза и качествено дърво, тя го заведе първо там. Той проявяваше интерес към всичко, което му показваше, но тя усещаше, че това не го вълнува, и го покани да се разходят из парника и сечището в задната част на градината.

Но и това не го заинтересува и тя реши, че сцената във всекидневната е развалила настроението му. Като се имаше предвид случилото се, не можеше да го вини. Реши да изясни нещата и като спря на алеята до басейна, се облегна на една гладка палма и рече простишко:

— Съжалявам, че нещата се развиха по този начин. Моля те, прости на дядо ми — той вече е на възраст.

— Простих му — сухо изрече той.

— Но все още си потиснат — предположи Даяна.

Той поклати глава:

— Не съм, Даяна.

— Ядосан ли си? — попита тя, като се опитваше да разчете израза на лицето му.

— Не.

— Тогава какво има?

— Впечатлен съм.

— От какво? — изненада се младата жена.

— От теб — сериозно каза той.

Тя шеговито извъртя очи.

— Изглеждаш прекалено строг за мъж, който е впечатлен.

— Възможно е, защото не ми се случва често и не съм свикнал с това чувство. Между другото — добави той, — това не е строгият ми вид.

— Така ли? — рече тя, радостна от комплимента. — Какъв е строгият ти вид тогава?

— Не мисля, че искаш да го видиш.

— Е, хайде, покажи ми го!

За Коул беше толкова непривично да се шегуват с него, че това го накара да се засмее.

— Не ме попита какво ме впечатли...

Тя се престори, че обмисля:

— Е, знам, че не е работилницата на дядо. Нарече една най-проста дъска „прекрасно парче махагон“. И не смятам, че можеш да разпознаеш хибридна роза от хибискус.

— Права си, не разбирам от тези неща, но разбирам малко от бизнес. Осъзнавах, че списанието ти е проспериращо, но нямаш представа, че си успяла да създадеш национални герои от членовете на семейството си.

— Аз не съм ги създала — възрази Даяна, като поклати глава и се усмихна смутено. — Те бяха необикновени, когато се запознах с тях, и такива си останаха. Те бяха предшественици на нова вълна.

— Какво искаш да кажеш?

— Месец след женитбата си майка и татко ни заведоха в Лонг Вели. Тогава се запознах с дядо и баба. Въпреки че по онова време не знаех какво е „направи си сам“, те бяха идеалният пример. Денем дядо работеше като топограф в един град с население от седем хиляди души, но вечерите и почивните си дни прекарваше в градината си. Отглеждаше най-големите и най-красиви цветя и зеленчуци в Западен Тексас, без да използва изкуствени торове и препарати. Когато не преглеждаше каталози за семена и не ровеше в книгите за нови и стари методи за борба с вредители и болести, прекарваше времето си в малката работилничка зад къщата, където правеше всичко — от куклени къщички и мебели за Кори, до дървени кутийки за бижута и

люлеещи се столове за баба. Всичко в работилницата на дядо ми харесваше — от дървения талаш на пода до боите, които използваше. Спомням си, че при първото си посещение настъпих едно парче дърво. Вдигнах го и мислех да го хвърля. Той се засмя и ме попита защо искам да изхвърля бонбонче. Тогава бях на четиринадесет и въпреки че той не беше на повече от шестдесет, ми се стори много стар и...

Даяна завъртя с ръка, с което искаше да каже „превъртял“.

— Но не беше — осмели се да предположи Коул с усмивка. Приятно му беше да я слуша, докато разказваше за хората, които обичаше. Тя беше част от американското висше общество, но в нея имаше деловитост и нежност, които винаги го бяха привличали. Сега повече от всякога, защото осъзна колко рядко срещана е тази комбинация.

— Не, не беше луд. Той взе едно длето и издяла заоблено триъгълниче, после откъсна станиол от лавицата и го уви в него. И ето ти „без калории“, както шеговито се изрази той. По-късно видях, че на масичката за кафе има цяла купа с такива „бонбони“.

— Как се вписваха в картината майка ти и баба ти? — попита Коул.

Тя го погледна.

— Майка е работела като секретарка в предприятие, когато татко я срещнал, но прекарвала свободното си време както баба — в домакинството, което винаги ѝ е доставяло огромно удоволствие.

— Продължавай — подтикна я Коул.

— Баба използваше плодовете и зеленчуците, които дядо отглеждаше, и пробваше различни рецепти, предавани от поколение на поколение. Всяка рецепта имаше име, което навяваше приятни спомени за отминали времена и хора. Ястията ухаеха чудесно ѝ бяха вкусни. Спомням си салатата на баба Сара и канеления сладкиш от вишни на прабаба Корнелия. Имаше и „Лунна торта по време на жътва“ и „Жътварски бисквити с шунка“.

Тя тъжно призна:

— Преди да отида в Лонг Вели, си мислех, че ягодите растат по дърветата и че „консервирани продукти“ означава консерви, които имат етикет „Либи“ и „Грийн Джайънтс“ и че те се държат в килера. Можеш да си представиш каква бе реакцията ми на яркожълтите праскови в стъклен буркан, на чийто етикет беше нарисувано дърво,

под което стоеше бебе на одеяло, всичко това обградено от цветове и листа на праскова. За мен това беше повече от приказно, беше направо екзотично.

Той я наблюдаваше развеселен.

— Наистина ли мислеше, че ягодите растат по дърветата?

— Защо не? — отговори тя. — Мислех си, че пилето се създава в картонена кутия, увито с найлон. Всъщност все още предпочитам да мисля по този начин — призна си смутено, след което приключи разказа си. — Мислех си, че къщата на дядо и баба е вълшебна. Когато дойдоха да живеят с нас и нашата къща започна да се променя по същия начин — от задната градина, която имаше само плувен басейн и няколко палми, до стаите.

Като свърши, повдигна ръце и му подаде цветето, което беше приютила в дланите си като съкровище.

— Не е ли прекрасно? — попита.

„Ти си прекрасна“ — помисли си Коул и пхна ръце в джобове, за да не хване ръцете ѝ и да ги целуне. Притеснен от чувствата, които изпитваше към нея, отсече:

— И така, ти успя да създадеш пазар за таланта и философията им. Била си доста находчива.

Тя малко се стъписа от резкия му тон, но поклати глава и гласът ѝ остана нежен и решителен. Като тялото ѝ, помисли си Коул и се взря в ствола на дървото отвратен от себе си.

— Нямаше нужда да създавам пазар. Той вече съществуваше, въпреки че по това време никой не го забелязваше.

— Какво искаш да кажеш с това, че вече е съществувал?

— Живеем във време, когато американците се чувстват все поткъснати от корените си и все по-отчуждени един от друг и от заобикалящата ги среда. Живеем в един безличен свят. Прибираме се в домове, разположени в огромни квартали с безлични къщи, които са изпълнени с масово произвеждани неща, като се почне от мебелите и се стигне до принадлежностите. Сякаш нищо не ни дава онова чувство на вечност, стабилност, корени, самоизява. Хората имат нужда да се приобщят към околната среда, въпреки че не могат да направят нищо с това, което е отвъд нея. Семейство Фостър всъщност им помага да преоткрият удоволствието и собствените си възможности.

— Мислех си, че жените днес се интересуват повече от това как да преуспеят.

— Така е, но за разлика от мъжете отрано научаваме, че не можем да се самоопределим само чрез успехите. Ние искаме от живота повече от това и можем да дадем повече.

Коул се намръщи объркано.

— Нима намекваш, че читателите ти са работещи жени?

Тя кимна развеселена от обърканите му представи.

— Данните ще те изненадат. Като се основаваме на наши проучвания, разбираме, че шестдесет и пет процента от читателите ни са колежански възпитанички, които имат или са имали успешна кариера. Американските жени все повече предпочитат да родят първото си дете на тридесет години, когато си взимат почивка и се посвещават на възпитанието на децата си със същия ентусиазъм, който са имали към кариерата си. Те са свикнали с големи постижения, поемане на отговорност и създаване на нови тенденции. Някои от тях са работили в областта на изкуството, други — в бизнеса и финансите. Те използват своите способности в новия си живот, но не могат да ги изразят извън домовете си, затова започват да подобряват тях — да ги правят по-уютни, по-функционални и по-красиви. Нуждата им да се изявят се съчетава с естественото желание да спестяват пари и ето, откриват нас и чрез нас себе си.

— Доста добро представяне на едно списание — каза Коул, смутен да си признае, че тя говори увлекателно, изглежда добре и се движи добре.

— „Фостър Ентърпрайзиз“ не е само списание. Ние издаваме готварски книги и продаваме редица природосъобразни почистващи препарати. Издаваме справочници „Направи си сам“ под ръководството на дядо ми или от него самия. Започнахме да излъчваме извънредни празнични предавания по Си Би Ес и рейтингът ни беше толкова висок, че искаха да подпишем договор с изключителни права за шест предавания на година. Отхвърлих предложението, защото сме добре финансово и нямаме нужда от допълнително ефирно време — вече имаме седмично предаване. Разходите ни са ниски, така че предложението на Си Би Ес да ни стане спонсор не ни се стори толкова привлекателно, колкото би се сторило на едно предаване с голям

бюджет, каквито са ситуационните комедии и телевизионните дискусии.

— Като те слушам, имам чувството, че си постигнала каквото искаш.

— Но не е така. Истината е, че непрекъснато сме под огромно напрежение не само защото непрекъснато се появяват конкуренти, които се опитват да ни изместят, но и защото обществеността ни смята за нещо повече и ние трябва да се съобразяваме с това. Нуждата да сме по-оригинални и по-изобретателни с всяко следващо издание, книга или програма нараства все повече, а с нея и напрежението. Трябва да изглеждаме по-добре, да бъдем по-свежи и да предложим повече от останалите. Преди, когато бяхме единствени в града, това беше много по-лесно. Всъщност наложи се да уволним двама шпиони на конкурентни фирми.

Коул я гледаше учудено.

— Винаги съм свързвал шпионажа с областта на електрониката и отбраната.

— Знам. Аз също, докато не се случи. Другият ни проблем е образът, който сме си създали — рече Даяна, като имаше предвид Дан. — Да го запазим неопетнен може да се превърне в кошмар не само за мен, а и за всички нас. Трябва да внимаваме какво казваме и правим, независимо от това къде сме и с кого.

— Всички ли? — попита той. — Мислех, че ти имаш най-големия проблем, защото предимно теб свързват със списанието.

— Преди малко може да ти е изглеждало така, но не е съвсем вярно. Всички ние сме свързани с него. Това, което направи неповторимо списанието „Прекрасен живот“ от самото начало, е, че беше и е семейно начинание и хората харесват това. Пресата също — за нещастие. Което означава, че не можем дори да спорим за дребни неща, без след това да прочетем някъде „В рая на Фостър има проблем!“ или някое друго такова идиотско заглавие. Майка ми списва най-популярната колонка за списанието. В нея си спомня за детските си ваканции при дядо ѝ и баба ѝ, за нещата, които е научила от майка си, и за някои от страховете си, когато е организирала събирания. Разказва стари истории за всички нас и читателите ни имат чувството, че ни познават. Те ни приемат като свои приятели. Когато Кори и Спенс се ожениха, получиха много поздравителни картички. Когато се

родиха близнаците, читателите изпратиха хиляди ръчно изработени подаръци. Издадохме бебешки брой, в който показахме част от тях. Когато дядо си счупи крака, пристигнаха още подаръци и картички. За обществеността ние трябва да останем едно голямо, щастливо семейство, което живее добрия живот, показан в списанието.

Докато слушаше, Коул оценяваше постиженията ѝ. Наистина се чудеше как може някой, който е постигнал толкова много с толкова малко средства, да не осъзнава какво е направил.

Той се премести и обгърна с ръце дървото над главата ѝ...

— Кажи ми нещо — строго каза той, — защо мислиш, че грешките ти надвишават невероятния ти успех? Преди малко омаловажи таланта и успехите си и ги превърна в рожба на някакъв късмет.

Тя трепна и погледна настрана.

— Не осъзнаваш колко съществени и многобройни са грешките ми.

— Кажи ги и ме остави да преценя. Обещавам да съм безпристрастен.

Даяна се радваше, че прекарва времето си с него и го опознава отново, но ѝ се искаше да не е толкова настоятелен по този въпрос. Тя неохотно поясни:

— Същността вече я знаеш. Пропуснах някои чудесни възможности през годините, защото не исках да поемам риск — страхувах се да не изпусна нещата от ръцете си.

Коул се взря в обърканото ѝ лице, възхитен от детската невинност, която тя все още пазеше, и му се искаше да не беше я забелязвал. Техният брак не беше защитен от грешки и той не искаше да ѝ отнеме това, което Пенуърт не беше успял — не искаше да превръща невинността ѝ в хладен цинизъм.

— Мисля, че отново виждам строгия ти вид.

— Не — отвърна той леко усмихнат. — Това отново е възхитеният ми поглед.

Преди да може да го попита за причината, той отговори на предишната ѝ реплика:

— Много компании се провалят, защото някои хора оставят мечтите им да надминат финансовите им възможности. Много по-разумно е да си консервативен.

— Аз бях глупава. Най-голямата ми грешка беше да забавям пускането на наши продукти от градината и работилницата на пазара. Най-накрая ги пуснах — преди две години — и се продаваха така, все едно че ги раздаваме без пари.

— Сигурно си имала причини, които по онова време са били разумни — посочи Коул.

— Така е. Най-вече се интересувах от контрола върху качеството и цените по организирането на такова начинание. Когато най-накрая ги пуснахме в действие, това ни донесе огромен успех, което означава, че сме загубили много приходи, докато аз умувах.

— Няма смисъл да се тревожиш. Не можеш да го промениш — смъмри я Коул.

Даяна възрази:

— Ти щеше ли да чакаш и да обмисляш, докато конкурентите ти напредват?

— Не — отвърна той.

— Виждаш ли? Ти притежаваш смелост и предпазливост.

— Не, не „виждам“. Има една основна разлика между обстоятелствата, в които се намираме. Когато аз започнах да градя „Юнифайд Индъстрис“, имах нужните средства и щях да получа още, ако ми трябваха.

Тя продължи:

— Направих и други неща, които ми се ще да мога да върна назад.

— Какви например?

— Както споделих във всекидневната, аз практически раздадох акциите от новата ни компания. Така можах да събера пари, за да започнем.

Коул изпита желание да докосне лицето ѝ и когато заговори, в гласа му се долавяше непривична нежност:

— Удивен съм, че на двадесет и две си успяла да убедиш банка да инвестира в плановите ти. Да не говорим за частните инвеститори.

Даяна вдигна рамене.

— Банката не поемаше голям риск, понеже ипотекирахме къщата.

— Така ли? Тогавя как успя да убедиш частните инвеститори да ти дадат трудно спечелените си пари за едно толкова рисковано,

непечелившо начинание?

— Това ли? — рече тя с бегла усмивка. — Събрах си куфарчето с официалните проекти и се обадох на приятелите на баща ми. Те всички си мислеха, че вероятно ще се провалим, но ме съжалиха, тъй че ме потупаха по рамото и ми дадоха кой пет, кой десет хиляди, като си правеха сметката, че с подобна благотворителност в най-лошия случай ще намалят данъците си върху дохода. В замяна им дадох дялове от бъдещата компания. Тя въздъхна. — Накратко, толкова акции раздадох, че когато ги сметнах, излезе, че сме останали с петдесет процента.

— Даяна, нима си имала друг избор?

— Ако можех да си представя колко печеливша ще е компанията сега...

— Говоря за времето, когато си започвала — строго каза той. — Имала ли си друга възможност да събереш толкова пари?

Тя се поколеба и поклати глава:

— Никаква.

— Тогава престани да се упрекваш, че не си била ясновидка, и бъди горда, че си преодоляла пречките сама. Пречки, с които биха се справили само най-талантливите и гъвкави бизнесмени.

Даяна се взря в строгото му, красиво лице и осъзна, че говори напълно сериозно.

— От твоята уста това наистина е голяма похвала.

Той се усмихна.

— Просто го запомни. Не мога да си позволя жена ми да се подценява. Това ще се отрази зле на преценката ми и ще накара акциите на „Юнифайд“ да паднат.

— И Уолстрийт да рухне — добави Даяна и настроението ѝ се подобри неимоверно от топлината на усмивката му.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Застанала на мивката, Кори наблюдаваше двойката на задния двор. Тя беше толкова погълната от сцената и възможностите, която разкриваше, че подскочи, когато съпругът ѝ я хвана през кръста.

— Къде са всички? — попита Спенс.

— Предложих им да си починат преди вечеря. Двете с Глена ще се справим.

— Приспах децата и ги целунах от мама. И на мен ми се ще да съм там... — промърмори той, — в леглото. С теб.

Кори се обърна, за да го целуне, и точно тогава нахлу Глена. Те веднага се дръпнаха като виновни тийнейджъри.

— Продължавайте със заниманието си — рече икономката. — Не се оставяйте да ви прекъсвам. Аз просто се опитвам да направя вечеря за седем души от продукти за шест.

Спенсър я проследи с навъсен поглед, докато излизаше.

— Защо винаги казва нещо, с което да ме накара да се почувствам виновен? — Той хвана ножа и започна да реже зелени чушки. — Така е от петнадесет години.

Кори потисна смеха си, но вниманието ѝ беше насочено навън.

— Прави го, защото тактиката работи. Помагаш със салатата, нали? — Тя му подаде чиста кърпа за чинии. — Ако я затъкнеш на кръста си, няма да се изцапаш.

Бившият защитник на университета „Соудърн Методист“ погледна въпросително кърпата.

— Истинските мъже не носят престилки — пошегува се той.

— Мисли си, че е нещо като смокиново листо — предложи тя.

Те работеха и наблюдаваха двойката в задния двор. Даяна се беше облегнала на едно палмово дърво, а Коул беше пред нея с ръце над главата ѝ. Каквото и да кажеше, го размиваше.

— Когато бяхме малки — рече Кори с усмивка, предизвикана от спомените, — бях толкова завладяна от теб, че не можех да разбера

какво кара всички момичета да мислят, че Коул Харисън е изключително сексапилен.

— Но сега разбираш, така ли?

Тя кимна.

— Ще се радвам, ако някога имам възможността да го снимам. Има чудесно лице.

— Не ми изглежда като подходящ за „Джи Кю“ или „Брук Брадърс“.

— О, не е. В него има прекалено много груба мъжественост, за да става за модел. Има нещо... хищническо.

Тя остави марулята в една купа, после започна да реже спанака, като продължи замислено:

— Ще го снимам на подходящо място.

Спенс погледна намръщено през прозореца, раздразнен от интереса на Кори към друг мъж.

— Какво място? — попита той, като започна да реже червен лук.

— Мисля, че бих избрала някаква пуста местност. Може би сред пустинята на фона на голи планини.

Според Спенс планините без гори и сняг бяха грозна гледка. Той кимна в знак на съгласие.

— Това ще влезе в работа. Напълно му подхожда.

В блажено, неведение относно причините за неговото съгласие Кори остави за момент спанака и продължи да наблюдава Коул.

— Каж ми нещо — прикани я Спенс. — Как ще скриеш очите му?

— Защо ми е да крия очите му?

— Защото са студени и неумолими. Наблюдавах го този следобед във всекидневната и не мисля, че у него има дори капка топлина или чувство.

— Наистина изглежда доста по-суров, отколкото си го спомням — призна тя, — но не смятам, че е студен. Помисли си само как ѝ купи онази огърлица на търга и накара всички да си мислят, че за него това е любов от пръв поглед. Виж ги сега двамата — като ги гледам, той ми изглежда като принца, който се е втурнал да спаси Пепеляшка.

Спенс ги гледаше недоверчиво. Като осъзна, че липсата на отговор е израз на несъгласие, Кори рече:

— Какво виждаш ти, като ги гледаш?

— Виждам малката Червена шапчица, която се усмихва на големия лош вълк.

Тя се засмя на сравнението, но усмивката ѝ угасна, щом той продължи:

— Като се основавам на всичко, което съм прочел и чул, мога да ти кажа, че мъжът, който възхваляваш, вероятно е най-големият мръсник, който си срещала, както и най-безскрупулният бизнесмен на десетилетието.

Кори забрави за работата си. Въпреки че не беше толкова проникателна относно капиталовия пазар колкото съпруга си, тя все пак следеше важните събития.

— Не разбирам защо го казваш. Наскоро в медиите оживено се коментираше как успял да „овладее“ някакво изкупуване на компютърна компания. Те непрекъснато наричаха това „големия удар“. Не казаха, че е направил нещо незаконно.

— Той купи „Къшман Електроникс“, Кори — отсече Спенс категорично. — Нарече го удар, защото точно преди Харисън да го купи на Уолстрийт плъзнаха слухове, че „Къшман“ има проблем с новия си компютърен чип, акциите му паднаха от двадесет и осем на четиринадесет долара. Веднага щом това стана, се намеси „Юнифайд Индъстрис“ и Харисън получи на половин цена компания, която има стойност триста милиона долара.

— Какъв е проблемът? Не се ли очаква да купуваш акции, докато стойността им е ниска, с надеждата, че ще поскъпнат?

— Според теб кой е пуснал слуховете? И познай за кого се говори, че притежава независимия тестови център, където „Къшман“ е изпробвал чипа си?

Кори зяпна от учудване.

— Доказал ли е някой, че хора на Коул са подправили резултатите от теста или са пуснали слуховете?

— Ако някой може да докаже едно от тези неща, той ще отиде в затвора.

Кори потрепери. Обаче веднага си спомни с колко нежност Коул се грижеше за болните жребчета.

— Преди някой да го е доказал, това си остава грозна клюка — заяви тя.

— Ключките явно го следват навсякъде — саркастично отбеляза Спенс. — Каквото и да прави, Харисън винаги има нещо наум. Миналата нощ е имал нужда от подходяща съпруга, за да се помири с чичо си. В Даяна е видял идеалната възможност, тъй че е изиграл ролята на сър Галахад на търга — репортерите са били там, за да отбележат събитието — и докато тя е била замаяна от шампанско и благодарност, той я е отвел в Невада и се е оженил за нея. Още един „голям удар“ за досието му. За по малко от дванадесет часа той си проби път в това семейство и сега ние побъркваме да разберем какво си е наумил.

Кори се усмихна на последната му реплика и започна да нарежда продуктите в прекрасна дървена купа, изтъркана от употреба.

— Освен че е красив и сексапилен, Коул е милиардер и е бил с много красиви жени. Повярвай ми, Спенс, той не е имал нужда да си създава всичките тези неприятности. Можел е да намери красива съпруга много по-лесно.

— Харисън не просто е намерил красива съпруга, когато се е оженил за Даяна — горчиво изрече Спенс. — Миналата нощ Коул Харисън извърши нещо почти невъзможно — създаде си един чудесен нов имидж.

— Как?

— Когато съобщят по телевизията за женитбата им, хората ще повярват, че Коул Харисън е погледнал веднъж жената, която Дан Пенуърт е изоставил и която съвсем случайно е една от любимките на Америка, и съвсем като в приказките е спасил тяхната красива дама от беда, отрупал я със скъпоценни камъни, отвел я с личния си самолет и се оженил за нея същата вечер. До края на седмицата той ще е най-благородният и романтичен герой на десетилетието.

— Не мога да повярвам, че е толкова лош. Държеше се много добре, когато работеше при Хейуърдови.

— Съмнявам се.

— Защо го казваш?

— Защото сред многобройните му врагове са Дъг и Чарлз Хейуърд. Те го мразят.

Кори застина.

— Дъг никога не го е показвал.

— Миналата нощ го показа. Когато търгът приключи, Даяна доведе Харисън на нашата маса. Спомняш ли си какво се случи?

— Разбира се. Дъг каза нещо, което ми се стори нетактично и непристойно за него, но той си беше странен по време на цялата вечеря.

— Съвсем нормален си беше, докато Даяна не се появи с Коул Харисън. По-късно той нарочно отказа да му стисне ръка.

— Но...

— Чуй, скъпа. Миналата нощ беше толкова оптимистично настроена, че Харисън се е притекъл на помощ на сестра ти, и не исках да ти развалям настроението, но истината е, че Дъг и Чарлз го мразят. Казвам ти го сега, за да не започнете с Даяна да си мислите, че от този брак може да излезе нещо повече, и да се разочаровате.

— Мразят ли го? — промълви тя. — Защо? Какво може да им е сторил?

— Казах ти всичко, което знам, и единствената причина, поради която знам толкова, е, че Дъг ме посети в Нюпорт преди няколко години, след като беше ходил да види Барбара в болницата в Ню Йорк. Той беше притеснен, защото състоянието ѝ не се подобряваше, и аз го заведох на яхта, а после и на вечеря, като се надявах, че ще го ободря.

Спенс отиде до един от шкафовете и извади оцет от бяло вино и първокачествен чист зехтин, които отвори и започна да отсипва в специални мерни чашки.

— Пийнахме малко вино и решихме да прекараме нощта у нас. Отидохме в библиотеката да гледаме новините, а на масата беше най-новият брой на „Нюзуик“. Снимката на Харисън беше на корицата и когато Дъг я видя, се впусна в злобни филипики по негов адрес. Не можех да повярвам, че това е Дъг.

Докато разбъркваше оцета и зехтина, Спенс погледна към нея.

— Той говореше за отмъщение и за това, че с баща му отдавна чакат удобния момент. Някак си в разговора стана дума и за Барбара и тогава ми се стори, че този мъж ще се разплаче. Но в следващия момент вече се беше овладял и отиде да спи. На другата сутрин се извини и каза, че пил прекалено много предишната вечер, и че не трябва да обръщам внимание на „пиянските му дрънканици“.

— Може би са били точно такива — с надежда рече Кори като разбърка за последен път салатата. — Дъг никога не можел да пие.

— Повярвай ми, знам — отвърна съпругът ѝ. — Кога, бях в университета, той оставаше при мен в общежитието винаги щом беше в Далас. До днес не познавам друг, който да се превръща в супермен и да се опитва да скача небостъргачи с един скок само от три рома и една кола.

Кори кимна, но вниманието ѝ отново бе привлечено от двойката на поляната. Тя наблюдаваше с какво внимание Коул слуша всичко, което Даяна казва. Спенс, застанал до нея, беше свидетел на същата сцена. Без да иска Кори изказа на глас мислите си.

— Не мога да повярвам!

Спенс разумно се въздържа да ѝ припомни, че преди месец не можеше да повярва, че помощникът на дърводелеца краде инструменти от гаража им дори когато видя, един гаечен ключ се подава от задния му джоб.

Кори пък се въздържа да му напомни, че той харесваше Дан Пенуърт, който се оказа голяма свиня, но това не означаваше кой знае какво, защото всъщност цялото семейство харесваше Дан.

— Можеш ли поне да дадеш шанс на Коул, като подложиш тези слухове на съмнение? Това ще улесни нещата.

Спенс погледна разтревоженото ѝ лице и се предаде с преднамерено похотлив поглед.

— Става, красавице, но ще трябва да платиш — рече. Кори го хвана за ръката.

— Много сладко смокиново листо имаш около кръста си — пошегува се тя, като го прегърна, за да го освободи от престилката.

Спенс игриво сграбчи задните ѝ части.

— Сладко дупе — каза той и захапа ушенцето ѝ.

Глена безумно се втурна покрай тях.

— Само ще извадя патицата от грила, преди да се е овъглила — съобщи тя със страдалчески вид.

Кори и Спенс се смутиха, но после той я притегли по-близо и като се засмя, все пак я целуна.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Коул влезе с Даяна в трапезарията, гледката му подсказа, че семейството ѝ е решило да приеме събитието като празник, не като погребение.

В средата на масата беше поставена огромна ваза с жълти рози, заобиколена от запалени свещници. Бяха извадили китайския порцелан и блестящите сребърни прибори. В огромен поднос имаше сочни парчета печени патешки гърди, на голяма чиния бяха наредени соленки, а в две купи имаше картофи от новата реколта, печени със зехтин и розмарин и задушени с аспержи.

Дамите смело му се усмихнаха и дори дядо ѝ се опита да му кимне учтиво, докато заемаше мястото си в центъра на масата и му посочи, че трябва да седне отдясно. Баба ѝ седна от лявата страна на съпруга си, точно срещу Коул, но когато Даяна заобиколи, за да седне до него, баба ѝ рече:

— Кори, скъпа, защо не седнеш до господин Харисън и не оставиш Спенс да седне до мен, така че да можем да се поопознаем.

Госпожа Фостър зае мястото си в края на масата и Даяна седна между нея и Спенс. Коул забеляза, че баба ѝ е успяла да го постави точно на „горещото място“.

Дядото беше отляво, бабата и Адисън — точно срещу него, Кори — отдясно, а Даяна — единствената му подкрепа — извън обсега му.

Нищо не можеше да накара Коул да се чувства по-голям лицемер от това да благодари на един въображаем Бог, в който не вярваше, за неща, които не беше извършил, и после да увеличи идиотизма, като помоли за услуги, които Бог нито имаше властта, нито намерението да извърши. Лицемерието не беше сред недостатъците му, тъй че той наведе глава и започна да изучава ръчно избродираната жълта роза на кърпата си, докато чакаше да започне официалната инквизиция.

Хенри Брайтън не се церемонеше. Свърши с молитвата и каза:

— Амин. Коул, какви са плановете ти?

Преди младият мъж да е измислил някакъв отговор, Даяна погледна към Кори и рече:

— Кори умира от нетърпение да чуе за сватбата и я накарах да чака досега, за да мога да разкажа на всички наведнъж.

Сестра ѝ веднага ѝ се притече на помощ:

— Хайде първо да чуем за сватбата, дядо. След като разберем настоящето, ще могат да ни разкажат за бъдещето. — И добави към Коул: — Съгласен ли си?

През тези няколко минути той стигна до много важни изводи: бабата не беше просто възрастна, пряма и приятно ексцентрична — тя беше възрастна, пряма, вероятно ексцентрична и вероятно доста хитра.

Кори беше съюзник на Даяна и вероятно беше неутрална спрямо него, докато Даяна беше достатъчно дипломатична, за да е добър съюзник на всяка маса, било то за вечеря или за съвещание.

Той слушаше как тя въодушевено представя една неочаквана, лишена от романтика сватба, така че да привлече интереса на всички.

— Напуснахме хотела с лимузината на Коул. Самолетът на Коул е „Гълфстрийм“, дядо, и е много по-голям от малкия „Лиърджет“. Можеш да го включиш към серията модели на аероплани, които измисляш за момченцата. Както и да е, огромна бутилка с шампанско беше сложена да се охлажда и един от пилотите вече бе на командното табло, като се занимаваше със... своите задължения — рече тя, като зарязва описанието на предстартовата церемония с едно движение на грациозните си пръсти. — Няколко минути по-късно пристигна другият пилот, чието име бе Джери Уейд и... О, бабо... — добави тя, като се обърна към възрастната жена, която дотогава непрекъснато се мръщеше на Коул, — той толкова прилича на любимия ти актьор! Казах му, че трябва да се отбие да те види някоя вечер.

Удивен от начина, по който тази забележка беше привлякла вниманието на Роуз Брайтън, Коул с нетърпение очакваше да разбере кой е любимият и актьор.

— Наистина ли? — рече бабата със смесица от изумление и удоволствие. — Прилича на Клинт Истууд?

— Та Клинт Истууд е плешив — раздразнено се намеси дядото — и шепне, а не говори!

Кори се наведе настрани и докато подаваше на Коул чинията с аспержи, поясни:

— Баба е луда по Истууд и дядо ревнува. Много са сладки.

— Мамо, много ще ти хареса начинът, по който Коул е обзавел самолета си. Чувстваш се така, сякаш влизаш в красива всекидневна. Има два извити дивана, поставени един срещу друг, а между тях — старинна масичка за кафе, бюфет с месингови панти и няколко стола.

Успя да привлече вниманието на семейството си и докато Коул слушаше живописното й описание, успя да забележи две неща: първо, тя успяваше да създаде ярък образ и второ, не спомена за спалнята.

Той все още си спомняше изумителната красота на Даяна, легнала върху юргана, облечена в ярко лилава копринена рокля, която му даваше възможност да се наслади на пълните й гърди. Лицето й беше обърнато към неговото, приканващо към целувка, но той се колебаеше. Разумът и суровата логика се сражаваха с желанието му и те печелиха срещу всичко — това беше характерно за Коул. Със съжаление беше промълвил „Не“.

Тя бе плъзнала ръка по гърдите му, а той се бе взрял в по детски уязвимите и зелени очи. „Не“, беше повторил той, но в гласа му беше прозвучало и съжаление. Тя го бе доловила.

Даяна премина към описание на пилотската кабина и той се почуди дали не беше премълчала за спалнята от деликатност, от притеснение или просто не си спомняше. Трудно му беше да повярва, че тя си спомня бледосивата кожа на диваните, а е забравила, че една трета от салона е спалня. От друга страна, тя видя леглото едва след като се ожениха — след стреса от церемонията в ярко осветения параклис, след казиното и след допълнителното шампанско, което той й предложи, за да я успокои. Тя беше забравила за голяма част от сватбената церемония и казиното. Коул предположи, че е напълно възможно да е забравила и за прекараното време в спалнята.

Даяна прекъсна разказа си, за да си вземе от печената патица, и баба й веднага се възползва от възможността да се върне на темата, подхваната от съпруга й:

— Разкажете ни за себе си, господин Харисън.

— Моля ви, наричайте ме Коул, госпожо Брайтън — рече любезно той.

— Разкажете ни за себе си, Коул — поправи се тя, но не му предложи да я нарича с друго име.

Той нарочно започна да разказва за настоящето, а не за миналото си:

— Живея в Далас, но много често пътувам по работа.

Тя не обърна внимание на казаното и като се взря в него, попита най-безцеремонно:

— В неделя ходите ли на църква?

— Не, не ходя — информира я той без колебание или извинение.

Тя разочаровано сви вежди, но продължи:

— Разбирам. А вашето семейство?

— Те също не ходят — приключи хладно той.

Тя изглеждаше стъписана.

— Интересува ме какво е семейството ви, а не дали ходи на църква.

Взе си соленка и я намаза с масло.

— Няма ли да ни разкажете малко за произхода си? — тихо го подкани тя. — Разкажете ни откъде сте и нещо за семейството си.

Това, което искаха, беше твърде неприятно за него. Той се опита да забави момента, като си взе от салатата и огледа хората около масата — едни приятни хора, които смятаха, че няма нищо странно в това да са заедно в неделя вечер или в това да се хранят на полирана дървена маса с ножове и вилници.

Той погледна към Даяна, която изглеждаше свежа и чиста като красива роза, към Адисън, който никога не бе чувствал по-голямо унижение от това да загуби игра на тенис в местния спортен клуб и към Мери Фостър, която излъчваше достойнство, грация и доброта.

От лявата му страна дядото на Даяна миришеше на свеж сапун и одеколон „Олд Спайс“ вместо на пот. Срещу него баба й го гледаше с будни, светлокафяви очи, с леко повдигнати в очакване вежди. Изглеждаше благовъзпитана и скромна.

Много по-лесно щеше да му е да й опише ярките детайли от най-екзотичното си сексуално преживяване, отколкото да й каже истината за детството и произхода си. Вместо да разваля илюзиите й за временния й зет, той отговори на въпроса със същите заобикалки, които винаги му вършеха работа.

— Аз съм от малък град в Западен Тексас, чието име е Кингдъм Сити. Имах двама по-големи братя, които умряха, и няколко братовчеди, които се преместиха и с които загубихме връзка — с

изключение на един. Освен тях единственият ми останал жив роднина е вуйчо ми, за когото вече ви разказах. Баща ми очакваше да остана да работя в ранчото. Кал обаче вярваше, че съм достатъчно умен, за да успея в колежа, и не ме остави на мира, докато и аз не повярвах в това. Той много ще хареса Даяна. Нямам търпение да ги запозная другата седмица.

— Аз също нямам търпение да се запозная с него — обади се тя, но срещна смразяващата резервираност, с която Коул отбягваше да обсъжда въпроси, свързани с произхода му. Спомни си, че преди години той беше отбягвал въпросите й, когато се опитваше да разбере нещо повече за произхода му.

— Чичо ми живее на запад от Кингдъм Сити, което е на около триста и шестдесет километра от Сан Лароза. Не е сред планините, но е красиво и девствено.

— Сан Лароза — обърна се към дъщеря си Роуз Брайтън, — не беше ли едно от местата, което избрахте за къмпинг, когато с Робърт заведохте момичетата на първото им пътешествие до „Йелоустоун“?

— Известно място е за лагеруващите — поясни Коул, обхванат от голямото желание да смени темата. — Въпреки че, доколкото знам, тази част е по-подходяща за опитни туристи.

Поради някакви причини тази реплика предизвика смях.

— Ние не бяхме съвсем „опитни“ — обясни госпожа Фостър. — Двете с Кори бяхме лагерували няколко пъти, а Робърт като малък е бил скаут. Единственият му опит беше от лагер в Скотсдейл. Но ние с момичетата си помислихме, че ще е весело, тъй че потеглихме на триседмично пътуване, уверени, че знаем достатъчно, за да се справим.

Коул не можеше да си представи Даяна като туристка. Дори на четиринадесет, тя сякаш беше изключително спретната.

— Никога не съм си представял, че това би ти допаднало, дори и когато беше малка.

— Всички си прекарахме чудесно. Хареса ми — отвърна тя.

Нещо в тона й го подсети за отдавна забравена случка.

— Не говорихме ли веднъж в конюшната за нещата, които най-много мразим?

Понеже тогава Даяна беше луда по него, тя помнеше всеки разговор и веднага се сети за какво става дума.

— Така ли? — попита тя.

Но Коул не се предаваше.

— Знаеш, че е така. Ти мразеше мръсотията и лагеруването.

— Не, змиите и лагеруването — поправи го тя. — Мръсотията беше на трето място. — Погледна към Кори и отбеляза: — Дори и така да е, ние бяхме много добре организирани и подготвени за всичко, нали?

Сестра ѝ веднага разбра какво се иска от нея и се включи, за да ѝ помогне:

— Татко беше поставил задачи на всички. Той отговаряше за транспорта и финансите, майка — за храната и напитките, Даяна — за безопасността, а аз — за първата помощ и снимките. Очакваше се да вземем всичко, което ни е необходимо. Сметнах, че бинт и крем против изгаряне ще са достатъчни, и започнах да чета за снимането на дивия свят, но Даяна имаше съвсем различен подход към подготовката. Седмици преди да заминем тя се взираше в „Указателя за оцеляване на лагеруващия в пустинята“ и в „Наръчника на лагеруващия“.

— И — засмя се сестра ѝ — в каталозите на Л. Л. Бийн, откъдето бях подбрала и подредила най-необходимото за Кори и за мен.

Погледът на Коул се спря върху нея веднага щом проговори и тя видя топлатата му усмивка, преди той да се обърне отново към Кори.

— Един ден, преди да заминем, татко отиде да вземе караваната, която беше наел, а ние започнахме да сваляме от тавана личните ни провизии, които Даяна беше приготвила.

Бабата се намеси с усмивка:

— Момичетата трябваше да направят поне тридесет курса, за да свалят всичко:

— И се оказа — добави дядото, кикотейки се, — че Робърт трябваше да закачи ремарке към караваната, за да може да закара всичко до „Йелоустоун“. Имаше обаче един проблем — продължи той, като се затресе от смях. — Робърт никога не беше карал нещо по-дълго от кадилака на баща си. Когато потегли, с ремаркетото повали пощенската кутия и продължи по улицата, като я помъкна заедно с колчето...

— Ние с Хенри толкова се смяхме, че едва успяхме да я догоним.

Коул така се забавляваше на историята, та съвсем забрави, че е на вражеска територия.

— Какво толкова беше взела Даяна? — попита той, но Кори се поколеба да отговори.

— Хайде, кажи му — рече Даяна с весели пламъчета в очите. — Той вече е част от семейството, така че на практика има право да знае.

— Нещата не бяха само на Даяна, имаше и мои — уточни сестра й, преди да продължи. — Ако тя не беше мислила и за двете ни, щях да тръгна на двуседмично пътешествие само с един скъсан спален чувал, няколко чифта шорти и тениски, фотоапарат, двадесет филмчета и някакви си бинтове. Това е. Обаче Даяна имаше съвсем друго виждане относно нуждите ни за удобство и сигурност при лагеруване. Тя беше поръчала бяла палатка, чийто сенник беше обагрен в червен, бял и син цвят. Беше подбрала цветовете на спалните ни чували, дрехите ни и дори на фенерите ни да отговарят на украсата на палатката. Нещата на Даяна бяха в синьо, а моите — в червено. Дори имахме червени, сини и бели пластмасови шишета за лекарства.

Кори почувства неудобство от това, че се шегува с Даяна, и спря, за да си налее още чай с лед.

— Забрави да кажеш за средствата против насекоми — подкани я Даяна и се засмя. — За да бъде всичко наред, бях купила редица мехлеми против насекоми: против оси, пълзящи и летящи гадинки. Имах и няколко огромни кутии с течност против змии, която прилежно разпръсквах около палатката всеки път, когато я опъвахме на ново място.

— Течност против змии? — засмя се Коул — Какво ли сте си мислели за „Йелоустоун“?

— Зависи кого питаш — сухо отбеляза Даяна и останалите избухнаха в смях.

Госпожа Фостър избърса очи и каза:

— Първия ден в „Йелоустоун“ всички излязохме да се поразходим. Кори направи снимки на планинските кози, а аз нарисувах няколко красиви пейзажа. Даяна се натъкна на отровен бръшлян, а Робърт получи алергия.

— Все пак вечерите бяха много весели — възрази Кори. — Готвехме и пеехме.

— И след като си легнехме, миешките мечки нападаха боклука ни, а другите видове само чакаха подходяща възможност, за да си направят

пир от нас — добави Даяна. — Не мисля, че е имало дори една миешца се мечка, която да си е легнала гладна, докато ние сме били там.

— Сега ми се струва, че почивката беше твърде едностранна — рече Кори. — Докато аз бродех из горите, за да направя най-добрата си снимка, Даяна маршируваше след мен, като мъкнеше аптечка за първа помощ и четеше в справочника си за опасностите от това да изненадаш лос в сезон на разгонване и какво да правиш, ако срещнеш неприятелски настроена мечка.

— Имаш късмет, че го е правила — посочи Мери Фостър, като стана малко по-сериозна.

— Така е — каза Кори на Коул. — Знаеш ли, в деня, когато щяхме да се прибираме, аз се измъкнах от лагера с фотоапарата и статива точно преди да съмне, нарушавайки заповедите на татко никой да не напуска лагера сам. Цялата работа беше в това, че исках да участвам във фотографското състезание „Младежи всред природата“, но не бях направила нещо, което да си струва. През последния ни ден в „Йелоустоун“ видях нещо, което просто си знаех, че ще е печелившата снимка. Бяхме на около три километра от лагера, когато аз забелязах няколко лоса да пресичат рекичката близо до водопада. Знаех, че ако успея да ги снимам с изгряващото зад хълма слънце, ще имам шанс да спечеля конкурса. Помолих татко да дойде с мен, но той каза, че лосовете ще го чуят как киха и ще избягат. Затова реших да отида сама.

— Не помоли ли майка си? — попита Коул.

— Вечерта тя готви, после прибира багажа и беше изтощена.

— А Даяна?

— Не можех да помоля Даяна. Тя беше изгоряла от слънцето. Освен това предишния ден си беше навехнала глезена. Все пак тя ме чу да се измъквам от палатката преди изгрев и започна да ми изброява всички ужасни неща, които могат да се случат, на неопитен турист, докато е сам дивата пустош, но аз тръгнах само с едно фенерче и със снимачните си принадлежности.

Няколко минути по-късно чух, че нещо пращи в гората зад мен, усетих миризмата на ментов лосион и разбрах, това е Даяна. Тя куцукаше зад мен с превързан глезен, като мъкнеше аптечката и фенерчето. Каква сутрин! — засмя Кори. — Когато стигнахме на мястото, което бях избрала осъзнах, че ъгълът на светлината не е добър от тази страна на потока, тъй че трябваше да намерим по-плитко, за да

премине, после да се изкачим и на хълма откъдето се спускаше водопадът, и отново да слезем надолу.

— Успя ли да снимаш лосовете по изгрев?

— Не, вместо това се загубихме. Тъй като не знаех, че сме отишли на брега на друг поток, до друг хълм, аз приготвих статива и сложих телеобектива. Небето започна да става яркорозово, но не се виждаха никакви лосове, тъй че зарязах Даяна с фотоапарата, в случай че лосове се появят, и се отправих към края на сечището. Започнах да пълзя, за да не ме видят лосовете, и така стигнах, реката. Слънцето ми пречеше да виждам водопада. Тъкмо седнах и извадих от джоба си сладките с бяла ружа, които бях взела за закуска и тогава го видях... излезе от водата и се насочи към мен.

— Лосът? — предположи Коул, докато подаваше чинията със соленките на дядото.

— Не, мечето. То беше съвсем малко. Обаче аз не успях да осъзная това, защото то бягаше. Мислех си, че гони мен, и скочих, но още преди да мога да се изправа, то беше дошло. Аз изпищях и то уплашено се спря. Застана на задните си лапи, а аз хвърлих сладките по него, после се втурнах да бягам с всички сили в една посока, а то се затича в друга. И като връх на всичко — каза тя, докато се смееше — когато тръгнахме обратно, осъзнахме, че сме се загубили. Даяна обясняваше, че според нейните книги в подобни случаи трябва да се остане на едно място, но аз не я слушах, докато накрая тя се престори, че не може да върви повече. Вечерта запали огън, с който да насочи тези, които ни търсеха.

Бях забравила да сменя батериите на фенерчето си и то престана да свети точно когато чух нещо като виене на вълци. Даяна не ми позволи да използвам фенерчето й, въпреки че имаше нова батерия. Тя каза, че ще ни трябва да сигнализираме на хеликоптерите. Знаех, че е права. Вместо това направих по-голям огън, но всеки път, когато чуех този вой, ме обхващаше истерия — призна Кори. — Толкова силно треперех, че не можех да говоря и трябваше да крия лицето си, за да не вижда Даяна сълзите ми. Чувствах се като глупачка, най-вече защото й се подигравах, че се страхува от змии, че е набрала букет отровен бръшлян и че мъкне навсякъде аптечката си, а ето ме и мене — плачех като бебе, докато тя се грижеше спокойно за всички практически страни на оцеляването. Бях пренебрегнала всички справочници на

лагеруващия, но Даяна ги бе изчела и поради това успяваше да ме разсмее относно заплахата от вълци. Най-накрая заспахме. Дори когато ни спасиха на другата сутрин, тя никога не се подигра на глупостта ми. Всъщност ние никога не сме споменавали отново тези въображаеми вълци.

— Въображаеми вълци? Не разбирам — каза Коул.

— Очевидно — информира го Кори — и ти не си чел „Справочника на лагеруващия в Йелоустоун“.

Усмивката ѝ беше заразителна.

— Виждаш ли, по онова време там нямаше никакви вълци. Те бяха изолирани в един отдалечен район. Тях чувахме.

Коул си помисли, че това е невъзможно, освен това беше в противоречие със законите на природата, спазвани от националните паркове.

— Нима искаш да кажеш, че властите са хванали всички вълци от този огромен резерват и са ги поставили зад огради? — Той погледна към Даяна за отговор, но тя изглежда беше заета с проследяването на фигурите по дръжката на ножа си.

— Разбира се, че не! — обясни Кори. — Комисията по дивата природа осъзнала, че популацията на вълците е извън контрола им, тъй като естественият враг на вълците, планинският черен оцелот, бил на изчезване, тъй че го внесли от Калифорния. Оселотите подгонили вълците и ги натирили високо в планините.

Даяна усещаше погледа на Коул върху себе си и когато не можеше повече да го отбягва, вдигна очи.

— Доста приемливо обяснение — сухо каза той.

— И аз така помислих — рече тя, като се опита да сдържи смеха си.

Кори погледна от единия към другия, като започна да обмисля отново обяснението, което беше приела, без да задава въпроси. Сега обаче то ѝ прозвуча доста странно.

— Даяна — попита тя, — това е било лъжа, нали?

Коул тайно вярваше, че решението на Даяна е било много добро, но като нов и временен член на фамилията не се чувстваше готов да споделя различно мнение. Вместо това приключи:

— И тъй, значи вие прекарахте една ужасна нощ сами и никога не успяхте да участвате в конкурса по фотография?

— Напротив, спечелих второ място за импровизирана снимка — осведоми го Кори с усмивка.

— Поздравления — рече той.

— Не поздравявай мен. Не ги направих аз. Аз бях на тях.

— Кой ги направи?

— Даяна. Когато видях мечето и започнах да се изправям, тя си помислила, че съм видяла лос и се опитвам да изляза от кадъра, тъй че натиснала копчето, както ѝ бях обяснила, и автоматичният апарат започнал да снима. Когато се прибрахме, аз изхвърлих лентата, но Даяна я прибрала. Когато я проявила, избрала три снимки — каквото беше условието на конкурса — и ги изпратила.

— Да — рече Мери Фостър, — дори „Нешънъл Джогеографик“ използваха текстовете към снимките, които Даяна беше измислила.

— Какви бяха те?

— На първата снимка мечето и аз сме на четири крака и се взираме един в друг объркани и ужасени. — Кори се засмя. — Под нея Даяна беше написала: „На старта“. На втората снимка сме изправени, готови да побегнем. Даяна я кръсти: „Готови...“. Последната снимка беше най-смешна, защото бягаме в противоположни посоки. Под нея пишеше: „Старт!“.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Даяна и Кори бяха дали тон с историята си за лагерирането и всеки беше станал обект на весели анекдоти, включително и Спенсър Адисън. И постепенно започнаха да приемат Коул като приятна публика, а не като неканен гост, на когото никой не вярва.

Последната история беше свързана с гневния отговор на Роуз Брайтън в предаването на Опра Уинфри относно една тяхна почитателка, която заявявала колко много ѝ се ще да е омъжена за Хенри. След смеха, който последва разказа, Мери Фостър погледна радостно към Коул.

— Страхувам се, че откривате всичките ни черни семейни тайни.

— При мен са на сигурно място — увери я той, но тъжно започна да сравнява „черните тайни“ на това семейство с тези на неговото. Все пак беше изненадан и благодарен за това, че вечерята беше минала толкова спокойно, че не му зададоха други въпроси и че всички го бяха приели като нов приятел на семейството.

Всички, с изключение на Адисън.

Коул усещаше, че той не го одобрява. Обаче беше прекалено възпитан, за да тревожи семейството на жена си със своята неприязън. Коул знаеше, че мъже като Адисън неминуемо се придържат към средата си, независимо колко глупави, недалновидни или зли са техните известни приятели. По произход Адисън беше вече естествен враг на Коул във всяка една ситуация, която изправеше Коул срещу член от „привилегированата класа“. Разбираше го. В бизнеса си той беше възприел тактиката да предизвиква хора като Адисън, за да ги накара да играят с открити карти, когато не можеха да скрият чувствата или настроенията си. Това ги караше да се чувстват непохватни и изложени на опасност, което правеше всяко едно състезание на мисълта по-равноправно.

В този случай не виждаше причини да вади Адисън от състоянието му на пасивна опозиция и да го предизвиква да покаже открито своята враждебност. Даяна вече се беше омъжила за него и той

бе уверен, че тя няма да се откаже от споразумението, което бяха сключили.

Вярваше ѝ. Осъзна това, докато я наблюдаваше как разговаря с Кори, и се разтревожи. После си я представи как върви в гората след Кори с аптечка в ръка и превързан крак — притеснението му се превърна в радост.

Въпреки приятната вечеря сбогуването във фоайето беше съвсем неловко.

Обикновено младоженците напускат дома под дъжд от ориз, докато приятелите и семейството крещят благопожелания. Тъй като това не беше подходящо за случая, семейството на Даяна се опита да импровизира и за Коул резултатите бяха също толкова мили, колкото и самите те.

Майката на Даяна протегна ръка към новия си зет и след като се поколеба, неспокойно рече:

— Радвам се, че се запознахме след всичките тези години, Коул. Ще те видим ли пак?

— Сигурен съм в това.

Дядо ѝ разтърси ръката му.

— Добре дошъл в... Както и да е — винаги си добре дошъл.

— Благодаря.

Спенсър Адисън не се преструваше, че това е значително събитие, но сякаш се забавляваше.

— Никога не съм знаел, че Даяна мрази мръсотията ѝ змиите. Как се справяше с голямата черна змия, която живееше в конюшната на Хейуърдови?

Изгаряща от желание да покаже на Спенс колко мил е бил Коул още тогава, Даяна отговори:

— Коул я приучи да не се приближава, когато съм там, за да не се страхувам.

— Така ли? — рече Спенс към Коул с вдигнати предизвикателно вежди, докато му подаваше ръка — Как успя?

— Докарах черен планински оцелот, за да я прогони към гредите на покрива? — отвърна Коул.

— Лъгал си ме? — засмя се Даяна.

Кори прегърна Коул.

Баба ѝ му даде сладки и току-що опечен хляб.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В колата Даяна започна да се чуди как да се разделят с Коул. Той се беше изнесъл от хотел „Балморал“. Багажът му бе в колата, а пилотите му го чакаха да се обади и да уточни кога ще заминават.

Ако местните телевизионни станции все още не бяха разпространили историята с огърлицата, то това със сигурност щеше да стане в понеделник и съобщението за сватбата им трябваше да го последва незабавно. В състоянието, в което се намираше, бъдещето се струваше на Даяна опасно.

Часовникът на таблото и показваше седем и петнадесет и мисълта да остане сама в апартамента си в очакване на утрешната атака от телефонни обаждания, коментари и репортери я потискаше.

Тя сви по Сан Фелипе и реши да покани Коул в апартамента си. Имаше много неща, които трябваше да обсъдят.

Той наблюдаваше смяната на израза на лицето ѝ и се досети за причината.

— Защо не ме поканиш за едно питие? — предложи ѝ.

Това я накара да се засмее.

— Тъкмо щях да го направя.

Апартаментът на Даяна имаше големи прозорци с прекрасна гледка, а обзавеждането очевидно беше дело на добър дизайнер, фини бели пердета с драперии и волани допълваха белия килим и белите дивани и столове. Копринените цветя и възглавничките бяха бледоморави, бледозелени и бели. Апартаментът ѝ беше луксозен и добре подреден, но му липсваше домашният уют на дома ѝ на Ривър Оукс. Това го учуди.

На масата до дивана се чуваше звукът от пейджъра ѝ и лампичката на телефонния секретар светеше. Тя веднага се насочи към пейджъра.

— Чувствай се като у дома си — рече, като започна да набира номер по телефона с едната ръка и хвана пейджъра с другата.

— Има обаждане от Синди Бертрило, която ръководи отдела за връзки с обществеността — обясни му.

— Защо аз да не приготвя питиетата? — предложи Коул.

Тя го погледна с благодарност и каза:

— Има шкаф за алкохолни напитки в кухнята. За мен само кола, моля.

Никой не отговаряше в къщата на Синди, така че остави телефона и натисна копчето за превъртане на лентата.

Имаше единадесет съобщения. Десет бяха от приятел и познати, които искаха да я попитат за Коул Харисън. Последните няколко обаждания се отнасяха за предаване в шест часа вечерта, което беше показало как той ѝ подарява огърлица за четиридесет хиляди долара. Тя ги пропусна веднага щом разбра за какво се отнасят.

Последното обаждане беше от Синди Бертрило, направено преди двадесет минути: „Даяна, Синди е. Току-що се прибрах и имах няколко много странни съобщения от медиите. Опитах се да се свържа с теб у вашите и те ми казаха, че си на път за апартамента си. Трябва да ти дам отзвук за новия «Комплект инструменти за ваканцията», който скоро ще предложим на пазара, така че след малко ще дойда и лично ще ти разкажа за съобщенията. Не казах нищо на родителите ти — добави тя с приглушен смях, — само почакай да чуеш историята, които са плъзнали! Ако не си се прибрала, ще оставя пресата при портиера. Чао!“

Преди Даяна да може да натисне бутона за връщане съобщението на вратата се позвъни. Даяна се опита да овладее. Двете със Синди не бяха просто работодател и работник. Те бяха приятелки. Синди знаеше добре, че е сгодена за Дан от две години, тя също знаеше имената на повечето мъже, с които Даяна беше излизала преди това и името на Коул Харисън не беше сред тях.

Синди се втурна като свеж вятрец, със слънчев загар ѝ усмивка на лицето.

— Слуховете направо надминаха всичките ни очаквания — весело съобщи тя. — Няма да повярваш! — продължи. — Какво прави миналата нощ — танцува с Коул Харисън или просто му се усмихна?

— Да — отвърна Даяна, неспособна да ѝ съобщи новината. — Искях да кажа, че направих и двете.

— Е, чакай да чуеш какво са измислили! Редакторът на отдела за бизнес в „Кроникъл“, някакъв репортер и режисьорът на „Файненшъл Нюз Нетуърк“ са ми оставили съобщения, в които искат да потвърдят слуха, че „Фостър Ентърпрайзиз“ иска да се слее с „Юнифайд Индъстрис“! — Развеселена вдигна ръце. — Това е толкова абсурдно, колкото желанието на една малка тропическа рибка да се сдружи с акула.

Тя забеляза, че погледът на Даяна е отправен към кухнята.

— Чакай, не си чула най-интересното! — рече и съобщи през смях: — Някаква жена, която се представила за теб, се обадила в Си Ен Ен и казала, че току-що се е омъжила за Коул Харисън! Можеш ли да го повярваш?

— Не — призна си Даяна честно. — Все още не.

— Режисьорът на Си Ен Ей каза, че жената му се сторила леко пийнала. От четирите местни станции също ми се обадиха. Какво да им кажа, когато им се обадя?

Развеселен, но и възхитен, Коул гледаше как страните на Даяна порозовяват и после почервяват при въпроса на Синди:

— Да нарека ли слуховете за женитбата ти с Коул Харисън нелепи или просто смешни? Или да бъде по-неутрална?

Дълбок баритон накара Синди да се извърти към вратата и да види как един тъмнокос мъж вдига чашата си и невъзмутимо я съветва:

— Лично аз щях да съм по-неутрален.

— Какво? Кой сте вие? — попита тя.

— Аз съм акулата, която снощи се ожени за малката тропическа рибка — пошегува се той.

Синди се облегна на дивана.

— Да се обеса ще е прекалено лесно — промърмори тя. После се окопоти и се изправи, докато Коул прекоси стаята и хвана Даяна през кръста.

— Аз съм Синди Бертрило — рече тя, като протегна ръка през масата. — Бях директор на отдела за връзки с обществеността за „Фостър Ентърпрайзиз“.

Докато мълчаливо стискаше ръката ѝ, Коул изпита съчувствие и симпатия към остроумната млада дама.

Двамата разказаха накратко на Синди за женитбата си, след което тя започна да обмисля как да съобщи новината на медиите. Скоро

стана ясно, че ще е най-добре да се организира кратка пресконференция. Въпреки че тя не го каза, Коул усети, че като човек, отговарящ за връзките с обществеността, е доволна от случилото си. Още повече, щом разбра, че Даяна и Коул се познават отдавна.

Когато приключиха, Даяна изпрати Синди до вратата, после влезе в кухнята, където Коул си пълнеше чаша вода.

— Къде предпочиташ да спиш тази нощ?

Погледът му се спря на нея.

— Какви са възможностите ми?

— Тук — невинно отвърна Даяна — иди в „Балморал“.

— Тук.

Тя кимна.

— Защо не се обадиш на пилотите си, за да им съобщиш за промяната в плановете ти, а после ще донесеш куфарите си, докато аз приготвя стаята за гости.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Поради някаква причина спомените от снощния ѝ сън започнаха да се връщат, докато приготвяше леглото в стаята за гости. Струваше ѝ се толкова реален и все пак... не съвсем. Това странно плуващо легло, любовника демон, който я караше да се държи с неприсъщо за нея поведение. Настоятелната уста, нежните ръце... деликатни... силни.

Тя тръсна глава и се протегна да вземе възглавницата, притеснена от мислите си, но споменът не я напускаше. Сини светлини, малка стая, нисък таван, пространство, изпълнено с дим, което караше всичко да изглежда сиво. Сиво.

Коул тихо влезе, понесъл черна чанта за дрехи в дясната си ръка и куфар в лявата.

— Може ли...

Даяна извика уплашено и се извъртя, хванала здраво копринената си риза, после се засмя:

— О, ти ли си...

Той я погледна притеснено, като сложи куфара си на пода до леглото.

— Кого очакваше? Джак Изкормвача ли?

— Нещо такова — сухо отвърна тя.

— Аз ли те карам да се чувстваш нервна? — попита той.

Младата жена се обърна и видя как той бавно си сваля самото, хипнотизирана от интимността на това действие.

— Не, разбира се, че не — излъга го тя.

Докато пускаше самото си на един стол, разхлабваше вратовръзката си и я сваляше, той не откъсваше очи от нейните. За миг Даяна си помисли, че той ще се съблече пред нея.

Многозначителна усмивка заигра на устните му, докато разкопчаваше бялата си риза.

— Аз те карам да се чувстваш нервна.

Тя бързо помисли какво да му отговори и изрече:

— Наистина няма нищо общо с теб. Докато си вадеше багажа от колата, се сетих за един сън от снощи. Беше... е... доста... ъ-ъ-ъ... жив... сън... донякъде. Струваше ми се толкова истински.

Очите му блеснаха странно.

— Що за сън беше?

— Спомняш ли си един отдавнашен трилър „Бебето на Розмари“?

Коул се замисли, сети се за демонични истории и кимна.

— Жената във филма беше упоена и насилена да се съвкупява с дявола. — Даяна се обърна да запали лампата до леглото. — Е — обясни, — миналата нощ аз бях Розмари.

Пръстите му замръзнаха на третото копче.

Напълно неосъзнаваща какъв удар му е нанесла, тя излезе от стаята, като се обърна на вратата:

— Банята е направо. Да ти донеса ли нещо?

— Може би огромен бинт ще свърши работа — рече той язвително.

Очите ѝ се разшириха и тя бързо го огледа — от широките рамене и бялата му риза до черните панталони и обувки.

— За какво?

— За самочувствието ми, Даяна.

Поразена от откритието, тя само кимна и се оттегли.

— Е, лека нощ.

Даяна механично започна да се подготвя за лягане. В банята си повтаряше заглавията на статиите от последните три издания на „Прекрасен живот“. Докато си сушеше косата, изпитваше нужда да си спомни имената на всички съученици от седми клас. Докато си слагаше пижамата, започна да изготвя списъка за коледни подаръци.

Но щом се насочи към тоалетната си масичка избухна в сълзи.

Като сграбчи няколко носни кърпички, тя се насочи към фотьойла, отпусна се в него и даде воля на сълзите, които беше съдържала дни наред. За пръв път, откакто беше прочела в „Инкуайърър“ за женитбата на Дан, се отдаде на самосъжаление.

Спомни си за комплиментите на Дан.

— Копеле! — Промълви тя и заплака още по-силно. Сети се за годините, които беше изгубила, за да се опитва да приспособи своите планове към неговите, и след всичко това той я заряза.

— Чудовище! — стенеше тя.

Помисли си за налудничавата женитба с Коул Харисън и заплака още по-горчиво.

— Лунатичка!

Сети се за сватбата си — как се клатушкеше пияна и се опитваше да си представи по друг начин свода от дървени решетки, и изстена:

— Идиотка!

Помисли си за Коул и начина, по който той се грижеше за нея тази сутрин и как се усмихваше сърдечно, докато ѝ разказваше пиянските ѝ лудории от предишната вечер.

Сети се за съня, който всъщност не беше сън, за спалнята на борда на частния самолет, който каца на писта, като бързо минава покрай сини светлини.

Спомни си за един мъж, който се опита да отблъсне идиотските ѝ опити за съблазняване. И не успя. Той ѝ беше изяснил и тя се бе съгласила, че сексуалната и емоционалната интимност няма да са част от договора им. После при първия възможен случай се беше нахвърлила върху него и понеже той винаги беше мил, просто бе пренебрегнал нежеланието си и се бе любил с нея.

В замяна на добрината, загрижеността и жертвата му тя току-що го беше обидила, като беше сравнила любовния им акт с ужасяваща сцена от филма „Бебето на Розмари“. Той беше толкова горд и толкова чувствителен към различието в социалното им потекло, че сигурно е много по-наранен от думите ѝ, отколкото от това, че е забравила за случката.

Даяна заплака, облегнала глава на коленете си.

Плака, докато главата я заболя и кладенецът от сълзи пресъхна, после изтри очи и издуха носа си. Минутите минаваха, докато се взираше в картината на стената, преоценяваше миналото и обмисляше бъдещето си. Тя щеше да наеме повече служители за управлението, да разпредели отговорността и щеше да отдели повече време за себе си — като започне с една дълга почивка от около седмица. Ще отиде в Гърция, реши тя, ще направи обиколка с кораб из островите, ще посети приятели в Париж и Рим, ще види Египет. Дори може да си позволи неангажираща сексуална връзка. А може и две. Според съвременните разбирания по този въпрос тя беше направо монахиня. Имаше право на

всичко това, че дори и на повече. Ще внимава само да не нарушава договора си с Коул.

Коул. Тя отново обмисли ситуацията, после стана от шезлонга и решително се отправи към гардероба си, за да се облече. Дължеше му извинение.

Стиснал зъби, Коул слушаше сърцераздирателните хлипания, идващи от съседната стая, като с това се самонаказваше. Той беше парий, мислеше си, изпълнен с омраза към самия себе си — дявол, който унищожаваше всеки, до когото се доближи. Той беше един Харисън, не беше подходящ за среда на почтени хора. Нямаше право да си мисли, че може да се изкачи по-високо от всички други представители на рода Харисън. Можеше да трупа пари, да си купи скъпи дрехи, да се отърве от акцента си, но не можеше да се спаси от мръсотията на Кингдъм Сити, която беше полепнала в душата му, процъфтяваше в гените му.

Имаше много жени, с които можеше да сключи брак — актриси, сервитьорки или някоя отегчена светска жена, която щеше да е също толкова морално и духовно пропаднала, но Даяна Фостър обаче беше различна. Деликатна. Чаровна. Недосегаема.

Той нямаше право да се доближава до нея миналата нощ или да я убеждава да се омъжи за него. Той беше мръсно копеле, което си позволи да спи с нея. Не беше предполагал, че това ще се случи. Убежденията и самоконтролът му не издържаха и ден. Той каза, че тя е наранила самочувствието му. Той нямаше право да се обижда.

Сети се за изключителните й постижения и беше толкова горд с нея, че сърцето го заболя. Обърна се, когато се разнесе лекото почукване на вратата.

— Коул, може ли да поговорим за момент?

Той я покани и тя влезе, облечена с обикновена бял копринена роба с монограм, извезан в морскосиньо на джоба. Тя стискаше кърпичка и отдавна заспалата съвест на Коул отново се събуди. Преди двадесет и четири часа тя беше влязла в един хотел с гордо вдигната глава като кралица. След един ден брак с Коул Харисън Даяна изглеждаше като бездомно дете. След година, ако останеше омъжена за него, вероятно би изглеждала също толкова отчаяна като майка му.

— Даяна — рече той, като се опитваше да не издава чувствата си.

Тя поклати глава, за да го накара да замълчи. Косата ѝ блесна на светлината на лампата.

— Моля те, седни — каза му развълнувано, като се отправи към два меки стола, поставени един срещу друг.

— Има някой неща, които трябва да ти кажа — започна тя, като изчака той да седне до нея.

Щеше да се опита да развали договора.

— Мисля, че вече знам какво искаш да кажеш — отвърна Коул.

— Първо, искам да се извиня за детинския начин, по който се отнесох към всичко това. Интересувах се неимоверно много от мнението на хората и се срамувам от това. Гордея се, че съм омъжена за теб и от утре никой няма да има причина да мисли другояче.

Коул учудено се взираше в бледото ѝ лице. Тя сведе поглед и се загледа в свитите си ръце, после посрещна погледа му.

— Трябва да ти кажа, че съжалявам за случилото се в самолета снощи.

— Не желая да поема риска да чуя цялото обяснение — сухо изрече той, — но не е ли възможно снощната случка да е породена от взаимно привличане? Аз наистина те желяех. И знам, че и ти ме желяеше.

Внезапната усмивка и признанието му я учудиха.

— Всъщност — меко каза — имам информация от безпогрешен източник, че още едно време си ме харесвала.

Тя бавно стана, той също.

— Не съжалявам и няма да се извинявам за случилото се снощи — заяви Коул. — Ние се желяехме. Толкова е просто. Ще прекараме заедно около седмица. Женени сме.

Даяна усети, че е омагьосана от дълбокия му глас.

— И което е по-важно — харесваме се и сме приятели. Има ли нещо, с което да не си съгласна?

— Не — отвърна тя. — Какво предлагаш?

— Предлагам да обмислиш възможността за истински меден месец, докато сме в ранчото. Не ми отговаряй сега. Помисли си. Става ли?

Даяна се поколеба:

— Да.

— В такъв случай — рече той, като я целуна по челото — предлагам да излезеш оттук, преди да съм те тласнал към още някое важно решение в живота ти.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Коул вече беше свикнал с вниманието на хората, но никога не беше подлаган на пряко изследване, подобно на онова, с което го посрещнаха във „Фостър Ентърпрайзиз“ на следната сутрин. Само за няколко минути стана ясно, че Даяна има много по-свободни отношения с персонала си, отколкото той някога е имал. Служителите ѝ я харесваха много. Поне повече отколкото неговите.

Коул беше свикнал да се отнасят към него със страхопочитание, удивление и дори с прикрита враждебност, но винаги с уважение и никога не сърдечно, още по-малко нахално. Даяна го представи на всички в отдела, където беше принуден да изслуша строги заръки да се грижи добре за съпругата си, закачки за разликата във височината им, което определено му подсигурявало мястото на глава на семейството и дори скандални коментари за физическите му атрибути. Отначало бе изненадан, после започна да му се струва забавно. Наперено двадесетгодишно момиче от отдела за художествено оформление беше похвалило вратовръзката му, а един инвалид го попита колко време отделя, за да поддържа такава форма. Когато напуснаха отдела по продажбите, още една жена му направи комплимент за фигурата му, което го накара учудено да погледне Даяна.

— Какво каза? — тихо попита той.

Тя отвърна с усмивка:

— Каза, че имаш „страхотни бедра“.

— Така си и мислех. — След момент я погледна отново. — Жената в последния отдел — онази с мастилото по ръцете — хареса вратовръзката ми. Благодаря ти, че ми я послужи.

Тази сутрин той беше разбрал, че единствената вратовръзка, която носи, е черна, а не тъмносиня, както си мислеше. Даяна реши проблема, като отиде в спалнята си и се появи с вратовръзка.

— Щом я видях, я харесах — обясни тя, — тъй че я купих за... някого.

Коул стигна до извода, че я е купила за Пенуърт, и въпреки че беше малко по-ярка от консервативните вратовръзки, които обикновено носеше, се зарадва.

— Не ти я услужих, а ти я подарих — простичко каза Даяна, — и не съм я купила за Дан. Щом нещо ми харесва, го взимам, за да ми е подръка.

Пресконференцията беше предвидена да се състои в обширния кабинет на Даяна, където вече се бяха събрали тридесетина репортери и фотографи. Преди двамата да влязат, тя се спря и му оправи вратовръзката. Това беше най-обикновен съпружески жест, който изглеждаше още по-интимен при необикновените им отношения.

— Чудесно! — заяви тя.

Коул си помисли, че тя изглежда чудесно в лимонената на цвят копринена рокля с висока бяла яка и широки бели ръкави и възхитеният му поглед издаде мислите му. Неизреченият комплимент я накара да хване ръката му при отварянето на вратата към претъпкания ѝ шумен кабинет.

Първото нещо, което младият мъж забеляза, беше семейството на Даяна, настанило се близо до бюрото ѝ. Това беше израз на солидарност, която го шокира.

Другото нещо, което той забеляза, беше, че атмосферата на пресконференцията е далеч по-различна от онези, в които беше участвал. Нямаше враждебност или подозрение. Вместо да крещят към него подвеждащи въпроси, изпълнени с прикрити нападки, те се шегуваха с дългогодишния му ергенлък и подхвърляха на Даяна, че една жена има право да си смени решението — изключително галантен начин да се спомене за изневярата на Пенуърт, който изненада и очарова Коул. Даяна приемаше всичко съвсем спокойно, без дори да трепне.

— Откога се познавате? — извика някой.

— За пръв път се срещнахме, когато Коул беше в колежа — отговори Даяна, като с Коул се редуваха в отговорите, както беше предложила Синди.

— Кога ще е меденият ви месец?

— По-късно през седмицата, когато и двамата ще можем да се освободим — отговори Коул, като имаше предвид посещението при Кал.

— Къде отивате?

Даяна понечи да отговори, но той се намеси.

— Няма да ви кажем! — с усмивка отвърна младият мъж. Всичко мина без проблеми, докато не беше зададен последният въпрос от слаб мъж с очила.

— Господин Харисън, бихте ли коментирали слуховете, че Комисията по ценните книжа е започнала разследване за вероятна измама при сделката „Къшман“?

Той почувства как Даяна се сви и изпита желание да изхвърли този дребен хитрец през прозореца. Неочаквано бабата на Даяна се намеси със стиснати юмруци.

— Млади човече — предупреди тя четиридесетгодишния журналист с гневен тон, — виждам, че на закуска сте ял изкуствен тор и това е повлияло на характера ви!

Всички се засмяха и започнаха да излизат от кабинета. Лимузината на Коул го чакаше, за да го откара до летището. Той трябваше да пристигне навреме в кабинета си Далас за уговорена след час и половина среща. Беше бесен на репортера и развълнуван от присъствието на временните си роднини, особено от това на бабата на Даяна. Погледна към семейството и съвсем забрави какво искаше да каже. И понеже не знаеше как да се справи, просто се усмихна, после се наведе и целуна Даяна по бузата.

— Ще се видим в четвъртък.

Излезе и затвори вратата, като остави семейството в кабинета на Даяна. Хенри Брайтън пръв проговори:

— Чудя се от колко ли време никой не се е застъпвал за това момче.

Кори остана, за да помогне на сестра си да оправи кабинета. Мислеше си за слуховете относно бизнеса на Коул, както и за намека на журналиста за разследване от Комисията.

Докато поставяше четири стола на мястото им, Даяна отиде до бюрото си, седна на края му и я погледна.

— Кори?

— Ммм?

— Какво има?

Кори се отдръпна, за да провери положението на пауна спрямо кристалната бонбонiera, и премести бонбоньерата няколко

сантиметра по-наляво.

— Нищо. Защо питаш?

— Защото аз съм по подреждането, помниш ли? Ти си мишлето, което обича безпорядъка.

Тя отдръпна ръка от кристалните бонбони, които щеше да подреди по форма и големина, и се обърна.

— Просто репортерите винаги ме притесняват.

— Особено — предположи Даяна с многозначителна усмивка, — когато обиждат с предположенията си зет ти.

— Най-вече тогава — призна Кори с въздишка.

Не искаше да признае, че Спенс също се съмнява в честността на Коул, но не можеше и да не я предупреди.

— Спенс вчера каза, че Коул си е създал много врагове през изминалите години.

— Разбира се — отговори Даяна. — Единственият начин да не си създаваш врагове е да не се развиваш.

Кори се удиви на способността на сестра си да бъде спокойна и разумна в подобен момент. Седнала на ръба на бюрото си, тя изглеждаше по-скоро като модел, отколкото като главен изпълнителен директор.

Беше създала просперираща корпорация и успяваше да я ръководи, без да губи от женствеността и човечността си.

Кори се усмихна и нежно изрече:

— Ти ни караш да се гордеем с теб, сестричке!

Даяна си мислеше за нежните, незабравими думи, които Коул ѝ беше казал снощи, и за медения месец, който щеше да започне от четвъртък. Когато се опомни и погледна към часовника си, осъзна, че няма да има време да се обади на Дъг преди заседанието. Не искаше той да научи за брака ѝ от медиите. Държеше сама да му каже.

Когато се върна от заседанието, завари Дъг да се разхожда напред-назад из кабинета ѝ. Като се имаше предвид мрачното му изражение, той определено не се радваше на щастието ѝ. Даяна затвори вратата на кабинета си и в момента, в който ключалката щракна, той избухна:

— От всички глупави, безсмислени... Не мога да повярвам, че наистина си се омъжила за... за това влечуго!

Даяна мислеше да се опита да му обясни, но думите му толкова я ядосаха, че вместо това отиде зад бюрото си. Стоеше мълчаливо, докато Дъг крачеше напред-назад и рошеше косата си като побъркан.

— Трябва да се отървеш от него още сега. Днес. Направи съобщение, че те е напил, измисли нещо, но се отърви от него. Той не е достоен да бъде в една стая с теб. Единственото, което може да прави, е да изхвърля конска тор!

— Ах, ти, сноб такъв! — избухна Даяна.

— Ако това, че ненавиждам един корпоративен гангстер, ме прави сноб, тогава такъв съм.

— Как смееш да говориш така? — пак избухна тя. — За кого се мислиш?

Той съвсем се вбеси. Удари ръце по бюрото й, наведе се и каза през зъби:

— Аз съм твой приятел. Хайде, направи го заради мен — отърви се от това копеле!

— Ти си полудял!

Той отново започна да крачи.

— Какво трябва да направя, за да те накарам да разбереш?

Спря и отново се обърна към нея.

— Неговите дни на стоковия пазар свършиха! Комисията ще го прибере и това е само началото. Когато федералното правителство приключи с него, ще отиде в затвора, където му е мястото, също като Ижан Боезки и Майкъл Милкън. Щатът Тексас също ще го прибере. Когато всички приключат с него, ще е само един разорен затворник, който е излежал присъдата си.

Даяна беше потресена, но успя да се овладее.

— Защо говориш така?

— Защото сделката „Къшман“ е мръсна. Той е мошеник и манипулатор. Той е животно!

— Защо говориш така? Дай ми едно доказателство вместо слухове.

— Не мога! — отвърна той.

— Тогава, моля те — каза тя тихо, като му протегна ръка — не вярвай на слухове. Вярвай на преценката ми. Бъди щастлив заради мен.

Най-накрая той се успокои, но тъгата му беше по-лоша от гнева.

— Даяна, на всичко съм готов заради теб, но не мога да съм щастлив и не мога да ти помогна, ако останеш омъжена за него.

— Възнамерявам да направя точно това — решително заяви тя, с което изненада дори себе си.

Той пребледня така, сякаш го беше ударила.

— Това копеле наистина има подход към всички жени, нали? Дори към теб. Може да те накара да направиш каквото пожелае.

Тя предположи, че Дъг е знаел, че всички момичета са си падали по Коул, и отказа да отговори на тези предизвикателства. Едва сдържаше сълзите си, когато приятелят ѝ от детинство се насочи към вратата.

— Дъг? — изрече тя с напрегнат от болка глас. Той се обърна:

— Да?

— Довиждане — прошепна тя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Коул не можеше да повярва, че са изминали само няколко дена, откакто излезе от административната сграда на „Юнифайд“. Беше се оженил за Даяна Фостър. Наистина го беше направил. Тази мисъл го накара да се усмихне, докато минаваше покрай слисания администратор на входа.

И сякаш всичко се беше променило, за да засили усещането му за нереалност. Когато влезе с колата си преди малко, окосената трева му напомни за изумрудено кадифе, а езерото — за блестящи сини кристали. Той сподели с шофьора си колко хубав е денят и колко необикновено ярко е небето и въпреки че човекът веднага се съгласи с него, той бе шокиран от това, че обикновено мълчаливият му работодател е отделил време за празни приказки.

Всъщност Коул знаеше, че те не забелязват разликата. Защото не те се бяха оженили за Даяна Фостър. Те не знаеха колко е сладка и забавна, колко е смела и красива. Жените им вероятно никога не са носили средство против змии на лагер и никога не са хлипали на сватбата си, нито са сядали на коленете им в самолета, за да им разкажат някоя смешка. Вероятно никога не са носели кралска рокля от лилава коприна и никога не са влизали в зала с толкова високо вдигната глава, после никога не са се напивали с шампанско и не са се обаждали в Си Ен Ен, за да съобщят за брака си...

Заседанието на изпълнителните директори приключваше, когато Коул премина покрай секретарките и се насочи към кабинета си. Директорите му заизлизаха от конферентната зала, включително Дик Рос, Глория Куигли от отдела за връзки с обществеността, и вицепрезидентът Алън Ъндъруд. Те го гледаха смутено усмихнати и най-накрая Алън Ъндъруд разчупи леда:

— Каква изненада! — каза той, като имаше предвид брака му с Даяна.

Другите веднага изрекоха в хор:

— Поздравления, Коул!

— Чудесно!

— Толкова е хубаво!

— Прекрасно!

— Страхотно!

Той беше в безнадеждно весело настроение.

— О, значи всички харесват новата ми вратовръзка!

— Новата ти какво? — погледна го недоумяващо Глория!

— Моята вратовръзка — отговори Коул, но не може да сдържи усмивката си. — По-ярка е от тези, които нося обикновено.

— Имахме предвид своята...

— Да?

— Съпруга.

— Е, да — отговори той. — Тя ми я подари. — Обърна се и се насочи към кабинета си.

След него директорите зяпнаха от изненада.

— Дали говореше сериозно за вратовръзката? — попита Ъндъруд.

— Не. Шегуваше се — отвърна Глория.

— Коул никога не се шегува — отбеляза Дик.

— Сега вече го прави — каза Глория и бавно се запъти към кабинета си.

— Поздравления, господин Харисън! — каза секретарката, като го последва в кабинета му с бележник в ръка. — Аз съм голяма почитателка на цялото семейство Фостър — призна си Шърли Фобс.

— Аз също — отговори той с усмивка, като отвори куфара си и започна да вади документите, които беше взел със себе си. Насочи вниманието си към неотложните задачи.

— Кажи на Джон Недърли, че искам да го видя.

Шърли кимна.

— Той вече два пъти се обажда.

— Поздравления за женитбата ти, Коул — каза Недърли, докато влизаше. — Жена ми ми съобщи новината преди час. Тя много иска да се запознае с госпожица Фостър. Много я обича.

Коул не си губеше времето с приятни приказки.

— Затвори вратата и ми кажи какво, по дяволите, става? — попита, като се облегна назад и започна сърдито да изучава един от най-надарените възпитаници на Харвардския юридически факултет.

— Тази сутрин на пресконференцията един репортер ме осведоми, че ме разследват от Комисията.

Недърли поклати глава.

— Не е така. Комисията е помолила Стоковата борса на Ню Йорк да разследват сделката „Къшман“, което е първата стъпка. Ето това става.

— После какво?

— Комисията ще докладва директно на Конгреса, така че да получат право за надзор, което означава, че независимо от това, какво са открили от борсата, Комисията ще го преразгледа и ще обяви своето решение. Ако сметнат, че има достатъчно доказателства за измама, ще бъдеш призован на разпит пред административен съдия на Комисията. Ако той се произнесе против теб, ще се обърнат към федералните и вероятно ще те призват на съд. Няма начин да разберем в какво ще те обвинят. Сигурно е, че ще ти лепнат манипулация на пазара, а също и обща измама. Няма да успеят с обвинение за даване на лъжлива информация, освен ако не докажат, че сме фалшифицирали резултатите от изследванията.

— Кажи ми нещо — започна Коул. — Не мислиш ли, че последната част от речта ти е малко прибързана?

Недърли огледа костюма си и махна една прашинка от панталона.

— Може би показвах изключителните си познания — опита се да се пошегува.

— Или? — рязко попита Коул.

Недърли въздъхна.

— Или просто имам лошо предчувствие, Коул. Разследването на борсата напредва изключително бързо. Вече научих от достоверен източник, че това е просто формална проверка. Комисията вече е убедена, че има причини да те призове.

— Какви причини?

— Една седмица акциите на „Къшман“ се продават за двадесет и осем долара и нагоре, защото работят по нов микропроцесор. На другата седмица започват да се носят слухове из цял Уолстрийт и

пресата гръмва, че новият чип не е добър. Акциите падат на четиринадесет долара и ти предлагаш да купиш компанията. Изглежда твърде подозрително!

— Да не забравяме, че платих по деветнадесет долара за акция.

— Кое то трябваше да направиш, за да изкупиш цялата компания. Не отричам, че акционерите на „Къшман“ направиха добра сделка, когато замениха акциите си за наши. Дори спечелиха повече, защото ти уреди размяна, освободена от данъци.

— Тогава от какво се оплакват?

— Казах, че изглежда зле.

— Не ме интересува как изглежда...

Джон поклати глава.

— По-добре е да започнеш да се интересува.

— Това ли е най-добрият ти правен съвет?

— Точно сега не можеш да направиш нищо друго.

— По дяволите! — Коул гневно натисна бутона на интеркома си.

— Шърли, свържи ме с „Каротър и Файбер“ във Вашингтон. Ще говоря и с двамата.

Споменаването на най-скъпата адвокатска кантора във Вашингтон накара Джон да се усмихне.

— Вече се свързах с тях. Може би ще успеят да убедят членовете на Комисията, че не действат разумно.

Коул поиска от секретарката си да отложи обаждането. Поуспокоен, той се облегна отново на стола си и се вгледа в Недърли.

— Искаш ли да поговорим за още нещо? — попита адвокатът.

— Вратовръзката ти — невъзмутимо изрече Коул. Недърли държеше на външния си вид толкова, колкото и Коул на „Юнифайд“.

— Какво й има на вратовръзката ми?

— Много е консервативна.

— Ти също винаги носиш такива.

— Вече не — отвърна, развеселен от откритието, че безукорно облеченият адвокат вероятно го имитира.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Въпреки че наближаваше седем и половина, няколко от служителите на „Юнифайд“ продължаваха да работят и Коул ги чуваше как се движат. Той искаше да се обади на Даяна, но от къщи, откъдето можеше да говори спокойно с нея. Беше я оставил преди по-малко от осем часа и вече копнееше за нея. Фактът, че приличаше на влюбен юноша, го забавляваше.

Кал се бе обаждал рано този следобед, когато чул за сватбата му, и беше настоял Коул да излезе от заседание, за да говорят. Вместо да се радва, старецът беше ядосан, че племенникът му просто е взел първата жена, само и само да получи подписа му за прехвърляне на акциите. Заяви, че подобно действие е насилие върху споразумението им, тъй като идеята била да накара Коул да си намери спътница в живота. Беше му отнело няколко минути да го успокои и да му обясни коя всъщност е Даяна.

Следващата сряда Кал имаше час при лекаря си в Остин и Коул възнамеряваше да го закара дотам със самолета си и да чуе мнението на лекаря. Надяваше се, че ще може да вземе Даяна от Хюстън на връщане, но тя беше много заета и не можеше да тръгне преди четвъртък, което означаваше, че трябва да изчака още един ден, за да я види. Още един ден преди да могат да бъдат заедно. В леглото. Мисълта да я отведе в леглото трезва ѝ тръпнеща беше достатъчна, за да го възбуди, и той се опита да насочи вниманието си към договора, който четеше.

Тъкмо го подписваше, когато в кабинета му се втурна Травис.

— Тук ли си! Слава Богу!

Травис имаше приятно лице, освен когато изглеждаше разтревожен — което не се случваше често — и атлетичната фигура на човек, който прогонва тревогите си с бягане всяка сутрин преди изгрев. Той беше сериозен служител, и въпреки че нямаше интелектуалната мощ на повечето от подчинените си, беше добър началник на Отдела за развитие и изследвания. Освен това беше

лоялен. Поради тази причина Коул му вярваше повече отколкото на всеки друг служител в „Юнифайд“.

— Тук съм — отвърна той с кисела усмивка и погледна към Травис, който трескаво отиде до барчето, — но ако искаш да поблагодариш някому заради това, то благодари на този, който е подготвял този договор, защото ми отне близо час да го разгада.

Травис се взря безизразно в него, докато си наливаше бърбън.

— Това е шега, нали?

— Явно не много добра — сухо отвърна Коул и хвърли химикалката си. — Така. Какво има?

— Не зная. Затова съм тук и пийвам.

— Мислех си, че може би празнуваш сватбата ми.

Травис се обърна с чаша в ръка и отиде до бюрото на Коул, като изглеждаше така, сякаш някой го е ударил.

— Жениш се и дори не казваш на мен и Илейн! Дори не ни покани!

Развълнуван от факта, че Травис се е обидил от това, братовчед му поклати глава.

— Щом решихме, веднага отлетяхме за Лае Вегас, за да не промени решението си — честно добави той. — Сега ми кажи какво те кара да пиеш.

Травис отпи от бърбъна.

— Следят ме.

Въпреки че логиката караше Коул да смята това за напълно изключено, той се обезпокои.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не го мисля, а го знам. Забелязах вчера един човек, когато тръгнах от къщи. Беше паркирал черния си шевролет надолу по улицата и ме проследи дотук. Когато тази вечер си тръгнах, забелязах колата пред изхода. Проследи ме до къщи, така че се преоблякох и дойдох дотук, бягайки през уличките, та да не може да ме проследи. Все пак се опита. Видях го.

— Да не би случайно да лъжеш жена си?

— Нито имам времето, нито желанието, и освен това Илейн би ме убила.

Последното беше абсолютно вярно, тъй че Коул го прие.

— Възможно ли е крадци да планират да оберат къщата ти и да се опитват първо да разучат навиците ти?

— Освен ако си търсят белята, а не плячка. Имаме две големи кучета, изключителна алармена система с камери и врати с ток... цяло укрепление!

— Тогава защо някой ще те следи?

Травис се отпусна в един стол.

— Може ли да има нещо общо с разследването на борсата?

Чувството на ужас, което Коул беше усетил по-рано, се превърна в гняв.

— Ако е така, губят си времето.

Докато пътуваше с колата си, Коул поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Тъмносин форд, последен модел, го последва почти до вратите на имението му и изчезна зад завоя.

Когато влезе в къщата, телефонът му звънеше. На другия край се чу задъхано шептене. Едва разпозна гласа на Травис.

— Имаме неприятности, Коул. Става нещо.

— За какво говориш? Къде си? Защо шепнеш?

— В кабинета си съм, но не съм сигурен, че съм сам.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си сигурен?

Кабинетът на Травис беше в сградата за изследвания на същия етаж, където се намираше главната лаборатория, и той виждаше добре района.

Травис си пое дълбоко дъх и гласът му прозвуча малко по-спокойно, въпреки че все още се усещаше паниката му.

— След като те оставих, бях прекалено превъзбуден, за да се прибера, и реших да се кача и да свърша малко работа. Включих осветлението в лабораторията и ми се стори, че видях някаква сянка да свива зад ъгъла, после изчезна. Изтичах до кабинета си и по коридора, но не видях никого. Сигурно е слязъл по аварийните стълби от южната страна на сградата.

— Сигурен ли си, че си видял някого?

— Не.

Успокоен, Коул се пресегна да пусне съобщенията, оставени за него от икономката му.

— ... но съм сигурен, че заключих всичките си документи, а сега едно от чекмеджетата е отворено.

— Ще се погрижа — каза Коул. Корпоративният шпионаж беше нещо нормално, но компанията „Юнифайд“ беше взела солидни предпазни мерки.

— Имаше ли нещо в чекмеджето, което конкурентите ни биха могли да използват?

— Не.

— Добре. Тогава се прибирай вкъщи. Аз ще се заема.

Когато Травис затвори, Коул се обади на шефа на охраната в „Юнифайд“ Джо Мъри и нетърпеливо изчака жената на Мъри да го извика. Мъри беше плешив бивш морски пехотинец, с телосложение на полузащитник и с дрезгав глас, който напълно подходдаше на физиката му. Той дъвчеше дъвка и се смееше на собствените си шеги, докато се мотаеше и надничаше в работата на всеки, като успяваше да създаде впечатлението, че е бил в охраната и после са го повишили по някакъв начин до административна работа, която е далеч над възможностите му.

Всъщност беше бивш служител на ФБР под прикритие. Беше успял да разкрие доста престъпления, което се дължеше именно на способността му да изглежда безвреден и глуповат, докато се промъква до плячката си. Заплатата му беше двеста двадесет и пет хиляди долара годишно, плюс премии.

Когато се обади, от тона му беше изчезнала заблуждаващата шеговитост.

— Случило ли се е нещо?

— Преди малко повече от половин час е имало чужд човек на шестия етаж в сградата за изследвания — каза му Коул. — Травис си тръгнал, но решил да се върне, за да поработи още малко. Намерил отворен един от шкафове си. В него нямало съществена информация.

— Той видял ли е някого?

— Сторило му се, че забелязал някаква сянка.

— Възможно ли е да е забравил да го заключи?

— Това не е присъщо на Травис.

— Прав си. Сега отивам там и ще проверя. Ако хората от охраната на етажа са видели нещо или ако открия нещо, ще ти се обадя веднага.

— Добре — отвърна Коул, — и от утре искам непрекъснатата охрана на главния вход при часовника.

— Казах ти, че трябва да сложим електрически вместо това превзето малко порталче.

Денем главният вход се охраняваше от възрастен мъж, който носеше сако с инициалите на фирмата. Той беше поставен най-вече за да дава указания на посетителите. Истинската охрана бяха мъже с подобни сака, които стояха на рецепцията на първия етаж във всяка една от сградите. Сградата на управлението беше изключение. На този портал стоеше жена, но винаги наоколо незабелязано се навърташе човек с подобно сако.

Коул премисли и отново отхвърли предложението на Мъри.

— Изхарчих цяло състояние, за да направя „Юнифайд“ една от най-красивите сгради в света. Няма да я затворя, нито ще сложа униформена охрана с оръжие, та да я направя да изглежда като малък затвор.

— Изборът е твой, Коул — отвърна шефът на охраната. — Друго има ли?

— Да. С Травис ни следят. Него — с черен шевролет, мен — с тъмносин форд.

— Някаква идея за това кой или защо?

— Никаква — рече Коул, защото му се струваше глупаво Комисията да е прибягнала до такива мерки. Отвлечение за подкуп беше по-вероятната причина, но прекалено измислена, за да се вземе насериозно. Тогава оставаше сам една възможност и Коул не искаше да я обсъжда дори с Мъри.

— Губят си времето, които и да са. Няма да намерят нищо, за което да ме обвинят с това преследване.

— Знаеш ли как да им се изплъзнеш, ако ти се наложи?

— Гледам филми — иронично отбеляза младият мъж. — Все ще измисля нещо.

Като затвори, той си направи един коктейл и го занесе във всекидневната, където огромните прозорци разкриваха гледка към голям басейн. В отдалечения край има скалист водопадче с низ от неонов светлини, които бяха поставени в дълги тръби с дебелина колкото стрък ела. През тръбите течеше вода и се спускаше върху скалата като цветни фойерверки.

Коул вдигна крака на масата за кафе и набра телефона на Даяна. Тя отговори. Мелодичният ѝ глас го успокои разведри.

— Как мина деня ти? — попита я той.

Даяна се сети за посещението на Дъг, но отвърна:

— Прекрасно. А твоят?

Коул отхвърли притесненията, свързани с разследването на Комисията, заплахата от призовки, нахлуването в сградата и това, че го следяха.

— Страхотно. Всички харесаха новата ми вратовръзка!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Синият форд все още беше пет коли зад тази на Коул, когато лимузината влезе през портала на „Юнифайд“ на следващата сутрин. Той видя номера му. Ясно беше, че този, който го следеше, не искаше, да го последва в района на компанията.

— Ела в пет часа, Берт — каза на шофьора си, който помагаше в домакинската работа на жена си Лаурел. — Ако не изляза до пет и половина, се прибери направо вкъщи.

— Добре, господин Харисън.

Мъри вече чакаше пред кабинета му и забавляваше Шърли и Глория с някаква история от времето, когато е бил бейзболен „герой“ в Малката лига. Последва Коул в кабинета му и когато вратата се затвори, подхвърли:

— Глория Куигли е убедена, че можеш да ходиш по вода, а Шърли е готова да свидетелства за това, за да поддържа имиджа ти.

— Така ли? — Коул беше малко изненадан, тъй като никога не се беше опитвал да им създаде добро впечатление, а и никога не се бе сближавал с тях. — Чудно защо?

— Лоялност — категорично обяви Мъри. — Те я засвидетелстват на хора, които уважават.

Вместо да отговори, Коул надраска нещо в бележника си и откъсна листа.

— Това е номерът на синия форд.

— Веднага ще го проверя — каза Мъри, като го пхна в джоба на тъмносивото си сако. — Между другото, — продължи той, — братовчед ти изглежда доста изнервен. Знаеш ли каква може да е причината?

— Сещам се за няколко — изрече Коул с лек сарказъм. — Борсата ни разследва по искане на Комисията, следят го навсякъде, някой се опитва да рови из документите му.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Между другото, както може би си се досетил, охраната на сградата за изследвания не е забелязала

нищо миналата нощ. Никой не е влизал в сградата след шест вечерта, а всички хора, които са си тръгнали след това, са били все познати служители. Ние пускаме алармите на стълбите отвътре след седем, което означава, че никой не може да напусне сградата оттам, без да използва пропуска си или да включи алармата, а още по-невъзможно е някой да влезе.

— Тогава как е станало?

— Може да се е промъкнал покрай охраната, когато служителите са се връщали от обяд и да е прекарал следобеда в сградата без значката, която всеки посетител трябва да носи, в което аз се съмнявам. От друга страна, не би могъл да проникне на етажа на Травис без карта за вратата, което ме кара да си мисля, че той вече е бил на етажа.

Коул направи очевидния извод:

— Служител?

— Възможно е. Може и да е жена, защото Травис не е сигурен какво е видял. Може и да е въображението му, зрителна измама, и когато е видял, че шкафът му е отключен, да е направил този извод. Както вече казах, той е изнервен. Взех отпечатыци от кабинета и чекмеджето му и в момента ги проверявам. Ще проуча този номер веднага щом се кача горе, но може да отнеме ден-два, докато получим резултатите.

Той се насочи към вратата, спрян от думите на Коул:

— Защо ден-два? Защо не час-два? — Колебанието на Мъри вече беше пробудило подозрение у Коул още преди началникът охраната да беше продумал.

— Дватама с Травис сте забелязали форда и шевролета без много да се оглеждате. В двата случая колите са били паркирани до домовете ви, нали така?

— Да.

— За съжаление — изрече той с въздишка — тази тромавост е присъща за служители на закона — било то щатски или местни. Винаги си мислят, че са невидими.

Коул смръщи вежди.

— Нима искаш да кажеш — започна с тих, но гневен глас, — че ни преследва полицията?

— Подозирам, че е така. Ще го потвърдя веднага щом извърша проверките.

Когато той си тръгна, Коул се обади на три места. Първото беше до агенция за коли под наем, която обеща да му достави обикновена кола до обяд.

После позвъни на член на сената във Феърфакс, Вирджиния, който имаше достъп до президента, място всред финансовия комитет и доста голямо политическо влияние. Той също беше получил триста хиляди долара за кампанията си и се надяваше на още за следващите избори.

Жена му Една каза, че сенатор Самюел Байерс е на събрание на финансовия комитет тази сутрин. Коул остави съобщение, но трябваше да изчака Една да се възхити от „Прекрасен живот“ и да ѝ обещае да заведе Даяна на годишното им коледно тържество.

Следващото му обаждане беше до един телефонен номер, който знаеше само той. Коул нетърпеливо започна да барабани с пръсти по бюрото си и когато Уилърд Бретлинг отговори, той каза само:

— Ще бъда при теб довечера в шест.

— Кой е, моля? — попита Бретлинг разсеяно, с променен от мълчанието глас.

— Кой, по дяволите, си мислиш, че е? — рязко отвърна Коул.

— О, разбира се. Съжалявам. Цяла нощ се занимавах с нашата играчка — весело изрече седемдесетгодишният мъж.

Сенатор Байерс се обади на директната линия в четири часа, точно след като Коул беше разговарял с Даяна.

— Съжалявам за неприятностите ти, Коул — каза Сам. — Сигурен съм, че след седмица-две нещата ще отшумят.

— Аз не съм толкова сигурен — отвърна той.

— Какво мога да направя за теб?

— Можеш да разбереш кой, по дяволите, стои зад всичко това и докъде е стигнала тази история.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Сам, но преди да затвори, добави малко притеснено. — Докато не отmine тази малка буря, е по-добре да не ми се обаждаш, синко. Аз ще се свържа с теб. А, и много поздрави на младоженката — добави.

Коул изруга, отвратен от последния израз на лицемерие, после се облегна и затвори очи. Опита се да си представи Даяна, за да се

успокои, и си спомни как се разхождаха в задния двор, след като бяха съобщили за брака си на семейството ѝ.

— Изглеждаш прекалено строг за човек, който е впечатлен — каза тя.

— Това не е „строгий“ ми вид.

— Така ли? Тогава какъв е „строгий“ ти вид“?

— Не мисля, че би искала да разбереш.

— О, хайде — пошегува се тя. — Хайде, покажи ми го...
Спомените го накараха да се засмее.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кори посочи към лъскавите снимки с размер осем на десет, които беше наредила на масата за съвещания в кабинета на Даяна.

— Какво мислиш? Коя да използваме?

— Какво? — разсеяно попита Даяна, докато гледаше през прозореца как един самолет се насочва на запад.

Кори постави ръка на рамото на сестра си.

— Даяна, мислите ти не са тук и ако не можеш да се концентрираш, защо просто не отидеш при Коул, вместо да чакаш до утре. Не мислиш ли, че ще е по-щастлив, ако отидеш още днес?

— Знам, че е така — отвърна Даяна със спокойна усмивка. Коул беше разочарован, че тя не можеше да тръгне днес, но все пак я разбра. — Както и да е, той вече е на път за Остин с чичо си. Дори ако секретарката му можеше да се свърже с него и да му каже, че ще тръгна днес, не мисля, че чичо му ще иска да се върнат.

Кори усети, че Даяна се колебае, и се зарадва. Беше сигурна, че Коул Харисън е точно мъж за сестра ѝ.

— Можеш да научиш адреса на Кал от секретарката на Коул, да заминеш и да се обадиш на Коул да те посрещне, когато пристигнеш.

— Не ме изкушавай. — Даяна се изправи и се насочи към прозореца, толкова разсеяна от желанието си да тръгне веднага за Джеферсънвил, че не обърна внимание на черния мерцедес, който спря пред сградата. Когато го забеляза, вниманието ѝ беше привлечено от младата жена, която излезе от него. Беше около двадесетгодишна, е тесен розов минижуп, който разкриваше дългите ѝ крака, и с розова плетена блуза без презрамки, която подчертаваше едрите ѝ гърди. Всичко в нея беше сладно, от дрехите до пълните нацупени устни и разпуснатата коса. Мъжът, който караше, се протегна, хвана я за ръка и я вкара обратно вътре, сякаш не искаше тя да идва с него.

Даяна удивено прошепна:

— Дан е тук. Довел е и жена си.

— Какво! — рече Кори и се приближи до прозореца. Жената отново излезе от колата, явно не желаше да му се подчини, и докато Дан се смееше и се опитваше да я напъха обратно в колата, Кори успя да я огледа.

— Можеш ли да повярваш! — избухна. — Тя изглежда като преждевременно развила се тийнейджърка.

Даяна за миг изпита ревност и болка.

— Точно за него е — реши тя. — Явно ревнува от идването му тук и това му доставя удоволствие. Смее се.

— Той е свиня! — гневно изрече Кори. — Явно има непрекъсната нужда да доказва мъжествеността си. За какво ли си говорят?

Даяна се замисли за връзката си с този мъж и осъзна, че докато е казал, че се гордее с всичко, което тя е постигнала в кариерата си, той винаги я е карал да се чувства непълноценна във всички други области: „Кариерата ти отнема много, Даяна.“ Казвал ѝ го бе хиляди пъти. От друга страна, дори и без кариера тя никога не би могла да има големите гърди или дългите крака на жена му. А дори и да ги имаше, по-скоро би умряла, отколкото да се облече по подобен начин.

— Как може да съм била толкова сляпа! — промърмори. После се обърна и отиде до бюрото си.

— Ще го приемеш ли?

— За кратко — каза и натисна бутона на интеркома.

— Искаш ли да остана? — попита сестра ѝ.

— Както искаш. Той желае да се освободи от вината си и да се опита да създаде някакви приятелски отношения.

Сали отговори по интеркома и Даяна я помоли да се свърже със секретарката на Коул, да я помоли да му предаде, че Даяна е тръгнала, да научи адреса и телефона на чичо му и да уреди полет за днес. Гласът на Сали премина към неспокоен шепот веднага щом тя приключи с поръчките си.

— Господин Пенуърт идва по коридора.

— Даяна! — След миг възкликна той с очарователно безгрижие. — Вчера пристигнах и веднага идвам да те видя.

Тя се облегна на стола си и скръсти ръце.

— Виждам — каза спокойно, като усети странно чувство на отвращение и облекчение. Не беше загубила прекрасния мъж. Той

беше слаб егоцентрик, беше страхливец. Коул беше прав, когато вдигна онзи тост на терасата.

— Ще ми се да кажеш нещо, за да ме улесниш — започна Дан, разочарован от безразличието ѝ. — Виж, знам, че разстроена.

— Разбира се, че съм — рече Даяна. Той изглеждаше поласкан от това признание. — В края на краищата — добави тя с усмивка, която успя да прикрие, докато цитираше Коул — бях изоставена от „най-голямата отрепка на света“.

Възмутен, той изхвърча от кабинета ѝ. Даяна погледна към сестра си, която се бе облегнала на стената. С усмивка на лице Кори започна да ръкопляска.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Даяна трябваше да смени самолета в Остин и в Сан Лароза. Не беше толкова наивна, че да очаква полетът ѝ от Сан Лароза до Риджууд Фийлд, близо до Кингдъм Сити да е със самолет 747, но не си представяше, че ще трябва да извърви километър по пистата на високи токчета, за да се качи на един миниатюрен самолет, който можеше да определи като „сладък“, ако имаше поне реактивни двигатели вместо старомодни витла.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-малък изглеждаше самолетът на „Тексън Еърлайнс“. Тя почти тичаше, за да догонва служителя, който бе проверил билета ѝ и бе взел багажа ѝ.

Младежът се спря и се обърна.

— Оттук, госпожице Фостър. Или може би госпожо Харисън? — каза той ухилен. — Видях ви със съпруга ви по новините.

Вниманието на Даяна беше насочено към малкия самолет, на който се очакваше да се качи.

— Това чудо може ли да лети?

— Аз му вярвам — отвърна той с усмивка.

— Да, но бихте ли летели с него?

— Правя го непрекъснато.

Кабината на самолета беше мизерна и мръсна. Седалката се клатеше, тъй че тя опипа пода около нея, намери предпазния колан и го закопча. Мъжът, който ѝ взе билета и багажа, ѝ намигна и като се наведе, влезе в пилотската кабина, после сложи авиаторски очила и прие нова роля. Пилот.

Самолетът се понесе тромаво по пистата с оглушителен шум. Седалката на Даяна се заклати и тя се запита дали изобщо ще излети, но за нейно учудване машината се издигна. Доволна, че щом е могъл да излети, старият самолет ще може и да кацне, тя отвори един плик, за да разучи упътването за ранчото на Кал. За нещастие направи грешката да погледне в пилотската кабина точно когато пилотът

повдигна ръка, за да засенчи очите си и се взря в хоризонта. О, ужас, самолетът беше без радар.

Даяна не можеше да повярва! Като сграбчи страничните облегалки на седалката, тя започна да наблюдава непрекъснатите бавни движения на главата на пилота. Взря се през малкия прозорец и започна да разглежда със свито сърце... отляво надясно... отдясно наляво...

Един час по-късно самолетът шумно се приземи на пистата в Риджууд Фийлд и се втурна към терминала. Пилотът ѝ се усмихна, докато откопчаваше предпазния си колан, отвори вратата на самолета и постави стълбичката. После се обърна да ѝ подаде ръка.

— Хареса ли ви полетът? — попита той.

Даяна стъпи на здравия, горещ паваж и си пое спокойно дъх за пръв път от час насам.

— Ако събирате пари за радар, бих искала да се включа — сухо изрече: Той се засмя и кимна. В края на пистата сред група самолети се открояваше лъскавият самолет на Коул.

— След като сте летели в това, всичко друго ще ви разочарова. Съпругът ви ще ви посрещне ли? — попита той.

— Първо трябва да му се обадя.

Малката сграда на терминала беше задушна и задимена. Един автомат за продажба на дребни стоки беше поставен срещу бюро с табела „Коли под наем“. Жена, облечена като сервитьорка, с табелка на гърдите си, на която пишеше „Роберта“, бърбореше с двама възрастни мъже, които пиеха кафе от картонени чашки. Отсреща, между двете обществени тоалетни, беше поставен телефонен апарат.

След като набраният номер даваше заето в продължение на двадесет минути, Даяна се обади на централа, за да провери линията, и беше информирана, че никой не вдига. Тя стигна до извода, че телефонът на Кал е повреден, реши да вземе кола под наем.

— Съжалявам, госпожице — рече Роберта тъжно, — но имаме само две коли. Едната беше наета от човек на сондираща компания, който пристигна с този червен самолет. Другата се повреди миналата седмица и сега е на поправка.

— В такъв случай къде мога да намеря такси?

Това предизвика гърлен смях у единия от възрастните мъже на тезгяха.

— Девойче, т'ва не ти е Сейнт Луис, щата Мисури, нито Сан Анджело. Тук ня'аме ник'ви таксита.

Даяна се обърка, но това не я спря.

— Кога е следващият автобус до Кингдъм Сити?

— Утре сутрин.

Тя реши да събуди галантността у тези тексасци.

— Тук съм, за да се срещна със съпруга си. Миналия уикенд се оженихме и това е меденият ни месец.

Тази информация трогна Роберта.

— Ърнест — помоли тя, — нали ще закараш дамата до Кингдъм Сити? Ще те забави само няколко минути. Направи го и ще ти давам безплатно кафе през следващите две седмици.

Мъжът на име Ърнест замислено задъвка клечката си за зъби и кимна.

— Нека са три и ще сключим сделката, Боби.

— Дадено, три да са.

— Да тръгваме тогава — каза Ърнест, като се смъкна от стола си и се насочи бавно към вратата.

— Много ви благодаря — каза Даяна и подаде ръка на мъжа. — Името ми е Даяна Фостър.

Той бързо я разтърси и се представи като Ърнест Тейлър. Но галантността му свърши дотам, защото погледна през рамо към багажа и каза:

— Ще я паркирам до бордюра, че да не ги мъкнеш до паркинга.

— Много мило от ваша страна — рече тя, като се обърна, за да вдигне първия от трите куфара. Почти беше приключила с третия, когато видя колата, която щеше да я откара в града, и ако не беше толкова уморена и объркана, щеше да седне на най-близкия си куфар марка „Вюитон“ и щеше да се смее, докато ѝ потекат сълзи. До бордюра се приближаваше тъмносин пикап с лепенка на Роналд Рейгън на бронята и с планина от бидони масло, принадлежности за риболов, инструменти и навити на руло кабели.

— Ключалката на задната врата е развалена. Просто ги метни тез' куфари отгоре — предложи мъжът.

Даяна знаеше, че не би могла да вдигне тежкия багаж над каросерията.

— Бихте ли ми помогнали? — попита тя.

— Шъ ми дадеш ли нещо за усилията? — попита Ърнест. — Например пет кинта?

Тя възнамеряваше да му даде двадесет долара, но вече нямаше желание да е толкова щедра.

— Да.

Мъжът се зае да хвърля куфарите, които струваха пет хиляди долара, върху мръсните кутии с инструменти и парцали, но когато отпрати третия куфар към варел с масло, Даяна възкликна отчаяно:

— Не може ли малко по-внимателно? Тези куфари са много скъпи.

— К'во? Тия ли? — каза той, като протегна ръката с куфара така, сякаш в него нямаше нищо. — Не виждам 'що! Не ми мяза на нещо повече от брезент, покрит с пластмаса.

Понеже знаеше, че ще е безсмислено да спори, Даяна реши да замълчи. Ърнест обаче погрешно разбра мълчанието ѝ и продължи:

— Много тъпа комбинация от цветове — кафяво и нещо кат' зелени букви Л. В. — като каза това, той хвърли последния куфар върху маслото, после се вмъкна зад волана и изчака Даяна да изчисти купа от пътни карти, принадлежности за риболов и консерви от седалката.

— Л. В. — посочи той — дори не е дума. Тъй като, изглежда, нямаше да потегли, ако младата жена не каже нещо, тя неохотно отговори:

— Това са инициали.

— Боклук на старо, а? — мъдро заключи той, като включи на скорост и потегли по късата чакълена пътечка, за да се включи в главния път. — Знайш ли как съ сетих?

Даяна се развесели:

— Не. Как се сетихте?

— Щот' твоите инициали не са Л. В. Тъй ли е?

— Да.

— На кого са били тез' грозотии, преди да ти ги пробутат на теб?

— На Луи Вюитон — сериозно отвърна тя.

— Без майтап?

— Без майтап.

Той натисна спирачките и превключи скоростите на знака „Стоп“.

— Той гадже ли ти е?

Може би причината се криеше в ободряващото действие на планината или в близостта на Коул, но Даяна се почувства изведнъж съпричастна с всичко.

— Не.

— Радвам съ дъ чуя т'ва.

Тя се обърна към него и го загледа учудено. Той имаше скулесто лице, суха кожа и кафяви очи, а от устата му висеше клечката за зъби.

— Така ли? И защо?

— 'Щото нито един свестен червенокож няма да си надраска инициалите по целия си куфар и т'ва е факт!

Даяна се опита да си спомни мъжете, които пазаруваха в магазина на „Вюитон“. След минута тя кимна със смях.

— Прав сте.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ето ни и нас! Кингдъм Сити е отляво — каза Ърнест, като протегна ръка през прозореца и направи сигнал за завой наляво. — Това е главната улица.

Даяна изтръпна. Това беше домът на Коул и тя се опита да види всичко. Центърът се състоеше от десет административни сгради и складове, включително и „Капитол Тиътър“ в средата, заобиколен от аптека и склад за железария. От другата страна на улицата имаше кафене, агенция за застраховка на фермерите, банка, пекарна и три магазина, които продаваха всичко.

Ърнест я закара до кафенето, за да може да се обади по телефона, но за нейно разочарование телефонът на Кал все още даваше заето. Тя вече беше видяла такситата на Кингдъм Сити.

Но щом спряха пред знака „Стоп“ при „фураж и зърно на Уилсън“, Ърнест премести клечката в устата си от другата страна и рече:

— Имаш ли няк'ви други идеи за т'ва как да стигнеш дотам, закъдето си тръгнала?

— Да. Ще взема такси.

— Не бачка.

Като доказателство той кимна многозначително към паркинга пред „Сервиза на Къс“, който беше претъпкан от повредени коли. Всред първите коли до бордюра Даяна видя бяло такси, изписано с черни букви.

Ърнест вече беше обяснил, че няма възможност да я закара до Джеферсънвил, тъй че тя или трябваше да пътува на стоп, или да помоли някого да я закара. И двата варианта бяха несигурни.

— Ърнест — рече тя безпомощно, — наистина съм отчаяна и знам, че можеш да измислиш нещо. Няма ли някой, който да си даде колата под наем?

— Не.

— Готова съм да платя много щедро.

До този момент Ърнест сякаш не осъзнаваше значимостта на проблема и не беше заинтересован да открие решение, но при споменаването на думите „платя“ и „щедро“ мигом се преобрази.

— Колко ще платиш да наемеш кола? — попита той, като я погледна замислено.

Даяна си спомни, че бе подписвала квитанция за линкълн в Далас.

— Двеста или триста долара, мисля. Защо? Сети ли се за някоя кола, която да мога да наема?

— Сетих се за нещо! — отвърна той, като натисна амбреажа и спирачката, вкара стария камион в двора на сервиза и спря зад таксито.

— Ще отида да видя каква сделка ще мога да сключа. От старата сграда се появи мъж. Той беше облечен със светлосиня риза и тъмносини работни панталони, от задния джоб на които се подаваше мръсен парцал. Овалната емблема на джоба на ризата му гласеше „Гъс“. Докато се приближаваше, той извади парцала от джоба си и започна да си бърше ръцете.

— Радвам се да се запознаем, госпожице — смутено изрече мъжът. — Ърнест казва, че се интересувате от форда, и сега ще го докара.

Даяна дочу от задния двор трясък и даване на двигател, после всичко утихна. Още един опит, който завърши успешно, и тя отвори портмонето си, като се надяваше, че Гъс взима кредитни карти.

— Ето го — каза мъжът.

Даяна с ужас загледа ръждясалия оранжев пикал, който беше дори в по-плачевно състояние от този на Ърнест, ако това изобщо беше възможно. Беше покрит с кал и бронята му беше вързана с въже, а стъклото беше залепено с тиксо. Неспособна да продума, тя наблюдаваше как Ърнест излиза от камиона.

— Ти се шегуваш! — каза му. — Какво ще го правя?

— Шъ го купиш — възкликна той така, сякаш това беше съвсем очевидно и твърде вълнуващо, като протегна ръце в знак на радост. — Шъ го купиш за петстотин кинта. После можеш да го задържиш или да го продадеш.

Даяна знаеше, че няма друг избор, но не можеше да повярва. Мисълта, че трябва да плати петстотин долара за ръждясал и мръсен оранжев боклук, я вбесяваше.

— Не мога да повярвам, че това нещо струва петстотин долара!

— Здрава машинка е — увери я Ърнест.

Даяна нямаше избор.

— Ще я взема — нещастно изрече тя и извади кредитната си карта. Гъс мълчаливо я пое и влезе в магазина. Върна се след няколко минути с разписка, която тя трябваше да подпише, и с пари в брой. Докато Даяна подписваше, Ърнест прехвърляше куфарите ѝ в оранжевата развалина на пътя, после се приближи, за да е сигурен, че сделката е успешна.

— Това е — каза той и за объркване на Даяна прибра четиристотин и деветдесет долара от Гъс.

— Къде са останалите десет долара? — намръщи се Ърнест.

— Дължеше ми ги за онази гума.

Разбрала измамата, Даяна заобиколи мъжете. Тъй като Гъс не беше я карал да взима колата, тя хвърли цялата вина на Ърнест.

— Нима искаш да кажеш — каза тя възмутено, — че току-що ми пробута собствената си кола?

— Разбира се, че го сторих — ухилен отвърна той. — После към измамата добави и неуважението си, като я побутна с лакът и ѝ призна: — Щях да прибера двеста и петдесет кинта и да съм щастлив.

Даяна го погледна право в очите и изрече лъжа, която се надяваше дълго време да не дава покой на крадливия старец.

— Да, но аз бях готова да платя хиляда.

Изненаданият израз на лицето му беше толкова комичен, че тя почувства удовлетворение.

Ърнест я последва до вратата и я отвори, докато Даяна предпазливо седна на мръсната и скъсана седалка. Воланът изглеждаше огромен, но тя го хвана здраво, после потърси спирачката и скоростната кутия. Краката ѝ усетиха три педала, не два, и когато погледна към скоростната кутия, видя диаграма на мястото на красивите малки буквички, които гласяха: „напред“, „стоп“, „назад“. Скоростната кутия не беше автоматична. Сърцето ѝ се сви.

— Бас държа, че не можеш да съупра'иш със стандартни предавки, а?

— Напротив — излъга младата жена, като погледна през рамо. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Единственият начин да излезе беше да даде на заден. Като се престори, че изчаква две майки с бебета да

отминат, тя погледна към диаграмата и се опита да си спомни трика за използването на съединителя и спирачката, на който я бе научил Дъг, когато бе на шестнадесет.

Тя натисна съединителя и вкара на скорост, като се смръщи на металното скрибуцане. После освободи внезапно съединителя, което накара колата да се затресе, и натисна педала на газта. Щом пикапът се килна назад и набра скорост, Даяна започна да върти лудо кормилото и Гъс извика на Ърнест, който се заливаше от смях. Но колата се оказа на улицата някак си съвсем невредима, макар и обърната в обратна посока. Гордостта и благоразумието накараха Даяна да завие зад ъгъла, вместо да обърне.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато все пак пикапът не се разпадна, Даяна се успокои достатъчно, за да обърне внимание на околността. Тази част на Тексас ѝ беше непозната, но всеки, който беше гледал уестърни, ги свързваше с нея. В заградените пасбища се боричкаха новородени теленца и палави жребчета подскачаха с повдигнати опашки и все още несигурни крака.

Тя можеше да си представи как ще изглеждат тук през пролетта, когато лютичетата и мишите уши цъфнат и разпрострат цветовете си като пухкав юрган по хълмовете и долините.

Трябваше да спре на една бензиностанция, за да се увери, че не е подминала отбивката за дома на Кал, защото адресите бяха надраскани по странен начин на пощенските кутии.

Видя пред себе си мястото и притеснено насочи камиона, като се молеше да не спре след завоя. Той избумтя, когато тя намали, и скоростите издадоха ужасен звук, когато превключи, но успя да вземе завоя. Щом се справи с това, тя потегли по път, който се виеше сред буйни дървета.

— Тя ще дойде всеки момент — каза Коул на Кал, като погледна часовника си. — Ако не дойде, ще отида да я потърся.

Беше се обадил на секретарката си и бе научил, че Даяна пристига. Веднага след това беше позвънил на летището. Жената, която работеше там, го осведоми, че Даяна е пристигнала и се е качила в колата на един местен жител, който, увери го тя, е „напълно почтен“.

— Трябваше да си тръгнал вече да я търсиш — рече чичо му. — Не можеш да оставиш жена си да се мотае из провинцията, объркана и самотна. Една съпруга не бива да се третира по този начин.

— Ако знаех по кой път са поели, щях да ги пресрещна — търпеливо поясни Коул, учуден от нервността на чичо си от момента, в който беше разбрал, че Даяна е на път.

Следващите думи на Кал бяха прекъснати от шумен трясък, който идваше откъм пътя.

— Какво е това, по дяволите? — каза той, като последва бързо младия мъж, който вече се беше запътил към входната врата.

— Предполагам, че е колата, в която се е качила Даяна — каза той, като невярващо се взираше в оранжевия пикап, с вързана броня и стърчащ фар, който бавно се приближаваше към тях, съпровождан от оглушителни трясъци и ритмично скрибуцане на стържещи скорости.

Кал погледна, обхванат от желание да направи добро впечатление на новата си племенничка. Внимателно приглади коса, изправи рамене и оправи вратовръзката си.

— Коул — смутено попита той, — мислиш ли, че Даяна ще ме хареса?

Изненадан от вълнението на чичо си, той уверено изрече:

— Даяна ще се влюби в теб.

Доволен, Кал насочи вниманието си към приближаващата кола, докато тя издаде още един трясък и след това се юрна лудо напред.

— Изглежда, този най-накрая откри къде му е втората скорост. Като присви очи, добави: — Можеш ли да видиш дали Даяна е с него?

Когато камионът стигна до главния портал Коул, се взря в лицето на жена си.

— Това е Даяна — промърмори, като забърза по стълбите на верандата и надолу по алеята, последван от Кал.

Когато застанаха пред нея, Даяна беше толкова щастлива да ги види, че обърка педала на съединителя и спирачката и натисна скоростта.

— Внимавай! — извика Коул, като отскочи от пътя ѝ и дръпна Кал със себе си. Пикапът се размина на сантиметри от тях, спря, изтрещя и заглъхна.

Като трепереше от ужас, че едва не ги прегازی, Даяна отпусна глава на кормилото. Коул притича покрай пикапа, за да ѝ помогне да излезе. Тя се изправи точно когато той сграбчи дръжката, за да отвори вратата.

— На кого е това лай... този боклук? — попита Коул.

Дръжката на вратата остана в ръцете му и той се протегна през отворения прозорец да я отвори отвътре. Протегна ръка на Даяна. Както подходеше на елегантна млада дама, каквато беше тя, Даяна

прие ръката му, внимателно се премести от една дупка на седалката и грациозно слезе.

Като спря за момент, за да изтупа праха от дрехите си, тя се усмихна на Кал, който стоеше до племенника си. После погледна към Коул със смутена усмивка.

— Наш.

Старецът се засмя.

— Това е домът ми — обясни Кал, като я въведе в стаята и настоя да седне на стола му, защото беше най-удобното място, после изтича в кухнята, за да ѝ донесе чаша лимонада. Имаше купища списания и книги, а на масата за кафе се виждаше последният брой на „Прекрасен живот“.

Даяна не можеше да повярва, че галантният, мил старец срещу нея, който грееше така, сякаш тя беше слънцето на живота му, е същият решителен мъж, който беше накарал властния си племенник да се ожени.

— Ще поостанем малко тук — обясни той, като ѝ подаде лимонадата и застана пред нея така, сякаш да ѝ помогне да я изпие. Най-накрая явно удовлетворен от това, че тя ще се справи сама, седна срещу нея и продължи да обяснява плана за деня:

— След малко ще отидем в другата къща. Там ще вечеряме и после ще останете с Коул, а аз ще се върна тук.

След по-малко от пет минути Даяна вече го обожаваше.

— О, но аз мислех, че ще останем с теб — каза, като отправи объркан поглед към Коул, — за да можем да се опознаем, докато съм тук.

— Другата къща е в ранчото — увери я Кал, щастлив, че тя иска да го опознае.

След като ѝ показа дома си, той обяви, че е време да тръгват.

Къщата на Кал беше удобно разположена на равно място в сечище, но нямаше кой знае какъв изглед, за разлика от другата къща, която беше с добро местоположение и прекрасна гледка.

— Прекрасно! — възкликна Даяна, като слезе от комбито на Коул.

Построена върху залесен хълм, който се изправяше пред равна долина, уютната къща от камък и кедър беше заобиколена от дървена веранда, която сякаш я държеше във въздуха. В Дневната имаше

огромна камина и плъзгащи се врати, които водеха към верандата. Други две врати водеха към огромни спални, а кухнята гледаше към хълмовете.

— Това е Лети — каза Коул, като въведе пълничка жена с вдигната на кок коса. Лети беше щастлива да се запознае с Даяна.

— Вечерята ще е готова в шест — каза тя. — Не е кой знае какво. Нито прилича на красивите картини в списанието ви.

— Аз не съм голяма готвачка — призна си Даяна. Тя се обърна и забеляза, че Коул оставя багажа ѝ до огромната спалня. Той видя, че го наблюдава, и сякаш електрическа вълна премина от неговото тяло в нейното. Беше поставил ръка върху раменете ѝ, когато я представяше на Кал. Но нищо в този жест или в това, което беше направил, не подсказваше, че смята да прекарат истински меден месец.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато приключиха с вечерята, залезът беше оцветил небето в бледолилаво и червено.

Нервността на Кал беше изчезнала. Даяна вече беше част от семейството. Но тя се чувстваше като измамница. Кал зададе няколко въпроса относно майчинството, като например как ще управлява компания и ще гледа бебе и тя имаше чувството, че Кал подозира нещо.

Но Коул, изглежда, не изпитваше вина. Всъщност я караше да се чувства неудобно и сякаш го правеше нарочно. Като уж участваше в разговора, погледът му не се откъсваше от лицето ѝ, което накара Даяна стеснително да оправи една паднала къдрица.

Той се беше облегал на стола си и беше протегнал дългите си крака, като пренебрегваше залеза, за да се наслаждава на съпругата си. От него се излъчваше мъжественост.

И на всичкото отгоре двамата мъже обсъждаха теми, които караха Даяна да се чувства неловко. Комплиментът за ръчно изработената желязна масичка, около която бяха седнали, накара Кал да съобщи, че Коул е поръчал огромното легло в спалнята преди четири дена. Освен това отбеляза, че сред новите придобивки е и диванът във всекидневната, който имаше повече възглавници, отколкото бе виждал някога на едно място.

Когато тя каза, че много ѝ харесва природата, разбра, че един час преди да пристигне, Коул е довел армия от работници, които да се погрижат за мястото.

— Не беше подходящо за младоженка — информира я Кал. После кимна към двойния шезлонг на верандата. — Коул го поръча от Далас. — Никога не съм виждал нещо подобно, а ти?

Тя се обърна и погледна към шезлонга с усмивка.

— Само веднъж.

— Туй е то. Имах чувството, че ще сложи легло и на верандата. Виждал съм такива работи — пошегува се той, — но обикновено те

имат пружинени матраци и до тях стоят стари мивки.

Даяна се смути.

— Кал — меко каза Коул.

Даяна се бе съгласила на „меден месец“ тук, но не си го представяше толкова внезапен.

Точно в осем и половина Коул погледна към Кал, а той към часовника си и като се изправи, съобщи:

— Е, време е да се захващам за работа.

И понеже не работеше и вече почти се беше стъмнило, Даяна стигна до извода, че Коул е решил да изпробва едно от новите си меки легла и Кал не иска да им пречи.

Даяна рязко се изправи, когато останаха сами.

— Мисля да взема душ и да се преоблека в нещо по-чисто.

Коул я видя как излиза, объркан от реакцията ѝ. Той беше напълно сигурен... Въобще не беше сигурен.

Няколко минути по-късно отиде в кухнята, за да си налее чаша чай с лед, и забеляза, че вратата на спалнята му е отворена. Един от куфарите ѝ липсваше и банята, която използваше, беше в съседната спалня. Той повдигна каната, като обмисли последиците от това. Отделните бани в кръга на Даяна, който беше вече станал и негов, се смятаха за нещо нормално — практично и удобно. Тя просто се държеше цивилизовано и изтънчено или се срамуваше, а може би го отбягваше.

Обикновено той лесно се ориентираше и в най-заплетената ситуация. Тази вечер обаче не можеше да разгадае намерението на собствената си съпруга. Като се намръщи, влезе в спалнята си с намерение да се изкъпе, свали ризата си и си спомни със закъснение, че вече беше взел душ един час преди тя да пристигне. Държеше се като нервна булка.

Отиде в кухнята, изхвърли чая и реши да си налее едно питие. Занесе го на верандата и се изтегна на двойния шезлонг.

Много добре знаеше, че Даяна го желае.

Той ѝ беше предложил да вземе решение. Тя или не можеше да реши... или вече беше взела такова решение, което не би му харесало, и не искаше да му го каже.

Небето потъмня и звездите заблестяха като бисерна пътека.

В спалнята за гости Даяна започна да се чуди какво да облече. Наистина беше прекалено рано за роба, особено ако е твърде прозрачна. Затова си сложи бели шорти и яркозелена копринена риза. Вероятно Коул я очакваше да се появи с някаква прозрачна дреха.

Като си представи, че той очаква повторение на сватбената им нощ, тя се разтрепери така, че изпусна червилото. Тогава беше пияна, но сега не бе и стомахът и нервно се сви.

Тя взе четката и отново разреса косата си. Съпруг или не, Коул ѝ беше непознат. Неизвестно същество, което прекрачваше граници с размерите на планини, без да се колебае или да се затруднява, без да се притеснява от последствията.

Тя се притесняваше достатъчно и за двама им. Нямаше смисъл да отрича, че когато той напусна Хюстън, тя продължи да мисли за него през целия ден и всяка следваща мисъл беше по-приятна от предхождащата. Но сега, когато вече беше тук, всичко беше различно. Въпреки че те бяха официално женени, беше ясно, че това е временно. Така че всъщност това, което Коул беше предложил в Хюстън, беше просто усложняване на фарса с едноседмична оргия.

Когато ѝ го предложи, той остави на нея да вземе решение. Тя реши да го направи.

Сега, когато вече беше тук, беше ясно, че той си е направил някакви изводи, действал е и е възнамерявал нещата да се развият по неговия план. Тя реши да не го прави. Поне не тази вечер.

Държеше да контролира живота си, настоящето, бъдещето и обикновено се справяше много добре. Разбира се, с изключение на случаите, когато се намесваше Коул и обръщаше всичко наопаки. Това трябваше да приключи.

Даяна остави четката на тоалетката и решително напусна спалнята за гости.

Останалата част от къщата беше тъмна, но в стаята на Коул светеше и тя си помисли, че той се къпе, тъй че реши да го изчака на верандата.

Излезе навън и затвори вратата, после се приближи до перилата и се загледа в облените от лунна светлина хълмове. Постоя така известно време, преди да чуе нисък прелъстителен глас:

— Ще се присъединиш ли към мен?

Даяна рязко се извърна. Той се беше излегнал на шезлонга по мокасини и панталони и в състоянието, в което се намираше тя, фактът, че беше свалил ризата си, ѝ се стори като провокация от негова страна.

Погледът ѝ беше привлечен от бронзовата му кожа. Той искаше тя да отиде на шезлонга. Беше я изчакал тук отвън. Сърцето ѝ се разтуптя.

Даяна си припомни какво беше решила преди малко.

— Не мисля — рече тя с усмивка, която несъзнателно направи отговора ѝ да изглежда лекомислен. — Но ще си наля чаша лимонада.

Като мина покрай шезлонга, той хвана ръката ѝ, накара я да спре и да се обърне. Мълчаливо се взря в лицето ѝ, сякаш се опитваше да намери някакъв отговор. После бавно я притегли към себе си. Гласът му беше толкова нежен, че тя загуби самообладание.

— Не си играй с мен, котенце! Хвана другата ѝ ръка и я притегли.

Даяна се намери върху него и гневно го изгледа. Той вдигна ръка и нежно погали голото ѝ рамо, докато я гледаше в очите. Призивът в тези непреодолими сиви очи беше толкова ясен, сякаш той ѝ шептеше: „Реши!“

Даяна се взря в чувствената му уста. Приканваща. Нежно усмихваща се: „Реши!“

Устните ѝ неволно се приближиха до неговите и сърцето ѝ започна лудо да бие: „Реши!“

Тя затвори очи и въздъхна, после го целуна нежно и почувства отговора на устните му, които се сляха с нейните, а ръцете му хванаха здраво раменете ѝ. Тя прекъсна, целувката и той ѝ позволи, но вече беше възбуден, а сивите му очи горяха. Погали я по бузата, после по врата и бавно я привлече към себе си.

Ръцете ѝ отмаляха, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, когато той я целуна настоятелно и жадно. Пръстите се заровиха в косата ѝ, устните му бяха притиснати към нейните и той я обърна така, че да застане отгоре ѝ.

Езикът му изследваше устата ѝ, докато тялото му настоятелно се притискаше към нейното.

Той отлепи устни от нея, за да може да разкопчае ризата ѝ. Разтвори я и гледката го възбуди още повече. Наперени зърна,

втъвърдени като пъпки, стърчаха от бледи сфери.

Той докосна едното зърно и то се втъвърди още повече. Наведе се и го целуна. Тя високо изстена и изви гръб. Като се опита да забави мига, той целуна и другото и го засмука. Тя зарови пръсти в косата му.

Той бавно се обърна по гръб, като я настани върху себе си. За негова изненада тя придърпа ризата си и започна да се изправя. Той я спря.

Даяна знаеше много добре защо беше намалил темпото. Тя наведе глава, за да отбегне погледа му, и срамежливо започна да закопчава ризата си.

Пресипналият му глас я спря:

— Недей!

Тя се взря в очите му, а ръцете ѝ стискаха ризата. Коул ги отместа, за да може да я види.

— Красиви са... — промърмори и я съблече. Обхвана с длани гърдите ѝ и започна да ги гали.

Сърцето на Даяна заби по-силно. Сърцето на Коул също заби лудо.

— Докосни ме... — промълви той развълнуван от това, което щеше да се случи след малко.

Гласът му накара ръката ѝ да се разтрепери, докато тя се наведе над него, покри с устни зърната му и ги погали с език. Когато той рязко пое дъх, тя усети как той влиза в нея с тласък и в следващия момент беше под него на шезлонга. Те се прегръщаха и целуваха, като се опитваха взаимно да се разсъблекат, за да изпитат по-силно удоволствие.

Гърдите ѝ бяха прекрасни, тялото му беше като гравюра. Той беше господар и роб. Стоновете му бяха за нея музика, а въздишките ѝ бяха за него благословения. Те се притиснаха ѝ замряха за миг, докато тялото ѝ го приемаше и това, което беше започнало с нежни вълнообразни движения, се превърна в силни и жадни тласъци. Тя се напегна треперееща от жажда и той отново и отново я обладаваше, изпълнен от желанието да я възбужда все повече. Тя изстена и го спря, щом достигнаха до оргазъм.

После, докато тя лежеше омаломощена и изпълнена с наслада в ръцете му, той усети горещи сълзи върху гърдите си. Погледът му се

рееше в небето, а звездите, които му се струваха ярки, сега бяха странно замъглени.

Той затвори очи и заговори. Увещаваеше, подкупваше, обещаваеше.

И когато не чу отговор, измърмори:

— Моля те!

Постави ръка върху мократа ѝ буза. Тя обърна лице към него.

— Обичам те — промълви.

Той беше щастлив.

Докато лежеше в огромното легло с глава върху гърдите му, Даяна се усмихваше в тъмното и чакаше Коул да каже нещо. Подозираше, че точно в този момент той спокойно пренарежда бъдещето ѝ, и то със същата увереност, с която се беше справял с всичко до този момент.

Интересно ѝ беше как ще успее да се справи с някои от пречките, които се явяваха в съвместния им живот. Той я обичаше и тя го обичаше и наистина само това беше от значение, но имаше и усложнения.

Тя живееше в Хюстън и ръководеше голям бизнес там.

Той живееше в Далас и ръководеше още по-голям бизнес там.

Тя искаше да му роди деца.

Той не искаше деца.

Очевидно беше, реши тя, че това щеше да изисква чудо.

Като затвори очи, реши да вярва, че то ще се случи, после се унесе и когато се събуди няколко минути по-късно, лампата на нощното шкафче беше включена. Пръстите му бяха преплетени в нейните.

— Мислех си — рече нежно той — и стигнах до някой заключения.

Тя вътрешно се усмихна на това очаквано съобщение и като се обърна към него, се приготви да чуе докъде е стигнал с решенията, без да се консултира с нея.

— Имам проблем — започна Коул. Той видя, че очите ѝ заблестяха весело, и я прегърна още по-крепко. Ако можеше, щеше да се слее с нея. — Мисля, че ще трябва да се преместиш в Далас, скъпа. Аз не мога да преместя „Юнифайд“ в Хюстън поради няколко причини, най-вече финансови.

Тя се престори, че се възмущава.

— Според първоначалния ни договор би трябвало да живеем в два различни града. Такова беше споразумението ни.

Коул си помисли, че тя говори сериозно:

— Това е невъзможно.

— Така се договорихме. Имахме железен устен договор.

Той отхвърли твърдението с мъжка арогантност:

— Не може да имаш железен устен договор. Това е пълен абсурд.

— Значи нищо не е вярно?

Коул я погледна внезапно, изучавайки измамната невинност на широко отворените ѝ нефритени очи с дълги кафяви мигли.

— Даяна — промърмори, — ти си прекрасна. И какво се опитваш да ми кажеш?

— Ще преместя административния отдел в Далас, но производството и оформлението ще остане в Хюстън под ръководството на Кори.

— Тогава всичко се урежда — каза той и се наведе да я целуне. Тялото му вече отговаряше на призивите отново да се любят.

Тя разтвори пръсти и ги прокара по корема му, а в очите ѝ имаше надежда и молба.

— Каквото и да искаш с този поглед — каза сърдечно Коул, — отговорът е да.

— Искам бебета. Твои бебета.

Той наклони глава и я погледна внимателно.

— Колко?

Усмивката ѝ грейна като слънце, очите ѝ блеснаха като осемкаратовия диамант, който беше поставил на ръката ѝ, докато спеше. Той беше донесъл пръстена с надеждата, че това ще се случи. Не, той никога не се бе осмелявал да мисли, че това ще се случи.

— Три — отговори тя.

— Едно — противопостави се той.

Тя го погледна.

— Ще ти дам Парк Плейс и Бордуалк, ако се съгласиш на две.

— Става! — каза той и се засмя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Входната врата на къщата на Кал беше отворена и Даяна влезе. Коул я беше оставил да се наспи и когато се събуди намери бележка, в която ѝ пишеше, че е при чичо си. Тя чуваше как Кал говори на Коул в кухнята, докато Лети сервираше закуската.

— Сгреших ли, че не ти казах по-рано?

— Не — отвърна Коул, — и сега, като знам, не ме интересува.

В гласа на Кал прозвуча облекчение.

— Имаш ли нещо против да свършиш тези неща за мен? Може да наминеш покрай старото място и да видиш дали не искаш да вземеш нещо от там. На път ти е.

Даяна влезе в кухнята точно когато Коул добави със смразяващ тон:

— Знам къде е.

Те бяха седнали на масата и Кал ѝ се усмихна, после отново се върна на темата. Тя мина покрай масата, за да помогне на Лети да пренесе чиниите с бъркани яйца.

— Кое знаеш къде е? — попита тя.

— Домът ми.

Даяна долови болката в гласа му.

— Ще дойда с теб. Ще се радвам да го видя.

— Не! — изрече той и младата жена се спря. Коул се протегна, хвана ръката ѝ и я притисна към рамото си, за да се извини за резкостта си.

Двамата мъже я изчакаха да седне на стола си, после Кал отново поде темата и Даяна разбра откъде Коул беше наследил упоритостта си.

— Ако беше чел и нещо друго, освен финансови документи и прогнози за пазара, щеше да знаеш нещо за това, какво е да загубиш близък човек. Или се справи с това сега, или по-късно. Това казват психолозите. Ще го намериш в книгите и списанията във всекидневната.

— Миналата година — сухо рече Коул на Даяна — се опитваше да ме „запознае с другата ми половинка“.

Тя се задави с кафето си.

Вече беше разбрала, че някой близък е починал, но тъй като Коул изглежда беше напълно безразличен, не се заинтересува повече. Когато Кал се опита да се върне на въпроса, младият мъж заяви:

— Не искам да го обсъждаш пред Даяна.

След закуска Коул веднага тръгна към града, за да изпълни няколко поръчки на Кал, но настоя Даяна да остане със стареца. Когато стана от масата, той разроши косата ѝ, наведе се и я целуна по бузата, после тръгна напред... без да пуска китката ѝ. Смеейки се, Даяна го последва на верандата, където той я целуна и я отпрати обратно вътре.

Кал ги наблюдаваше със строг поглед. Малко наранена от това, тя отиде до камината, където бяха наредени старите снимки. Започна да ги изучава, докато погледът на Кал я пронизваше.

— Това Коул ли е — повдигна тя една снимка, донесе я до дивана и седна до стареца.

Той хвърли поглед на снимката и после рязко се обърна към нея.

— Защо да не си поговорим с теб за нещо друго — изрече той с тон, който доказваше много ясно, че Калвин Даунинг е твърде проникателен човек.

— За какво — сухо рече Даяна — искаш да си поговорим?

— За теб и за Коул. Съгласна ли си?

Тя кимна и той рече:

— Добре, защото ние и без това щяхме да го направим.

— Господин Даунинг, може би ще е по-добре да изчакаме Коул да се върне.

Странно, но язвителният ѝ отговор не го обиди:

— Имаш нещо повече от добър външен вид. Имаш и кураж, а това е добре. А сърце имаш ли?

— Какво?

— И ако имаш, на кого принадлежи?

Даяна се вторачи в него:

— Не разбирам.

— Аз също съм объркан. Преди по-малко от две седмици разлистих „Инкуайърър“ и на първа страница видях снимката ти.

Пишеше, че твоят хубостник те е зарязал. Седмица по-късно се омъжваш за моя племенник.

Преди пет дни самото споменаване на вестника щеше да я накара да се чувства унижена. Вместо това устните ѝ се извиха в усмивка.

— Да, така е — призна тя, — разбирам, че това изглежда малко странно.

— Това е единствената част от историята, която не изглежда странно — безцеремонно възрази той. — Коул беше бесен и аз му показах снимката, за да му обясня. Явно съм му обяснил добре, защото той ми отвърна с женитба, с която да си върне компанията. Но после ми каза, че ти си момичето, с което някога е разговарял, докато е бил в колежа, и аз си спомних, че се казваше Даяна Фостър. Така разбрах, че това наистина си ти. Следиш ли ми мисълта?

— Дотук да.

— Добре. Затова си помислих, че щом сте стари приятели и тебе току-що са те изоставили, а Коул се нуждае от съпруга, защо да не заключите договор. Дотук как е?

— Доста добре — призна тя с колеблива усмивка.

— Знам, че Коул се тревожи за здравето ми. Тъй че, след като му премина ядът от сделката, която го принудих да заключим, той е решил, че е по-добре да се преструват на влюбени. Следиш ли ми мисълта?

Тя кимна.

— Добре. Защото сега идваме до това, което най-много ме притеснява.

— Кое е то?

— Вчера той побърка всички, за да ти създаде най-големи удобства. Създаваше впечатление на мъж, който много обича жена си. Аз наистина се развълнувах от възможността да се запозная с теб. Миналата нощ той не можеше да откъсне очи от теб. Но трябва да ти кажа откровено, Даяна, че не ми се стори да споделяш чувствата му. И ето че тази сутрин Коул е лудо влюбен и сметнах, че това ще има нещо общо с теб и с тази нощ.

Той спря, за да подчертае казаното, и гласът му стана настоятелен, щом стигна до същината на въпроса:

— Не си играй със сърцето му, момиче. Или вземи всичко, или го остави на мира. Недей да го късаш на парченца така, както ти е угодно.

Не мисля, че си подла или жестока, но понякога, когато жената не знае как се чувства един мъж, може да се случат неприятни неща.

Даяна се отпусна на дивана, като леко се засмя и прегърна снимката на Коул. Тя се обърна към възрастния човек, който обичаше съпруга ѝ, и му каза без преструвки:

— Не Коул е лудо влюбен, а аз.

Кал се подмлади с десет години... Като потърси някакъв начин да излезе от неловкото положение, той стана и отиде до камината.

— На снимката, която държиш, Коул е на шестнадесет. Ето още две.

Той ѝ ги подаде много внимателно и Даяна ги пое по същия начин, но усмивката ѝ угасна и сърцето ѝ се сви. Тя беше свикнала да гледа снимки в списанието и забелязваше бързо особеностите им, а тъмнокосото момченце, заровило пръсти в козината на колито до него, гледаше в обектива с много сериозно изражение. Прекалено сериозно за шест-седемгодишно дете. Тя пое другата снимка.

— Тук е на девет — поясни Кал.

Колито беше от едната му страна, а от лявата имаше някакво друго куче — мелез. Даяна почти не забеляза кучетата. Гледаше детето, което въпреки че се опитваше да се усмихне, не изглеждаше щастливо. И панталоните му бяха няколко сантиметра над глезените и на двете снимки. Беше застанало до стара люлка от гума на едната снимка и пред някаква колиба на другата.

Тя веднага се сети, че Кал може да ѝ даде информация за Коул.

— Дори преди — призна му тя с усмивка — той беше смущаващо потаен за миналото си. — Тя потупа мястото до себе си. — Разкажи ми всичко. Разкажи ми какъв беше като дете, каква беше майка му и... всичко.

— Какво ти е казвал? — внимателно попита Кал.

— Нищо! Знам, че е имал двама братя, но и двамата загинали при катастрофа. Знам, че майка му е починала от рак, когато бил първа година в колежа. Никога не ми е казвал кога е умрял баща му... Имал е толкова тежко детство — добави тихо.

Тя изчака Кал да седне и да проговори, но той изглеждаше доста притеснен, докато се ровеше в книгите си.

— Харесвам психологията — каза старецът. — Вярваш ли на тези неща?

— Разбира се.

— Вярваш ли, че е добре за човек да не споделя неприятностите си, да ги крие от любимата, докато е жив?

Даяна знаеше с абсолютна сигурност, че говорят за Коул. Искаше да помогне, но не и да любопитства.

— Аз... аз не искам той да си мисли, че съм любопитствала.

— Бих го нарекъл лекуване на рана, а не любопитство.

— Не обичам рани, които не заздравяват — рече Даяна. — Въпросът е мога ли да помогна?

— Не би навредила.

Тя погледна към снимката и се сети как лежеше в ръцете на Коул миналата вечер. Той имаше толкова любов в себе си и тя я искаше цялата. Не искаше да рискува да я загуби.

— Ако това, което имаш да ми казваш, наистина е лошо, как би се почувствал Коул, ако разбере, че зная?

— Няма да се притеснява, че ще се промениш, ако разбереш. Няма да се чуди какво изпитваш към него в действителност. Доктор Ришенбльо го нарича „катарзис“. Няма да отнеме много време да ти разкажа. Как ще постъпиш, зависи от теб.

Даяна пое дълбок дъх и кимна.

— Разкажи ми.

— И така, ти каза, че детството му е било тъжно. Най-голямата трагедия е, че се роди Харисън.

— Защо?

— Защото в Кингдъм Сити, където отрасна Коул, това име е проклятие. Откакто се помня, всички Харисън са пълни боклуци. Пияници, лъжци и скандалдзии, цяла напаст, и Коул отрасна белязан от този знак. Когато майка му избяга с Том Харисън, брат ми плака. Той не можеше да повярва, че неговата дъщеричка е направила такова нещо. Излезе, че е била бременна от Том, а по онова време бременните момичета трябваше да са женени. Нямаше две мнения по въпроса.

Даяна го наблюдаваше как се навежда, прелиства списанията и не знае какво да каже. После се изправи и рече:

— Двамата братя на Коул загинаха година след като той отиде в колеж. Били в Амарило и се напили, искали да пият още, но нямали пари. Набили една старица и й прибрали портмонето, после се качили в колата и потеглили. Минали на червено и ченгетата ги последвали.

Движели се с висока скорост, когато колата им се ударила в един стълб. Прав им път! Обаче бащата на Коул ги обичаше, тъй като бяха като него.

Когато той замълча, Даяна отбеляза:

— Но не и Коул.

— Той — никога! Той беше много по-умен от тях и те много добре го знаеха. Мразеха го заради това. Единствените приятели, които имаше по онова време, бяха кучетата му. Кучета, коне, котки... животните просто го обожаваха и той им отвърщаше с любов. Разбираха се. Вероятно, защото всички те знаеха какво е да се чувстваш безпомощен и да няма към кого да се обърнеш.

— Значи само Коул отиде в колеж — рече Даяна.

Кал се изсмя тъжно.

— Той единствен завърши десети клас. — Като наклони глава, рече: — Видя ли колито на снимката?

— Да.

— Около седмица преди да замине братята му му направиха малък подарък за сбогуване.

Младата жена знаеше, че няма да е нещо добро, но не можеше да си представи нещо подобно на това, което чу.

— Те обесиха кучето в плевнята.

Даяна изстена и покри уста с ръка, като се надигна от мястото си, после отново седна.

— След това изчезнаха и не се върнаха, докато Коул не замина. Ако ги беше видял, щеше да ги убие.

— Не можеше ли да живее другаде?

— Можеше да остане тук, но баща му искаше да е вкъщи и да му помага. Той повтори хиляди пъти, че ако Коул се махне, ще си го изкара на майка му. А тя — бедната, слаба душа — не можеше да напусне това копеле. Когато Коул отиде в колеж, тя беше толкова болна, че през повечето време не знаеше къде е и на Том не му доставяше удоволствие да я тормози.

Даяна все още не можеше да се опомни от историята с колито.

— А бащата на Коул? Кога почина той?

— Миналата седмица.

Даяна бързо свърза тази информация със сутрешния разговор.

— Казах на Коул, че трябва да се върне там, ако има нещо от майка му. Истината е, че аз исках да погледне на нещата като мъж. В една от книгите ми пише, че когато зрелите хора се сблъскват с „лошите спомени от детството си“, се чувстват по-добре след това. Мисля си, че ще се почувства добре, ако знае, че си видяла мястото и това не ти е повлияло. Той ще отиде.

— Ще ми начертаеш ли карта? — каза тя, като го целуна. — Ще изтичам до вкъщи да взема ключовете на камиона.

Кал искаше да ѝ предложи колата на Лети, понеже Коул беше взел неговата, но Лети беше отишла на пазар.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Коул беше застанал близо до дома си, който представляваше барака с четири стаи и под от изгнили дъски. Едно грозно петно всред гола земя.

Родното му място. Наследството му!

Не беше сигурен защо дойде. Майка му не може да оцелее тук, затова нямаше причини да вярва, че е останало нещо от нея. Може би беше дошъл, за да се изправи срещу призраците на детството си и да ги унищожи...

Единствените хубави спомени от това място бяха свързани с майка му. Тя почина на четиридесет и две години, когато той беше първа година в колежа.

За последен път я видя жива на рождения ѝ ден. Отиде на стоп до града, за да ѝ купи подарък, и се прибра късно. В къщата беше тихо и той си помисли, че баща му е пиян в плевнята или дори някъде другаде. Почти беше стигнал до стаята на майка си, когато чу гласа на баща си.

— Къде, по дяволите, беше момче?

Посегна да запали лампата, докато преценяваше настроението на баща си. Беше станал експерт по преценките и ако сгрешеше, това костваше много не само на него, но и на майка му.

— Трябваше да отида до града.

— Ти си мръсен лъжец. Бил си в Джеферсънвил с оня задник, чичо ти. Оставяш го да ти пълни главата с фантасмагории. Казах ти какво ще направя, ако те видя да се въртиш покрай него. Търсиш си го, момче!

Коул прецени, че настроението на баща му е много лошо. Като дете в такива моменти повръщаше от притеснение. По-късно се боеше, че може да убие баща си и да влезе в затвора.

Вниманието на баща му беше привлечено от шарената опаковка на подаръка.

— Какво е това, по дяволите?

— Подарък за мама. За рождения ѝ ден.

Подобна сантименталност развесели баща му и той се протегна да го види.

— Нищо особено — четка и огледалце.

— Четка и огледалце — присмя се той, — четка и огледалце за това мършащо старо плашило? Това е дори по-смешно от вярата, че ще станеш спретнато колежаще. Развеселен от това, той вдигна бутилката, а Коул отиде в стаята на майка си.

Тя се беше унесла, облегната на възглавниците, лицето ѝ беше обърнато на другата страна. На одрасканата маса до нея имаше чиния с половин сандвич. Младежът запали лампата и седна до нея.

— Само това ли вечеря?

Тя извърна глава и го погледна, като попримица, за да свикне със светлината. Усмихна се, но усмивката ѝ беше тъжна.

— Не бях гладна. Баща ти ли викаше преди малко или ми се е присънило?

— Той викаше.

— Не бива да ядосваш баща си, Коул.

Коул никога нямаше да разбере безропотното ѝ подчинение. Неприятно му беше, че тя винаги се опитваше да го успокои, да го извини. Понякога едва се сдържаше да не я обвини, че не му се противопоставя.

— Донесох ти подарък.

Лицето ѝ грейна и за момент той видя красавицата, която чичо Кал описваше. Тя подържа подаръка, за да удължи мига на удоволствието, после внимателно го разгъна и отвори кутийката.

— Толкова са красиви! — Погледът ѝ се спря на лицето му. — Колко плати за тях?

— Защо да плащам, като мога да ги открадна?

— О, не, Коул!

— Пошегувах се! Хайде, мамо, ако ги бях откраднал, щях ли да чакам да ми ги увият?

Тя се отпусна, погледна се в огледалото и каза с момински свян:

— Бях много горда от красотата си, знаеш ли?

— Още си красива. Чуй ме, мамо. Нещата ще се оправят след няколко години, когато завърша колежа. Имам големи планове и Кал мисли, че ще ги осъществя, ако го искам достатъчно силно. След

няколко години ще ти построя къща до тази на Кал от дърво и кедър, с много прозорци. И ще я построя на оня хълм. Ще бъде с голяма веранда, тъй че да можеш да сядаш там и да си почиваш.

Тя се облегна назад така, сякаш се опитваше да се скрие.

— Недей да мечтаеш! Ако мечтите ти не се осъществят, ще свършиш като баща си. Ето защо е такъв. Мечтаеше.

— Аз не съм като него! — възрази Коул, ужасен от сравнението й. — Не съм като него.

Баща му говореше за мечти само когато не можеше да се сети с какво друго да извини пиянството си.

Оранжевият камион изгасна, когато сви зад ъгъла, и Даяна продължи пеша през дълбоките бразди на пътя. След около десетина минути видя Коул. Самотен, строен, с приведена глава, той стоеше съвсем неподвижен. Още няколко стъпки и пред нея се разкри родният дом на съпруга й. Гледката беше отвратителна. На залесения хълм имаше разнебитена дървена барака. В контраст с околната среда Коул беше безупречно облечен, е кафяви, лъснати до блясък обувки, изгладени сиво-кафяви спортни панталони и чиста бяла риза с навити ръкави, от които се подаваха загорелите му ръце. Той се протегна, за да разтърка врата си и ризата се изопна на широките му рамене. Даяна искаше да се облегне на тях.

Той я забеляза едва когато застана до него.

— Не трябваше да идваш — изрече той и я погледна. Даяна не можа да го познае. Лицето му беше като издялано от камък, а погледът му — леден. И сега тя разбра къде беше калил характера си. Тук.

— Трябваше да дойда — каза простичко тя и забеляза, че той започна да се успокоява. — Трябваше да видя това място заради теб.

— Разбирам — отвърна той. — И сега, когато вече го видя, какво мислиш?

Той се обърна и тръгна, като очакваше, че тя ще го последва.

Какво мисли тя? В отговор Даяна направи единственото нещо, за което се сещаше, за да се освободи от гнева си към това място. Тя се огледа, намери голям камък и с всички сили го запокити към къщата. Коул се обърна точно в момента, в който камъкът се стовари върху

предния прозорец. Зяпнал от изненада, той погледна красивото разгневено лице и счупения прозорец.

— Това мисля — информира го тя.

Коул се засмя и освободен от проклятието на това място, я грабна на ръце.

— Пусни ме — смееше се тя и се опитваше да се освободи.

— Не и преди да обещаеш.

— Какво?

— Че никога няма да ми се ядосаш толкова, че да хвърлиш нещо по мен.

— Не мога да обещавам нещо, което може да не спазя — мъдро изрече тя, докато се опитваше да слезе на земята.

Той я пусна и продължи по пътя. Започна да си подсвирква и тя се разсмя.

Веселите звуци отекнаха в бараката, в която бе живял. Единственото останало стъкло се пръсна върху мръсния под.

Последваха весели дни и страстни нощи.

Когато дойде време да тръгват, Кал ги закара до летището, видя как излита самолетът им и им махна за довиждане. Съжаляваше, че си тръгват, но се радваше за тях.

Даяна беше щастлива, когато Коул я остави в апартамента ѝ, за да продължи към Вашингтон.

— Вече ми липсваш — каза тя. — Този договор за двойно жителство не бе добър.

Коул повдигна брадичката ѝ.

— След няколко дни ще оправим нещата. Веднага щом свърша работата си във Вашингтон. Времето бързо ще мине.

— Как можа да го кажеш?

— Опитвам се да убедя и двама ни.

— Не се получава.

Коул я притисна.

— Знам.

— Не забравяй да ми се обадиш.

Той се усмихна и я прегърна още по-силно.

— Как бих могъл да забравя, скъпа?

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сам Байерс наблюдаваше от колата си как самолетът „Гълфстрийм“ проряза небето и докосна мократа писта. Когато пилотите слязоха, той разтвори чадъра си и се затича през локвите.

— Срамота е, че трябва да се срещаме при такива обстоятелства — изрече Байерс останал без дъх, след като се пребори със стълбата и почти се свлече на дивана, — но исках да ти дам това нещо лично, а не бива да ни виждат заедно.

Извади голям кафяв плик.

Коул го взе и му подаде чаша с водка, лед и лимон — знаеше, че това е любимото питие на Байерс.

Сенаторът забеляза марковата водка, която домакинът му подаде, после огледа луксозната обстановка.

— Имаш вкус. За съжаление — добави, щом Коул седна на дивана срещу него — имаш и врагове.

— Кой? — рязко попита младият мъж.

Байерс вдигна чашата и каза:

— Младши сенатор на Тексас Дъглас Дж. Хейуърд. Той е взел много присърце задачата си да те изкара от бизнеса и да те вкара в затвора — И без злоба добави: — Това момче има сериозни претенции за президентския пост. И сигурно ще успее. Има обаянието на Джек Кенеди младши.

Осъзнал със закъснение, че слушателят му е бесен, той попита:

— Обидил ли си го с нещо, или просто е решил да те натопи?

Единственото възможно обяснение, за което Коул можеше да се сети, беше свързано с Джесика Хейуърд и една отдавна забравена вечер, когато съпругът ѝ Чарлз неочаквано се прибра вкъщи. Все пак му се струваше налудничаво десет години по-късно младият Хейуърд да си създаде всичките тези главоболия, за да защити несъществуващата чест на майка си.

— Сетих се за нещо, но не ми се вярва това да е причината — отвърна Коул.

— Не се знае какво е — изрече Сам. — Всеки бъдещ президент има нужда от кауза, от змей, който да убие за доброто на обществото. Това го прави известен, а известността го прави любимец на масите. Рейгън имаше своя Аятола, Кенеди — своя Хофа, разбираш ме, нали?

— Разбирам те, но не ми харесват сравненията — ледено добави младият мъж.

— Изслушай ме, преди да се изкушиш да ме удариш — рече Сам и се захили. — Искях да кажа, че ако политиците не могат да намерят истински обществен враг в стремежа си за власт, те често го измислят. Поради някаква причина сенатор Хейуърд е предоставил тази чест на теб. — Той отпи от чашата си и продължи: — Бордът на директорите подкрепя „Къшман“ в този поход за „правосъдие“. Имат и политически съюзници. Успели са да убедят Борсата, Комисията и себе си, че от теб са тръгнали онези отвратителни слухове за микропроцесора им, за да паднат акциите им и да можеш да купиш компанията на половин цена. Тези неща вече ги знаеш. Ето нещо, което не знаеш — хората на „Къшман“ ще подбудят съдебен процес. Освен обезщетението от няколкостотин милиона долара ще искат съдът да признае правото им върху всички печалби на „Юнифайд“ от процесора... и... от което и да е тяхно изобретение, модел или формула, които евентуално може да използваш. Моите източници твърдят, че „Къшман“ държат най-много на последната клауза. — Отново отпи от чашата си. — Това ми се стори малко странно, но аз съм просто едно провинциално момче. Все пак дори аз разбирам, че ако те признаят за виновен, хората от „Къшман“ ще спечелят.

— Какво има в пакета? — попита Коул, докато се опитваше да претегли всички за и против.

— Нищо, което да ти помогне да го неутрализираш, ако се надяваш на това. Но поне ще имаш представа какво ти е положението. Уилям Конели, административният съдия на Комисията, който ще разгледа случая ти, вече е толкова сигурен, че си виновен, че помага на федералния прокурор да реши дали следващата стъпка ще е да те изправят пред съдебните заседатели и да предявят обвинение, или да минат по кратката процедура и да помолят съдията за пълномощие за задържането ти. Вътре има копие от призовката на Комисията. Адвокатът ти ще я получи вдругиден. Естествено, пресата ще разбере. Страхувам се, че отсега нататък репортерите ще те обсаждат.

Коул не очакваше толкова много информация или сътрудничество от Байерс и беше трогнат, че си е направил труда. Особено сега, когато беше ясно, че едва ли ще го спонсорира отново.

Политикът сякаш прочете мислите му, стана и стисна ръката му.

— Харесвам те, Коул. Никой не ми е подавал чек от триста хиляди долара с думите, че би ги дал и на горила, ако тя беше кандидатът на републиканците — добави с усмивка.

— Извини ме за това, сенаторе — каза Коул. — Благодаря ти за помощта.

— Честността ти ме освежи. Не съм свикнал с това — той се отпрати към вратата и добави: — Освен това вярвам, че си невинен. Но за нещастие няма да мога да разговарям с теб след тази история. Разбираш, нали?

— Да — отвърна безучастно Коул.

Но не беше безразличен. Щом погледна призовката, усети гняв, какъвто никога не беше изпитвал. Не се страхуваше от призовки, съдилища, неоснователни обвинения или от позор. Проблемът беше, че след два дни името му щеше да е синоним за измама.

А заедно с неговото име щеше да бъде опетнено и името на Даяна.

Каква ирония! Тя се беше омъжила за него, за да спаси гордостта и достойнството си. Сега той щеше да ги опетни.

Миналата седмица Даяна му вярваше и го обичаше.

След седмица щеше да го ненавижда.

Коул облегна глава на дивана и затвори очи, като се опита да измисли някакъв начин, за да я измъкне от това... да я задържи. Когато не му хрумна нищо, усети нарастваща болка.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Даяна погледна към часовника си, после към телефона и си пожела да извъни. Досега Коул трябваше да е приключил срещата си във Вашингтон и да е на път за вкъщи, но не ѝ се беше обадил и тя инстинктивно усещаше, че нещо става. Беше пуснала телевизора, за да избяга от тишината, но не можеше да се съсредоточи.

„А сега новините от света на бизнеса. Стоковият пазар затвори днес със смесена размяна на стойност...“

Въпреки че вярваше напълно в невинността му, във възбуденото ѝ въображение непрекъснато се появяваха сцени на Коул пред съда, преследван от репортери и обвиняван в отвратителни престъпления. Той ѝ каза, че това няма да се случи, но тя имаше ужасното предчувствие, че не бил могъл да го спре. Толкова се беше трудил, за да се отърве от спомените на детството си, а ето че сега заставаше отново пред същите предизвикателства... само че този път скандалът щеше да е огромен.

„Най-големи загуби претърпя «Юнифайд Индъстрис», чиито акции паднаха на петдесет и два долара. Специалистите смятат, че това се дължи на слуховете, че президентът на «Юнифайд», Коул Харисън ще бъде призован пред Комисията по ценните книжа. Според доверени източници процедурата на Комисията е само формална и Харисън ще бъде призован пред съда...“

Хрумна ѝ да се обади на Дъг за съвет. Не, всъщност искаше да го помоли да се намеси по някакъв начин. Но той нямаше да помогне нито на нея, нито на Коул. Щом станеше дума за Коул, полудяваше. Сети се за гневната му тирада. „Трябва да го зарежеш веднага!... Това копеле има подход към всички жени... дори към теб!“ Забележката за подхода на съпруга ѝ към „всички жени“ я накара да се чуди дали преди години Коул не е отмъкнал някое гадже на Дъг. Каквато и да беше причината, Дъг толкова силно го мразеше, че дори започваше да мрази и Даяна покрай него. Не би ѝ съчувствал, след като вече я беше предупредил. Беше предсказал точно какво ще се случи.

Даяна се изправи и се замисли. Хрумна ѝ нещо, което беше почти абсурдно. Дъг я беше предупредил... Почти ѝ беше казал какво ще се случи. Той ненавиждаше Коул.

Грабна чантата си и ключовете от колата и отиде при единствения човек, който можеше да ѝ обясни.

Кори отвори входната врата и по унилия ѝ вид Даяна разбра, че е чула новините.

— Кори, трябва да те питам нещо. Много е важно. Спенс казвал ли ти е някога, че Дъг мрази Коул?

— Да. Каза ми го, когато ни съобщихте, че сте се оженили. Ти харесваше Коул, аз също, затова не сметнах, че това е важно.

— Трябва да видя Спенс.

— Той е при басейна.

Щом я видя, Спенс попита:

— Какво има, Даяна?

— Точно това искам да разбера. Няколко часа преди да съобщят по новините, че с Коул сме се оженили, Дъг ме посети и ми обясни какво изпитва към Коул. Вие двамата сте приятели от години. Ти сигурно знаеш защо не го харесва.

— Скъпа, имаш си достатъчно проблеми и без Дъг Хейуърд.

— Мисля, че проблемът ми е Дъг! — каза тя.

— Какво намекваш?

Накара го да седне на един шезлонг.

— В деня, в който Дъг дойде да ме види, беше бесен, че съм се омъжила за Коул. Крещеше, че е мошеник, но не беше само това. Имаше нещо лично.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че той предсказа разследването на Борсата. Освен това сподели, че Комисията ще го изправи пред федералните.

За миг си помисли, че Спенс не може да схване за какво му говори, но той съвсем тихо отвърна:

— Той е знаел нещо, което още не е било известно?

— Точно така. Беше напълно сигурен във всичко и ето, че то се сбъдва! Знаеш ли защо Дъг мрази Коул?

Спенс не се опита да ѝ каже, че това е смешно.

— Вероятно Чарлз Хейуърд е единственият, който знае това. Дъг ми беше споменал нещо веднъж и ми се стори, че е свързано с

Барбара.

— Барбара?

— Беше пиян и не говореше смислено, така че не съм сигурен.

Даяна се изправи.

— Е, възнамерявам да науча от Чарлз Хейуърд.

Спенс също стана.

— Ще дойда с теб.

Тя прехапа устни, докато обмисляше дали присъствието му ще ѝ помогне.

— Мисля, че мога да науча повече, ако съм сама.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Чарлз Хейуърд беше в кабинета си, когато Джесика въведе Даяна. Той седеше на канапето пред телевизора и слушаше новините по Си Ен Ен. Новините за Коул.

— Даяна иска да говори с теб, Чарлз.

Той я погледна и кимна, после отново натисна копчето.

— Здравей — каза той, като я покани да седне на дивана. — Седни.

Отново пусна новините и за нейно удивление ги изгледа с усмивка.

Имаше нещо отвратително в действията му, още повече, че Джесика стоеше на вратата. Младата жена пое дъх, осъзнавайки, че това е единственият ѝ шанс да научи нещо и да се опита да предотврати бедата.

— Бихме ли могли да поговорим насаме, Чарлз.

— Разбира се — каза Джесика и се отдръпна от вратата.

— Разбира се, скъпа моя — отвърна Чарлз, като изключи телевизора и остави дистанционното на масата. Той я погледна въпросително.

Даяна внимателно започна:

— Чарлз, след смъртта на татко винаги съм се обръщала към теб за съвет.

Той кимна.

— И когато реших да създам компанията, ти ми зае пари.

— Аз инвестирах в едно печелившо начинание — отбеляза тактично той, както винаги, щом се опиташе да му благодари.

— Сега отново имам нужда от помощ. Само че е много по-важно. Става дума за Коул.

Лицето му се вкамени.

— В такъв случай ще ти дам най-добрия съвет. Отърви се от него!

— Няма да го направя.

Той се изправи. Даяна също стана.

— Добре тогава. Опитвам се да мисля за теб като за невинна жертва, Даяна. Но ако не се отървеш от него, ще се покриеш с калта, в която е затънал той. Конгресът има власт над Комисията. Ние имаме достатъчно доказателства, за да го обесим.

— Ние? — избухна Даяна — Ние? Ти нямаш нищо общо с Конгреса. Дъг има.

— Ние ще го обесим и ние ще го заровим! — язвително отговори той.

— Защо го правиш? — извика тя. — Какво ти е сторил, че го мразиш толкова? — После додаде по-спокойно: — Помогни ми да разбера... после ще реша как да постъпя.

Чарлз загуби самообладание.

— Искаш да знаеш какво ми е сторил? — засмя се саркастично той. — Ще ти кажа. Разруши семейството ми! Това копеле се оказа жребецът в конюшната ми. Единствено Бог знае колко ли още приятелки на Барбара е прелъстил...

— Прелъстил... — глухо изрече тя.

Той я сграбчи за раменете.

— Искаше да знаеш и сега ще научиш всичко. Помниш ли красивата ми малка дъщеричка? Помниш ли я? — попита той и я раздруса.

Даяна се освободи от хватката му.

— Раз... разбира се, че я помня — каза объркано.

— Забременя от това животно. Една вечер почти ги хванах. Изгоних го, без да предполагам, че е спал с това дете.

Даяна поклати глава.

— Не, Чарлз, грешиш...

— Не аз греша! — извика той. — Спрямо мен е извършен грях. Когато Барбара разбрала, че е бременна, каза на майка си и Джесика я завела да направи аборт. Никога нямаше да разбера, ако не бяха три неща. Знаеш ли кои? — рязко попита той.

Даяна преглътна и поклати глава.

— Разбрах, защото Барбара без малко не умря. Разбрах, защото малкото ми момиченце прекара живота по психиатрите! И знаеш ли какво ежедневно ми го напомня?

— Не.

— Внуци! Нямам внуци. Това копеле, за което ти се омъжи, ме лиши от дъщеря и внуци, а нея лиши от деца.

Той посочи към вратата и гласът му трепереше от гняв:

— Сега се махай от къщата ми и да не съм те видял повече!

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Даяна се прибра вкъщи. Седна на един стол и се уви в одеяло, защото зъзнеше.

Кори звънеше през петнадесет минути. Даяна остави телефонния секретар включен, защото не можеше да помръдне.

Коул въобще не се обади.

Тя не беше способна да пророни сълза, нито да повърне отново.

В единадесет и петнадесет Кори отново се обади и този път не беше притеснена, а разгневена:

— Даяна, ако не вдигнеш телефона, веднага идвам! Когато се опита да вдигне слушалката, Кори вече беше затворила. За рекордно време тя пристигна със Спенс и отвори със собствения си ключ.

— Даяна — внимателно започна сестра ѝ.

Сякаш и двамата си мислеха, че е полудяла, забеляза Даяна. Спенс клекна пред нея — красив и загрижен.

— Даяна — рече нежно той. — Какво ти каза Чарлз Хейуърд, скъпа?

Кори клекна до него, като го прегърна здраво, сякаш да го предпази от нещо отвратително, което щяха да чуят и което бе довело сестра ѝ до това състояние.

Даяна ги погледна.

— О — рече тя, — каза, че Коул е прелъстил Барбара. Тя е забременяла, направила аборт и сега не може да има деца. Затова е толкова неуравновесена.

— Кааакво! — избухна Кори и скочи на крака. Даяна я проследи с поглед и прошепна:

— Не е ли удивително?

— ... Удивително ли? — каза Кори, като погледна към Спенс, който бавно се изправяше до нея. — Така ли мислиш?

Тогава се случи това, от което Даяна се страхуваше часове наред. Започна да се смее и не можеше да спре.

— Коул дори с пръст не би я докоснал. Той живееше в непрекъснат страх от това, че ние ще му налетим. Помниш ли как се опитвахме да му направим впечатление?

— Помня — призна Кори.

— Толкова е смешно... толкова е идиотско.

— Така ли? Смешно? — внимателно попита сестра ѝ. Всъщност тя осъзна, че Даяна е по-добре, отколкото изглежда.

— Да, точно така! Направо е комично. Знам, защото аз събирах залозите.

— Какви залози?

— Залозите! — засмя се тя. — Всички, включително и Барбара, се обзаложиха коя ще го целуне първа. — Започна да се смее още по-силно. — Аз събирах залозите. И нито една не спечели!

Внезапно закри лицето си с ръце и смехът ѝ се превърна в плач.

— Никой не спечели! — хълцаше тя. — Унищожават го... и никой никога няма да спечели!

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Даяна се опита да се свърже с Коул, но човекът, който вдигна телефона, каза, че е на работа. В кабинета му секретарката отговори, че не е там. Тя стигна до извода, че е като ненужна вещ за мъжете и че Коул просто се е позабавлявал с нея при чичо Кал, поиграл си е на семейство. Когато бе ангажиран с важни за него неща, не искаше да го притесняват. Може би беше забравил за съществуването ѝ!

Денят мина в работа. Независимо от това къде отиваше или с кого се срещаше, се опитваше да изглежда весела. Името на Коул и настоящото му положение беше споменато няколко пъти, но това беше просто опит на служителите да се държат така, сякаш всичко е наред.

Историята с Дан, която преди ѝ се струваше трагедия, сега ѝ изглеждаше смешна. Случилото се сега беше трагедия.

Тя напусна работа в пет и половина и по настояване на семейството си отиде да вечеря у тях. За разлика от служителите ѝ членовете на семейството не криеха какво мислят за случилото се. Само Кори и Спенс мълчаливо я подкрепяха. Дори Глена имаше мнение, но и тя беше част от семейството. Освен това тя винаги надаваше ухо. Всички се бяха събрали около басейна преди вечеря, когато Глена пристигна, за да каже на Даяна, че я търсят спешно. Цялото семейство се надяваше, че е Коул.

— Един репортер — каза икономката, докато държеше слушалката.

— Не искам да разговарям с никакви репортери — отговори Даяна. После добави: — Не мога да разбера как се добират до този номер, но вероятно ще трябва да го сменим.

— Искате да те попита за развода ти.

Всички престанаха да говорят и впериха поглед в Глена.

— За какво?

— Искате да разбере какви са причините.

Даяна пое телефонната слушалка и изслуша репортера.

— Къде го чухте? — попита тя. — Е, не мисля, че наистина е толкова „известно“, господин Годфри — каза и бавно се изправи, — защото аз не знам нищо за това. Дочуване.

В сърцето ѝ се прокрадна надежда. Тя се завтече до най-близкия телевизор, а останалите я последваха.

— Има нова информация, свързана с Коул Харисън, президент на „Юнифайд“ — каза говорителката. — Даяна Фостър, негова съпруга за по-малко от две седмици, иска развод по все още неизяснени причини.

— Бракът им не продължи дълго — допълни колегата ѝ.

— Информацията беше потвърдена преди по-малко от час. Изглежда, Даяна Фостър е решила да се дистанцира от скандала.

Хенри Брайтън укорително погледна внучката си.

— Това ли ще направиш, Даяна?

Тя поклати глава, очите ѝ блеснаха от щастие и облекчение.

— Това иска Коул. Чарлз и Дъг Хейуърд ме предупредиха да се отърва от него, за да не бъде опетнено името ми. Сега Коул се опитва да ме предпази.

Кори погледна към съпруга си:

— Дотук с теорията, че Коул се е оженил за нея, за да спаси името ѝ. Той направо го съсипа.

Даяна не я чу. Тя мислеше, планираше.

— Какво ще правиш? — попита баба ѝ, но Мери Фостър вече знаеше отговора. Като сложи ръка върху рамото на Даяна, тя каза с усмивка:

— Даяна заминава за Далас.

Даяна заминаваше за Далас и за жена, която винаги има план и не тръгва, без да е приготвила всичко предварително, тя се справи много бързо с това неочаквано пътуване. Напъха в куфарите си каквито дрехи успя да намери, докато Кори и баба ѝ я наблюдаваха безпомощно. Най-накрая хвърли отгоре тоалетните си принадлежности.

— Готово — каза и затвори последния куфар. После се обади на двамата си главни администратори и ги упълномощи да действат вместо нея. А ако възникнеше проблем, да я търсят на телефона на Коул. После помоли Кори:

— Кажи на Сали да отложи всичките ми срещи.

— Какво да казва?

— Че съм в Далас със съпруга си — отвърна тя, като помъкна двата тежки куфара.

В седем и четиридесет Кори вече я беше оставила на летището. Даяна беше на опашката за самолета в осем, когато забеляза Спенс да тича към нея.

— Дай това на Коул. — Той извади един пакет от джоба си. — Кажи му, че е малко закъснял сватбен подарък и да го използва, ако се наложи.

— Какво има вътре? — попита Даяна.

— Краят на политическата кариера на Дъг — тъжно изрече Спенс.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Охраната в дома на Коул с удоволствие се съгласи да я пусне да изненада съпруга си. Мъжът на средна възраст направо беше във възторг, докато я водеше през тихата къща към огромния басейн.

Коул стоеше сам в тъмното, с ръце в джобовете и вдигната глава, сякаш гледаше звездите. Даяна отвори вратата и тихо излезе навън. Чудеше се откъде да започне, а всъщност единственото нещо, което искаше, беше да се хвърли в обятията му. Беше репетирала какво да каже. Докато летеше насам, мислеше как да го убеди да остане до него. Беше готова дори да се разплаче, за да го накара да се предаде. Но когато моментът настъпи, не знаеше откъде да започне. Пристъпи напред и той се сепна, щом чу гласа ѝ.

— Коул? Какво правиш тук?

Той дори не се обърна да я погледне.

— Моля се.

Очите ѝ се насълзиха, когато си спомни как беше отхвърлил подобно нещо като последна утеха на глупаците. Мечтатели, които не искат да разберат, че желанията им няма да се сбъднат.

— За какво се молиш?

— За теб — изрече той с дрезгав шепот.

Даяна го прегърна и той я целуна. Доволна от това, че е при него, тя прошепна:

— Обичам те.

Той я погали.

— Знам. Доказателството е в ръцете ми.

— Знам, че имаш проблем с Комисията. Чарлз Хейуърд ми каза.

Той се напрегна.

— Какво ти каза?

— Снощи отидох да го видя. Каза, че Барбара е забременяла от теб, трябвало да направи аборт и сега не може да има деца. От години се включва в разни терапевтични програми.

— Той ти е казал всичко това — удивено попита Коул — и ти дойде при мен?

Тя се усмихна и кимна:

— Знам, че не е вярно.

— Защото ми вярваш?

— Да. И защото тогава всички се бяхме обзаложили коя ще те целуне първа.

Коул тихо се засмя.

— И нито една от вас не спечели — отбеляза той, като веднага схвана за какво става дума. — Ти колко заложил?

Тя го целуна.

— Нищо. Правя тъпи залози само в Лас Вегас.

Бяха вече в спалнята, когато тя се сети за пакета.

— Какво е това? — попита Коул, като постави куфарите ѝ до леглото.

Тя му подаде плика и ръчно бродирана чанта. Спенсър Адисън му беше изпратил кратко досие с арестите на Дъг Хейуърд за шофиране в нетрезво състояние. Последният беше от университетските му години и беше завършил с катастрофа, при която тежко бе пострадала жената в колата му.

Роуз Брайтън беше изпратила сладки с шоколад.

Даяна не можеше да заспи. С глава на рамото му тя се взираше в цветния водопад навън.

— Преди те изтощавах — нежно се пошегува Коул. — Сега лежиш будна и се преструваш на заспала. Това не предсказва добри неща за близките петдесет години.

— Какво ще стане на процеса?

— Ще те успокоя ли, ако ти кажа да не се притесняваш — попита той.

— Не.

Коул се поколеба, притеснен от факта, че трябва да обсъжда този проблем с нея, но тя имаше право да знае. Доколкото я познаваше, тя се страхуваше повече от неизвестното.

— Знам, че е глупаво — промърмори тя в тъмното, — но компанията ти процъфтява и без процесора на „Къшман“. След всичко, което се случи, ми се иска просто да можеш да им го върнеш заедно с компанията.

— Не купих „Къшман“ заради чипа им. „Интел“ са водещи в тази област. Пазарът вече е разпределен между чуждестранните производители. Според мен светът не се нуждае от още един производител на чипове.

Даяна се облегна на лакът и го загледа.

— Тогава защо, за Бога, си причини тези неприятности?

— Искях някои патенти, които имаха и не знаеха как да използват. Те притежаваха малка частичка, която ни беше необходима, за да можем да произвеждаме най-търсеното нещо на пазара. Всичко друго беше у нас.

— Кое е то?

— Батерия, която да зарежда лаптопи и клетъчни телефони не за няколко часа, а за дни. Всички търсят формулата, включително и ние, но който пръв я предложи на пазара, печели играта. И залозите са изключително големи. Ученият, който работи по тази програма при мен, преди е бил при „Къшман“ и знае за патента. Той работи самостоятелно в собствена лаборатория, с помощници, които дори не подозират за какво става дума. Всъщност и аз не съм много наясно. Помощниците му си мислят, че работи над минимонитор, което всъщност прави през свободното си време.

— Не можеш ли да продадеш чипа на „Къшман“ и да задържиш патентите?

— Това не е възможно — отвърна Коул. — Те не искат чипа. От това, което научих миналата нощ, „Къшман“ искат печалбите от батерията. Единственият начин да ги получат, е да убедят съда, че съм пуснал слухове за чипа. Патентите са обществено достояние, тъй че не могат да ме обвинят, че съм ги шпионирал.

Даяна прокара пръсти по корема и гърдите му.

— Какво можеш да направиш, за да се измъкнеш?

— Заангажирал съм адвокати, които работят по въпроса. Нещата ще се оправят — каза Коул с абсолютно убеждение.

Удовлетворена от това, Даяна се сви в обятията му и веднага заспа.

Коул остана буден до изгрев-слънце, защото вече знаеше, че няма надежда. Адвокатите му вече го бяха предупредили да очаква обвинение в измама и процес. Само чудо би могло да предотврати това, мислеше си тъжно той. И все пак Даяна лежеше в прегръдките

му, в леглото му... И ако това не беше чудо! Тя беше дошла, за да е с него в момент, когато би трябвало да бяга надалеч. Това беше още по-голямо чудо.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Коул се увери, че не го преследват, и взе Даяна със себе си, за да види лабораторията на Уилърд Бретлинг.

Разположена в старата част на града, тя изглеждаше като изоставен склад, беше заградена с ограда тип „Циклон“ и пазена от кучета. Няколкото коли, които бяха паркирани навън, изглеждаха по-стари от самата сграда.

Вътре беше безукорно чисто и пълно с електронно оборудване.

— Това е като... филм за Джеймс Бонд — възкликна Даяна.

Уилърд Бретлинг беше висок и слаб, с очила и леко прегърбени рамене, разсеян и вечно намусен. Беше застанал до една маса в ъгъла на лабораторията и спореше с двама от асистентите си как да използват новия тостер.

— А, Коул! — възкликна той. — Знаеш ли как работят тези проклети неща?

Той се извини на Даяна:

— Подобно познание е характерно за хора с по-малък умствен капацитет — рече той и се усмихна. Коул не го беше виждал да се усмихва.

— Ако е така, значи е по моята част — отвърна скромно тя. Геният се отдръпна и напрегнато започна да наблюдава, докато тя се занимаваше с един лост.

— Безполезна бракма — заяви Бретлинг.

— И така... готово! — обяви Даяна.

Натисна лоста до долу и тостерът заработи.

— Какво направихте? — попита Бретлинг малко обидено. Младата жена сложи ръка на рамото му и му прошушна. Беше усетила изключителната чувствителност на този човек.

Той беше напуснал „Къшман Електроникс“, защото го накараха да изглежда глупав, като му отказаха да го оставят да се занимава с патентите си и като го накараха да работи под ръководството на по-млад и бездарен учен. Даяна накара темпераментния учен да се

чувства като непохватен мечок в очите на Коул само с едно действие. Бретлинг не спираше да разговаря с нея. Коул не можеше да разбере за какво толкова си говорят.

На една маса вляво от тях беше едно от изобретенията на Бретлинг — съвсем плосък телевизор с перфектна картина. — Коул имаше намерение да го пусне на пазара и да засрами „Мицубиши“. В момента „Юнифайд Индъстрис“ имаше модел с черно-бял екран.

Масите в далечния край на огромното помещение бяха затрупани от бъдещите многотрайни презареждащи се батерии.

Уилърд Бретлинг притеснено поглеждаше към Коул.

— Съпругът ви не е търпелив човек, но е прозорлив — рече той на Даяна.

Тя кимна, докато наблюдаваше как ученият работи над тънка колкото косъм жичка.

— Той има много високо мнение за вас.

Бретлинг спря да работи и строго я погледна.

— Защо го казахте?

Даяна му предаде разговора си с Коул и той остана много изненадан.

— Той си мисли, че вие ще спасите света с тази батерия.

— Първо телевизора, после батерията — упорито настоя ученият. — Японците вече са изкарали един подобен продукт на пазара, но картината не е добра. Нашата ще бъде по-добра.

Даяна имаше странното усещане, че ученият решава реда, в който ще се разработват двата продукта.

— Той има нужда първо от батерията.

Без да отговаря, Бретлинг се наведе над микроскопа си, за да изследва нещо.

— Всеки бизнесмен има предпочитан продукт. „Къшман“ искаха тъпия си чип и ми отнеха хората, за да работят по него. Сложиха ме да оглавявам тестовите. Аз съм изобретател, а те ме сложиха в лаборатория за тестове.

Даяна беше общувала с хора с висок коефициент на интелигентност и подобно на Уилърд Бретлинг те бяха изключително чувствителни към всякакъв вид противопоставяне. Тя отговори така, сякаш пред нея стоеше объркано дете.

— Това сигурно много ви е разстроило.

Той завъртя глава.

— Казах им, че не е добър, и те ме уволниха. Изпратиха ме до прага, сякаш щях да открадна нещо, ако бях останал още малко.

Даяна слезе от стола и сграбчи ръкава му.

— Вие сте изпробвали чипа им?

— Да.

Едва се сдържаше да не се развика от радост.

— Казахте ли на съпруга ми?

— Да, казах му, че не струва.

— Но казахте ли му, че сте го изпробвали?

— Защо да се хваля, че са ме превърнали в... лакей? Заявих му, че не струва.

— Господин Бретлинг, не четете ли вестници, не гледате ли телевизия, не слушате ли радио?

— Не. Предпочитам да слушам класическа музика. Тя успокоява съзидателния дух. — Повдигна глава и зяпна от изненада. — Защо плачете?

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

През следващите два дни Коул си стоеше вкъщи, но или беше на телефона, или се съвещаваше. Посетителите пристигаха и си тръгваха от дома им под зорките очи на охраната.

Сега Коул имаше цел, той мобилизираше силите си и беше интересно да го види в действие. Тя го наблюдаваше как седи зад бюрото си в библиотеката със сплетени пръсти, докато слуша съветите на адвокатите си от Далас, обмисля и дава нареждания. Той работеше върху стратегии с адвокати от Вашингтон, правеше планове с Мъри и същевременно ръководеше компанията си. Когато тя най-малко очакваше, той внезапно се появяваше до нея, целуваше я и се връщаше за следващата среща, следващия телефонен разговор.

Даяна го наблюдаваше с удоволствие, но също не бездействаше. Позвъни тук-там и най-накрая откри Барбара Хейуърд във Вермонт. Свърза се и с компанията си, няколко пъти увери Кори, Спенс и цялото семейство, че всичко е наред. Дори два пъти се обади на Уилърд Бретлинг, за да разсее самотата му и с малко нежност и искрени комплименти да го накара да побърза с разработките си.

Даяна и Коул трябваше да тръгнат за Вашингтон на следващата сутрин и очакваха да останат там най-много два дена.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Уилърд Бретлинг, Джо Мъри, Травис, Коул и Даяна отлетяха с частния самолет на Коул. Той накара адвокатите си да летят отделно. Не обичаше адвокатите — дори своите. На борда имаше също така четирима добре облечени мъже, които бяха въоръжени.

Коул й каза, че това е просто една идея на Джо. Той беше сигурен, че от „Къшман“ са наели хора да открият Бретлинг. Коул знаеше, че „Къшман“ имат достатъчно причини, за да го убият.

Адвокатите от вашингтонската кантора се срещнаха с Коул в хотела, където беше отседнал. Те се опитаха да го убедят да не настоява заседанието да бъде открито за членовете на Конгреса и Комисията.

Барбара Хейуърд влезе в къщата на брат си във Вашингтон. Баща й отвори вратата.

— Барбара — възкликна той, — скъпа, какво правиш тук?

Тя се огледа за Дъг и го видя да влиза в стаята, като закопчаваше ръкавите на ризата си. Той замръзна и тази негова реакция донякъде разколеба решителността й.

— Мама тук ли е? — попита тя, като се огледа из обширната къща.

— Тук съм, скъпа — каза Джесика, като слезе по стълбите облечена в един от нейните копринени пеньоари. — По-важно е защо ти си тук?

Барбара имаше ужасното чувство, че Джесика вече се досеща за причината на посещението й. Увери се в това, когато майка й започна да й говори така, сякаш е разстроена психически.

— Защо не си в красивия си дом във Върмонт? — попита Джесика, докато й наливаше чай. — Знаеш колко много те разстройва големият град. Защо си във Вашингтон?

Барбара седна на дивана и осъзна, че е дошъл моментът, от който се страхуваше, откакто бе на петнадесет. Майка ѝ щеше да я мрази, щеше да я изкара лъжкиня или луда. Дъг и баща ѝ щяха да загубят вяра в нея, никой нямаше да я обича. Всички щяха да я изоставят. С гневно тръсване на глава прогони паниката.

— Дойдох да пия чай — каза Барбара със спокойна усмивка, като пое чая и потупа мястото до себе си. Дъг седна до нея. Майка ѝ и баща ѝ се настаняха срещу тях.

— Дойдох, за да поправа една грешка, която с моя помощ майка извърши преди петнадесет години.

Джесика скочи на крака.

— Отново имаш пристъп. Имам някакви успокоителни в чантата си.

— Непременно вземи едно, ако се нуждаеш — каза Барбара, преструвайки се, че не разбира. — Татко — каза решително тя. — Коул Харисън никога не ме е докосвал. Онази нощ в конюшната беше майка. Тя дотича до стаята ми и ме помоли да си сменим дрехите.

— Това не е вярно! — изпищя Джесика. — Ти си луда!

Баща ѝ уморено разтърка чело.

— Барбара, не си причинявай това. Станалото — станало, скъпа. Забременяла си от това копеле.

Вероятно спокойствието или може би тъжната ѝ усмивка го накараха да ѝ повярва.

— Бащата на онова дете беше момче, което срещнах на един концерт, татко. Дори не знам името му. Искях да разбера дали мога да го съблазня. Просто... — обърна се към майка си, която беше пребледняла — исках да бъда като теб, мамо.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

— Как мина? — попита Даяна, когато той се прибра.

— Договорихме се — отвърна с усмивка той. — Дадохме малко и спечелихме малко, после настояхме действителната процедура да се отложи за утре.

— Какво печелите?

— Убедихме съдията, че щом като така или иначе Комисията докладва на Конгреса, би трябвало да имам правото да присъстват членове от Конгреса и Комисията, ще ми позволят и кратко встъпително слово.

Тя му оправи вратовръзката.

— Просто не разбирам защо това е толкова важно.

— Защото името и компанията ми бяха компрометирани от сделката „Къшман“ — изрече твърдо той. — Не ми харесват нито това, нито методите, нито играчите. После добави малко по-спокойно. — Къшманови са стара фамилия и използват политическото си влияние, за да ме унищожат. Включи се и данъчната служба. Политиците и пресата са се настроили срещу мене и това не ми харесва. Отвращава ме лицемерието на всички.

Имаше едно нещо, което Даяна със сигурност беше научила за съпруга си, и то беше, че Коул Харисън, когото смятаха за безскрупулен, имаше много строги принципи.

— И мислиш, че можеш да промениш нещо утре.

— Може да успее да им обясня.

— Каза ми какво спечели тази сутрин, а какво загуби?

— Ако настоявам да произнеса встъпителна реч, трябва да се откажа от правото си да използвам Петата поправка.

— Да използваш Петата поправка? — изтръпна Даяна. — Сякаш си гангстер.

Това го накара да се усмихне.

— Третираш ме като гангстер. И това — прошепна той, като захапа ухото ѝ — се случва, когато някой си проправи път в Първа

лига и започне да играе с момчетата, облечени в костюми „Брук Брадърс“.

— Но ти не носиш такъв костюм — засмя се тя.

— Знам — отвърна той невъзмутимо. — И това ги побърква. Не знаят как да се справят с мен. Непредсказуем съм.

На негово място Даяна щеше да се страхува да не бъде погрешно обвинен и изпратен в затвора. Но Коул беше толкова упорит и силен.

Даяна го погали по лицето.

— Наистина ли знаеш какво ще се случи утре?

— Не само това, ами и какво искам.

— Какво искаш?

Той повдигна лицето й, за да я целуне, и каза:

— Искам да видя лицето ти на възглавницата си, когато заспивам и когато се събуждам. И повече от всичко на света точно сега искам да ти дам всичко, което желаш.

— Теб — предложи тя и видя как сивите му очи потъмняха от нежност.

— И това, включително — прошепна той.

Телефонът иззвъня и Даяна неохотно вдигна слушалката и каза:

— Ти си експерт по човешката природа тази вечер. Можеш ли да познаеш кой е на телефона?

Коул изрече първото име, за което се сети:

— Хейуърд.

С учудване разбра, че е прав.

— Той иска да дойде — прошепна Даяна.

В отговор Коул пхна ръце в джобовете и кимна.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Надеждата на Даяна, че Дъг ще се извини и ще предложи да се прекрати разследването, беше извън възможностите и желанието му. Вместо това двамата мъже се погледнаха като заклет врагове.

— Няма да остана много — каза той. — Дойдох да се извиня на двама ви за всичко, което сторих. Беше заради Барбара.

— Това означава ли, че ще ме оставиш на мира? — иронично попита Коул.

Дъг не само че не мислеше да го прави, но и самото предположение го ядоса.

— Никакъв шанс — отвърна язвително той. — Градиш компания, като унищожаваш такива като „Къшман“, които не могат да ти се противопоставят.

— Наистина ли си толкова лицемерен, или просто си наивен? — запита Коул, като се опитваше да го засегне. — Не е ли интересно, че забрави да споменеш хората, които печелят, когато аз поглъщам компании. Нали се сещаш за акционерите в тези компании с некадърно управление и остарели методи, които не са от полза за никого, освен на шефовете, които измъкват печалбата. Въобще не те интересуват етиката, методите или мотивите ми. Трябва ти изкупителна жертва и направи грешката да избереш мен. Ако мога да ти докажа, че съм невинен по всички точки на обвинението, ти пак ще си срещу мен с надеждата, че федералният съд ще ме признае за виновен.

— Терминът дело за клевета говори ли ти нещо? — отвърна Дъг.

— Да — присмя се Коул. — Говори ми да ти заявя, да си го завреш отзад.

— Прекратете! — извика Даяна, като забрави, че Дъг вече не е онзи безгрижен младеж, който я учеше да шофира. — Коул е невинен. Видях доказателството, дявол го взел!

— Той не иска доказателство — каза съпругът ѝ и хвърли пренебрежителен поглед към Дъг. — Той иска известност.

Когато Даяна се застъпи за Коул, Дъг се поколеба.

— Нима искаш да кажеш, че можеш да докажеш, че не си виновен.

Постигнал желаното, Коул рече:

— Хората, които трябва да стоят пред съдията утре, са Къшман и техните приятелчета. — Смяташе да приключи спора с това, но докато наблюдаваше Хейуърд, установи, че има нещо в поведението на сенатора, което беше... честно.

— Просто от любопитство — добави той с по-мек тон, когато Хейуърд се обърна да си върви. — Какво ще направиш, ако мога да ти докажа, че братята Къшман са виновни?

Дъг беше убеден, че не е господар на положението, но беше достатъчно любопитен, за да спре и да отговори на въпроса:

— Ще изкарам съдията от леглото, за да подпише призовките. После ще си поставя за цел да ги видя в затвора за злоупотреба.

Коул толкова се забавляваше с тази наивна реч, че реши да блъфира, ако не поради друго, то за да отмъсти на Хейуърд за неприятностите, които беше създал на Даяна през последните две седмици.

— Абсолютно сигурен ли си, че ще го направиш?

— Това ще е само началото — рязко отговори Дъг.

— В такъв случай — последвай ме!

Коул го заведе до една стая, пред която стояха двама мъже. Щом Коул им кимна, те се отдръпнаха.

— Ще ти представя господин Бретлинг — каза Коул, — а той ще ти разкаже всичко за съдружниците ти и техния предполагаем чип — чудо. След като поговориш с него, ще ти покажа приятеля му. На масата е в голямата кутия за пица.

В седем и тридесет същата вечер, докато Даяна се преобличаше за вечеря, чу как съпругът ѝ и приятелят ѝ от детинство се връщат в апартамента. Неспособна да издържи на напрежението, тя отвори вратата и надникна във всекидневната.

Дъг изглеждаше ядосан. Той грабна телефона, разхлаби вратовръзката си и започна да се обажда. Даяна се успокои. Само мисълта да се възползват от досието на Дъг я караше да се чувства зле. Той беше почтен в работата си.

Коул влезе в спалнята и я прегърна. В отговор на мълчаливия ѝ въпрос каза:

— Сенаторът би искал да се присъедини за вечеря.

— Ти какво му отговори? — внимателно попита тя.

— Аз бях длъжен да приема от любезност — отвърна той хрисимо.

— Разбира се — рече тя.

— Но не преди да предложи да плати за нея.

ШЕСТИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В десет и половина на другата сутрин Кендъл и Прентис Къшман заедно с трима подстрекатели на разследването срещу Коул си проправиха път през любопитната тълпа.

Техните приятели и съюзници, сенаторите Лонгтри и Казински от щата Ню Йорк бяха запазили места на първия ред.

В десет и четиридесет, помощникът на сенатор Хейуърд отиде до тях и любезно им връчи няколко плика. Във всеки имаше призовка, която ги задължаваше да присъстват на днешното разследване.

— Какво е това, по дяволите! — рече сенатор Лонгтри на Прентис Къшман.

Той не отговори, защото наблюдаваше познатата фигура на възрастен мъж с приведени рамене до Харисън.

Даяна забеляза разиграващата се драма от дъното на залата, където стоеше със сенатор Байерс. Той беше убедил охраната, че тя е от екипа му и трябва да я допуснат. От време на време се протягаше и стискаше окуражително ръката ѝ.

Отначало всичко протичаше агонизиращо бавно. Адвокатите на Коул обявиха, че ако съдията позволи известна свобода на представяне, проблемът бързо ще бъде разрешен. Съдията продължаваше да гледа събралото се множество и беше извънредно склонен да направи каквото ѝ да е, за да се стигне до по-бързо разрешаване на случая. Даяна знаеше, че той е убеден във вината на Коул.

Коул произнесе речта си. Той категорично заяви, че не е пускал никакви слухове. Каза, че е вярвал, че чипът е добър, когато е предложил по деветнадесет долара на акция, защото „Къшман“ са му показали положителни тестове.

Съдията го прекъсна два пъти, за да го предизвика, което обезпокои Даяна.

В заключение Коул каза, че хората на „Къшман“ са подправили резултатите от теста. Съдията сметна това за толкова налудничаво, че щеше да се засмее.

— Чакайте да видя дали съм ви разбрал правилно — каза той. — Искате да кажете, че в „Къшман“ са знаели, че чипът им не е добър?

Коул потвърди, че точно това е искал да каже, и съдията се хвана за думите му:

— Тогава бихте ли си направили труда да ми обясните защо бившите притежатели на „Къшман Електроникс“ са подали молба срещу вас и искат обратно чипа си, а вие не им го давате, сър?

Той отговори, че нито „Къшман“, нито той се интересуват от чипа и това накара залата да притихне. Съдията се намръщи.

— Тогава какво възнамерявахте да спечелите от сделката?

— Два патента.

Адвокатите на Коул призоваха Уилърд Бретлинг. Той потвърди всичко. Обвини „Къшман“ във фалшификация и разказа как са го прогонили от там. Обясни, че е казал на Харисън, че чипът не струва, още преди да го купи. Даяна почувства реакцията в залата. Горкият Уилърд изглеждаше като уволнен работник, който се опитва да отмъсти на бившите си работодатели и да помогне на настоящите. Адвокатите на Коул го прекъснаха, за да напомнят на съдията, че съдържанието на патентите е достъпно за обществото и по тази причина не е вътрешна информация.

Съдията не обърна внимание на това и попита Уилърд, защо Харисън се е сетил за тези два патента, а Къшман — не.

Ядосаният учен отвърна така, сякаш обяснява на дете:

— Процесът на изобретяване е като кръстословица. Господин Харисън почти я беше решил. Трябваше му съвсем малко и то беше в патентите.

— За какво става дума, ако смея да попитам?

— Ще ви покажа.

С неимоверно внимание и гордост Уилърд отиде до масата и като магьосник, който ще извади заек от шапката си, вдигна плата от четириъгълен плосък предмет.

— Нима искате да кажете, че сте направили пица от сто и петдесет милиона доларова стойност на патентите?

Смехът в залата не позволи да се чуят гласовете, които излизаха от кутията. Уилърд извади предмета и го обърна към публиката. Сякаш някой ги зашлеви. Картината на минителевизора беше перфектна.

Съдията беше поразен.

— Невероятно!

— „Мицубиши“ нямат такова нещо — съгласи се Уилърд. — При това е с батерия.

— Така ли? Колко дълго трае тя? — попита съдията.

— Около пет дена.

Един човек пред Даяна се изправи и излезе. Последваха го две трети от хората в залата. Напомняше ѝ на църква, от която бързат да излязат.

Сам Байерс се облегна на стената, скръсти ръце и започна да се смее. Погледът му се спря на Коул, който тихо разговаряше с адвокатите си и се готвеше да тръгва.

— Даяна, съпругът ти е страхотен!

Даяна се интересуваше повече от това какво кара хората да се съберат, за да станат свидетели на скандално зрелище, и да се разотидат, когато то няма да се състои. Тя сподели това със Сам Байерс.

— Щом разбраха, че няма да има кръвопролитие, побързаха да се върнат на работа.

Сам се засмя още по-силно:

— Не на работа, Даяна! Отиват да се обадят на брокерите си да купуват акции на „Юнифайд“.

— Разбирам.

— Не мисля. Съпругът ти току-що забърка една каша, в която Комисията ще се върти доста време.

— Как?

— Всъщност това не беше открит разпит. Отнасяше се само за Конгреса и Комисията. Сега всички са се втурнали да купуват акции, като използват „вътрешната си информация“. — Той поклати глава. — Това е последният смъртоносен удар.

ЕПИЛОГ

4 юли

Небето беше обсипано с танцуващи светлини и въртящи се форми, които се гонеха и падаха като блестящ водопад.

Даяна наблюдаваше поразителната гледка от брега на езерото в територията на „Юнифайд“. Беше се излегнала на одеяло, опряла ръка на рамото на съпруга си. Мястото беше само тяхно.

— Мислиш ли, че Кал вижда това?

— Да.

— Мислиш ли, че му харесва?

Той се засмя.

— Едва ли. Нали и той искаше да дойде.

— Трябваше да го вземем.

— Не — каза той, като я целуна, — не трябваше. Спомняш ли си, когато искаше наследници на всяка цена.

— Да.

— Сега си има един. Може да гледа фойерверките от къщата заедно с бавачката на Конър и да ѝ помага да се грижи за племенника му.

— Но...

Коул заглуши протеста ѝ с целувка.

— Помниш ли, когато каза, че съм пропуснал много в живота си?

Даяна повдигна ръка и бавно прокара пръсти по лицето му.

— Помня — прошепна, докато фойерверките експлодираха над тях.

— Знаеш ли какво най-много пропуснах?

— Не. Какво?

— Винаги съм искал да се любя с жена, докато тя гледа фойерверки над рамото ми.

Тя се усмихна, но си припомни други неща. Спомни си момента, когато преди три месеца той за пръв път вдигна сина си. Занесе го до

прозореца на родилния дом и каза: „Конър, това е Далас. Татко ще ти го подари“. Коул изучаваше лицето ѝ.

— За какво мислиш?

— Спомням си — прошушна тя.

— Искаш ли още спомени? — предложи той с усмивка.

Даяна отклони погледа си от фойерверките.

— Много!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.